

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu, složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a přísedících Heleny Hlubkové a Bc. Jiřího Matulíka v hlavním líčení konaném dne 10. dubna 2024,

t a k t o:

Podle § 226 písm. b) tr. řádu se o b ž a l o v a n í :

- 1.) Ing. J. L.,**
nar. xxx, trvale bytem xxx,
- 2.) Ing. R. P.,**
nar. xxx, trvale bytem xxx,
- 3.) Ing. A. V.,**
nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx,

z p r o š t' u j í

obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, č.j.: VZV 6/2015-1832, doručené Městskému soudu v Praze dne 2.2.2022, a to **pro skutky právně kvalifikované**

u obž. Ing. J. L. a Ing. R. P.

Ad 1) jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

Ad 2) jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

u obž. Ing. A. V. Ad 3)

jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku

jichž se měli dopustit tím, že

1) Ing. J. L. a Ing. R. P.

v územním obvodu Praha 6, v místě výkonu práce na adrese Náměstí svobody 471/4, Praha 6, Ing. J. L., z pozice xxx OxxxM sekce správy majetku Ministerstva obrany (dále také jen OXXXM), zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem, a Ing. R. P., z pozice xxx OxxxM OxxxM sekce správy majetku Ministerstva obrany, zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem, jako úřední osoby podle ustanovení hlavy 1, článku 1, bodu 3 rozkazu ministra obrany Všeob P-4 Hospodaření s majetkem v rezortu Ministerstva obrany (dále také jen Všeob-P-4), s pravomocí činit právní úkony při hospodaření s majetkem státu jménem České republiky Ministerstva obrany, jako organizační složky státu, s oprávněními a povinnostmi ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění do 31.12.2008 (dále jen „zákon o majetku státu“), mající z titulu své funkce odpovědnost za nakládání s majetkem státu s odbornou péčí, v přesně nezjištěné době v průběhu února a března 2010, úmyslně porušili své povinnosti uvedené v citovaném zákoně v ust. § 14 odst. 1, podle něhož organizační složka si počíná tak, aby svým jednáním majetek nepoškozovala neodůvodněně nesnižovala jeho rozsah a hodnotu anebo výnos z tohoto majetku, v ust. § 21 odst. 1, podle něhož nejde-li o prodej zboží v obchodě nebo jiný smluvní převod v rámci stanoveného předmětu činnosti, lze do vlastnictví právnické nebo fyzické osoby převést smlouvou věc pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 22 až 24 a jen tehdy, je-li tato věc pro stát trvale nepotřebná, 2 v ust. § 22 odst. 1, podle něhož se při úplatném převodu věci se cena sjednává nejméně ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, a současně porušili své povinnosti uvedené v čl. 33 a 40 Rozkazu ministra obrany č. 1/2004, ve znění změn dle rozkazů ministra obrany č. 8/2005 a č.1/2008, Nakládání s nepotřebným majetkem státu, se kterým je příslušné hospodařit Ministerstvo obrany (dále jen RMO č. 1/2004), podle nichž měli povinnost sjednat cenu trvale nepotřebného majetku v souladu s platnými cenovými předpisy, nejméně ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá a přímý prodej trvale nepotřebného movitého majetku vybrané právnické osobě sjednat za cenu pro stát výhodnou, zpravidla vyšší než nejvyšší ceny dříve sjednané na základě obchodní veřejné soutěže, přičemž výhodnost ceny měli povinnost podrobně zdůvodnit a takové zdůvodnění vložit do dokumentace k přímému prodeji, a v rozporu s těmito povinnostmi vyplývajícími z jejich pravomoci, na základě písemné žádosti VOP-026 Šternberk, s.p., IČ: 00000493, se sídlem Olomoucká 1841/175, Šternberk (dále jen VOP-026 Šternberk), o úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit, konkrétně 105 ks vznětových motorů UTD-20 za účelem realizace oprav vojenské techniky ze strany VOP-026 Šternberk ve prospěch Armády České republiky, a to za nabízenou cenu 109.320 Kč za 1 kus motoru kategorie 1, a tak za celkovou cenu ve výši 11.478.600 Kč, kterou podal zástupce ředitele podniku Ing. M.S., MBA, následně Ing. R. P. porušil svoje povinnosti zjistit a určit cenu požadovaného majetku státu a tuto žádost VOP-026

Šternberk předložil Ing. J.L., jenž jako xxx OxxxM předloženou žádost akceptoval, ačkoliv věděl, že jeho přímý podřízený Ing. R. P., z titulu pozice xxx OxxxM a tedy v rámci struktury OXXXM jako věcně příslušné osoby k vyřízení žádosti VOP-026, nesplnil svoji povinnost zjistit a určit cenu obvyklou u požadované komodity tedy 105 ks motorů UTD-20, postupem podle čl. 33 a 40 RMO č. 1/2004, a ačkoliv z titulu svého zařazení na pozici xxx OXXXM, v níž působil od 1.1.2006 dále věděl, že tato komodita jako samostatná položka nebyla do té doby předmětem obchodních veřejných soutěží organizovaných OXXXM, a že tak Ing. R. P. neurčil, zda jím akceptovaná cena odpovídala ceně obvyklé, kdy navíc ze všech dalších okolností podané žádosti, zejména pokud jde o druh, kvalitu a množství požadovaných motorů, mu muselo být zřejmé, a to i se zřetelem ke znění Odborných pokynů pro hospodaření s majetkem majetkových uskupení (mj. také uskupení 2.3, tj. motory pro BVP a tanky) v rezortu Ministerstva obrany č.j. 6127-60/2004/DP-3042, že je vyloučeno, aby požadované motory UTD-20 byly použity k účelu deklarovanému v žádosti podniku VOP-026, tedy, že budou použity jako zdroje náhradních dílů pro zabezpečení oprav vojenské techniky, aby pak následně Ing. J. L. z pozice xxx Komise NxxxM dalším členům této Komise předložil na jednání dne 15.3.2010 písemné materiály, které za účelem získání souhlasu členů Komise, po dohodě s ním zpracoval Ing. R. P., kde oba v rozporu se skutečností členům Komise deklarovali, že navrhovaná cena za převod majetku státu do práva s ním hospodařit je vyšší, než cena dosažená v dřívějších obchodních veřejných soutěžích za takový movitý majetek prodáváný OXXXM jako nepotřebný pro ČR, čímž společně dosáhli vydání doporučení k takovému převodu ze strany Komise NxxxM, vycházející z hlasování všech jejích členů dne 15.3.2010 pod č.j. 19-4/2010-2697, a na základě uvedených kroků poté Ing. J. L. za ČR, OXXXM, uzavřel dne 17. 3. 2010 s Ing. M. S., MBA, xxx VOP-026 Šternberk, s.p., 3 Smlouvu o úplatném převodu majetku státu do práva s ním hospodařit, označenou č. 101806013 za kupní cenu ve výši 11.478.600 Kč, která byla pouze v této výši následně České republice – Ministerstvu obrany ČR za převedený majetek vyplacena, čímž společně způsobili České republice – Ministerstvu obrany ČR škodu ve výši 15.506.400 Kč;

2) Ing. J. L. a Ing. R. P.,

v územním obvodu Praha 6, v místě výkonu práce na adrese Náměstí svobody 471/4, Praha 6, Ing. J. L. z pozice xxx OxxxM Ministerstva obrany ČR, zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem, a Ing. R. P., z pozice xxx OxxxM sekce správy majetku Ministerstva obrany, zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem, v průběhu ledna 2013,

jako úřední osoby, podle ustanovení hlavy 1, článku 1, bodu 3 rozkazu ministra obrany Všeob-P-4 s pravomocí činit právní úkony při hospodaření s majetkem státu jménem České republiky Ministerstva obrany, s oprávněními a povinnostmi ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku státu, mající z titulu své funkce odpovědnost za nakládání s majetkem státu s odbornou péčí, úmyslně porušili své povinnosti uvedené citovaném zákoně v ust. § 14 odst. 1, podle něhož organizační složka si počíná tak, aby svým jednáním majetek nepoškozovala a neodůvodněně nesnižovala jeho rozsah a hodnotu anebo výnos z tohoto majetku, v ust. § 21 odst. 1, podle něhož nejde-li o prodej zboží v obchodě nebo jiný smluvní převod v rámci stanoveného předmětu činnosti, lze do vlastnictví právnické nebo fyzické osoby převést smlouvou věc pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 22 až 24 a jen tehdy, je-li tato věc pro stát trvale nepotřebná, a v ust. § 22 odst. 1, podle něhož se při úplatném převodu věci se cena sjednává nejméně ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, a současně porušili své povinnosti uvedené v čl. 33 a 40 Rozkazu ministra obrany č. 1/2004, ve znění změn dle rozkazů ministra obrany č. 8/2005 a č.1/2008, Nakládání s nepotřebným majetkem státu, se kterým je příslušné hospodařit Ministerstvo obrany (dále jen RMO č. 1/2004), podle nichž měli povinnost sjednat cenu trvale nepotřebného majetku v souladu s platnými cenovými předpisy, nejméně ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá a přímý prodej trvale nepotřebného movitého majetku vybrané právnické osobě sjednat za cenu pro stát výhodnou, zpravidla vyšší než nejvyšší ceny dříve sjednané na základě obchodní veřejné

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje R.S.

soutěže, přičemž výhodnost ceny měli povinnost podrobně zdůvodnit a takové zdůvodnění vložit do dokumentace k přímému prodeji, vedle toho současně nerespektovali ani úkol plynoucí pro ně z Úkolového listu Ministra obrany ze dne 6. 12.2012, vydaného pod č.j. 610/2012-1140, jímž ministr obrany v rámci procesu optimalizace zásob náhradních dílů a skladového hospodářství uložil odprodat vyřazený majetek a uložený v objektu Zásobovacího střediska Ústí nad Orlicí a Zásobovacího střediska Nový Jičín, v jednom bloku za každé zásobovací středisko v rámci obchodní veřejné soutěže, 4 a v rozporu s těmito povinnostmi vyplývajících z jejich pravomocí, v úmyslu opatřit VOP CZ s.p., a VOP Trenčín, a.s., IČ: 36350583, se sídlem Kasárenská 8, 911 05 Trenčín, SR (dále jen VOP Trenčín, a.s.), neoprávněný prospěch, po předchozí vzájemné dohodě s Ing. A. V., xxx VOP CZ, s.p., o ceně za úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit za cenu 20.511.685,66 Kč, a to za 111 ks vznětových motorů typu UTD-20, a jednak za další různé druhy náhradních dílů na tankovou techniku včetně mj. 23 ks motorů typu V46.6 a 1 ks motoru typu V55AM2, přestože ten jim přitom deklaroval, že tyto náhradní díly použije pro prodej obchodnímu partnerovi a to VOP Trenčín, jenž jej požádal o jejich obstarání, následně Ing. A. V., jako xxx VOP CZ, s.p., v souladu s předchozí ústní dohodou uzavřenou s Ing. L. a Ing. P., oficiálně dne 5.2.2013 písemně požádal svým dopisem č.j. ŘP/27/13 Ministerstvo obrany, OXXXM o úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve prospěch VOP CZ, a to o 111 ks vznětových motorů UTD-20 a o další komodity náhradních dílů na BVP a tankovou techniku, která byla uložena v zásobovacím středisku Ústí nad Orlicí, za cenu 20.511.685,66 Kč, s úmyslem tento jím specifikovaný vojenský materiál získat tak, aby se nestal předmětem obchodní veřejné soutěže, neboť Ing. A. V. jej měl v úmyslu bezprostředně poté prodat společnosti VOP Trenčín, a.s., neboť byl ze strany společnosti VOP Trenčín, a.s., požádán o obstarání tohoto konkrétního majetku, následně Ing. R. P. porušil svoje povinnosti zjistit a určit cenu požadovaného majetku státu a tuto žádost VOP CZ předložil Ing. J.L., jenž jako xxx OxxxM předloženou žádost akceptoval, ačkoliv věděl, že jeho přímý podřízený Ing. R. P., z titulu pozice xxx OxxxM a tedy v rámci struktury OXXXM jako věcně příslušné osoby k vyřízení žádosti VOP CZ, nesplnil svoji povinnost zjistit a určit cenu obvyklou u požadované komodity tedy 111 ks vznětových motorů UTD-20 a u dalších náhradních dílů na BVP a tankovou techniku, postupem podle čl. 33 a 40 RMO č. 1/2004, a ačkoliv z titulu svého zařazení na pozici xxx OXXXM, v níž působil od 1.1.2006 dále věděl, že tato komodita jako samostatná položka nebyla do té doby předmětem obchodních veřejných soutěží organizovaných OXXXM, a že tak Ing. R. P. neurčil, zda jím akceptovaná cena odpovídala ceně obvyklé, aby pak následně Ing. J. L. z pozice xxx Komise NxxxM dalším členům této Komise předložil na jednání dne 25.2.2013 písemné materiály, které za účelem získání souhlasu členů Komise, po dohodě s ním zpracoval Ing. R. P., kde oba v rozporu se skutečností členům Komise deklarovali, že v žádosti podniku VOP CZ o úplatný převod do práva hospodařit k zabezpečení výrobní a opravářské činnosti podniku o náhradní díly na tankové motory a motory BVP a náhradní díly na tanky a BVP navrhovaná cena ve výši 20.540.219,30 za převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve prospěch podniku VOP CZ, s.p., je vyšší, než součet ceny dosažené v dřívějších obchodních veřejných soutěžích za takový již odprodáváný majetek, která činila 18.283.141,87 Kč, a že cena za další majetek dosahuje výše 10% z účetní ceny za dosud neodprodávané položky v obchodních veřejných soutěžích a činí 2.044.139,38 Kč, a současně jim zamlčeli, že ze strany podniku VOP CZ, s.p., požadovaný majetek má být podle Úkolového listu Ministra obrany č.j. 610/2012-1140 ze dne 6.12.2012 odprodán jen v rámci obchodní veřejné soutěže, a dále, že xxx VOP CZ, s.p., má v úmyslu tento majetek vzápětí sám prodat společnosti VOP Trenčín, a.s., čímž společně dosáhli vydání doporučení k takovému převodu ze strany Komise pro nakládání s 5 nepotřebným movitým majetkem, vycházející z hlasování všech jejích členů dne 25.2.2013 pod č.j. 67-5/2013-2697, a na základě uvedených kroků poté Ing. J. L. za ČR, OXXXM, uzavřel dne 18.4.2013 s VOP CZ, s.p., za který jednal ředitel Ing. A. V., Smlouvu o úplatném převodu majetku státu do práva s ním hospodařit, označenou č. 131803109 za kupní cenu ve výši 20.511.685,66 Kč, přičemž vyjmutím takového majetku z režimu jeho prodeje v rámci obchodní veřejné soutěže podle Úkolového listu ministra obrany č.j. 610/2012-1140 a následným prodejem majetku podniku VOP CZ, s.p., tak mohli opatřit jednak podniku VOP CZ, s.p. a jednak VOP Trenčín, a.s., neoprávněný prospěch v podobě možnosti následné dispozice s takto získaným majetkem v

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje R.S.

obvyklé hodnotě 170.810.553 Kč a současně mohli způsobit České republice – Ministerstvu obrany ČR škodu ve výši 150.298.867,34 Kč, a to pokud, by nebyl rozhodnutím ministra obrany ČR ze dne 23.7.2013 vydán pokyn Ministerstvu obrany ČR ke zrušení Smlouvy č. 131803109, v jehož důsledku poté již nedošlo ze strany MO ČR k fyzickému předání majetku státu podniku VOP CZ, neboť Smlouva č. 131803109 byla dohodou stran ke dni 12.8.2013 zrušena, když v důsledku toho došlo z podnětu VOP CZ, s. p., také k následnému ukončení platnosti kupní smlouvy číslo 204/231/S/2/4/ŘÚO-141 uzavřené dne 28.6.2013 mezi prodávajícím podnikem VOP CZ, s.p., a kupujícím VOP Trenčín, a.s., a to ke dni 20.11.2013, jejímž předmětem byly tytéž motory a náhradní díly na BVP a tankovou techniku.

3) Ing. A. V.

poté, co nejprve v lednu 2013 v Praze, z pozice xxx VOP CZ, IČ: 00000493, se sídlem Dukelská 102, Šenov u Nového Jičína, (dále také jen VOP CZ) se s Ing. J. L., xxx OxxxM Ministerstva obrany ČR, zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem, a Ing. R. P., xxx OxxxM OxxxM sekce správy majetku Ministerstva obrany, zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem, neformálně dohodl na ceně za úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit, jehož předmětem bylo jednak 111 ks vznětových motorů typu UTD-20 a jednak další různé druhy náhradních dílů na tankovou techniku včetně mj. 23 ks motorů typu V46.6 a 1 ks motoru typu V55AM2, a to za cenu 20.511.685,66 Kč, v úmyslu tento majetek České republiky získat mimo obchodní veřejnou soutěž pro VOP CZ, a bezprostředně poté jej prodat obchodnímu partnerovi a to, VOP Trenčín, a.s., IČ: 36350583, se sídlem Kasárenská 8, 911 05 Trenčín, SR (dále jen VOP Trenčín), jenž jej předtím požádal o jejich obstarání, následně, v souladu s předchozí ústní dohodou uzavřenou s Ing. L. a Ing. P., oficiálně dne 5.2.2013 písemně požádal svým dopisem č.j. ŘP/27/13 Ing. J. L., xxx OxxxM o úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve prospěch VOP CZ, a to o 111 ks vznětových motorů UTD-20 a o další komodity náhradních dílů na BVP a tankovou techniku, která byla uložena v zásobovacím středisku Ústí nad Orlicí, za cenu 20.511.685,66 Kč, s úmyslem tento jím specifikovaný vojenský materiál získat tak, aby se nestal předmětem obchodní veřejné soutěže, když v návaznosti na takovou žádost Ing. R. P. porušil svoje povinnosti zjistit a určit cenu požadovaného majetku státu a tuto žádost VOP CZ předložil Ing. J.L., jenž jako xxx OxxxM předloženou žádost akceptoval, ačkoliv věděl, že jeho přímý podřízený Ing. R. P., z titulu 6 pozice xxx OxxxM a tedy v rámci struktury OXXXM jako věcně příslušné osoby k vyřízení žádosti VOP CZ, nesplnil svoji povinnost zjistit a určit cenu obvyklou u požadované komodity **tedy 111 ks** vznětových motorů UTD-20 a u dalších náhradních dílů na BVP a tankovou techniku, postupem podle čl. 33 a 40 RMO č. 1/2004, a ačkoliv z titulu svého zařazení na pozici xxx OXXXM, v níž působil od 1.1.2006 dále věděl, že tato komodita jako samostatná položka nebyla do té doby předmětem obchodních veřejných soutěží organizovaných OXXXM, a že tak Ing. R. P. neurčil, zda jím akceptovaná cena odpovídala ceně obvyklé, aby pak následně Ing. J. L. z pozice xxx Komise NxxxM dalším členům této Komise předložil na jednání dne 25.2.2013 písemné materiály, které za účelem získání souhlasu členů Komise, po dohodě s ním zpracoval Ing. R. P., kde oba v rozporu se skutečností členů Komise deklarovali, že v žádosti podniku VOP CZ o úplatný převod do práva hospodařit k zabezpečení výrobní a opravářské činnosti podniku o náhradní díly na tankové motory a motory BVP a náhradní díly na tanky a BVP navrhovaná cena ve výši 20.540.219,30 za převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve prospěch podniku VOP CZ, s.p., je vyšší, než součet ceny dosažené v dřívějších obchodních veřejných soutěžích za takový již odprodávaný majetek, která činila 18.283.141,87 Kč, a že cena za další majetek dosahuje výše 10% z účetní ceny za dosud neodprodávané položky v obchodních veřejných soutěžích a činí 2.044.139,38 Kč, a současně jim zamlčeli, že ze strany podniku VOP CZ, s.p., požadovaný majetek má být podle Úkolového listu Ministra obrany č.j. 610/2012-1140 ze dne 6.12.2012 odprodán jen v rámci obchodní veřejné soutěže, a dále, že xxx VOP CZ, s.p., má v úmyslu tento majetek vzápětí sám prodat společnosti VOP Trenčín, a.s., čímž společně dosáhli vydání doporučení k takovému převodu ze strany Komise NxxxM, vycházející z hlasování všech jejích členů

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje R.S.

dne 25.2.2013 pod č.j. 67-5/2013-2697 a na základě uvedených kroků poté Ing. J. L. za ČR, OXXXM, uzavřel dne 18.4.2013 s VOP CZ, s.p., za který jednal ředitel Ing. A. V., Smlouvu o úplatném převodu majetku státu do práva s ním hospodařit, označenou č. 131803109 za kupní cenu ve výši 20.511.685,66 Kč, aby poté Ing. A. V. dne 26.6.2013, ve Šternberku, z pozice xxx VOP CZ, který je statutárním orgánem podniku, jenž řídí činnosti podniku a rozhoduje o všech jeho záležitostech, pokud nejsou zákonem vyhrazeny do působnosti zakladatele, jenž má povinnost zastupovat podnik navenek, přičemž je jako zaměstnanec jmenován do této funkce ministrem obrany, úmyslně porušil povinnosti uvedené v ust. § 301 písm. d) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v tehdy účinném znění, podle něhož je zaměstnanec povinen řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele, kupní smlouvou číslo 204/2013/S/2/4/ŘÚO-141 prodal společnosti VOP Trenčín celkem 111 ks vznětových motorů UTD-20, 23 ks vznětového motoru V46.6 a 1 ks vznětového motoru V55 AM2, jakož i další náhradní díly na tankovou techniku za kupní cenu 32.210.616 Kč, kterou kupujícímu sám určil, aniž by ze své pozice xxx podniku vydal pokyn jinému odbornému zaměstnanci podniku zjistit cenu obvyklou u prodávaných komodit, a ačkoliv vzhledem ke svým zkušenostem v oblasti obchodování s vojenskou technikou věděl, že pro takové komodity stanovil kupní cenu nižší než obvyklou, a tím pak mohl způsobit na majetku státu, s nímž má právo hospodařit VOP CZ, státní podnik, škodu ve výši 138.599.937 Kč, pokud by nebyl vydán rozhodnutím ministra obrany ČR ze dne 23.7.2013 pokyn Ministerstvu obrany ČR ke zrušení smlouvy č. 131803109 ze dne 18.4.2013, v jehož důsledku nedošlo ze strany MO ČR k fyzickému předání majetku podniku VOP CZ, s.p., který byl současně předmětem kupní smlouvy mezi VOP CZ a VOP Trenčín ze dne 26.6.2013.

neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozené:

1. **Česká republika, zastoupená Ministerstvem obrany České republiky, sídlem Tychonova 221/1, 160 00 Praha 6 – Hradčany 2,**
2. **VOP CZ, s.p., IČ 000 00 493, sídlem Dukelská 102, 742 42 Šenov u Nového Jičína**

odkazují se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení v termínech 21.12.2022, 25.-27.1.2023, 17.2.2023, 11-12.9.2023, 2.-3.10. 2023, 14.-15.11.2023, 5.-7.12.2023, 26. – 27. 2. 2024 a 9.-10 4.2024 byly zjištěny skutečnosti, z nichž soud vyvodil skutkové a právní závěry, vedoucí k výše popsanému zprošťujícímu výroku rozsudku.

2. Po provedeném dokazování soud seznal, že k žalovaným skutkům – tedy k převodům vyřazeného majetku Armády ČR (dále jen „AČR“) na vojenský opravárenský podnik (a to jak VOP-

026 Šternberk, tak VOP CZ – dále též „VOP“) – došlo, a že se na převodech žalovaných náhradních dílů - konkrétně 216 ks motorů UTD-20, 13 ks motorů V 46.6 a 1 ks motoru V55 AM2- z titulu výkonu svých pracovních či služebních povinností podíleli všichni tři obžalovaní. Ani v průběhu již druhého řízení před soudem však obžaloba – a to ani zčásti – neprokázala obžalovaným naplnění zákonného objektivního znaku skutkové podstaty obou stíhaných majetkových zločinů, a to podobě prokázání vzniku alespoň minimální škody, kterou by kterýkoli z obžalovaných žalovaným jednáním způsobil, či potenciálně mohl způsobit Ministerstvu obrany ČR – České republice (dále jen „MO ČR“) či VOP CZ s.p. jako státnímu podniku, jehož je MO ČR zřizovatelem. Současně soud dospěl k závěru, že v průběhu řízení nebyl prokázán ani úmysl obžalovaných způsobit svým jednáním škodu na majetku státu, a to ani ve formě úmyslu nepřímého.

3. K výše uvedeným těmto závěrům dospěl soud na základě provedených důkazů v hlavním líčení, kdy s ohledem na rozsah těchto důkazů soud pro přehlednost tyto též průběžně hodnotí, a to proloženým písmem:

4. **Obžalovaný Ing. J. L.** v hlavním líčení dne 25. 1. 2024 uvedl, že se podrobně seznámil s obžalobou, a stejně jako v minulosti nesouhlasí s popisem skutku, s právní kvalifikací, ani s navrženým trestem, neboť se necítí být vinen skutkem, kladeným mu za vinu. Nedopustil se žádných trestných činů, nemá zájem na prohlášení viny ani na uzavření dohody o vině a trestu. Připomněl délku trestního řízení přesahující 9 let a skutečnost, že ani po zprošťujícím rozsudku Městského soudu v Praze v prosinci 2018 státní zástupce nereflektuje dokazování, které bylo provedeno před soudem, nejedná s ním s vyžadovanou nestranností a s cílem nalézt spravedlnost, nebere v potaz důkazy, které svědčí ve prospěch obžalovaných. Popisuje, že vykonával funkci xxx OxxxM na základě rozhodnutí ministra obrany od března 2005 do prosince 2006 a následně od srpna 2007 do června 2013, kdy odbor byl přejmenován na AXXXM a v tomto byl ve funkci do února 2014, poté byl odvolán, dále však vykonával práci na Odboru xxx a v letech 2017-2020 byl zaměstnán u xxx. Zopakoval úkoly svěřené OXXXM, ke kterému mělo příslušnost hospodařit ministerstvo obrany, kdy byl podřízen náměstkovi ministra obrany, kterého v té době zastupoval generální sekretář Ing. V.. Po celou dobu práci vykonával s vědomím, že dodržuje právní normy, plní zadané úkoly svědomitě a zodpovědně a v úzké spolupráci s ostatními pracovníky odboru i rezortu, současně u nich předpokládal odbornou morální zdatnost a odpovědnost. OXXXM byl ze strany nadřízených dlouhodobě kladně hodnocen, a to i po stránce odměn. Při činnosti byl odbor kontrolován jak ze strany interního auditu, tak ze strany NKÚ a Ministerstva financí v průběžných kontrolách, které probíhaly i ze strany NBÚ a nebyly shledány nedostatky. Připomněl obrovský objem převáděného majetku, a to nemovitého i movitého, jehož prodejem se OXXXM zabýval, přičemž příjem z prodeje movitého majetku bylo oproti účetní hodnotě cca ve výši 7,5%. Mnohem výhodnější byl prodej majetku nemovitého, z něhož se prodejem utrážilo 66,7 % účetní hodnoty. Důležité bylo i časové hledisko, neboť prodej majetku tvořil velký objem. Současně popsal ve shodě s původní výpovědí způsob, jakým byly přidělovány spisy k jednotlivým prodejm majetku, a to od ředitele odboru nebo jeho zástupce, přes vedoucího oddělení, vedoucího referátu až po jednotlivé koncové referenty. K uzavíraným smlouvám se vždy vyslovovalo právní oddělení, které příslušnou smlouvu i parafovalo. Práci spoluobžalovaného Ing. P. jako xxx OxxxM hodnotil kladně, práci Ing. P. označil za svědomitou, pečlivou a zodpovědnou. Tento zodpovídal za činnost

oddělení, za přípravu a kontrolu spisů i převelení řešení materiálů, které byly předkládány na jednání Komise pro nakládání s nepotřebným movitým majetkem (dále také jen „Komise“) ministerstva při OXXXM. Trvá proto na tom, že jeho odbor plnil všechny úkony dle platných právních norem pro nakládání s majetkem státu. Dále odmítá vypovídat a odkázal na své původní výpovědi v trestním řízení.

5. Soud proto jeho výpověď v části, k níž se znovu nevyjadřoval, četl podle § 207 odst.2 tr. řádu. V rámci předchozí výpovědi obžalovaný též shodně s řízením přípravným jednoznačně odmítl, že by se svým jednáním v souvislosti s výkonem funkce xxx OxxxM dopustil jakéhokoliv pochybení, natož pak trestného činu. Ve své výpovědi postupně vyvrací všechny povinnosti zákonné, i podzákoné, které jsou mu obžalobou kladeny za vinu, a odmítá jakékoliv jejich porušení i porušení těchto předpisů ze strany jeho bezprostředních podřízených. Nerozumí pojmu nezákonného vyloučení obchodní veřejné soutěže, z něhož je obviňován, neboť prodej mohl být realizován více formami, nejenom obchodní veřejnou soutěží, neboť se nejednalo o veřejné zakázky. Sám neměl žádný vliv na majetek, který byl AČR vyřazován, stejně jako neměl žádný vliv na další osud majetku, který byl ministerstvem obrany převeden na základě smluvního vztahu s VOP, který jako státní podnik řešil nakládání s tímto majetkem zcela samostatně. To, že VOP nakládala se získaným majetkem jinak, než deklarovala ve svém požadavku na odkup, nemohl ovlivnit, neboť to se dozvěděl až v srpnu 2013 v souvislosti se zrušením Smlouvy o převodu číslo 131803109. Jednáním jeho ani OXXXM nemohla vzniknout žádná škoda, neboť ministerstvo obrany neprodávalo majetek VOP, ale na základě smluvního vztahu pouze převádělo právo hospodařit s tímto majetkem ve prospěch VOP. Nedošlo tedy ke zcizení, ale jenom změně užívání. Při stanovení ceny tohoto převodu se vycházelo z předchozích prodejů, respektive převodů nepotřebného majetku. Tato cena byla zjištěna z elektronického systému logistiky (dále též „ISL“), který cenu sám generoval na základě předchozích prodejů. Je nutno podotknout, že nešlo o prodeje samostatných náhradních dílů, a to ani v případě motorů, které jsou předmětem obžaloby, ale vždy větších celků náhradních dílů, tedy kromě motorů ještě další drobnější techniky až po samostatné šrouby, těsnění a další věci. Toto zboží v celcích se převádělo na VOP bez jakýchkoliv záruk funkčnosti, úplnosti, a samozřejmě i bez možnosti vrácení tohoto zboží, případně reklamace pro zjištěné vady. Je proto přesvědčen, že převáděli majetek na VOP za cenu obvyklou, přičemž vlastnické právo státu při převodu na VOP považuje za zachované. Samotně prodávané náhradní díly, tedy motory do bojových vozidel pěchoty (dále také jen „BVP“) a tanků nikdy neviděl, nemohl tedy objektivně posuzovat jejich hodnotu, zvláště s ohledem na podmínky, za nichž se převáděly. Obžalovaný dále shodně popsal svoji činnost na ministerstvu obrany od roku 2005 až do února 2014, kdy byl ministrem obrany Stropnickým z funkce odvolán. Poukázal na to, že ministerstvo obrany bylo řízeno shora, odbor, který řídil, byl součástí sekce, která se nazývala postupně různými názvy, Sekce správy majetku, Sekce ekonomická, majetková. Byl bezprostředně řízen jejich řediteli, přičemž celá sekce byla v podřízenosti příslušného náměstka vnitra, což byl nejprve pan F., po něm pan P. a poslední generální sekretář Ing. J.V., a to od roku 2010 až do konce roku 2013. Obžalovaný podrobně popsal, jakým způsobem OXXXM, složený z oddělení movitého a nemovitého majetku, řešil převod státního majetku, jakými předpisy nejen zákonnými, ale i vnitroresortními se přitom řídil. Popsal, že období let 2010 až 2013 v rámci přijaté koncepce armády, takzvané „Bílé knihy“, procházel obdobím snižováním značného počtu majetku, který

museli řešit. Majetek se nabízel nejprve ostatním složkám státu, případně uvnitř resortu, a pak v případě nezájmu buď formou bezúplatného, nebo úplatného převodu do práva hospodařit. Majetek bylo samozřejmě možno i prodávat fyzickým a právnickým osobám na základě vyhlášených obchodních veřejných soutěží, případně bezúplatně převádět ve veřejném zájmu, a to například do vlastnictví měst a obcí. Pouze v tomto posledním případě měl odbor povinnost kontrolovat naložení s takovým bezúplatně převedeným majetkem, neboť ve smlouvách byly uvedeny omezující podmínky, kdy museli po dobu 10 let využívat majetek ke svěřenému účelu u nemovitostí, a po dobu 5 let u majetku movitého. Prioritní byl v té době majetek nemovitý, movitý majetek byl považován za méně podstatný, pracovalo na něm 10 až 15 osob. On osobně zodpovídal za celou správu nepotřebného majetku. V letech 2007 až 2013 se jednalo o nemovitý majetek v účetní hodnotě 21,5 miliardy korun, a movitý v účetní hodnotě 20,6 miliard korun. Za to období bylo uzavřeno celkem 2541 smluv o převodu movitého majetku, což je průměrně 363 smluv ročně. Dalších v průměru 242 smluv ročně se uzavíralo v oblasti nemovitostí. Veškerý majetek byl evidován v cenách, přičemž elektronický systém tzv. ISL měl zavedenu původní účetní cenu k době nákupu, kterou nijak nepřepočítával. U nemovitého majetku byla vyšší výtěžnost, u movitého majetku byl však poměr prodejní ceny a ceny výrazně nevýhodnější. Neprodával se však pouze samostatný majetek. V době jeho působení docházelo k radikálnímu snižování počtu posádek na území České republiky, které souvisely s masivním výprodejem především movitého majetku při vyklízení jednotlivých posádek, návazně i majetku nemovitého. Obž. Ing. L. dále popsal, jakým způsobem se rozdělovaly na OXXXM spisy, kdy on osobně žádnou práci, ani pokyny Ing. P. ke zpracování nedával. Pouze rozdělával po přečtení spisu spisy dle příslušnosti oddělení buď movitému, nebo nemovitému. Ing. P. byl vedoucí xxx, tento spis převzal a přidělil ho příslušnému vedoucímu referátu nebo odbornému referentovi, který spis dál řešil. Referent pak kompletně spis zpracoval. Pokud šel movitý majetek do obchodní veřejné soutěže, samozřejmě se účastnil tohoto procesu i právník. Po zpracování se navrhlo řešení, jak s majetkem naložit. Toto řešení se předložilo Komisi, a ta jej buď schválila, nebo neschválila. Naprosto odmítá, že by Komise jako kontrolní orgán byla pouze formálním orgánem ministerstva obrany. Vždy byli dopředu seznámeni se všemi podklady pro prodej konkrétního majetku, včetně ceny. A rozhodovali tedy o konkrétních, předem předložených materiálech.

6. K okolnostem uzavření obou smluv, které jsou předmětem obžaloby, uvedl, že ke smlouvě 101806013 rezolutně odmítá, že by obdržel podnět od Ing. V. k převodu majetku do práva hospodařit (t.č. již není toto jednání obž. V. kladeno za vinu), nebo že se s ním následně dohodl o ceně za úplatný převod. S Ing. V. žádnou komunikaci nevedl, a žádný podnět od něj obdržet ani nemohl. Nemohl si být vědom ani toho, že cena neodpovídá ceně obvyklé, neboť cena, za kterou byl realizován převod tohoto majetku dle shora uvedené smlouvy, byla zpracována a zjištěna na úseku NNM tak, že vycházela z ISL, kde byly uvedeny nebo aktualizovány ceny dosažené při převodu a prodeji majetku. Tedy podle jejich kvalifikovaného odhadu odpovídala tato cena ceně navržené, která odpovídala ceně obvyklé právě s ohledem na specifické podmínky, za kterých se majetek prodával nebo převáděl. Jak už uvedl, je třeba přihlédnout k tomu, že šlo o prodeje velkých celků od šroubů až po motory a jiné náhradní díly, které byly dlouhodobě skladované za různých podmínek, a převáděné bez jakýchkoliv záruk. K prvotnímu dotazu v souvislosti s žalovanou smlouvou z roku 2010 došlo už v prosinci 2009, kdy VOP žádala o úplatný převod. Jeho odborem

bylo zjištěno, že majetek, který VOP požaduje, nebyl k dispozici jako vyřazený, nicméně po jeho vyřazení zpětně VOP oslovili, že je majetek k dispozici. Tyto žádosti zpracovávali příslušní referenti, kteří zajišťovali podklady, zajišťovali kontrolu včetně návrhu stanovení ceny, zjištění stavu materiálu pro Komisi, která následně převod schválila nebo neschválila. Motory UTD-20, které tehdy byly žalovanou smlouvou (a to současně s několika dalšími smlouvami jako celek) převedeny do užívání VOP, nebyly nikdy předmětem samostatného prodeje, ani obchodních veřejných soutěží vyhlášených ministerstvem obrany. Byly prodávány v balíku jako celek s dalšími materiálem, tedy i se šroubky, podložkami, gumovými těsněními, nárazník atd. K takovým převodům došlo mezi ministerstvem obrany a právníky osobami, např. smlouvou z roku 2011, převod na společnost Real Trade Praha 3 kusy motorů s průměrnou cenou 60.042,80 Kč za kus, a smlouvou z roku z roku 2006 s firmou Motopuzzle, kdy byly prodávány 2 kusy těchto motorů s průměrnou cenou 13.078 Kč za kus, opět v balíčku s ostatním materiálem. Obě smlouvy obžalovaný připojil ke spisu jako listinné důkazy, a to současně s vyhodnocením obchodní veřejné soutěže, z níž vyplývá, že vítězná nabídka v soutěži byla za celý balíček 17.270.000 Kč a minimální nabídka 312.112 Kč. Obžalovaný dále odkázal na internetové stránky odboru, kde je movitý majetek v archivu prodejů dodnes archivován, a jsou tam uvedeny bližší podmínky soutěží vyhlášených ministerstvem obrany o prodeji nepotřebného majetku včetně vyhodnocení těchto soutěží. Pokud se z celého balíku prodáváných movitých věcí některá z věcí musela samostatně vrátet, ohodnocovala se vždy algoritmem, přičemž výpočet je součástí smlouvy o převodu movitých věcí. Blíže se k tomu je schopen však vyjádřit Ing. P., který se těmito věcmi blíže zabýval. Pokud se pak týče činnosti Komise, důrazně odmítá, že by jakkoliv členy Komise ovlivňoval v jejich rozhodování, a to v obou žalovaných případech.

7. Pokud se týče druhé žalované smlouvy, tedy smlouvy č. 131803109, argumentačně se zcela shoduje s námitkami obžalovaného k předchozí smlouvě. Opět odmítá, že by obdržel jakýkoliv podnět od Ing. V. k převodu z majetku státu nebo se s ním dohodl o ceně. Sám s Ing. V. nekomunikoval, cena byla opět stanovená na odboru nepotřebného movitého majetku, a to porovnáním v systému ISL. Pokud se týče motorů, které měly být převáděny v roce 2013, tak tyto byly uloženy ve skladové základně v Ústí nad Orlicí, byly zabalené v kontejnerech, tedy bylo obtížné zjistit bez porušení obalu, v jakém se nachází stavu. Konkrétně motory UTD-20 měly rok pořízení 1974 až 1978, a nelze předpokládat, že by v roce 2010, případně 2013 byly schopny okamžitého použití bez toho, že by byly doloženy náklady na jejich zprovoznění. Ani v tomto případě si nebyl vědom úmyslu VOP je převádět na další subjekty. O tomto záměru se dozvěděl až v srpnu 2013 od pana V., který řešil problémy se Slovenskem, když se rušila vzájemná smlouva mezi VOP CZ a VOP Trenčín. Opakuje, že i v případě druhé smlouvy byly motory UTD-20, V-46.6 a V55.A předmětem obchodních veřejných soutěží, ale byly opět prodávány v balíku, a s ohledem na podanou žádost mu nemohlo být zřejmé, jak bude s těmito motory naloženo. Pokud se týče trestního stíhání a spojení s ostatními obžalovanými na vyřazování majetku Armády ČR, sám neměl žádný vliv. Předpokládá, že při snižování skladových základen a snižování rozsahu majetku a modernizaci armády byl velký časový tlak na to, aby sklady v Novém Jičíně i v Ústí nad Orlicí do roka po zrušení základen vyklidili tak, aby mohly být převedeny. Co se týče stavu materiálu, převáděl mnoho materiálu, který byl ve špatném stavu. Označení kategorie kvality „I.“ byla zadána v systému a neměnila se. Některý majetek, který se prodával po generální opravě, byl kategorie „II.“

a „III.“ tak měl jiné podmínky prodeje. Nicméně motory, které byly převáděny, nebyly v použitelném stavu.

8. Obž. Ing. L. se dále vyjadřoval též ke znaleckému posudku Ing. Řeháka, který vyčíslil škodu, jež jim byla kladena za vinu předchozí obžalobou v téže věci. Domnívá se, že znalec stanovil pravděpodobnou časovou cenu, nikoliv však cenu obvyklou a skutečnou. Cenu znalce Řeháka dále rozporuje posudkem, který sami do spisu založili, neboť si nechali zkontrolovat znalcem motory, které byly originálně uloženy a převedeny v roce 2012 na VOP. O tom, že motory v době převodu na VOP nebyly v dobrém stavu k okamžitému užití svědčí posudek znalce Ing. Bočka, kterého oslovili a který je založen ve spise na čl. 9114 – 9147. V něm znalec shledal náklady na zprovoznění převáděných motorů do provozu schopného stavu ve výši cca 147.000 Kč – 160.000 Kč za kus. Obžalovaný zcela odmítá spekulativní závěry znalce Ing. Řeháka i porovnání podmínek prodeje a hodnoty převáděného materiálu ministerstvem obrany na VOP při srovnání s cenami týchž motorů na základě převodu mezi společnostmi Omnipol a Excalibur Army, kdy byly převáděny za 20.000 USD za kus. Upozorňuje, že smluvní podmínky mezi Omnipolem a spol. Excalibur byly naprosto odlišné. Excalibur prodával původní motory po kompletní opravě se zárukou v době 38 měsíců po provedení zkoušek motorové brzdy, při garanci kvality provedení konstrukce a řádnou funkcí po dobu 3 let. Prodej se zárukou musí být vždy výrazně vyšší než prodej materiálu bez jakékoliv záruky tak, jak je v balíku převáděli oni. Právě tato skutečnost, a to otázka záruk, která vyplývá z článku „VIII.“ smluv o úplatném převodu do užívání VOP, byla při podání obžaloby zamlčena. V písemném vyjádření se pak vyhradil proti závěrům znaleckého posudku ústavu, neboť posudek považuje za neobjektivní. Poukazuje na skutečnost, že posudek ÚSI vychází toliko z výpovědi části vyslechnutých svědků, svědčící ve prospěch obžaloby, podklady zadaného posudku jsou selektivní. Závěry považuje za nesprávné a vnitřně rozporné.

9. **Obžalovaný Ing. R. P.** v hlavním líčení dne 26.1.2023 již odmítl vypovídat, pouze při čtení jeho předchozích výpovědí upřesnil dobu, po kterou na OXXXM působil s tím, že ji ukončil nikoli k 31.3.2018 ale až 31.12.2018 odchodem do xxx. Z předchozích čtených výpovědí obžalovaného dle § 207 odst.2 tr.ř. soud zjistil, že obžalovaný v době uzavření obou žalovaných smluv pracoval jako xxx OxxxM OXXXM. Necítí se vinným jakýmkoliv nezákonným jednáním, natož pak úmyslnou snahou poškodit ministerstvo obrany při převodu majetku na VOP-026 Šternberk či VOP CZ. Svoje postavení popsal zcela shodně s výpovědí obžalovaného Ing. L., uvedl, že on sám jako xxx s dalšími cca 9 podřízenými samozřejmě nepřipravoval všechny smlouvy ani podklady pro Komisi, neurčoval sám cenu převáděného majetku ani si nemohl pamatovat, jaký materiál byl za jakou cenu v minulosti prodáván či převáděn. Armáda měla svého času cca 400 tisíc položek, a to od letadel až po trenýrky, není v silách člověka si pamatovat historické ceny. Všechno lze zjistit pouze z informačního systému logistiky, tedy ISL, který měl další subsystemy, např. systém LAV – likvidace a vyřazování, kdy právě tímto subsystemem se zabíral odbor Ing. L., potažmo i jeho oddělení při realizaci převodů a odprodeji movitého majetku, vyřazeného z užívání Armády ČR. Tento postup probíhal tak, že AČR zcela nezávisle vyřadila majetek, informace o vyřazení se objevila v jejich subsystemu, a v tu chvíli byl majetek přístupný pro OXXXM k dalšímu nakládání. Podle typu majetku si obžalovaný s obž. Ing. L. majetek přerozdělili, neboť prvotně bylo potřeba uspokojit potřeby žadatelů ze strany měst, obcí, zájmových organizací a společenských organizací

k bezúplatným převodům. Zbytek, o který nebyl zájem, byl určen do veřejné obchodní soutěže. V tomto okamžiku se však mohlo stát, jako v žalovaných dvou případech, že přišla žádost státního podniku, který měl zájem o úplatný převod, a pak bylo rozhodnuto, aby tento majetek byl přednostně ponechán v rukách státu i nadále, a postoupen tomuto státnímu podniku úplatným převodem do práva hospodařit. Státní podnik měl tedy podle zákona 219/2000 Sb. o majetku státu v tomto období vždy přednost. O tomto nerozhodoval sám. V daném konkrétním případě, u první smlouvy, byl vyjádřen zájem státu o převod na VOP-026 Šternberk rozhodnutím náměstka ministra Ing. F., který byl pro jejich odbor závazný. V případě smlouvy z roku 2013 pak takový ústní pokyn pro zachování movitých věcí v majetku státu při úplatném převodu na VOP udělil generální sekretář pan V..

10. K jednotlivým smlouvám uvedl, že v případě první žalované smlouvy č. 101806013 ze dne 17.3.2010 Ing. V. vůbec neznal, netušil, kdo to je. Celá smlouva byla řešena ze strany VOP- 026 Šternberk Ing. I. a K.. Právě oni podávali prvotní návrh na odprodej tohoto majetku, tedy cenový návrh, který byl ze strany ministerstva obrany odmítnut. Poté bylo diskutováno o ceně tak, aby byla akceptovatelná pro obě strany. On sám se přímo na těchto diskuzích neúčastnil, smlouvu nepřipravoval. Podílel se jako vedoucí oddělení pouze na přípravě a zpracování věci k předložení svému nadřízenému. Sám nikdy nezpracovával ani příspěvek do Komise, i tento zpracovával příslušný referent, ale předkládal návrh jeho prostřednictvím. On sám tedy pouze posuzoval, jestli příspěvek do Komise je dostatečně průkazný tak, aby Komise mohla posoudit oprávněnost či neoprávněnost úplatného převodu. V prvním případě smlouvy ze 17.3.2010 písemnou agendu za VOP řešil Ing. S.. Smlouva se připravovala v jeho odboru na základě žádosti VOP-026 Šternberk na základě žádosti podniku o převod z důvodů zachování opravářské schopnosti zaměstnanců pro opravy armády. Nebylo v jeho kompetenci, ani v kompetenci Ing. L., aby posuzovali, zda pro takové potřeby VOP skutečně majetek potřebuje, jestli má zakázky od armády nebo s nimi potřebuje vyplnit jinou činnost. Za tyto skutečnosti a jejich posouzení byla odpovědná Komise, neboť v Komisi zasedali příslušníci jednotlivých složek ministerstva obrany, v jejichž kompetenci bylo vědět, zda VOP potřebuje nebo nepotřebuje tento majetek ke své činnosti. Oni pro Komisi tvořili pouze podklady a na jejich rozhodnutí neměli žádný vliv. Pokud se týče druhé uzavřené smlouvy, v roce 2013 s VOP CZ, tam byl postup obdobný. V té době přišla písemná žádost už od Ing. V., který byl v tu dobu ředitelem VOP CZ, v tomto období se s Ing. V. již pracovně znali. Sám opět smlouvu nerealizoval, realizoval ji příslušný referent, na smlouvě se podílel pouze nepřímo. Ani v jednom případě netušil, že převáděný movitý materiál, vyřazený Armádou ČR, tedy mimo jiné konkrétní motory, mají být obratem přeprodány dalším právnickým osobám. Pokud se týče zařazení do kategorií majetku, v dokumentu pro majetkové manažery k vyřazování majetku je výslovně uvedeno, že vyřazovaný majetek se formálně do nižších kategorií nepřevádí. Tedy pokud bylo rozhodnuto majetkovým manažerem, že vyřadí motor, který byl evidován v kategorii „I.“ a následně bylo zjištěno, že motor je neschopen provozu, protože na něm nejsou udělané revize, není promazán, nejsou vyměněny gumové částice, které musejí časem odejít, tak takový majetek se formálně nepřevédl, a zůstal v kategorii „I.“ Tedy operovat hodnotou majetku podle zařazení v kategorii je značně pochybné. V případě obou smluv, Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem odsouhlasila převod předmětných náhradních dílů, v daném případě k tomu však nedošlo. Pokud je mu známo, pokud to není uvedeno přímo v zápise, nikdo nevznesl ani

připomínku k výši úplaty, ani k výši ceny, již se dosáhlo ve výběrových řízeních. Obž. Ing. P. poté podrobně vysvětlil rozdíl mezi případným vrácením již jednou vyřazeného majetku prodaného ve veřejné obchodní soutěži zpět armádě, který byl možný a kde se výpočet hodnoty příslušné movité věci vypočítával vzorcem dle algoritmu, který generoval ISL. K dotazu, jakým způsobem byla určována cena motorů, obžalovaný uvedl, že nebylo v silách OXXXM, aby porovnával ceny převáděného zboží s nabídkami jinde na trhu, případně v rámci jiných zemí, neboť jen v roce 2009 bylo prodáno 14.340.366 kusů majetku, přičemž oddělení movitého majetku mělo včetně svého vedoucího 10 osob. K obchodní veřejné soutěži vyhlášené po zrušení smlouvy mezi ministrem obrany a VOP CZ pod bodem 2 obžaloby uvedl, že pan ministr Picek zrušil převod motorů na VOP CZ, rozhodl o odprodeji formou obchodní veřejné soutěže s minimální cenou podle návrhu pana D., který deklaroval, že veškeré motory koupí, sám je však nekoupil a vrátil se zpět, neboť nenašli ani další kupce, a celá obchodní soutěž se musela znovu opakovat. K dotazu státního zástupce pak obžalovaný doplnil, že systém ISL rozpouštěl cenu jednotlivých komponent v každé smlouvě, a uváděl jenom cenu tzv. „rozpuštěnou“ (dle algoritmu). Nebylo by jim k ničemu nahlédnout do konkrétní předchozí smlouvy, již se prodávaly motory v rámci balíku, protože ve smlouvě je vždy uvedena cena za celý balík. Ředitel sekce logistiky nemohl ovlivnit, jakým způsobem naloží OXXXM s vyřazeným majetkem, stejně tak VOP, ani prostřednictvím pana S., ani prostřednictvím obž. Ing. V., nikdy nevěděl, jaké konkrétní motory, či jiné náhradní díly nakupuje.

11. Též **obžalovaný Ing. V.** v hlavním líčení dne 26.1.2023 odmítl vypovídat, toliko uvedl, že nemá zájem ani důvod uzavírat dohodu o vině a trestu, neboť je přesvědčen, že žádnou škodu nezpůsobil. Soud proto i jeho předchozí výpovědi obžalovaného a obviněného četl dle § 207 odst.2 tr.ř.. V těchto obžalovaný popsal rozhodné období let 2009 až 2013, kdy procházely VOP transformací, kde k 1.1.2010 byly spojeny dva státní podniky, a to VOP-026 a VOP-025 se sídlem v Šenově u Nového Jičína, jehož byl v té době xxx. Ve VOP-026 byl xxx v roce 2009 pan H.. Pod státní podnik VOP-026 patřily výzkumné ústavy, VOP-026 byl ve čtyřech lokalitách, měl asi 450 zaměstnanců včetně ústavu, VOP-025 měl cca 900 zaměstnanců. Sloučený podnik pak řádově 1500 zaměstnanců. Společný podnik byl následně přejmenován na VOP CZ. Slučování bylo důsledkem snižování stavu v armádě, výzbroje i přerozdelení, současně stále výrazně klesaly vojenské zakázky, tedy zakázky, které státní podnik dostával od AČR. Ještě v roce 2008 zakázky armády činily cca 43 %, v roce 2013 však už pouze 3 %, neboť skončil projekt Pandur a další práci od armády nedostali. Současně úkolem státního podniku a naplnění požadavku zakladatele bylo udržovat schopnost zaměstnanců a jejich odbornost na takové úrovni, aby byli schopni zajišťovat opravy armádní techniky. Současně absurdně s poklesem státních zakázek přestali mít jako VOP výsadní postavení, a když nedělali většinovou činnost pro stát, nebyli vyloučeni ze zákona o veřejných zakázkách. Aby udrželi činnost podniku, musel zajistit opravy od soukromých firem a značnou část převádět z vojenské části do civilní. Za této situace spol. Excalibur Army byla dlouhodobým obchodním partnerem VOP-026, která dávala tomuto podniku, i podniku v Novém Jičíně zakázky, což dokládá listinnými podklady. Drobnou část zakázek dodávala i společnost STV Group (dále také jen „STV“) svědka D., ale poměr byl nesrovnatelný, neboť pan D. se zabýval do roku cca 2011-2012 téměř výhradně municí. Po celou dobu udržel svěřené vojenské opravárenské podniky v zisku, a to přes nelehkou situaci. Při absenci zakázek opakovaně řešil s ministerstvem obrany i s AČR problematický stav ve vojenských opravárenských podnicích. K žalovanému skutku (t.č. pod b. 3,

když návod k uzavření smlouvy z r. 2010 již není obž. V. kladen za vinu) pak konkrétně uvedl, že v průběhu uzavírání smluvního vztahu pod bodem I. (dnes 1) neznal ani Ing. P., ani Ing. L., nejednali spolu. S odborem nepotřebného majetku nebyl v té době v kontaktu. Z jakého důvodu je v nějakých e-mailech uvedené panem I., že je odkupované zboží určeno pro Armádu ČR, netuší, na to musí odpovědět pan I.. On sám s panem I. v minulosti nic neměl, naopak striktně požadoval odpověď na okolnosti v uzavření těchto smluv, neboť s ním z minulosti neměl dobré vztahy, když se mu zdálo, že v oblasti akvizic preferuje soukromé firmy před státními podniky. Obžalovaný odkazuje především na e-maily zajištěné ve spisovém materiálu, které dále dodává ještě samostatně, a to za období od 6.12. do 9.12. 2010. Skutku z roku 2013 (bod 3) se skutečně účastnil, v té době už neměli od státu žádné zakázky. V roce 2013 se na něj obrátil pan S. s tím, že Trenčín potřebuje náhradní díly pro obchodní aktivity, odkázal ho tedy na oficiální poptávku, kterou Trenčín poslal. V té době se pokoušeli o spolupráci Ministerstva obrany ČR a Ministerstva obrany Slovenské republiky, chtěli v rámci V4 i s Polskem spolupracovat na nějakých projektech. Byla snaha tedy najít společný program a najít společné cesty, a vznikla tak spolupráce s VOP Trenčín, která vyústila následně v memorandum, že obě ministerstva obrany budou spolupracovat. Smluvní vztah, který je předmětem obžaloby, v roce 2013 byl postaven vysloveně komerčně, měli zájem nakoupit a prodat. Nerozumí ale tomu, proč by měl být pohnán k odpovědnosti, že poškodil VOP CZ, když nakoupil materiál od ministerstva obrany za ceny, na kterých se dohodli, a tento materiál konkrétnímu zájemci, tedy VOP Trenčín prodal s téměř 50% marží. Jestliže tedy nakoupený materiál jako ředitel odpovědný za hospodaření státního podniku prodal se ziskem, nemohl tím VOP poškodit. Současně nemohl poškodit ani ministerstvo obrany, neboť akceptoval ceny, za kterých mu ministerstvo odkup nabídklo. Nepopírá, že spolupracoval s panem S., ale byla to spolupráce, která pro VOP CZ byla výhodná. Když S. koupil Tatrovku a navázal na to další aktivity, sháněli někoho, kdo by byl schopen vyrábět svařované kabiny pro obrněná vozidla, dohodli se na spolupráci, a VOP opět získala další kontrakty. V rámci Tatrovky připravovali i další aktivity, zpracovávaly se nabídky, ale v souvislosti s žalovanou událostí pak spolupráce skončila. Ohledně jednání s ministerstvem obrany si pamatuje, že komunikoval s obžalovaným P., poslali poptávku, možná se i setkali, ale to si není jistý. Dohodli se na ceně, kterou on možná o něco navýšil, už si to přesně nepamatuje. Celá spolupráce s VOP Trenčín měla do budoucna pokračovat, výhodný prodej motorů na základě uzavřené smlouvy z roku 2013 měl být pouze začátek. Se zrušením smlouvy ze strany ministra obrany však další spolupráce skončila. Pokud se týče výběrového řízení, které nastalo po zrušení smlouvy, došlo k ní na základě dopisu pana D., který nabídl ministru Pickovi za převáděné motory cenu 250.000 Kč za motor UTD-20, a 390.000 za motor V 46.6, přičemž současně napsal, že takovou cenu v soutěži nikdy nezíská. Obchodní veřejná soutěž se tedy musela nastavit s minimálními cenami, navrženými panem D., který pak na tankový motor V 46.6, nedal žádnou nabídku, a ze 111 ks motorů UTD-20 jich odkoupil pouze 44. Ceny navržené v té veřejné obchodní soutěži byly extrémně přemrštěné, neodpovídaly obvyklé ceně. Stejně tak ceně převáděných motorů v žádném případě neodpovídá znalecký posudek Ing. Řeháka. Má 40 let zkušeností s vojenskou technikou, dělal zejména v tankové technice, ale motory BVP jsou podobné. V 80. letech ve výzkumném ústavu sledovali chování motorů, které zůstanou zakonzervované někde ve skladech, a zjistili, že po 5 letech se musí udělat překonzervace a po 10 letech revize, což znamená rozpůlení motoru, kompletní výměna těsnění, demontáž agregátu, čerpadel a dalších věcí, přezkoušení všech agregátů, opětovné přetěsnění, výměna všech pryží, odstranění závad, odstranění rzi, odbrždění motoru na zkušebně a opětovná konzervace do bublinkové fólie a řádné uskladnění. To vše zase po 5 letech. Je si zcela jistý, že po revoluci u

tankových motorů žádný tankový motor takovým procesem neprošel, tedy dnes už je to 30 let, a 25 let k rozhodnému období. Motory při absenci konzervace a revizí nemohly být zařazené do I. kategorie, nešly použít do vozidel bez dalších oprav a úprav. Oni sami jako vojenský opravárenský podnik ročně tak 20 až 30 motorů v rámci revizí dělali, systém v tom byl zejména do roku 1990, po revoluci už ne, to začal totální chaos. Obžalovaný popisuje technické detaily i postupné zastarávání komponent při neuvádění působením rzi atd. Pokud se týče stanovení ceny při prodeji odkoupených motorů, obžalovaný uvedl, nabízel ceny vyšší a postupně se snižovaly. Reálné ceny na trhu se nikdy nedozvíte, to nikdo z partnerů neudělá, ani v zahraničí, ani v tuzemsku, každý si to hlídá. Nicméně cenu, za kterou se mu povedlo převést, respektive připravit převod motorů na VOP Trenčín, považoval za výhodnou. V rámci velkých balíků, což byly oba případy předmětných smluv, vždy nakoupíte nějaký materiál výhodněji a nějaký méně výhodně. U motorů rámcově věděli, jak mohou vypadat, ale každý z nich je samozřejmě jiný, je to otázka skladování. Obecně věděli, co bude třeba demontovat a měli na to techniku. V případě prodeje spol. Excalibur Army tento prodej vojenské techniky současně přinášel i další zakázku, neboť u nich byla tato technika spol. Excalibur Army opravována.

12. Výpovědi obžalovaných nijak neodporují dalším provedeným důkazům objektivní povahy, tedy především listinným důkazům v podobě Úkolového lístku náměstka ministra obrany Ing. F. na č.l. 92, čtené smluvní dokumentaci k další majetkovým převodům náhradních dílů, opatřené jednak PČR při prověřování dalších smluvních vztahů i předložené obhajobou (viz níže k listinným důkazům), jakož i závěrům znalců Ing. Bočka a Ing. Stodoly, kteří jako specialisté na vojenskou techniku označili převáděné náhradní díly k BVP - motory UTD-20 i tankové motory V 46-6 (pro tank typu T-72) a V 55-AM2 (pro tank typu T-55) za rozhodně nezpůsobitelné okamžitého provozu, tedy nezařaditelné do I. kategorie. To zjistili nejen odbornými znalostmi, ale konkrétním stavem jednoho z převáděných motorů z MO na VOP CZ. Výpovědi obžalovaných nejsou vyvráceny ani výpověďmi svědků, které soud považuje pro posouzení věci za subjektivně nezaujaté či nehnané vlastním zjištěným motivem – viz níže u hodnocení výpovědí jednotlivých svědků či jejich skupin. Z těchto důvodů považuje soud výpovědi obžalovaných, týkající se popisu okolností, za nichž ke stíhaným skutkům došlo, způsobu nakládání s vyřazeným majetkem AČR, způsobu schvalování prodeje Komisí pro NNM i vlastnímu podílu obžalovaných včetně úmyslů, jimiž bylo jejich jednání vedeno za věrohodné, byť s některými právními závěry, které obžalování učinili např. ve vztahu k vlastnictví majetku státu, úplatně převedeného do státního podniku se soud neztotožnil, a to ani přes předložené právní rozbor posuzování majetku státu, které si značně odporují.

13. V průběhu hlavních líčení v době od 21.12.2022 do 9.4.2024 byla z podnětu státního zástupce, popř. i soudu vyslechnuta část svědků, kteří v nalézacím řízení dosud nevypovídali, z podnětu státního zástupce pak byla znovu slyšena část svědků, kteří již v řízení před soudem vypovídali v předchozím řízení. Většina svědeckých výpovědí však byla v obnoveném hlavním líčení za souhlasu stran čtena. Z jejich výpovědí, které pro přehlednost soud rozdělil do skupin dle postavení svědků, zjistil soud následující skutečnosti:

Zaměstnanci MO ČR:

14. **Svědék Ing. Vlastimil Píček**, bývalý ministr obrany ČR, v hlavním líčení dne 6. 2. 2024 uvedl, že od události uběhlo již 10 let, žádné další poznatky k převáděnému majetku nemá, a v plném rozsahu proto odkazuje na své původní výpovědi, v nichž uvedl vše, co si tehdy pamatoval. Upřesnil jen k dotazům stran, že všechny čtyři všechny obžalované zná z pracovní činnosti. Ke skutku si pamatuje jen to, že při převodu vyřazeného majetku mu byly sděleny nějaké informace k problémům ekonomického typu, on tento podnět předal šéfovi vojenské policie, a tímto pro něj celé skončilo. Neví, jak po zrušení prodeje, respektive převodu náhradních dílů byly stanovovány ceny pro veřejnou obchodní soutěž, cenotvorbou se nezabýval. O cenách náhradních dílů nemá žádné informace, vůbec neví, jaké byly v této oblasti ceny. Připomněl, že **ministrem obrany byl od března 2013 do ledna 2014**, toto stihl ve dvou vládách, z nichž ani jedna neměla důvěru, nepamatuje si tedy blíže nic dalšího. Pokud se týče jeho činnosti v postavení náčelníka generálního štábu, tento schvaloval vyřazování nepotřebného majetku z armády, předcházelo tomu spoustu kroků, na nichž pracovali jednotlivé složky generálního štábu, jeho podpis byl až poslední. Nepamatuje si, že by měl kdykoliv při schválení vyřazování majetku důvod nepodepsat návrh. Neví, jak na tom byli státní podniky VOP ekonomicky, neví o tom, že by přímo ministerstvo obrany dávalo pokyn formou úkolového lístku náměstka ministra obrany k vyřazování majetku ve prospěch VOP, úkolový lístek Ing. F. vidí poprvé. Po přečtení protokolů o jeho výsledku z přípravného řízení i předchozího hlavního líčení uvedl, že s jejich obsahem souhlasí, nic nového si nepamatuje.

15. V předchozím hlavním líčení shodně se svojí výpovědí z přípravného řízení uvedl, že se může vyjádřit jenom k druhému prodeji náhradních dílů, vyřazených AČR, respektive převodem tohoto materiálu na VOP CZ z března 2013, neboť sám byl jmenován do pozice ministra obrany 19.3.2013. V období od roku 2007 do června 2012 byl náčelníkem generálního štábu, tedy na tomto postu se setkával s vyřazováním majetku, ať už nepotřebného nebo nadbytečného. Od září 2012 do března 2013 vykonával funkci prvního náměstka ministra obrany. Z pracovního styku se zná se všemi čtyřmi obžalovanými, Ing. H. byl jeho bezprostřední podřízený, v 99,9 % případů se shodli na tom, jakým způsobem optimalizaci majetku v AČR provádět. Podrobně tento systém nezkoumal, nicméně armáda musela dlouhodobě vyřazovat majetek, ať už nepotřebný nebo nadbytečný, k čemuž docházelo zejména při modernizaci armády a přecházení na kolová vozidla, například Pandury atd. Jakým způsobem probíhala cenotvorba, neví, nicméně ví, že hodnota vyřazovaného majetku armády se uváděla v katalogových částkách, materiál byl zařazen do tří různých skupin. Ve III. kategorii byl zcela vyřazený, neprovozuschopný, II. kategorie byla po nějaké částečné opravě k použití, a materiál I. kategorie byl v podstatě materiál, který byl skladový, byl v zásobách, byl i nový, ale vzhledem k tomu, že některé zbraně a systémy se vyřazovaly, tak některé náhradní díly se staly pro armádu nepotřebné. Pokud se týče konkrétní bojové techniky, tedy bojových vozidel pěchoty, funkční vozidla BVP v armádě nějaká byla. Pokud se týče tanků, ty už měli pouze typu T-72, motory se domnívá, že byly i k T-55, ty už byly nepotřebné. Nespadlo do jeho pravomoci řešit, jestli se na této technice prováděla nějaká údržba.

16. Ke smlouvě číslo 131803109, uzavřené 18.4.2013 mezi Ing. L. za MO a Ing. V. za VOP CZ uvedl, že o této smlouvě se dozvěděl z dopisů, které obdržel od společnosti STV Group, tuší, že jej zastupoval pan D.. Od této společnosti přišla nabídka na přímý odkup materiálu AČR pro svoji vlastní podnikatelskou činnost s nabídkou nějakých cen, které když porovnal on i jeho generální

sekretář Ing. V., dospěli k závěru, že částky, za které se materiál převádí na spol. VOP CZ, jsou nepřiměřeně nízké, proto smlouvu jako takovou zrušil. Ví, že v té době již byla připravena další smlouva mezi VOP CZ a slovenskou stranou, v té době spolupracovali ministři obou zemí na státní úrovni o spolupráci jak v oblasti vojenské techniky, tak v oblasti vojenských opravárenských podniků, ale se slovenským ministrem se nakonec domluvili, a vypovězení smlouvy tak nemělo následky v podobě žádných sankcí. Pokud se týče samotného nakládání s majetkem ze strany VOP CZ, bylo mu známo, že poté, co VOP ukončilo výrobu obrněných kolových vozidel Pandur, armáda vojenskému opravárenskému záводу nedávala dostatek zakázek, musel to podnik řešit náhradním programem včetně civilního programu. Byl to však samostatný podnikatelský subjekt, řešil tyto své problémy sám, ale armádě opravoval techniku. Pokud tuto techniku opravoval, armáda ze svých skladů techniku vyčlenila pro konkrétní opravu, podnik prováděl práce. Bližší okolnosti však ze své pozice nikdy neřešil. Není mu také známo nic o předchozích prodeích vojenského majetku. On sám se účastnil části vyřazování majetku, a to tak, že mu podřízení shromáždili materiál, z něhož vyplývalo, jaký majetek, v jakém rozsahu se bude vyřazovat z majetku AČR, a on toto schvaloval. Žádný problém obecně s původně obžalovaným Ing. H. ani dalšími obžalovanými neměl. Obžalovaného L. osobně zná z práce na ministerstvu obrany. Řešil s ním některé věci už v pozici náčelníka generálního štábu, poté i jako ministr. Obžalovaného P. zná z 80. let z velitelství protivzdušné obrany. Obž. Ing. V. poznal už v roli náčelníka generálního štábu, kdy spolu řešili záležitosti výroby obrněných kolových transportérů Pandur. S nikým z obžalovaných v minulosti žádné pracovní problémy neměl, na osobní úrovni se nestýkali. Po zrušení smluvního vztahu nařídil, aby byl majetek prodán na základě výběrového řízení, nepřistoupil na návrh STV Group na přímý odprodej, protože v tomto případě je vždy podezření, že došlo k nějakému zvýhodnění. Jak však v konečném důsledku prodej dopadl, a zda se prodal veškerý materiál, neví. Jenom ví, že při těch propočtech jim vycházela celková hodnota prodaného majetku asi na 20 miliónů, a pak na 150 miliónů.

17. **Z výpovědi svědkyně Ing. M.K.** zaměstnankyně MO na pozici xxx, čtené dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 27.1.2024, soud zjistil, že všechny obžalované zná jako kolegy v rámci resortu MO, či podřízeného státního podniku VOP CZ. Celá záležitost se jí týkala jako osoby vykonávající administrativní činnosti, spojené s výkonem funkce zakladatele vůči státnímu podniku VOP CZ, dříve VOP-026 či 025. Do smluvních vztahů k převodům mezi MO a VOP nikdy nevstupovali, protože její odbor se zabývá problematikou bezúplatných převodů, a nakládání s majetkem státních podniků, který je určeným majetkem ve smyslu zákona o státním podniku. Tedy o uzavřených smlouvách ví pouze jako účastník zasedání Dozorčí rady VOP CZ. Svědkyně blíže rozvedla popis své práce v oblasti, která se bezprostředně netýkala stíhaných skutků. K obžalovaným uvedla, že pracovní se setkávala především s Ing. V. jako xxx, a to z pozice výkonu zakladatelských práv a problematiky činnosti státního podniku a ekonomické stránky. S generálem H. byla v kontaktu při výkonu xxx či v rámci jiných aktivit spojených s organizací podniku v gesci ministerstva obrany. S oběma obžalovanými kolegy z oboru s nakládáním s nepotřebným majetkem pak při pracovním řešení majetkových dispozic mezi ministerstvem a podniky, ovšem pouze k bezúplatným převodům. Jejím přímým nadřízeným v letech 2010 až 2013 byl generální sekretář Ing. V.. K VOP v letech 2010 až 2013 uvedla, že na to, že se ukončovaly zakázky AČR, byl podnik ve velmi dobré ekonomické kondici. K propadu docházelo po roce 2010 po dokončení projektu Pandur, neboť dále nedocházelo k velkým modernizačním projektům pozemní vojenské

techniky, k němuž je státní podnik VOP CZ primárně založen. MO však tento podnikatelský subjekt nijak neomezovalo při dalších zakázkách. O kontraktu VOP CZ s VOP Trenčín jí není nic známo. Svědkyně uvedla, že dozorčí rada VOP CZ byla informována o žádostech o odprodeji nepotřebného movitého majetku pro obchodní a podnikatelskou činnost podniku, v hlavním líčení při konfrontaci si už jednoznačně s odstupem času na tyto skutečnosti nevzpomněla. Svědkyně shodně s obhajobou obž. Ing. V. uvedla, že státní podnik VOP CZ kvůli klesajícím zakázkám od armády nedosáhl na výjimky ze zákona o veřejných zakázkách, nemohl dostávat zakázky „napřímo“ a byl tak ve velmi těžké ekonomické situaci. Pokud žádal VOP CZ o úplatný převod materiálu, bylo to čistě v gesci OXXXM, oni sami by žádost neřešili, ani pokud by ji přímo obdrželi. S odstupem času si ani na podání takové žádosti nevzpomíná. O hospodaření VOP měla přehled zejména z tzv. „výkazů“, tedy z naplňování obchodního plánu touto společností. Je jí známo, že ve stíhaném období státní podnik hodně spolupracoval např. se spol. Excalibur Army. Strategie činnosti státního podniku se tvoří ve spolupráci s tímto státním podnikem, je komunikována v rámci resortu ministerstva obrany, řeší se s náměstký na jednotlivých úrovních a následně je předkládána ministru obrany ke schválení. Potvrdila tak skutečnost, že o způsobu činnosti státních podniků bylo vedení ministerstva obrany průběžně informováno.

18. **Z výpovědi svědkyně PhDr. I. D., (roz. Ch.),** zaměstnankyně ministerstva obrany, čtené dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 27.1.2024, soud zjistil, že od dubna 2012 do roku 2014 pracovala jako xxx, poté xxx. Obž. Ing. L. jako xxx OxxxM byl její nadřízený a Ing. P. byl její přímý vedoucí. Jako referent OxxxM pracovala až do roku 2013. Měla na starosti movitý i nemovitý majetek, který se převáděl úplatně jak ve veřejné soutěži, tak mimo veřejnou soutěž. Svědkyně popsala obecně způsob nakládání s vyřazeným movitým majetkem nabídkou bezúplatného převodu a následně též úplatného převodu. Uvedla, že úplatný převod se prováděl tam, kde to bylo výhodnější než jiný způsob nakládání, nebo tam, kde se neprodal majetek ve veřejné soutěži. Všechny obchodní smlouvy se řídily stejnými podmínkami, které byly rovné pro všechny. Smlouvy se lišily jenom v tom, že u státního podniku se smlouva jmenovala Smlouva o úplatném převodu majetku do práva s ním hospodařit, protože to byl státní podnik založený ministerstvem. Ale fakticky nehospodařili s tím majetkem ve prospěch státu, to bylo pouze v případě, že šlo o převody do svěřeného majetku, a ty byly bezúplatné. Úplatné převody do práva hospodařit jsou de facto kupní smlouvy za peníze. Na tom, aby se jmenovaly odlišně, trvali právníci, a aby se také rozlišilo, kdy se jedná o veřejnou soutěž a kdy se jedná o další úplatné převody. Přímým prodejem se někdy prodával nepotřebný majetek armády i mimo státní podniky, neví přesně, ale jak se ta smlouva jmenovala. Když se prodávalo veřejnou soutěží, brala se nabídka minimální ceny z veřejné soutěže. Jinak se většinou brala cena v čase a místě obvyklá. Znalecké posudky se dělaly jen výjimečně, vycházely draho. Většinou se zjistila cena, za jakou bylo zboží už prodáváno, a prodávalo se to za tuto cenu. Ceny ve veřejné obchodní soutěži se stanovovaly tak, jak byly firmy ochotny nabídnout. Pokud byla nabídnutá cena velmi nízká, bylo v pravomoci ředitele rozhodnout, že to za tuto cenu neprodá a zkusí se to prodat v další veřejné soutěži. Většinou však opakovaná veřejná soutěž nepřinese ani původní zisk, firmy nejsou ochotny dát větší obnos. Cena likvidace takového materiálu je pak mnohonásobně vyšší. **K systému ISL uvedla,** že podle nabídek jednotlivých firem ve OVS se ceny zapíší do informačního systému logistiky. Pokud je to po položkách, zůstává tam cena jednotlivé položky, pokud je to navrhovaná kupní cena za celý balík, tak systém cenu rozpouští podle účetních cen na jednotlivé položky v balíku. To nedělá referent, ale systém. Referent pouze

zadá „rozpuštění ceny“, a systém cenu spočítá podle nastaveného algoritmu, přičemž referent do procesu výpočtu nezasahuje. Automaticky se pak další ceny načítají rovnou do systému, aniž proces může ovlivnit fyzická osoba. **Ke znaleckým posudkům svědkyně uvedla**, že tyto se zadávaly jen prodeji velkých celků, například letadel. Ona sama zadávala znalecké posudky například u soutěže na nějaké dřevoobráběcí stroje, pokud se jich prodávalo víc kusů. Znalecký posudek však nejde udělat na 2 tisíce položek. Znalecké posudky se nezadávaly určitě ani na auta, a na náhradní díly také ne. Takže pouze na celky, např. tedy na letadlo, které se naceňovalo jako celek, pokud se jako celek prodávalo. Pokud se k prodeji nabízely velké náhradní díly, např. motory, které jsou předmětem obžaloby, vůbec nemá ponětí, kdo by stanovoval kvalitu, protože oni (OXXXM) vidí ten materiál pouze na papíře a v systému, materiál je fyzicky úplně jinde. V systému ISL se nezobrazovalo, jestli konkrétní motory procházely nějakými kontrolami či revizemi. Tzv. „rozpuštěná cena zboží“ se neprojevovala na ceně jednotlivého kusu, ale jako celku. K množnosti ověření kvality prodáváného nepotřebného majetku kupujícími uvedla, že pokud se vyhlašuje veřejná obchodní soutěž, mohou se zájemci jet na zboží podívat do skladů, na auta se to například dělalo. Oni pak sami nabízejí cenu dle vlastního uvážení, i s ohledem na náklady, na dopravu, na účast, na stav majetku, posuzují, zda se to vyplatí, či nikoliv. Ona sama žádné veřejné obchodní soutěže na vojenský majetek však nedělala, měla v gesci tzv. „ostatní majetek“, neboť referenti byli dle typu majetku rozdělení. Vojenský majetek zpracovával Ing. N., Ing V., snad pan C., nepamatuje si to už přesně. Svědkyně dále popsala způsob vyřazování majetku logistickou sekcí AČR a zmínila též, že při prodeji byli limitováni cenou šrotu, pod kterou není prodej možný. Názvy společností STV Group nebo Excalibur Army zná, jsou to firmy, které se hlásily do soutěží. Sama s nimi do styku nepřišla. Veškerý majetek, který na seznamech chodil do jejich odboru, byl majetkem nepotřebným. Po vyřazení majetku, každý z referentů dostal přidělený nějaký majetek, a to celý balík, který šel k prodeji. Rozdělovalo se to v informačním systému logistiky. Informační systém logistiky ke každé položce zobrazuje pořadové číslo vyřazení, běžné číslo, název majetku, katalogové číslo, množství, měrnou jednotku, hmotnost, cenu za jednotku, cenu celkem, místo uskladnění, příslušnost majetku, evidenční číslo, referenta, víc už si nevybavuje. **Pokud se týče ceny, cena uvedená v ISLu bývala původně cenou účetní.** V těchto případech oni (zaměstnanci MO) cenu neovlivní, je nastavená. Oni sami nebyli schopni zpracovat běžně ani výtěžnost toho majetku, neznali kompletně veškerý materiál, nevěděli, v jakém je stavu, neboť firmy při koupi často přebíraly materiál, který musely na své náklady poté likvidovat, protože už byl nepoužitelný. Na materiál, který převáděli at' už přímo, nebo prostřednictvím veřejných obchodních soutěží, nikdy nedávali záruku. Pokud se týče kategorií majetku, tyto kategorie v potaz moc neberou, protože nejsou vždy směrodatné a nejsou odpovídající. Nemohou prodávat materiál jako kategorii I., protože by na něj musela být záruka, přičemž prodáváný vojenský materiál byl dlouhodobě skladovaný, záruku na něj dát nemohli. Prodej formou balíčků je pro armádu výhodnější, protože existuje spousta majetku jinak neprodejného, na které by byly další náklady k likvidaci. Tedy pokud nabízí materiál, který by se neprodal, musí k němu přidat něco, co je pro firmu lukrativní. Svědkyně tak vypovídá k podstatným skutečnostem, týkajících se nakládání s nepotřebným majetkem na OXXXM i s jeho oceňováním shodně s obžalovanými Ing. P. a Ing. L., přičemž stvrdila obhajobu Ing. P., že nemohl zasahovat do ceny, uvedené v systému ISL, stejně jako úplatné převody majetku v tzv. „balíčcích“, kombinujících lukrativní náhradní díly s neprodejnými, v nichž se ceny „rozpuštěly“ do jednotlivých náhradních dílů na základě ceny celého balíčku poměrem dle účetní hodnoty, tedy nákupní ceny.

19. *Výpovědi obžalovaného Ing. P., Ing. L. i sv.D. podporují a upřesňují též výsledky podřízených obou obžalovaných – referenti OXXXM ČR svědci Ing. V. a Ing. N., zpracovatelé obou dokumentací k žalovaným převodům majetku do práva hospodařit ve prospěch VOP-026 a VOP CZ, jejichž výpovědi z předchozího řízení před soudem byly čteny v hlavním líčení dne 11.9.2023.*

20. **Svěddek Ing. P. V.**, bezprostřední podřízený obž. Ing. P. uvedl, že byl zaměstnancem OxxxM, pracoval na základě úkolu svého vedoucího jako referent xxx, a to konkrétně k úplatnému převodu majetku na základě Smlouvy číslo 101806113 ze dne 17.3.2010. Smlouvu si pamatuje podle čísla, z něhož je možné dovodit referenta. Svědek popsal, že v tomto daném konkrétním případě přišel na odbor vyřazený materiál ministerstva obrany, dostal ho přidělený on, roztrhal ho na tři části, kde byl tankový materiál a motory, přičemž na motory byla konkrétní smlouva, která měla konečné trojčíslí 013. Připravil kupní smlouvy, po podpisu je vyplnil do ISLU, a po podpisu se fakturovala též kupní cena. Po jejím zaplacení poslal na VOP výzvu k odběru zboží a oni to odebrali. V tomto případě se cena za prodávanou komoditu stanovovala podle nabídky VOP, přijeli tehdy nějací zástupci VOP, dali písemnou nabídku a obž. Ing. P. ji odmítl. Po nějaké době, už neví, jak dlouho to trvalo, poslal VOP novou nabídku, která byla akceptována. Při akceptaci nabídkových cen se většinou zboží vyjelo z informačního systému logistiku, kde je porovnání, po komoditách se z toho vyjely jednotlivé prodeje a podle toho se stanovovala prodejní cena. Tuto konkrétní činnost prováděl on jako zpracovatel smluvního případu. **Obž. Ing. P. ho nikdy ani v tomto konkrétním případě, ani v žádném jiném neinstruoval, že by měl postupovat odlišně, a nikdy do žádných cen on ani nikdo jiný nezasahoval.** On sám zpracoval podklady, ale na jednání Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem nechodil, nicméně ví výstup z jednání Komise, byl pak uveřejňovaný v PDF formátu na společných stránkách. Pokud se týče smlouvy uzavřené v roce 2013 pod číslem 131803109, podle prostředního trojčíslí 803 ví, že to byl jiný kolega, domnívá se, že to byl kolega N., protože jeho referentské číslo bylo 806. Rozhodnutí o tom, zda půjde materiál do veřejné obchodní soutěže nebo přímo pro státní podnik, rozhodoval jeho vedoucí, tedy v té době Ing. P., funguje to tak dodnes. V daném případě dostal pokyn, aby to zpracoval přímo pro VOP. K první nabídce ceny, kterou Ing. P. odmítl, se domnívá, že přijeli vyjednávat pan K. a Ing. I., jednání probíhalo standardně, pan vedoucí ho zavolał jako zpracovatele, možná i právníka na posouzení a vedoucího referátu, ale není si tímto s odstupem času, zcela jistý, ale ví, že nabídka byla odmítnutá, tomu byl přítomen, a to za přítomnosti Ing. I. a pana K.. Druhou nabídku se domnívá, že dostali už poštou, nikoli osobně. Na žádné jednání, související s druhou nabídkou, si nepamatuje. V této konkrétní zakázce z roku 2010 si vzpomíná, že asi rok předtím žádala VOP o celkem materiál asi na 20 stranách různých druhů. On připravoval odpověď pro pana ředitele v duchu, že materiál není vyřazený, tedy že nelze uzavřít obchodní smlouvu. Vše se dokládalo panu náměstkovi Ing. F., a tento vydal úkolový lístek (č.l. 92), že se má materiál pro VOP zabezpečit. V okamžiku, kdy tedy přišlo vyřazení, byl tam materiál, který byl požadován, kromě motorů i tankový materiál, na něž se uzavíraly smlouvy s koncovými čísly 012, 014, a tento se prodával zároveň s těmi motory na smlouvu s koncovkou 013. Jaký byl přesně důvod toho dělení, si už nepamatuje. Pokud obecně tvořili **cenotvorbu**, nevycházela z nabídek jednotlivých zájemců, ale z ISL, vždy se podívali, jestli materiál se podle ISLU prodával a za jakou hodnotu, podle toho stanovovali minimální prodejní cenu. V konkrétním případě si podrobnosti už nepamatuje. Z ISL se k prodávanému materiálu zobrazovalo v excelových tabulkách jednotlivé parametry, a to datum vyřazení, identifikační údaje, majetkové uskupení, účetní cena za kus, účetní cena celkem a cena

prodejní. Na posledním řádku pak bylo plus nebo mínus, tedy vyznačený zisk nebo ztráta. On sám z nastavení ISL nikdy neověřoval, ani ho nenapadlo ověřovat, z čeho prodejní cena vyplývá. Prostě vycházel z ceny, která byla v ISLU uvedená a považoval ji za správnou. Svědek také připravoval samotnou kupní smlouvu, uvedl, že obsah smlouvy byl však standardní, doplňoval v podstatě náležitosti do vzorových připravených smluv, jeho práci pak kontroloval vedoucí referátu, následně vedoucí oddělení a ředitel, tedy pan C., obžalovaní Ing. P. a Ing. L.. K předloženému úkolovému lístku z 30.3.2010, podepsaného Ing. F.em, svědek uvedl, že to je úkolový lístek, který sám evidoval do spisového materiálu a který souvisel s požadavkem VOP, dřív než smlouvu realizovali, protože v době, na kterou reagoval pokyn Ing. F., nebyl materiál ještě vyřazený. Obž. Ing. L. ani Ing. P. žádné podklady nepřipravovali, pouze schvalovali. Podklady pro jednání Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem zpracovával také on, smlouvy byly vždy kontrolovány právníkem, ten musel parafovat každý list. Odbor pro nakládání s nepotřebným majetkem nikdy nekontroloval, jak s majetkem dál kupující nakládal, jak ho použil, neboť k tomu nebyli oprávněni. Dále svědek osvětlil pojem „rozpuštění kupní ceny v ISL“, které se provádělo u hromadného prodeje většího množství zboží s kupní cenou za celý soubor náhradních dílů. K dotazu dále uvedl, že znalecké posudky při prodeji zboží zpracovávali pouze u velké techniky, např. když prodávali vrtulníky. Pokud se pak týče žádosti o vyřazení nepotřebného majetku z roku 2009, tuto žádost podával pan I., který se představoval jako vedoucí divize vojenské výroby a vyřizující na té smlouvě, proto tam byl také v této pozici uveden. Při komunikaci s VOP-026 v souvislosti se smlouvou z března 2010 komunikovali výhradně s Ing. I. a Ing. S.. S obž. Ing. V. svědek nikdy nejednal.

21. **Svědék Ing. J. N.**, další z referentů OXXXM, uvedl, že na OXXXM pracuje zhruba od roku 2006, jeho nadřízeným v roce 2013 byl Ing. C., jako vedoucí referátu Ing. P. a ředitel odboru obž. Ing. L.. **Byl zpracovatelem smlouvy o úplatném převodu mezi ministerstvem obrany a VOP CZ**, která byla následně zrušena rozhodnutím ministra. Dostal přidělený materiál, jeho úkolem bylo zpracovat úplatný převod na VOP. Materiál byl určený v té době k vyřazení, bylo to zpracováno v ISL, nic jiného k dispozici neměl. Do smlouvy mohl připojit majetek až ve chvíli, kdy to schválila Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem, tedy souhlas Komise mít musel. Ing. P. žádným způsobem jeho práci neovlivňoval. Cena převáděných věcí se zpracovávala v ISL, fungovalo a stále funguje tak, že vezme katalogové číslo materiálu, vyjede si ho v systému, vyhodí položky, které nebyly odprodány, nebo mají nulovou cenu, a spočítá průměrnou cenu prodeje. Jinak se v té době cena zjistit nedala. Obž. Ing. P. byl jeho nadřízeným pouze v době 2009 až 2010, nikdy ho neovlivňoval. Dnes už si nepamatuje, kolik bylo položek k vyřazení, podílel se na zpracování podkladů pro Komisi, ti to pak dávali jednak vedoucími Komise, jednak vedoucímu oddělení. Jméno sekretáře Komise už si nepamatuje, střídali se. Smlouvu poté kontroloval ještě právník. Z celého balíku majetku, který byl určen k vyřazení, nic nevybíral, vše, co dostal přiděleno v balíku, bylo určeno k převodu, nemůže z toho nic vyzobát, je vázán pokynem jako celkem. Poté, co byla smlouva zrušena, nepřišel s ní už do styku, dostal pouze za úkol smlouvu zrušit. Co se dělo s majetkem dál, neví. Není mu ani známo, že by se Ing. L. nějak podílel na přípravě dokumentace k předmětné smlouvě.

Zástupci AGENTURY LOGISTIKY:

22. Z výpovědi svědka **Ing. V.S.**, čtené dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 27.1.2024, soud zjistil, že tento zaměstnanec MO v postavení náčelníka odboru technického zabezpečení Agentury logistiky řídil zásobování materiálem a popsal systém vyřazování nepotřebného majetku sekcí logistiky, s tím, že podněty ke konkrétnímu vyřazování nepotřebné techniky šly od jeho podřízených, tedy majetkových manažerů, konkrétně tankové motory nebo motory k BVP dělal jeho podřízený pan W.. Svědek byl současně náhradníkem Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem. Nepamatuje si, zda se na Komisi v jeho přítomnosti řešily přímo ty motory, které jsou předmětem obžaloby. Z obžalovaných zná Ing. L. a Ing. P., dále zná Ing. H. jako odborného nadřízeného. K vyřazovanému materiálu uvedl, že jako majetkový manažer navrhovali tento nadbytečný materiál k vyřazení, a to ať už šlo o materiál, který pozbyl v armádě nutnosti, anebo o tyto motory, které v době rozhodování byly též nadbytečné. Nebylo proč skladovat např. na tři BVP jeden motor. Proto ho jako majetkový manažer společně s dalšími manažery navrhovali na vyřazení, návrhy byly dále postupovány. Vyjadřovali se k tomu další odborní nadřízení. Neví, jak se oceňoval tento majetek, tam jejich pravomoc nesahala. Na Komisi se nerozhodovalo o tom, jestli se bude prodávat majetek přímo, nebo prostřednictvím veřejné obchodní soutěže, a nerozhodovalo se ani o ceně. Pokud se týče tankových motorů, tanky typu T-55 ve výzbroji už nebyly, a tanky T-72, což je klasický tank, těch bylo, tuší, asi sto, ovšem byly uloženy a nebyly v provozu. Přesná čísla počtu motorů už neví, nicméně z hlediska majetkového manažera bylo zbytečné na 100 zakonzervovaných tanků držet například 100 motorů stejně jako 1 motor na 3 BVP. Proto z jejich stupně postupně odcházely návrhy vyřadit tyto motory jako nepotřebné. V návrzích na vyřazení se pak uváděla čísla těchto motorů, posuzovaly se podle stáří či podle počtu odjetých kilometrů, ale v tomto případě se domnívá, že šlo o zánovní motory, takže to bylo jedno, jaký motor se vyřadí. Motory byly zakonzervované, neví ale, z jakého období. Konzervaci v tu dobu řešila podřízená základna, anebo centrum Štěpánov, ale podrobnosti nezná. Motory byly v Ústí nad Orlicí, nadřízený v Ústí nad Orlicí byl opět odborný funkcionář ze Štěpánova. Oni nebyli prvotní zpracovatelé návrhů na vyřazení, **k nim přišly návrhy na vyřazení už s konkrétními čísly motorů. Fyzické prohlídky motorů se určitě nedělaly, protože pokud motory byly zakonzervovány, tak na nich nebylo nic vidět.** Sám se obhlídky majetku určeného k odprodeji nebo k vyřazení účastnil v Novém Jičíně a v Ústí nad Orlicí, a to před zrušením těchto skladů, společně s funkcionáři AČR, aby si udělali přehled, v jakém objemu je na základnách materiál uskladněn. Pamatuje si, že v Novém Jičíně i v Ústí byl původně obž. Ing. H., obž. Ing. L. i obž. Ing. P., dělal jim doprovod. Svědek se shodně jako v přípravném řízení vyjadřoval k technickému stavu motorů, které byly dlouhodobě uskladněné, s tím, že po 5 – 10 letech skladování se různé typy materiálu musí vyřadit, nadpočetná technika je neperspektivní. Oni motory nedostávali, ale pokud ví, motory se vybíraly podle záznamu o konzervaci, protože ten motor, který byl čerstvě nakonzervován, a armáda ho potřebovala, šel do vojsk. Motorům se však věnovali jeho podřízený, pan L. a pan Weis, který pracoval i s informačním systémem logistiky. Je mu známo, že motory UTD-20 před rokem 2013 byly skladovány v halách, domnívá se, že v netemperovaných halách, stejně tak jako motory V 46.6. V civilu se tyto motory daly užívat v bojové technice, takže v civilu snad jediné jako hasící tanky, jinak netuší. Pokud by se dělaly nějaké revize a konzervace motorů, muselo by to být součástí provozní dokumentace této techniky. Pokud má motor propadlé revize a konzervace, není nikdy přímo použitelný. K jednotlivým vyřazovaným materiálům, u nichž jako majetkový manažer rozhodovali, jim nadřízený nikdy neupřesňoval, co vyřadit, nebo co v žádném případě nevyřazovat.

23. Podřízený svědka Ing. S., **svědek J. W.**, jehož výpověď byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 11.9.2024, soud zjistil, že pracoval jako xxx, tedy pohyboval se spíše na té spodní úrovni vyřazování nadbytečného a nepotřebného majetku. Podklady k vyřazení dostával od centrálního skladu nebo od jednotlivých uživatelů materiálu, kteří zpracovávali návrhy na vyřazení buď pro neopravitelnost, nebo neupotřebitelnost a nadpočetnost. On sám se vyjadřoval k těmto návrhům, postupoval je k dalšímu schvalování nadřízenému stupni. Konkrétně u motoru na BVP si jen těžko vzpomíná, jakým způsobem přesně probíhal vyřazovací systém, ale domnívá se, že stejným, a že ze skladu v Ústí nad Orlicí dostal informačním systémem do počítače návrhy na vyřazení konkrétního materiálu, vyjádřil se a postoupil ho nadřízenému stupni. V některých případech došlo k zamítnutí toho návrhu na vyřazení, buď když byl nedostatečný, nebo byl nedůvodný. V tom případě materiál zůstal dál ve skladu. Pokud bylo konstatováno, že je materiál nadbytečný, nevidí důvod, proč by měl toto tvrzení zpochybňovat. K vyřazení konkrétního majetku nikdy nedostal pokyn, ani si nepamatuje, že by motory V 55 k tanku T-72 někdy nedoporučil k vyřazení. I jeho stanovisko však nadřízený může změnit. Vyřazuje obrovské množství materiálu, přičemž zpětně si informace nesleduje. Pokud se týče vojenské techniky, konkrétně motorů do BVP a motorů V-46-6 do tanků T-72, k tomuto materiálu se pracovní dostal až od roku 2008, historii těchto motorů nezná, ale domnívá se, že konzervace jako takové v armádě skončily s posledním vyřazením konzervační soupravy. Určitým způsobem údržby nebo kontroly se zabýval úsek odborných činností ve Štěpánově, potažmo v Ústí nad Orlicí. Ty motory, které tam nevyhověly z jakéhokoliv důvodu, byly vkládány do vyřazení. To muselo být zaznamenáno v dokumentaci. Těmi kontrolami se zabýval, tuší, pan V. nebo pan J. z Ústí nad Orlicí, ale tito muži už nejsou zaměstnanci resortu. S Ing. H. jako nejvyšším odborným nadřízeným nikdy nekomunikoval, pouze cestou ISL mu postupoval návrhy k dalšímu rozhodnutí. Nikdy od něj nedostával pokyny. Komunikoval příležitostně pracovní s obž. Ing. P., neboť jednu dobu spolupracovali na stejné úrovni. Dále s panem Ing. S., což byl zaměstnanec VOP-026, který s ním komunikoval v případě opravy techniky, neboť VOP mohl využívat resortní zásoby pro provádění oprav techniky AČR. Přímou s obž. Ing. V. nikdy nekomunikoval, zná ho pouze z doslechu. Pokud se týká kategorií majetků, domnívá se, že v kategorii dočasně nevyužitelný majetek, tedy majetek kategorie II., je majetek s prošlou konzervací, revizí, majetek určený pro opravu nebo ještě opravitelný. V jakých kategoriích však byly vyřazované motory k tankům a BVP, neví, žádné listiny k nim neviděl.

24. Z výpovědi svědka **Ing. J. L.**, čtené dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 11.9.2024, soud zjistil, že též jako zaměstnanec zná obžalované ze společné práce, neboť z pozice svých funkcí vykonával činnosti, které byly průřezem práce jednotlivých obžalovaných, neboť byl členem dozorní rady VOP CZ, členem Komise pro vyřazování majetku a dále náčelníkem Sekce managementu majetkových uskupení, tedy nejvyššího orgánu v resortu, určeného k vyřazování materiálu. Oni připravovali veškerý materiál, který považovali za nadpočetný, nadbytečný, nepotřebný, atd. Svědek podrobně popsal, jak po roce 1989 došlo k „velkému třesku“, poté se armáda následně dělila ještě na část slovenskou a část českou. Výrazně se redukovaly ozbrojené síly u tankové techniky, česká armáda z několika tisíc tanků postupně snížila počty asi na současných 130, což lze dohledat ve veřejných zdrojích. Tím vznikla nutnost výrazně redukovat také veškeré náhradní díly na flotilu bojových vozidel, a to na základě potřeby, protože v souvislosti se

vstupem do NATO se řešily mezinárodní záležitosti. Celý resort obrany, nejen armáda, změnil finanční rámce, nebyl schopen financovat tolik skladů, tolik techniky, náhradních dílů, včetně nutných revizí a konzervací. Nepostačovaly finanční ani lidské zdroje, ani skladovací kapacity k majetku. Docházelo tedy k tzv. „optimalizaci skladových zásob“ na základě vydaného úkolového listu ministra obrany. Všechny tyto činnosti v té době patřily pod sekci logistiky, na vyřazování se podíleli odborníci pro jednotlivá majetková uskupení, přecházelo se z jednoho účtování na druhé, byly tam tisíce jednotlivých komodit, které se tipovaly a vyřazovaly, a to prostřednictvím systému ISL, který umožňoval elektronický proces. Právě v tomto elektronickém procesu v jednotlivých stupních se majetek vyřazoval, a to v modulu „likvidace a vyřazování“ (LAV), který byl součástí ISL. Takto vyřazovaný majetek doputoval až na odbor nakládání s nepotřebným majetkem, který elektronickou databází uchopil a vyhlásil veřejnou soutěž na odprodej toho majetku, a to vždy v tzv. „balíčcích“, tuší, že čtvrtletně, ale ty cykly se mění. Udělaly se tedy „balíčky“ materiálu, složené jednak z komodit lehce prodatelných, jednak takových, kde se prodeje pro neúspěch opakovaly. Na posuzování odprodeje balíčků zasedala na OXXXM celá Komise, jejíž byl členem. Zápis vždycky dostávali před jednáním Komise, konkrétně získali předem informace, k nimž na Komisi pak mohli vznášet připomínky. **Konkrétní kauzy, které se projednávají před soudem - tedy převody majetku z MO na VOP, v žádném případě nevybočovaly z této praxe.** K cenám majetku v systému ISL uvedl, že majetek se stále účtoval v pořizovacích cenách, tedy v účetních hodnotách. Neexistovaly odpisy, ty se zavedly až po roce 2014. V informačním systému byly pořizovací ceny z doby klidně před 20 i 30 lety, jako materialisty je ani tak nezajímal vlastní prodej, jako potřeba zbavit se majetku jako hmotného celku. Limitem prodejní ceny byla cena šrotu, pod který nesměl majetek jít, plus 10 %. Mimo veřejnou soutěž se prováděly převody v rámci organizačních složek státu, a to bezúplatně. **Cena stanovená u prodáváného vyřazeného majetku stanovena nebyla, prostě vyplynula z životního děje, při veřejné soutěži se vždy řídila nabídkou kupujících.** Dalším typem úplatného převodu byl převod majetku na státní podniky, a to Letecké opravny Malešice (LOM) nebo VOP. Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem pak schvalovala jak možnost přímého prodeje, tak veřejné obchodní soutěže, případně opakované veřejné obchodní soutěže. Zájmem majetkového správce bylo, aby se prodalo co nejvíc majetku jako celku, snažili se majetek nedělit. Konkrétně u motorů se pak řešila životnost jednotlivých tanků a přiměřenost počtu náhradních dílů tak, aby přes překročenou životnost BVP, u kterého se počítalo s životností až do roku 2022, měli plný profil náhradních dílů na každodenní opravy a údržby. Vše ostatní, co bylo nad rámec nezbytně nutných počtů náhradních dílů, se odprodávalo. V té době už byl zástupce ředitele sekce logistiky MO, obž. Ing. H. byl jeho přímý šéf. Viděli to jednoduše a stejně. Náhradní díly byly soustředěné ve skladovacích halách, byly tam tak zvané „dlouhodobě uložené“, měly se na nich dělat revize, ale motorů bylo víc, než potřebovali, revize se přestaly v pravidelných intervalech provádět, aby se nevynakládaly zbytečně finanční prostředky. Neměli důvod přes propadlé revize zařazovat majetek do nižších kategorií, nic by to nepřineslo, když vyřazovat nepotřebný majetek mohou i v kategorii I., ale formálně měly být motory s propadlou revizí přeráženy do kategorie II. Znamenalo by to však další náklady na účetní administraci, a proto přerážení nevyžadovali. Svědek se dále podrobně vyjadřoval k fungování VOP v letech 2010 až 2014 a zcela shodně s ostatními slyšenými svědky z resortu obrany konstatoval nedostatek činnosti svěřované VOP armádou, klesající tendence, ale současně nutnost zachovat činnost VOP pro armádu pro opravu vojenského speciálu včetně odborníků v podobě mechaniků a techniků, kteří potřebují stálou práci v této oblasti udržovat svoji kvalifikaci.

25. Z výpovědi svědka **Ing. V. A.**, čtené dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 27.1.2024, soud zjistil, že tento z titulu člena Odboru řízení organizací a vedoucího oddělení zakladatelských funkcí a správy majetku MO, který vykonává od prosince 2010, zná všechny obžalované. Svědek popsal rozdělení majetku, s nímž státní podnik (dále také jen „s.p.“) hospodaří, na tzv. „určený“, který je zapsaný v zakladací listině, a „neurčený“, s nímž může s.p. volně nakládat, s tím, že řízení státního podniku spadá pod zakladatele, tedy ministra. V souladu s organizačním řádem pan ministr tuto působnost v době od roku 2010 do 2013 přenesl na generálního sekretáře pana V.. Pokud se týká prodeje vyřazeného nepotřebného nebo nadbytečného majetku v rámci ministerstva obrany, za tento vždy odpovídal určitý prvek organizační složky státu. Ve chvíli, kdy se vyjednával jeho prodej, vyjednával se přímo se státním podnikem, řešil se způsob převodu i stanovení hodnoty majetku. A právě k tomu byl oprávněn v rámci resortu MO odbor nakládání s nepotřebným majetkem, který se dělil na část majetku movitého a nemovitého. Každá tato část měla vlastní Komisi. Obě Komise standardně pracují, projednávaly se na nich jednotlivé obchodní případy, rozhodovalo se většinou hlasů. Pokud se týče prodeje náhradní dílů včetně motorů do BVP typu UTD-20 a tankových motorů, ví o tom, že prodejem probíhaly, nicméně těžiště vyjednávání bylo na řediteli státního podniku a řediteli odboru nakládání s nepotřebným majetkem. Tyto převáděné věci se zanášely do určeného majetku, tedy mohl s ním ředitel nakládat z hlediska svého rozhodnutí v rámci podnikatelského záměru. Domnívá se, že tak může činit za souhlasu dozorčí rady, ale sám po dobu, kdy byl členem dozorčí rady, žádnou takovou situaci neřešil. Přesná čísla už dnes není schopen uvést, ale je pravdou, že státní zakázky při naplňování kapacity VOP stále klesaly. Státní podniky pak přestaly mít šanci dostávat výjimku, tedy nebylo možné jim zadávat zakázku na tak zvaný „in-house,“ neboť znamenala naplnění kapacity ve prospěch státu ve výši 80 %, na kterou VOP CZ nemohl dosáhnout. Z pěti státních podniků, které ministerstvu obrany zůstaly, měl jediný problém právě VOP, proto požadoval navýšení zakázek. Se způsobem, jakým se ohodnocoval majetek, resp. náhradní díly, tedy movité věci, nepřišel do styku. Pokud se týče spolupráce se zahraničím, ví, že slovenská strana významně tlačila na spolupráci státních podniků ČR a SR, ví, že tam byla spolupráce s VOP Trenčín. S ohledem na to, že na slovenské straně udělali z těchto státních podniků akciové společnosti, ta spolupráce pro českou stranu byla v podstatě na úrovni rozhodování ředitele státního podniku, po zvážení, zda přinese užitek státnímu podniku. Státní podnik je ekonomicky samostatný, pokud v něm dochází ke ztrátám, stát je nekompenzuje, protože není opora v zákoně pro takový postup. Svědek uvedl, že sám byl členem Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem, a to od roku 2013. **Popsal činnost Komise s tím, že sekretář této Komise připraví veškeré podklady, rozešle je všem členům Komise předem na stanovené jednání, pokud mají členové Komise k připraveným listinám výhrady, pošlou je dopředu sekretáři. Dokument si vezmou s sebou na jednání Komise, tam se rozhoduje většinou hlasů. Dle vlastních zkušeností, nikdy nezjistil, že by se podklady, které mu byly předány na jednání Komise, rozcházel s realitou.** Neví o tom, že by byl informován o obchodní činnosti státního podniku VOP-026 ve vazbě na smlouvu z roku 2010 o prodeji 100 kusů motorů UTD-20. Po konfrontaci e-mailové komunikace mezi svědkem I., který zasílal listiny na jeho soukromou e-mailovou adresu xxx, jejímž obsahem je smlouva mezi MO ČR a VOP-026 Šternberk ze dne 17.3.2010, číslo 101806013, která je předmětem obžaloby, uvádí, že na důvod, proč se o této smlouvě dozvěděl po 9 měsících, si nepamatuje a sám nastoupil až v prosinci 2010. K dotazům obhajoby výslovně uvedl, že MO nikdy nezakázalo VOP CZ spolupracovat v rámci obchodní činnosti se spol. Excalibur Army, byli si vědomi toho, že vojenské opravárenské podniky v rámci

svého podnikatelského záměru si organizují opravárenskou činnost pro soukromou sféru, měli informaci i o spolupráci se spol. Excalibur Army. O rozsahu zakázek, které vzájemně uskutečňovaly, mu není nic známo. Nicméně **vyřazování majetku a jeho převod na vojenský opravárenský podnik nebylo žádnou mimořádnou událostí**. Pro MO však bylo přínosem, že se vyřazený nepotřebný majetek převedl na VOP, neboť s majetkem bylo zapotřebí nějak naložit. Přednostně se tento materiál nabízel ve vnitroresortním nabídkovém řízení dle typu zboží až 14 subjektům.

26. **Svědék Mgr. J. S.**, jehož výpověď byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 2.10.2023, uvedl, že v letech 2010 –2013 vykonával funkci ředitele sekce vyzbrojování MO, odkud znal velmi dobře brigádního generála H., který zastával funkci ředitele logistiky. Nejlépe z obžalovaných znal obž. Ing.V., neboť s ním byl v pracovním styku jako zaměstnanec ministerstva obrany po mnoho let, kdy v letech 2009 – 2011 zastával svědek též funkci předsedy dozorčí rady státního podniku VOP-026 Šternberk, tedy sloučeného podniku, jehož ředitelem byl od roku 2010 právě obž. Ing. V.. Obž. Ing. L. zná především od vidění, neboť celá léta měli umístěny kanceláře na stejném podlaží budovy MO, tedy se denně potkávali. Ing. P. zná zřejmě pouze od vidění, pracovní se s ním nesešel. Pokud jde o dva popisované případy prodeje a vyřazené nepotřebné techniky MO do užívání VOP, zná je především z médií, v době druhého prodeje dokonce nebyl už zaměstnancem MO. **K prvnímu převodu z ministerstva obrany na VOP-026 má obecné informace, neboť dozorčí rada do běžné obchodní činnosti státního podniku nezasahovala, nicméně z každého jednání dozorčí rady se pořizoval doslovný zápis**. Pokud by tomuto tématu, ačkoliv se tak nedomnívá, bylo věnováno nějaké konkrétní rozhodování dozorčí rady, bylo by to možné dohledat v písemné podobě, neboť zápisy z porad se dělaly velmi podrobně až byrokraticky. Jeho působnost v rámci ministerstva obrany však nebyla v oboru nakládání s nepotřebným majetkem, byly to akvizice, tedy nákup nového materiálu. Právě v souvislosti s nákupem nového materiálu se také osobně setkal s celým procesem optimalizace skladových zásob ministerstva obrany, neboť armáda disponovala obrovským objemem nepotřebných zásob v rovině movitých i nemovitých věcí, a ve chvíli, kdy nakupovali novou techniku, neměli náhradní díly na novou techniku kde umístit, protože sklady byly narvané náhradními díly na techniku T-55 a podobnými prostředky zcela neperspektivními. Opakovaně se řešilo, a to i na generálním štábu, na koordinačních poradách, jak se urychleně zbavovat formou odprodeje nepotřebného materiálu. **Obž. Ing. L. na těchto poradách pravidelně vystupoval s reportem o tom, jaká je situace v oblasti odprodeje nepotřebného majetku**. Vše souviselo se snižováním nákladů na chod armády. Sám se otázce nakládání s nepotřebným majetkem nevěnoval, k tomu měl v dozorčí radě kolegy z úseku generálního sekretáře pana V., tedy z úseku zakladatele. Mezi ně patřil zejména Ing. V. A., tito měli informace o nakládání s nepotřebným majetkem, ale neví o tom, že by je předkládali dozorčí radě k projednání. Sám byl častokrát konfrontován s žádostí pana V. i jiných ředitelů státních podniků o přidělení dalších zakázek. V té době byl výrazný propad hospodaření ve vztahu k MO, ale i na civilním trhu, proto tlak ze strany ředitelů státních podniků byl intenzivní, netýkalo se to jenom pana V.. Primárně však za činnost státních podniků odpovídal pověřený zaměstnanec ministerstva obrany, to znamená generální sekretář pan V., a před ním ředitel sekce správy majetku pan K.. Samotná skutečnost, že mnoho bývalých zaměstnanců ministerstva obrany se po ukončení státní služby uplatnilo v soukromém zbrojařském sektoru, je zcela logická, on sám získal po ukončení své činnosti na MO celou řadu

nabídek. U kteréhokoli povolání se cení zejména praxe a kvalifikace, a u takto specifické činnosti, jakou je zbrojní průmysl, je to o to cennější, že lidí je výrazně málo.

27. *K žalovanému jednání pod b.1 obžaloby byli dále vyslechnuti bývalí zaměstnanci VOP-026 Šternberk, a to Ing. M.S., který uzavřel bez informování obž. Ing. V., coby statutárního orgánu VOP-026, smlouvu o převodu majetku státu do práva hospodařit č. 101806013 ze dne 19.3.2010 za VOP-026 Šternberk, a dále Ing. D. I., který tutéž zakázku mezi OXXXM a VOP-026, vedoucí k uzavření výše citované smlouvy, jejíž realizace je předmětem obžaloby pod b. 1 obžaloby VSZ ze dne 31.1.2022, dojednal, a celou transakci řídil. K věci se pak dále vyjadřoval při svém výslechu i sv. K.*

28. Z výpovědi svědka **Ing. M. S.**, xxx spol. VOP-026 v březnu roku 2010 a xxx divize vojenské výroby, jehož výpověď byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 11.9. 2023, soud zjistil, že svědek si již v r. 2018 s odstupem času na podrobnosti převodů státního podniku VOP-026 nevzpomněl. Popsal důvody, pro který byl VOP-026 založen, tedy přednostní uspokojování potřeb AČR a poukázal stejně jako ostatní zaměstnanci na snižující se zakázky AČR v době po vstupu do NATO a tomu ekonomicky nepřiměřenou povinnost udržovat kapacity VOP i zaměstnance, schopné opravovat vojenskou techniku na odborné úrovni. Sám v podniku pracoval 15 let a domníval se, že dlouhodobě byli úspěšní. Divize vojenská výroba, jíž dělal léta finančního ředitele, fungovala dobře, měla dobré hospodářské výsledky. Z obžalovaných se zná pouze s obž. Ing. V., ostatní obžalované nikdy neviděl ani se s nimi nesetkal. V roce 2010 probíhala fúze státních podniků VOP-025 Nový Jičín a VOP-026, on kromě postu ekonomického ředitele se stal zástupcem ředitele společného podniku VOP-026, přičemž obž. Ing. V. do doby sloučení byl ředitelem VOP-025, což byl sice partnerský, ale také konkurenční státní podnik, zřízený ministerstvem obrany. Měl stejné pravomoci jako Ing. V., domnívá se, že nadneseně může říct, že mohl státní podnik dokonce prodat. Pravomoci neměli s ředitelem až do doby jeho odchodu nijak upravené. V době nepřítomnosti generálního ředitele proto mohl jménem VOP-026 podepisovat veškeré dokumenty, které mu standardně byly předkládány. V červenci roku 2010 pak z VOP odešel. Prolínali se tedy s obž. Ing. V. po dobu poměrně krátkou, v řádech jednotek měsíců. Svědek uvedl, že podepsal smlouvy na odkup nepotřebného majetku MO pro VOP-026, které mu byly soudem předloženy. Všechny tyto smlouvy mu předložil Ing. I. jako ředitel divize vojenské výroby s tím, že jde o nepotřebný majetek ministerstva obrany, který by pro ně byl zajímavý jako artikl pro další rozvoj podniku. Domnívá se, že tam bylo značné množství položek, kromě motorů také náhradní díly. Tyto nákupy byly sice provedeny již v době, kdy generálním ředitelem VOP-026 byl obž. Ing. V., tomu však nákupy ani další převody nehlásil, nedomnívá se, že by to bylo jeho povinností. Jednou z těchto smluv je také smlouva číslo 101806013 ze dne 19.3.2010, tedy smlouva, jejíž uzavření je obžalobou kladeno za vinu dnes toliko Ing. L. a Ing. P. pod b. 1. projednávané obžaloby, původně pro ně byl stíhán též obž. Ing. V., přestože z výpovědi svědka Ing. S. bylo prokázáno, že o jejím uzavření neměl ani o následném nakládání s tímto majetkem jménem VOP-026 obž. Ing. V. neměl nejmenšího tušení, neboť svědek S. nepovažoval za podstatné svého nově nastoupivšího nadřízeného v pozici statutárního orgánu o nakládání s majetkem VOP, za něž byl odpovědný, informovat. Tyto okolnosti uzavření smlouvy, která je předmětem obžaloby dokládá též e-mailová komunikace mezi obž. Ing. V. a svědkem Ing. I. z prosince roku 2010, z níž soud považuje za objektivně prokázané, že teprve k tomuto datu se obž. Ing. V. o nákupu, prodeji i údajných opravách majetku v průběhu roku 2010 ve VOP-026 dozvěděl stejně jako o skutečnosti,

že předchozí vedení nakoupený materiál vždy obratem přeprodovalo (což Ing. S. potvrdil), a to s minimálním ziskem. materiálem. Ke smlouvám, které za VOP-026 Ing. S. podepisoval, tento uvedl, že ve všech případech šlo o výhodné nákupy od ministerstva obrany, z kterých VOP vždy realizovala zisk, tudíž neměl žádný důvod smlouvy nepodepsat. Motory, které takto nakoupili a dále prodali spol. Excalibur Army, realizovali se ziskem, a navíc na odprodáných motorech zpětně zajistili odbornou práci pro zaměstnance, jejichž odchod by znamenalo pro armádu ztrátu. Svědek Ing. S. uvedl, že takové smluvní vztahy pro ně byly nejlepším ekonomickým modelem - levně nakoupit od armády a přímo bez jakékoliv zátěže finančními prostředky prodat tyto motory budoucímu zákazníkovi, tedy spol. Excalibur Army, **čímž de facto stvrdil informaci, která byla prokázána též listinnými důkazy, (dodací podmínky pro Excalibur army apod.), že motory odvážela z armádních skladů dopravce přímo ke spol. Excalibur Army.** Oni sami na tomto přeprodeji získali a domnívá se, že tyto motory pak zpátky přinesly zaměstnancům i práci, což je pro něj ale informace pouze z doslechu (tedy připouští, že práci zajišťovali až v době, kdy ve VOP již nepracoval, tedy nejdříve od zimy r. 2010 za vedení Ing. V.). Uvedl, že nepovažovali za účelné, aby motory nakoupené od ministerstva obrany ležely v jejich vlastních skladech, vázaly by jim takto finanční prostředky a nemohli by realizovat přeprodejem zisk. Sám však žádné nákupy a prodeje nedomlouval, nebyl u těchto smluv přítomen, protože neměl na starosti obchod (ale smlouvy podepisoval). Tyto smluvní vztahy tvořila divize vojenská výroba, předpokládá tedy, že pan K., když je na smlouvě podepsaný a byl vedoucí obchodního oddělení. On sám s nikým ze společnosti Excalibur nejednal, smlouvy také podepisoval odděleně, byly mu předloženy ředitelem divize Ing. I.. Pokud se měl v minulosti zmiňovat pan I., že ty motory měly být nakoupeny za cenu šrotu, jak uváděl v přípravném řízení, domnívá se, že šlo o řečnický obraz nebo nadsázku. On sám ani neví, kolik takový motor váží, z jakých slitin se skládá, ani jaká je cena hliníku nebo z čeho se skládá, protože není technik. Není to prostě přesná formulace, byť ji do protokolu v přípravném řízení uvedl. Neví, kdo stanovil cenovou nabídku na odkup od ministerstva obrany, musela tam být podaná nějaká žádost, ale on s nikým nejednal. O veškerých možných kontraktech ho informoval pan I., je možné, že se zmiňoval přímo o spol. Excalibur Army. Nicméně je si vědom, že náhradní díly na starou vojenskou techniku byly nedostupné, tedy když se naskytl možnost nějakého prodeje, považoval by za škodu nepřistoupit k nákupu. Oni nenakupovali jen u AČR, ale v minulosti měli kontrakty i na zahraniční zákazníky a zůstala jim spousta náhradních dílů. Svědek v hlavním líčení vypovídal nesmírně vyhybavě, účelově zkresloval svoji původní výpověď, pokoušel se přesvědčit soud, že nemá žádné technické ani ekonomické znalosti, ačkoliv byl finančním ředitelem a zástupcem generálního ředitele s.p. tedy osoba odpovědná za nakládání s ekonomickými prostředky s.p. s letitou praxí ve VOP-026 Šternberk.

29. ***Přes částečnou nevěrohodnost výpovědi svědka Ing. S. zejména ke skutečnostem vztahujícím se k jeho případné trestní odpovědnosti při nakládání se svěřeným majetkem VOP do konce r. 2010, soud za jednoznačně prokázanou z výpovědi svědka považuje skutečnost, že to byl právě svědek Ing. S., který za spoluúčasti svědka I. a svědka K. participoval na odkupu náhradních dílů od ministerstva obrany ve prospěch společnosti Excalibur Army, když společně dávali podnět k možnému odkupu náhradních dílů (a to údajně za účelem opravárenské činnosti ve prospěch AČR), které obratem přeprodovali spol. Excalibur Army, a to i v letech předcházejících stíhané smlouvě č. 101806013 z jara***

2010, a činili tak až do svého odchodu v červenci 2010, jak vyplývá ze soudem provedených listinných důkazů.

30. Za výrazně nevěrohodnou, zejména ve vztahu ke způsobu, jak se s materiálem nakoupeným od MO v letech předcházejících žalované smlouvě č. 101806013 nakládalo, považuje pak soud výpověď **svědka Ing. D. I.** Již při hodnocení předchozí výpovědi tohoto svědka soud dospěl k závěru, že vědomě uvádí nepravdivé a vnitřně rozporné informace. Za situace, kdy byl konfrontován se svojí předchozí výpovědí z přípravného řízení i se svojí výpovědí v přípravném řízení v srpnu 2018, je nutno toliko konstatovat, že při posledním výslechu v hlavním líčení 6. 2. 2024 ve svých předchozích praktikách pokračoval, což při konfrontacích s listinnými důkazy i vlastními předchozími výpověďmi opět nutně vede soud k závěru o jeho snížené věrohodnosti a velmi sporné hodnotě informací, které v řízení uvedl a které jsou nekonzistentní. Kromě rozporů, které budou uvedeny níže, je nutno poukázat na tyto významné rozpory ve výpovědi svědka, odporující výpovědi dalších svědků i předložených listinným důkazům. Svědek např. uvedl, že v souvislosti s uzavřenou smlouvou číslo 101 806 013 ze dne 19. 3. 2010 (bod 1. obžaloby), využili nabídky ministerstva obrany na odkup, a to poté, co zjistili, že již byly vyřazeny náhradní díly v podobě motorů UTD -20, ačkoli o ně ještě před vyřazením výslovně žádali. Při konfrontaci s tvrzením, že motory UTD-20 jim byly MO ČR nabídnuty, svědek setrval na tvrzení, že je poptávali často, a následně při konfrontaci s předchozí výpovědí trval na tom, že vyřazený majetek hledali na webových stránkách ministerstva obrany (*kteřé však tyto informace neuvádělo*). Dále uvedl, že žádosti o převod motorů sloužily přednostně k opravě těchto motorů, aby naplnili výrobní kapacity podniku, tedy provedení diagnostiky, následně revize a teprve poté prodej, přestože bylo nepochybně prokázáno, že neplánovali provést před prodejem ani prvotní diagnostiku v rozsahu, kterou svědek k výzvě Ing. V. doložil jako přílohu emailu adresovaného svému nadřízenému (viz níže v položce e-mail). Toto tvrzení jednoznačně vyvrací listinné a věcné důkazy, např. kniha vjezdů do areálu PÚ 4218 – sklad Ústí nad Orlicí 2011 – 2013 se záznamem na CD č.l. 6493 (původně na č.l. 8522), přehled provozu na čl. 6499 - 6505 (původně na č.l.8554-8560) či záznam vjezdů VOP CZ, DVD na čl. č.l. 6520 (původně na č.l. 8564) a další. Opětovně tvrdí, že informoval o těchto nákupech a následných opravách a Ing. V., přestože tento prokazatelně dle již citovaných emailových zpráv zejména z prosince 2010 o žádném převodu nevěděl, což stvrdil i Ing. S., který smlouvu podepisoval. Svědek popřel, že by se ke stejnému datu převáděly od MO ČR i další náhradní díly mimo požadované motory UTD-20 v počtu 105 kusů, při konfrontaci uvádí, že některé náhradní díly zřejmě byly současně pořizovány, ačkoli smlouvy o převodu měl předkládat Ing. S. sv. Ing I.. Při konfrontaci s nabídkou a poptávkou citovaných náhradních dílů i určení ceny dnes uvádí, že už si není jistý, kdo cenu určil. Následně při přímé konfrontaci s listinami uvádí, že v první cena ve výši 69 000 Kč/ks byla „náštrél“, nečekali, že to vyjde, ale zkusit to museli. Neví, kdo určil další nabídnutou cenu ve výši 109 000 Kč. Tvrdí však, že věděl, jaká je obvyklá cena těchto náhradních dílů, přesto není schopen určit, na základě jakých informací obvyklou prodejní cenou motorů UTD-20 zjistil. K opakovanému dotazu pak uvádí, že konkrétní cenu včas a místě obvyklou pro prodej motorů UTD-20 v roce 2010 čerpal od spolupracovníků a od dalších zbrojních firem - třeba od STV, neboť se pohyboval v této branži a i spolupracovníky měl obchodníky. Současně však uvádí, že neví, jestli STV v té době nakupovala motory UTD-20, ale domnívá se, že to mohl třeba konzultovat. Při konfrontaci s předloženými listinami, prokazujícím podanou žádost VOP o úplatný převod nepotřebného nebo movitého majetku adresovaný Ministerstvu obrany ČR a k další

komunikaci s ministerstvem obrany ohledně odkupu značného množství náhradních dílů opětovně změnil obsah své výpovědi a uváděl, že tedy poptávali i nějaké náhradní díly, ale smlouvu neviděl a neví, jestli je dostali. **Z připojených smluv, uzavíraných společně s žalovanou smlouvou č. 101806013 a to smlouvy č. 101806112 a č. 10180614 (vše sv.4, č.l. 1114 a násl.) vyplývá, že to byl právě Ing. I., které souběžně obchody čítající cca 350 položek náhradních dílů (v celkovém počtu tisíc kusů těchto ND) zajišťoval, podpis opět připojil sv. Ing. S.** K dotazům, ke způsobu provádění základních práce na motorech uvedl, že motory, které k nim dovezli, nebyly v dobrém stavu, ale neví, jak se o ně logistika starala. Oni sami mohli provádět konzervace a revize, ale z jejich strany žádná konzervace na místě ve skladech v Novém Jičíně nebyla možná. V konfrontaci s tím, jak se mohou opravovat po nákupu ministerstva obrany motory ve VOP, když ze skladů ministerstva obrany v Ústí nad Orlicí je odvážela přímo společnost Nica-dovozce společnosti Excalibur, uvedl, že k opravám na motorech docházelo až následně, kdy však už ve VOP-026 nebyl (*tedy nutně až od 4/2011 za vedení Ing. V.*). Ke kalkulacím, které jsou přílohou mailů z prosince 2010, v nichž prokazoval řediteli podniku VOP-026 Ing. V. okolnosti nákupu, oprav, prodeje a zisku v případě 105 ks motorů UTD-20 ze smlouvy ze 19. března 2010 a k dalším příloženým listinám, včetně kalkulace prací na motorech UTD-20 a svědek uvedl, že kalkulace nákladů na práci ve výši 28 978 byla na prvotní základní diagnostiku, tedy na základní prověrku funkčnosti každého z motorů nichž byly provedeny i brzdové zkoušky (*kterou stěží mohli dělat, pokud motory byly z vojenské základny odváženy přímo do spol. Excalibur*). Už se nepamatuje, kolik se jich přesně dělalo a žádné další listiny k opravám nejsou ani k provedení žádných víceprací, protože vícepráce ani revize motorů se hned nedělaly. K dotazu Ing. L. svědek sdělil, že příložené tabulce k e-mailové komunikace je uveden jen rozsah prací, neví, jestli byl zvláště hodnocen nějaký materiál, který byl použitý na tyto práce a byl též kalkulován, do kalkulace zahrnul domnívá se jen pracnost, jinak by potřeboval k zakázce technologickou kartu, kterou nedisponuje.

31. V předchozích výpovědích sv. I., jejichž podstatná část byla s ohledem na rozsáhlé rozpory v hlavním líčení dne 6.2.2024 čtena dle § 207 odst.2 tr. ř., svědek uvedl, že v inkriminovaném roce 2010 působil ve VOP-026 na pozici xxx divize vojenské výroby. Z VOP odešel k 1.4.2011, tedy k převodům vojenské techniky v roce 2013 se vyjádřit nemůže, přičemž odešel do spol. Excalibur Army. Svědek k žádosti o odkup vyřazeného materiálu z roku 2009 konstatoval, že požádali velice obecným dopisem ministerstvo obrany, že mají zájem o určitý sortiment materiálu, pokud je armáda nebude potřebovat a bude ho prodávat, a poté jim bylo nabídnuto, že se vyřadí motory UTD-20, a to v počtu asi 100 nebo 105 kusů. Dopis zpracoval on, adresován ministerstvu obrany byl ale tehdejší ředitelem VOP Ing. H.. O tom, že jsou vyřazeny motory UTD-20 se údajně dozvěděli na stránkách MO v části nepotřebného majetku, proto o ně požádali a předložili k němu rovnou i cenovou nabídku. O tom, že jsou motory vyřazené, se dozvěděli s odstupem asi 2 až 3 měsíců. Po jejich cenové nabídce jim motory byly odprodány, a to v různých kategoriích, tyto nebyly však podstatné, **nebot' v jakém stavu motory jsou se zjistí až při demontáži, v době prodeje to neví ani jedna ze stran.** Žádali však také o vyřazené Avie a další materiál, nešlo jen o motory. V rozporu s listinnými důkazy svědek uvádí, že žádali o materiál vždy až ve chvíli, kdy viděli v systému, že je vyřazený, přičemž se údajně orientovali podle webových stránek ministerstva obrany (*které fakticky vyřazený majetek nikdy veřejně neuvádělo*). Na ministerstvu obrany svědek jednal s obž. Ing. P. a s dalšími jeho podřízenými, jejichž jména si nepamatuje. Ing. P. zasílal cenovou nabídku, po ní proběhlo jednání. Ceny pro cenovou nabídku VOP vycházely z jejich kalkulace

(původně 69.000Kč vč. DPH, následně 109.000Kč vč. DPH), při níž zohledňovali nejen nabízenou cenu, za kterou jsou ochotni motory koupit, ale též nutnost oprav, přičemž ze zkušenosti věděl, kolik stojí motor UTD-20. Cenu určoval on po dohodě s obchodním oddělením, předkládal ji finančnímu řediteli, tedy Ing. S., který smlouvu podepsal. Neví, jestli se na motory před koupí byl podívat, ví že byly uskladněny v armádních skladech, znal způsob uskladnění a konzervací motorů. Fakticky nemohl stejně žádnou kontrolu vykonat bez defektace motoru, na pohled se na motorech stav a technické parametry nezjistí. Z předchozí zkušenosti věděl, jak se cenově motory pohybují, i jejich zákazník, společnost Excalibur věděl, že se motory budou muset opravovat a že po defektaci motorů nastanou na motorech vícepráce, které se budou fakturovat zvlášť. K motorům dostali pouze čísla motorů, ročníky a kategorii, to zjistili z technického listu motoru, u některých motorů byly také deníky konzervace, ale nepamatuje si, co z těchto listin už zjistil, protože všechno nekontroloval, to šlo přímo na středisko. Svědek již v přípravném řízení předložil kalkulaci, kterou poslal dodatečně na vyžádání řediteli (emailová komunikace s Ing. V. v prosinci 2010). Popsal v ní cenu (cca 29.000Kč) za časový rozsah prací, které požadoval zákazník. Další práce se jako budoucí vícepráce vyčíslovaly teprve po defektaci. Svědek nebyl schopen soudu vysvětlit, proč účtovali znovu konzervaci a balení motoru, když provedli dle jeho kalkulace defektaci motoru, a motor byl určen k nové opravě. Vyhýbavě se svědek vyjadřoval jak k převozu materiálu po převodu na VOP ze skladu VZ, tak k objednateli převozu i k období, kdy měly být motory údajně dodatečně po převzetí spol. Excalibur Army opravovány. Nepamatuje si ani, v jakém časovém odstupu od převodu MO na VOP byly motory prodány společnosti Excalibur, není schopen popsat, kdy a jak probíhaly vícepráce na údajných motorech. Přestože si byl vědom po nástupu obž. Ing. V. jako generálního ředitele VOP-026, že musí všechny smlouvy předkládat právě obž. Ing. V., přesto smlouvu z března 2010 předložil pouze a výhradně Ing. S. a obž. Ing. V. jako jeho nejvyšší nadřízený se dozvěděl o údajné rozsáhlé opravě motorů ve prospěch spol. Excalibur Army, která měla pokrýt činnost firmy po dobu vysoce přesahující 3 měsíce v roce, až zprostředkovaně, na vlastní žádost, a s velkým časovým odstupem.

32. K výpovědi svědka I. se pak vyjádřili obžalovaní, kteří zpochybnili, že brzdová zkouška by vykazovala pracnost ve výměře 20 hodin, obž. Ing. P. pak popřel, že by se s Ing. I. za účelem sjednání cen motorů opakovaně stýkal, setkali se jen na jediném setkání (*při zamítnutí nabídky v přítomnosti sv. N.*), a není tedy pravdou, co z výpovědi svědka vyplývá, tedy že spolu měli jednat pravidelně a mnohokrát.

33. ***Po konfrontaci výpovědi svědka soud dospěl k závěru, že jeho výpověď je ve vztahu k praktikám VOP do r.2010 při převodech majetku za účelem jeho dalších oprav značně nevěrohodná. Rozpis prací na opravu motorů, který předložil obž. Ing. V. k jeho žádosti, považuje soud v kontextu dalšího dokazování listinného (viz dokumentace k převozům motorů ze skladů AČR přímo do spol. Excalibur Army), svědeckého (včetně výpovědi sv. K.) i znaleckého (prof. Ing. Stodola), ale též pro vnitřní rozpornost tvrzení svědka, za dokument bez jakékoli důkazní hodnoty, neboť nemá oporu ani v objektivně vykonaných základních pracích před převodem do spol. Excalibur Army, natož pak nutných k uvedení dlouhodobě skladovaného motoru do stavu, kdy by mohl být určen k prodeji jako náhradní díl I. kategorie. Nelze je tak v žádném případě použít pro srovnání s prodejními cenami těchto motorů, které prodávala spol. Excalibur Army po opravě a se zárukou, což potvrdili***

nejen slyšení znalci Ing. Stodola i Ing. Boček, ale konečně i sám svědek při výslechu před soudem dne 6.2.2024. Současně soud z prokázaných praktik, provozovaných ve VOP-026 Šternberk do r. 2010 ve vztahu ke spol. Excalibur Army, které skutečně budí pochybnosti o souladu s dodržováním pravidel řádného hospodaření, nemohl vyvodit žádné závěry ve vztahu k trestní odpovědnosti dalších obžalovaných, když výsledkem svědka v té části jeho výpovědi, kterou při konfrontaci s listinnými důkazy a provedenými odposlechy lze považovat za věrohodnou, bylo vyloučeno, že by se na uzavření smlouvy č. 101806013 mezi VOP-026 a MO a dále na navazujícím smluvním vztahu mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army jakkoli podílel obž. Ing. V., natož pak Ing. H., jejichž stíhání bylo před podáním obžaloby zastaveno z důvodů § 172 odst.1 písm. c) tr.tř. V kontextu všech provedených důkazů včetně důkazů listinných však nebyl prokázán ani nezákonný natož pak trestněprávně postižitelný postup obž. Ing. P. či obž. Ing. L.

34. **Svědék Ing. D. K.** uvedl, že se může vyjádřit pouze ke smlouvě z roku 2010, kdy byl zaměstnancem VOP-026 Šternberk, v roce 2013 už zaměstnancem nebyl. Smlouva byla standardní, nákupy od ministerstva obrany jako státní podnik dělali dlouhodobě. Byla to běžná praxe, ministerstvo obrany je pravidelně oslovovalo, zda mají zájem o nějaké náhradní díly. Některé se použily na opravy techniky pro ministerstvo obrany, zbytek se různě zobchodoval, protože pro VOP bylo klíčové, aby zaměstnanci měli náplň práce a uchovali si schopnost zaměstnanců zajišťovat opravy a vývoj techniky pro AČR. Kromě zaměstnanosti odborníků, pak náhradní díly od státu řešily ekonomické zlepšení situace státního podniku. Celý podnik věděl o tom, že k převodu majetku tímto způsobem dochází, nebylo na tom nic nestandardního. Státní podnik nebyl schopen sám zajišťovat mezinárodní obchod, ale byl schopen opravovat náhradní díly pro jiné obchodní organizace, ať už to byla spol. Excalibur Army, Omnipol, Panko nebo jiné společnosti. Je si jistý, že těch 100 motorů, které prodali spol. Excalibur Army, také ve Šternberku opravili. On sám připravoval smlouvu, ale kontrakty většinou připravoval ředitel divize, tedy Ing. I., který řešil obchodní věci. Prodejní cena byla dlouhodobě stejná, tyto obchody dělali se spol. Excalibur Army i v letech 2006, 2007, 2008. Z vlastní zkušenosti ví, že cena motorů se může zásadním způsobem lišit, podle momentální nabídky a poptávky. Velmi špatně se řeší cena v čase a místě obvyklá. Svědek uvádí rozbor konkrétních příkladů z praxe. Pokud se týče zájmu o odkup náhradních dílů za VOP, často žádali o odprodej techniky. Generální ředitelé, před rokem 2010 to byl pan L., s ním sám několikrát žádal o odprodej motorů UTD-20. Neví, jestli to zpracovávala asistentka, nebo přímo Ing. I., podepisoval to asi Ing. S., byl to standardní postup. Informace o tom, co má v úmyslu ministerstvo obrany prodat, měl údajně získávat z internetu. Pokud se týče stavu převáděných motorů, armáda měla povinnost skladovanou techniku konzervovat, ale z vlastní zkušenosti ví, že to tak neprobíhalo. Je přesvědčen, že díly, které se odkupovaly, nebyly vhodné pro okamžitou montáž do vozidel. Proto, i když je prodávali dál, šly vždy přes státní podnik, který na nich udělal defektaci a opravu, protože motor se před použitím musí vždy otevřít a vyměnit náplně, případně náhradní díly. Použit něco ze skladu rovnou do vojenské techniky je nesmysl. Svědek dále popisuje technické parametry motorů, a způsob, jakým se zkouší před prvním použitím, i podmínky provozu vojenské techniky. K předložené listině svědkem I., z níž vyplývalo, že provedené práce pro spol. Excalibur Army na jednom motoru čítaly cca 29 tisíc za kus, svědek uvedl, že v popisu prací chybí několik důležitých částí, které se běžně dělaly, ale v soupisu nejsou. Tyto práce by měly být předloženy na kalkulačním listě, který ve Šternberku dělali, ale který má

zcela jiný formát. Šlo o excelovou tabulku, kde se automaticky počítaly sazby, automaticky se počítala procenta odvodů. Listinu předloženou svědkem I. označil za „něco vycucaného z prstu.“ Cena 28 tisíc z jeho pohledu rozhodně neodpovídá rozsahu prací, které byly na motoru udělané. Musela tam být vždy navíc oprava vstřikovacích čerpadel, oprava startéru, oprava generátoru. Běžně se takové motory opravovaly za 100 tisíc jeden motor, když si spol. Excalibur Army dodala náhradní díly, a nebyly k tomu vícepráce. Při prodeji dalšímu zákazníkovi se cena zboží vždy určovala standardně mezi ředitelem divize, tedy panem I., a obchodním oddělením, jehož byl vedoucím právě svědek K.. Pokud se týče náhradních dílů, které VOP odkupoval od ministerstva obrany, je si stoprocentně jistý, že s tímto materiálem mohl volně disponovat, což také činili.

35. K výpovědi svědků I. a sv. K. se vyjádřil Ing. P. tak, že je vidět, že jsou oba dobří hackeři, když se dokázali nabourat do neexistujících ministerských internetových stránek a vyčíst z nich, co ministerstvo chce odprodat nebo vyřadit, ačkoli žádné takové údaje ministerstvem nikdy nebyly zveřejňovány.

36. **Svědék R. P.**, jehož výpověď byla v hlavním líčení dne 12.9.2023 za souhlasu stran dle § 211 osat.1 tr.ř. čtena, uvedl, že nastoupil do VOP-026 roku 1981. S motory pracoval od roku 1985, a na pozici mistra motorárny od roku 1988. Celé jeho pracovní působení je tedy spjaté s vojenskými motory. V roce 2012 přešel pod spol. Excalibur Army na stejnou pozici, stále je mistrem motorárny. Svědek potvrdil, že motory UTD-20, které VOP-026 v roce 2010 zakoupila a následně prodala společnosti Excalibur, byly opravovány ve státním podniku Šternberk. Uvedl, že na nich dělali nárazovou opravu, neboť věděli, že jsou zánovní, ale že byly dlouhodobě uloženy a nekonzervovány. Šlo o motory, které v 80. letech přecházely přes jeho dílnu jako revize, ale od té doby už revizemi neprošly. Naposledy snad do roku 1992. Revize se měly dělat po 10 letech, konzervace po 5 letech. Celý život působil pouze ve VOP Šternberk, tedy může se vyjadřovat pouze k motorům, které byly u nich, na těch si armáda prováděla překonzervování, při němž se motor napustil oleji a konzervoval, ale nespouštěl se. Oni ve VOP (-026) pak dělali revize a překonzervace. VOP sama žádné motory neskladovala, protože neměla sklad, měla pouze zakázku na revize nebo na opravy. Měli tedy pouze ty motory, na kterých pracovali, pak je vraceli. Od roku 1992 dostali zakázku na revizi pouze v případě, že šel motor na misi a oni zajišťovali servis. Práce na fakturaci za kompletní revize a konzervaci motorů byla 130 normohodin včetně brzdivé zkoušky a balení. Kolik stála fakturace, neví, to mu nepřislušelo. Z hlediska revizí považuje svědek za stejně náročné, zda se provádí revize na dlouhodobě skladovaném novém majetku armády, novém motoru z armády, či motoru používaném v BVP. **Svědék zcela vyloučil, že by u motorů UTD-20, opravovaných v roce 2010 ve Šternberku byly v minulosti prováděny pravidelné revize či překonzervace.** Po předložení pasportu motoru svědek popsal jeho jednotlivé části a vysvětlil funkci kovového štítku, který měl zjišťovat v případě namátkové kontroly korozi motorů. Současně k předloženému kovovému štítku uvedl, že s ohledem na to, že byl ochráněn lakem, mohlo se stát, že uvnitř zabaleného motoru byla rez a štítek zůstal netknutý. Motorové sešity, které na žádost soudu předložila spol. Excalibur Army, uschoval v této společnosti on sám, nedostal k tomu žádný pokyn, jen při prodeji motorů chtěl mít archivaci čistě z vlastní iniciativy. Oni sami k motorům vydávali vlastní dokumentaci, která nekopírovala ruskou stranu, ale dělali z toho počítačové výstupy včetně brzdy, a z toho tvořili vlastní dokumentaci. Tuto dokumentaci skladují, skartují se asi po 5 letech, ale zákazník dostává originál k dispozici. Svědek byl také přítomen při

rozebrání motoru pro znalce Ing. Bočka, neboť v Šenově u Nového Jičína neměli žádný materiál k defektaci. K dotazu státního zástupce svědek uvedl, že v době jeho pracovního poměru k VOP Šternberk dávala spol. Excalibur Army značné množství zakázek tomuto státnímu podniku, v podstatě motorárnu živili z 95 %, dodnes dělají hlavně motorárny a převodovky. Vozidla se opravují hrozně málo. Pokud se týče vlastní opravárenské činnosti, samozřejmě to záleží chlap od chlapa, ale důležitější je know how, celá práce tkví především v kvalitních zaměstnancích. Svědek se zaobírá také opravami a případně zprovozněním motoru V 46.6 a 55 AM, ani technický stav těchto motorů není takový, aby byly k okamžitému použití. Je to podobné, jako u UTD-20. Nejdůležitější součástí motorů jsou vstřikovací čerpadla, olejové čerpadlo, vodní čerpadlo a palivové čerpadlo, tyto bývají zaschlé, bývají ztřeštělé součásti pryžových spojů i pístová skupina, je tam problém při dření motoru po krátké chvíli po nastartování. Cena za takovou opravu je rámcově 200 tisíc, resp. nějakých asi 220 hodin. Za normohodinu se fakturovalo přibližně 760Kč ve VOP už od roku 2009, v Excaliburu pak ceny převzali.

37. Z výpovědi **svědkyně Ing. J.M.** - zaměstnankyně VOP xxx, jejíž výpověď byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 11.9. 2023, soud zjistil, že ve VOP CZ byla odpovědná za víceméně civilní obchod, za speciál byl odpovědný obchodní ředitel pan R. K., a to od roku 2011 do roku 2015. Z obžalovaných zná pouze obž. Ing. V., který byl xxx. K předmětu obžaloby se není schopná vyjádřit. Pouze obecně je schopna uvést, že v letech 2010 až 2013 úzce spolupracovali s Tatrou, snažili se navázat spolupráci i pro vojenskou výrobu. Kromě Tatro je prostřednictvím pana S. oslovila společnost NIMR, která pak pro VOP zadala velkou zakázku (spolupráci VOP s NIMR Automotive lze nalézt na webových stránkách VOP), na níž se ona a pan K. účastnili. Obžalovaného V. hodnotí jako náročného, tvrdého, ale spravedlivého šéfa, který řídil společnost pevnou rukou a dostal ji na vysokou úroveň s dobrými výsledky, bohužel po odchodu obž. Ing. V. i celého vedení pak mnoho zákazníků dosavadních dlouhodobých partnerů ukončilo spolupráci s VOP.

38. *K samotnému postupu při provádění údajných konzervací ve vojenském zařízení Štěpánov a v Ústí nad Orlicí, byli vyslechnuti v trestním řízení následující svědci, jejichž výpovědi se co do existence samotného provádění konzervací motorů UTD-20 a tankových motorů v zálohách AČR, případně jejich rozsahu, významně rozcházejí:*

39. Z výpovědi **svědka Ing. P. H.**, jehož výpověď byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 12.9. 2023, soud zjistil, že byl v době stíhaných skutků zaměstnancem AČR, kde xxx. Byl šéfem xxx. S motory přímo neměl co dočinění, nicméně spadaly do jejich majetkové gesce. Jako své nadřízené znal obž. Ing. H. a obž. Ing. L., ale osobně se s nimi neznal. Pokud se týče vyřazení majetku, tento se vyřazoval podle nějakého nařízení shora, skladníci sami rozhodovací pravomoc neměli. On osobně z vojenského majetku měl na starost kolovou techniku, tedy auta, a to jako celky. Svědek potvrdil obhajobu obžalovaných, že pokud se něco z vozového parku prodávalo, nebyl požadavek na oceňování těchto vozidel. O skladování techniky, konkrétně motorů, které jsou předmětem obžaloby, v Ústí nad Orlicí, se zmiňuje svědek pouze obecně formou „že byly uskladněny podle vojenských předpisů“. Uvedl, že měly být zakonzervovány, uloženy v obalech a při vydávání těchto náhradních dílů „se měla dělat kontrola funkčnosti a zjišťovat technický stav“

- praktický průběh však nezná. Neví, kdo byl odpovědný za revize a konzervace motorů UTD-20 a V-46.6, domnívá se, že revize a konzervace dělaly víceméně opravárenské podniky, které na to měly techniku. K postupu vyřazování majetku uvedl, že on sám se nikdy k vyřazování nevyjadřoval, vyřazování konkrétního majetku navrhne vždy sklad, který má majetek v materiálové péči, pak to postupuje na nadřízený stupeň, kde referenti zhodnotí technický stav, návrh se přinese do Staré Boleslavi, pak na sekci podpory, a pak na oddělení s nepotřebným majetkem. Referentem pro vyřazování byl jeho podřízený pan K.. I k zařazování do kategorií má pouze obecné znalosti. Domnívá se, že Komise na vyřazení majetku rozhoduje na základě technického stavu materiálu a funkčnosti, neboť musí být před vydáním materiálu nějaká revize. Výpověď svědka tak pro rozhodnutí soudu má s výjimkou informací o systému vyřazování nepotřebného majetku a neexistenci požadavku na znalecké zkoumání ani celé vojenské techniky minimální hodnotu.

40. Z výpovědi **svědka Ing. V. K.**, která byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 12.9. 2023, soud zjistil, pak při výslechu v přípravném řízení 8.7.2015 na čl. 813 uvedl, že zařazení do kategorie u náhradních dílů není rozhodující, každý může v ISL kategorii změnit, určitým způsobem má kategorie v ISL vliv na vyřazování, začíná se vyřazovat z té tzv. nejhorší, ale nemusí to být vždy pravda. Veškerá evidence vojenského materiálu k prodeji se vede v systému ISL. Jiná elektronická evidence vedená není. Byl osobně informován o tom, jak byly skladovány motory v Ústí, ale které konkrétní motory byly odprodávány, neviděl, to šlo mimo něj. On sám ale motory k BVP a tankům nikdy nepřebíral. K překonzervaci motorů u VZ Ústí nad Orlicí uvedl, že tam bylo pracoviště, kde se překonzervovaly motory, ale bez motorové zkoušky, vyšší konzervace se prováděla ve VOP-026. Dle jeho názoru byly motory provozuschopné, a to úplně, ale po nějaké fázi se musely vyměnit např. pryžové části, oleje atd. dle technologických postupů. V hlavním líčení pak soud z výpovědi téhož svědka, který byl a dosud je referentem majetkové správy vojenského zařízení 5212 Štěpánov, zjistil, že motory, typově shodné s motory v obžalobě, jsou skladovány u jejich základny v Ústí nad Orlicí. V době, kdy fungovala konzervační stanice v Ústí nad Orlicí, byly průběžně konzervovány což je tak 5 let zpátky. V Ústí tedy byly motory uloženy, konzervační stanicí konzervovány na dobu 3 až 5 let, a po této době se překonzervovaly. Revize na motorech určitě neprobíhaly, protože sklady na ně neměly peníze. Motory se sice udržovaly, ale bez revizí, které se obecně v armádě neprovádějí, pokud je mu známo. Revize by prováděl vojenský opravárenský podnik. Pokud se týče zařazení do kategorií, pokud byl majetek nový, nepoužívaný, ale neprocházel revizemi, spadal do II. kategorie jako opravitelný. Domnívá se však, že kategorie se u techniky neměnila, neboť za tím účelem by muselo dojít k odborné prohlídce, na kterou nebyly finanční prostředky. Pokud se týče motorů, jež jsou předmětem obžaloby, byly staré minimálně 20 – 30 let. Skutečnost, že se revize neprováděly, je mu známa po dobu jeho praxe, která sahá až do roku 1976. Je přesvědčen, že ke konzervacím motorů došlo, musely o tom být doklady a je přesvědčen, že konzervace probíhaly i pro motory UTD-20, V-46.6 a V-55 AM2, nicméně nebyl u toho přítomen ani neví, zda se jednalo právě o tyto motory. Provedené konzervace ale nebyly úplné, byly takzvané „kontrolní“, přičemž svědek k námitce obžalovaného H. připouští, že konzervační stanice v Ústí nad Orlicí mohla mít kapacitu jednoho motoru týdně. Motory po konzervacích byly uloženy, některé v krabici, některé jen v igelitu, nicméně tím že samotné konzervaci přítomen nebyl, neví tedy, zda se prováděla také kontrola toho, co je v kontejneru uloženo (*viz zjištěný nesoulad dokumentace k motorům UTD-20 a skutečných čísel motorů, zjištěný při prohlídce a vybalení konkrétních motorů*).

41. Z výpovědi dalšího z původně slyšených svědků, **Ing. P.D.** jehož výpověď byla též čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 12.9. 2023, soud zjistil, že byl zaměstnancem vojenského zařízení (dále VZ) Štěpánov, xxx, nicméně motory UTD-20 ani V-46.6 nebyly předmětem jeho činnosti, neboť má na starosti ženíjní techniku. Tankové motory měl svěřeny do péče pan K.. Svědek se vyjádřil obecně k vyřazování nepotřebné techniky či techniky nepoužitelné, kdy zejména po roce 1989 se čas od času přistupovalo ke snižování některé komodity podle toho, jak se snižovaly počty dané techniky. On sám se vyjadřoval při optimalizaci zásob k tomu, zda na příslušnou techniku mají náhradní díly a zda v zásobách zůstává dostatečné množství, tedy i k vyřazovaným dílům, a toto postupoval na nadřazený stupeň. Pokud se týče zařazení do kategorií u majetku, svědek potvrdil, že vesměs byl všechen zařazen v I. kategorii. Kategorie se měnily pouze u toho materiálu, který se vrátil od útvaru jako použitý.

42. **Svědék Ing. R. Š.** ve výpovědi, jež byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 12.9. 2023, uvedl, že do vojenského zařízení v Ústí nad Orlicí nastoupil v roce 2008 xxx. Svoji činnost ukončil roku 2013, kdy byla základna zrušena. V době jeho nástupu byly motory shromážděné po různých objektech, a to včetně plechových netemperovaných hal. Rozhodl se proto, že udělají sklad motorů na budově 22, kde soustředili všechny motory a převodovky na BVP, tedy celkem asi 250 motorů na BVP, 250 převodovek a 72 kusů motorů do tanků. Na motorech BVP prováděli krátkodobou konzervaci, za účelem této konzervace dovezli konzervační stolicí ze Štěpánova. Motory se postupně překonzervovaly, následně se zabalily, uložily do palet a naskládaly se po typech a druzích do budovy číslo 22, která byla temperovaná a opravená. Tam se tyto motory skladovaly od roku 2009 či 2010. Ke kompletní konzervaci nedocházelo, provedla se pouze krátkodobá konzervace vstříkem oleje do motoru. K manipulaci s motorem se musela vést evidence. Svědek se k překonzervacím vyjadřuje poměrně vágně, tvrdí, že u všech motorů BVP byla provedena překonzervace, u tankových motorů však nikoliv. Při přímé konfrontaci však uvádí, že u překonzervací nebyl, tuto práci dělal podle manuálu na stolicí pan K.. Motory se také kontrolovaly při vyřazení, jak se to ale dělalo, netuší, na to měl svoje podřízené, on pouze podepisoval dokumenty. Vedoucím konzervárny byl jeho podřízený pan K., k jeho výpovědi z přípravného řízení, v níž sv. K. uváděl, že se konzervovaly jen nové motory, které se konzervovaly pravidelně, přičemž se jednalo o motory do nových tanků, přičemž konzervace motorů UTD-20 a V-46.6 se nedělaly, vyjádřil přesvědčení, že konzervace prováděny byly, ale starší motory měl na starosti pan K., a proč o nich nejsou vedeny záznamy, neví. Předpokládá však, že konzervovali maximálně 15 motorů týdně (ačkoliv kapacita konzervační stolice měla být 1 motor týdně). Pokud se týče vyřazování materiálu, shodně s dalšími svědky uvedl, že k vyřazování docházelo na základě organizačního rozkazu, materiál nebo majetek navrhovala k vyřazení Komise, on to zasílal svému nadřízenému do Štěpánova k vyjádření majetkových manažerů, poté putoval návrh do Staré Boleslavi a postupně až k podpisu na vyřazení náčelníka generálního štábu. Ohledně vyřazení majetku, dostávali pokyny ze Štěpánova. S Ing. H. přišel do styku při pravidelných kontrolách objektu a skladů, kam však nejezdil sám, ale vždy za přítomnosti jeho nadřízeného ze Štěpánova a s majetkovým manažerem ze Staré Boleslavi.

43. **Svědék J. K.**, jehož výpovědi byly čteny dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 12.9. 2023, v přípravném řízení uvedl, že od roku 1991 do 2013 pracoval 22 let jako xxx v xxx, kde měl na starost konzervaci materiálu, který mu přiváželi a zase odváželi. U tankových motorů a motorů

BVP konzervace ani ukládání nedělali, k dotazu upřesnil, že neprováděli konzervaci motorů UTD-20 a V-46.6, ani se nikdy na této konzervaci nepodíleli. Neví, zda tyto motory byly vůbec někde konzervovány, možná ve Štěpánově. Při výslechu v hlavním líčení zcela v rozporu se svou prvotní výpovědí v přípravném řízení uvedl, že se pravidelně prováděly konzervace motorů k BVP, které prováděl R. K.. Popsal, že při konzervaci se motor zcela vybalil, nechal se běžet na konzervační stoličce, vypustily se všechny náplně, motor se pak nechal vykapat a znovu se zabalil. Současně však uvedl, že při konzervacích přítomen nebyl, tyto prováděl pouze pan K., jaké přesně motory konzervoval, neví. K rozporům k výpovědi z přípravného řízení uvedl, že si na to v přípravném řízení prostě nevzpomněl, ačkoliv byl ke konzervacím motorů k bojovým vozidlům pěchoty výslovně dotazován. Trval však na tom, že prováděli konzervace anglických motorů, o další motory se on sám, přestože byl vedoucím konzervárny, nezajímal, to měli na starosti jiní. Svědek oproti výpovědi Ing. Š. uvedl, že viděl, že při konzervaci se motory nejen protáčely, ale že byly také nastartované a pokud sv. Š. vypovídá odlišně, konzervaci zřejmě neviděl. Současně však k dalším dotazům uvedl, že ani on při konzervacích sám nebyl. K dotazům obhajoby svědek uvedl, že povodně v srpnu roku 2002 si nepamatuje, ale že areál v Ústí byl zatopen povodněmi v roce 1997, tehdy tam bylo metr vody a byla tam zatopena spousta materiálu. Neví však přesně, jak povodeň postihla jednotlivé sklady, protože nebyl skladník, ale něco se samozřejmě zničilo.

44. Dalším z dříve slyšených zaměstnanců vojenského zařízení v Ústí nad Orlicí, jehož výpověď byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 12.9. 2023, byl xxx, **svědek A. P.**, který uvedl, že v letech 2010 – 2013 měl na starosti konečnou realizaci kupních smluv. Na okolnosti si již blíže nevzpomíná, smluv bylo víc. Pokud se týče převozu materiálu na základě uzavřených smluv (*k b. 1 obžaloby – odvoz z VZ Ústí nad Orlicí přímo do skladů Excalibur*), domnívá se, že všechno vyřizoval Ing. S.. Jméno sv. I. mu nic neříká. S Ing. S. domlouvali nějaké termíny, týkající se odvozu odkoupené vojenské techniky. Jednalo se tehdy o motory, odvážela si to snad nějaká firma na základě plné moci. Motory, které se tehdy prodávaly, byly zařazeny v I. kategorii, názory na řazení do kategorií se rozcházejí, on to vnímá tak, že II. kategorie je poškozený, ale opravitelný motor. Použitelný motor patří do I. kategorie. Kategorizace byla uvedena v informačním systému logistiky, kdy každý motor měl evidenční kartu. Domnívá se, že konzervace u části motorů prováděny byly, revize zcela jistě prováděny nebyly. Zda byla konzervace provedena či nikoli se v podstatě nedalo poznat. V případě výběrových řízení, pokud měla firma zájem o koupi motorů nebo jiného materiálu, mohla si ho přijet prohlédnout, ale žádné funkční zkoušky se nedělaly. K předloženému pasportu motoru svědek uvedl, že tento dokument zná, domnívá se, že je to dokumentace k motoru a že k němu nic dalšího nebylo. Nepamatuje si, kdo konkrétně nařizoval provedení konzervací motorů UTD-20 a V-46.6, ale domnívá se, že konzervace u těchto motorů neproběhly, u revizí se je tím naprosto jistý. Pokud se týče vlivu povodní v letech 1997 a 2002 na uskladněnou techniku, vojenské sklady těmito povodněmi byly dost poškozeny. Neví, jestli se v té souvislosti tedy překonzervovávaly i tankové motory.

45. Z výpovědi **svědka J.a V.**, dalšího ze zaměstnanců VZ Ústí nad Orlicí, jehož výpověď byla čtena dle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení dne 12.9. 2023, soud zjistil, že nikoho z obžalovaných nezná. Obsluhoval sklad na halách číslo 36 a 37, kde byly uskladněny díly na tankovou techniku, ale tankové motory ani motory BVP na skladě neměl. Svědek byl skladníkem od roku 1986, domnívá se, že motory byly konzervovány při převozu na sklad číslo 22, který byl zděný, ale neví

přesně kdy k tomu došlo, neboť zděný sklad č. 22 jim předali Rusové, když z ČR odcházeli. Rekonstruován byl však tento sklad až v roce 2012. Je si jistý, že v tomto skladu byly motory umístěné po provedené rekonstrukci, ale před ní tam mohlo být cokoliv. Pokud byly motory uskladněny v areálu už před rokem 2012, mohly být v plátěné hale, ale víc neví, neboť se tankovým motorům při výkonu práce nevěnoval.

46. *Co se týče rozporů ve výpovědích výše uvedených svědků o provádění či neprovádění konzervací, má soud za jednoznačně prokázané, že kompletní konzervace a revize, které by byly schopny zajistit faktickou kvalitu motorů určených k okamžitému použití, prováděny nebyly a motory stáří více než 20 -30 let bez řádné údržby tak v I. kategorii zůstaly zařazeny toliko formálně. Jakkoli soud nebudlá spekulovat o důvodech odlišných tvrzení svědků, rozpory - resp. odlišná tvrzení o řádné a kompletní konzervaci motorů, shledal soud zejména u zaměstnanců odpovědných za provádění řádné údržby těchto náhradních dílů, tedy potencionálně postižitelných za neplnění pracovních povinností. Tyto rozpory však s ohledem na prokázanou absenci revizí i na jednoznačně prokázaný stav náhodně zkoumaného stejně skladovaného motoru UTD-20 znalci Ing. Bočkem a Ing. Stodolou považuje soud pro konečné závěry soudu o prvotřídní kvalitě převáděných motorů k bojové pásové technice za nepodstatné, neboť premisa, že 25 - 30 i více let skladované motory (a to za různých podmínek a v různých armádních skladech) byly schopny bez opravy provozu, byla zcela vyvrácena jak znaleckým zkoumáním, tak listinnými důkazy k rozsahu či dokonce faktické možnosti oprav motorů ze skladů AČR, předložených jak VOP tak též doloženými spol. STV Group - a to m.j. k výměně motorů UTD-20 v bojových vozidlech Armády ČR, kdy ze 2 ks dodaných k výměně byl jeden z motorů zcela nefunkční.*

47. Žádné relevantní informace nepřinesl v novém dokazování před soudem ani výslech **sv. R.**, slyšeného z podnětu státního zástupce v řízení před soudem poprvé (dříve toliko v přípravném řízení), a to více než 10 let po posledním stíhaném skutku. Tento bývalý zaměstnanec xxx v hlavním líčení dne 15. 11. 2023 uvedl, že u armády přímo v xxx pracoval od roku 1990 po dobu 24 let, z toho v posledních letech na odprodeji a vyřazování majetku. V počátku výslechu s jistotou prohlásil, že ví, že motory UTD-20 byly skladovány v temperovaných skladech, a to podle výrobních čísel a konzervovaly se každých 5 let. Neví, jak dlouho byly v Ústí motory skladovány, každý má svou provozní knížku, tam je to napsané. Ceny byly vedeny jako ceny účetní, ale neví, co to znamená, domnívá se, že tato cena nebyla u náhradních dílů (dále též jen „ND“) přehodnocována. Bližší informace ke skladování by měli skladníci, myslí si, že šlo o svědka K., svědka V. a J., neboť svědek P. s ním pracoval na odprodeji majetku. On je neskladoval, nebyl přímo ve skladech, ale prodával je, a to už v roce 2010 stejně jako převodovky atd. Tvrdí, že se však prodávaly motory výhradně ve III. kategorii, domnívá se, že ve zkoumaném období se žádné motory v I. kategorii neprodávaly. Při konfrontaci se Smlouvami o převodu majetku do práva hospodařit VOP, které svědčí o opaku, připustil, že tyto smlouvy zná, ale převod práva hospodařit nepovažuje za prodej, ale nedokáže vysvětlit proč. Současně uvedl, že se motory z VZ v Ústí nad Orlicí (dále také jen Ústí nebo VZ Ústí) neodvážely. Veřejná obchodní soutěže na prodej motorů se podle něj konala jen na tyto motory, zájemcům se v rámci soutěže ukazovaly, ale konkrétně u motorů se čekalo, až zájemců bude víc najednou, neboť jsem musel porušit obal a tím i konzervace motoru. Při konfrontaci s fotografiemi, které byly předloženy společností STV Group a které mají prokazovat způsob dlouhodobého ukládání motorů ve VZ Ústí, sv. R. potvrdil (*a to aniž by do nich*

zblízka nahlédl a seznámil se s relativně malými fotografiemi), že jde o fotografie motorů UTD-20, jejich převodovek i tankových motorů uskladněných v Ústí nad Orlicí a tím, že tak, jak je vidět na obrázku, byly motory I. kategorie skladovány - tedy v nových skladech, v regálech nad sebou a v pevných obalech. Svědek připouští, že předložené fotografie možná dělal sám. Pokud se však týká uskladnění i údržby motorů ve skladech armády v Ústí, při konfrontaci s výpovědí svědka V., že temperované sklady byly v Ústí k dispozici až od roku 2012 po rekonstrukci skladu číslo 22, když do té doby byla část motorů I. kat. uskladňována i venku pod přístřeškem (což zcela odpovídá zprávě MO ČR na č.l. 12542), svědek uvedl, že se domnívá, že to by si nikdo nedovolil. Připouští však, že si není svými informacemi o způsobu uložení ani vyřazování jist, protože pokud říkal sv. P., že se vyřazovaly ty nejstarší ročníky, je to logické. K vyřazování motorů docházelo dle svědka buď z jejich vlastního podnětu nebo na základě pokynů shora, takto se vyřazoval přebytečný neupotřebitelný materiál. K jeho vyřazení dostával on osobně pokyn od svého nadřízeného ze Štěpánova, jehož jméno nezná. Nařízení k vyřazení motorů a převodovek přišlo včetně čísel motorů a konkrétního označení materiálů. Přestože svědek tvrdil, že motory byly v Ústí krátkodobě konzervovány, a to nikoli v konzervační hale ale v zámečnické dílně (vše zakreslil do připojené mapy k jeho výsledku) panem K., při konfrontaci s dalšími svědeckými a listinnými důkazy postupně svědek připustil, že viděl, jak se motory v dílně startovaly, ale neví, zda šlo o konzervaci. Není schopen se vyjádřit ani k předloženému záznamu o konzervaci jednoho z motoru zkoumaných ZÚ ÚSI a.s., proč krátkodobé konzervace na převáděných motorech, o nichž uvádí, že byly prováděny v Ústí nad Orlicí, byly v roce 1985 prováděny dle záznamu ve VOP Štěpánov, uvádí jen, že „je mu to divný“. Z jeho další výpovědi vyplývá, **že není schopen přesně rozlišit, co znamená pojem konzervace, je si však zcela jist ve shodě s dalšími provedenými důkazy, že žádné revize na motorech prováděny v Ústí nebyly.** Dále při výsledku spekuluje, jak ve vztahu k údržbě a porušování obalů při prohlídkách motorů zájemci, tak ve vztahu k informacím, že po provedených konzervacích se motory měly odvázet z areálu vojenské základny v Ústí. Pokud se konzervace prováděly, zapisovalo se to do motorových sešitů, při konfrontaci s motorovými sešity založenými ve spise i sešity uloženými u 2 zkoumaných motorů, uskladněných v současném skladu v Rančířově, připustil, že to možná zapisovali jinam. Nicméně co přešel jako skladník do společnosti STV, tedy poté, co po roce 2013 byly sklady pronajaty STV, ví, že i ty motory, které STV ve veřejné obchodní soutěži nakoupila, měly vystavené motorové sešity, včetně konzervačních lístků, které s ním STV motory nakoupila (*na rozdíl od jiných listin však tyto k důkazu STV předloženy nebyly*). Na další podstatné okolnosti vztahující se nejen ke konzervacím, ale k celému nakládání s náhradními díly, zejm. zkoumanými motory si svědek nevzpomněl.

48. **K dotazu o průběhu povodní** svědek R. uvedl shodně se sv. K., že při povodních v r. 1997 byl areál v Ústí zatopen vodou. Ví to jistě, ale přesně si nepamatuje, které části areálu byly zatopené a které nikoliv, ale byla zatopena více než polovina areálu, přímo na konzervační stanici bylo přes metr vody. Pokud se týká skladovaných motorů k pásové technice, předpokládá že žádný z nich nebyl zatopen, neboť tyto se při ohrožení skladů stěhovaly jako nejcennější materiál jako první a vyvážely se na kopec v rámci areálů. Jak s nimi bylo naloženo poté však svědek neví, nebyl u všeho. Dále uvedl, že v době, kdy nastoupil k STV Group, která k pronajatým prostorám potřebovala skladníky, motory, které nakoupila od MO (v OVS 155/2013) nebyla schopna opravovat nejméně do roku 2015, ale až po koupi areálu v Poličce. Nicméně poté, co STV motory nakoupila, tak je jako nové prodala zákazníkům, a to určitě i se zárukou. Předtím je v Poličce

protočili, zkontrolovali tlak a poté namazali a zabalili. Žádné další parametry motorů před prodejem nesledovali. Přestože v Poličce jsou dnes schopni motory už opravovat, připustil svědek, že zčásti stále musí zadávat opravy motorů společnosti Excalibur Army v rámci kooperace, sami ale dokáží motor rozebrat. Excalibur Army se jim starala zejména při sestavování motorů o opravu hlav a klik motorů.

49. *Hodnocením výpovědi svědka R. soud dospěl k závěru, že tato výpověď nijak nepřispěla ke zjištění nových a dosud neznámých informací, které by byly relevantní pro skutkové závěry soudu a mohly by tak změnit původní hodnocení důkazů i závěry soudu o absenci naplnění zákonných znaků skutkových podstat žalovaných trestných činů obžalovanými. Svědkem ve výpovědi uváděná a následně zpochybněná tvrzení zejména o realizaci pravidelné údržby motorů formou konzervací i tvrzené uskladnění motorů BVP a tankových motorů v temperovaných uzavřených skladech se ukázala jako čistě spekulativní. Oproti tomu svědek svou výpovědí potvrdil – a to v podstatě zcela shodně s čtenými výpověďmi již slyšených svědků, např. K. a P., a v souladu s nově předloženou zprávou MO ČR na č.l. 12542, že v roce 1997 byla areál vojenských vojenského útvaru Ústí nad Orlicí zatopen, a to včetně některých skladů, a že tak bylo nutno motory k bojové technice stěhovat, byť se žádný z nich přímo „neutopil“, přičemž další osud těchto motorů není svědkovi znám.*

50. **Z výše citovaných fotografií, předložených STV v hlavním líčení dne 14.11.2023 na č.l. 13109 a násl., soud zjistil, že nejen z časového sledu událostí, ale též z připojeného přípisu STV Group ze dne 13.11.2023 (č.l. 13105-13108) vyplývá, že tyto fotografie byly pořízeny až po skončení OVS č. 155/2013 při odběru vysoutěžených motorů ND, a to nejdříve na přelomu let 2013/2014, a zobrazují uskladnění motorů i dalších náhradních dílů v čisté a zjevně nové hale, která odpovídá opakovaně citovanému skladu č.22, který však byl do stavu uvedeném na fotografiích předložených STV Group, tedy do stavu zrekonstruované a první temperované haly, uveden až v r. 2012. Ani tento předložený důkaz proto nemá relevantní hodnotu pro posouzení řádného nakládání s dlouhodobě uloženými náhradními díly ve skladech armády ČR před jejich vyřazením a odprodejem.**

51. V hlavním líčení dne 15.11.2023 byl dále slyšen jako **svědek** původně spoluobžalovaný **Ing. V. H.**, xxx. S ohledem na skutečnost, že předmětem současného řízení již není vyřazování majetku AČR v rozporu se zákonem, které bylo obžalovanému Ing. H. kladeno za vinu, soud se z obsáhlé výpovědi sv. H. omezil zejména na skutečnosti, které se bezprostředně týkají dalšího nakládání s majetkem po jeho vyřazení z užívání AČR. Přesto však považuje za důležité připomenout, že svědek stejně jako původně obžalovaný shodně vypovídal k okolnostem vyřazování majetku, jeho způsobu a postupu v rámci AČR i MO ČR, i k jeho uskladňování. V otázce kvality vyřazovaných motorů v I. kategorii uvedl, že tato se projevila v tomto trestním řízení znaleckým zkoumáním Ing. Bočka. K vyřazování nepotřebného majetku blíže uvedl, že tento se obecně vyřazoval v celých balících, a to odspodu, kdy o nepotřebnosti se rozhodovalo u jednotlivých složek. Vyřazování měla na starosti sekce logistiky, ale obecně se vyřazování řídilo informacemi z organizačních celků, v nichž materiál přebýval, a byl tak nadpočetný, což se týkalo

celků i náhradních dílů, tedy i motorů. Odkázal na to, že v listinné podobě již v předchozím řízení před soudem předložil zpracované přehledy o tom, jaké množství bylo v AČR techniky, zejména BVP i tanků a kolik motorů k nim bylo drženo v rezervě. Připomněl, že k velkým změnám začalo docházet v roce 2012, kdy s ohledem na nutnost snižování zásob a přijetí úsporných opatření, respektive „ukončení vyhazování peněz oknem“ dal pokyn, aby se prověřily zásoby, a kromě akceptace původních normativů se použil selský rozum a připravil se návrh na vyřazení neuvěřitelných přebytků, které v armádě byly. To trvalo přes půl roku, přibližně na konci ledna 2013 pak s Ing. L. a s Ing. P. jako zástupci OXXXM organizovali nějaká setkání či seminář, kde tyto skutečnosti prezentovali a materiál nabízeli, a to včetně příslibu, že prodávaný materiál bude moci zůstat ve skladech armády a tyto sklady se i s materiálem pronajmout. Po té době si je zcela jistý, že areál si pronajímал částečně určitě Excalibur, ale také určitě STV Group, sklady byly dva, a to v Ústí nad Orlicí a v Novém Jičíně. Excalibur nebo nějaká jeho dcera -Real Trade nebo podobně si pronajala Nový Jičín a STV si ho pronajímala též, prostě to měly rozdělené, jak si ty balíčky koupily. Jak dlouho měly tyto firmy pronajaty oba areály neví, ale v době, kdy v březnu 2015 odcházel z armády, byly pořád všechny motory uskladněny v Ústí nad Orlicí. Jak se do skladu v Ústí motory historicky dostávaly neví, neboť v době, kdy přicházely do AČR ještě nebyl ani na vojně (svědek je ročník narození xxx). Motory byly uskladněny v západní části areálu v Ústí nad Orlicí ve velké hale neví, jestli byli v hale všechny, nepamatuje si to. Část areálu byl pod kopcem, ten v Ústí nad Orlicí, jako původní okružový tankový sklad. To zařízení stále existuje, protože měl výhodnou polohu podél tratě a vedl tudy nějaký koridor. Kromě nejnovější haly byly všechny staršího data, byly betonové, postavené zřejmě v padesátých letech a odpovídaly době svého vzniku. Nová hala měla zakladačový systém a ukládaly se do ní menší náhradní díly, motory se tam neskladovaly. Ostatní budovy nebyly temperované ani se s tím nepočítalo. Dále svědek vysvětlil rozdíl mezi původními sovětskými tanky T 72 M nebo T72 M1, do nichž se hodily sovětské motory V-46.6 a připomněl, že v době, kdy se tankové motory vyřazovaly, už se tyto tanky neprovozovaly, ale byly v provozu novější motory, užívané do novelizovaných tanků T72 -M4CZ, do nichž už tyto motory nejdou, tuší že se používaly motory Catterpillar, v současné době se však budou vyřazovat i tanky, které se v době převodu provozovaly.

52. Dále popsal, jak se veškeré návrhy na vyřazení a další nakládání s majetkem realizují v systému ISL, všechno jde přes tento systém, a to od zpracování návrhu na vyřazení přes proces schvalování, až po schválení náčelníkem generálního štábu a po předání tohoto materiálu OXXXM. Do ISL sám sice kdysi přístup měl, ale nikdy ho nepoužil. Přístupy jednotlivých osob byly omezené rozsahem oprávnění. Informace v ISL, zejména informace o cenách, byly zadané v ISL již od vytvoření katalogu, tedy z konce devadesátých let. Jak byla stanovována další nová cena, neví, nezajímalo ho to, majetek nepožíval, a o rozpouštění cen ve smlouvách o převodu či kupních smlouvách mu není z pracovní činnosti nic známo, to se dozvěděl až v rámci svého trestního řízení. Podrobněji se rozhovořil o vyřazování, které se vždy dělo formou nějakých balíčků tak, aby to dávalo smysl, a aby v balíčku nebyl jen šrot, který by armádě zůstal a nedokázala by se ho zbavit. **Pokud se týče stanovování cen, v armádě se nikdy nedělaly znalecké posudky na movitý majetek, už vůbec se nedělaly posudky na náhradní díly. Posudky se však dělaly na majetek nemovitý a na leteckou techniku.** Pokud se týče práce Komise, útvar logistiky zastupoval pan plk. M. Ví, že Komise měla pravomoc schválit předložené návrhy na vyřazení a nakládání s majetkem, ale stačilo zvednout ruku a převod byl zastaven, případně zboží bylo vráceno. Plk. M. mu pravidelně podával zprávy o tom, co schválili nebo neschválili, řešili i problém,

že se vyřazený materiál vrátil, přestože se Komise shodla a návrh musel být vzat zpět z projednání. Obecně se materiál vyřazoval vždy v balících, toto bylo v rámci pokynů pro optimalizaci zásob porušeno jenom jednou, což se dozvěděl v květnu 2013, když byl na dovolené a bylo z toho spousta mrzutostí. Pan D. mu tehdy volal, že se z balíčků na náhradní díly pro BVP vyjmuly jenom motory, že ho podvedli. Telefonoval některým zaměstnancům ministerstva obrany a také některým přítomným (hledí na obžalované - pozn. soudu) a jejich nadřízeným, a nařídil, že to mají vrátit zpátky. Nemohl do toho nějak zasahovat, nebyla to jeho věc, ale vadilo mu, že se porušil duch procesu optimalizace zásob, proto byl trochu „říčnej“. V té době již optimalizace zásob byla uzavřená věc, byl to úspěšný projekt. Po tomto zjištění ho v létě kontaktoval pracovník vojenského zpravodajství, kterému to podrobně popsal, a pak ještě 2× v trestním řízení. Až při posledním zpracování obžaloby mu byly předloženy neprocesní odposlechy od vojenského zpravodajství (operativní odposlechy, které nejsou součástí spisu, neboť dokazování těmito odposlechy je procesně nepřipustné), dali mu jen některé odposlechy a z nich vyplývalo, že ho pan D. informoval, že ho na MO podvedli a dali materiál napřímo do VOP. Proto volal Ing. V. a požadoval, aby splnili podmínky optimalizace od ministra. Od ministra dostal tento pokyn Ing. V. a byl problém to napravit, neboť smlouvy už byly uzavřeny, ale nakonec byl materiál vrácen a soutěžil se buď jako 1 balíček nebo jako několik balíčků, to už neví. Popírá však informace svědka D., že by se vyřazoval majetek přímo na objednávku po zavolání na útvar logistiky, a znovu vysvětlil, z jakého důvodu to při dodržování postupu nebylo dost dobře možné. Dále vypovídal ke své komunikaci se sv. D., sv. S. a dalšími zbrojaři, kteří s nimi chtěli spolupracovat při vyřazování majetku z AČR, respektive se sekci logistiky, odkud znal pana D.. S M. (D.) si jako s většinou lidí tykal, tento chodil s nabídkami spolupráce, byť do roku 2013 jeho firma, respektive firma jeho otce - STV - byla zaměřena na obchodování s municí a do oprav techniky se pustil až někdy v roce 2015, kdy koupil poličské strojírný. S nápady chodil i pan S., oba dva odmítal, protože to byly představy, které byly v rozporu se zájmy AČR. Pan S. měl sofistikovanější nabídky, ale ten šel přímo za náčelníkem generálního štábu gen. P. a nabízel mu sofistikovaný způsob, jak by mohla firma Excalibur vést logistiku náhradních dílů a oprav pro armádu. Byl k jednání přizván, bylo to na první pohled hezké, ale svědek tehdy argumentoval nemožností tohoto řešení právě s ohledem na nutnost zachovat VOP a vlastní logistiku pro udržení armády v chodu. S panem S. neměl fakticky vztah žádný, viděli se cca 5x při pracovních příležitostech. S panem D. měl vztah komplikovaný. Ministerstvo pana D. potřebovalo - mělo problém dovést některé věci a pan D. tyto věci dokázal sehnat i za výrazně sníženého stavu finančních prostředků, a to zejména v oblasti munice. Nakonec řešili munici hlavně se s firmou Zeveta Bojkovice, firma ale armádu podvedla a další zástupce zbrojařských firem neznal. Ministerstvo obrany mohlo v té době nakupovat materiál jenom od právnických osob se sídlem v ČR, koupit něco mimo ČR přímo od výrobce se nedalo, tím se živily firmy, které to pak s přírůžkou až 300 % to prodávaly dál, jenže armáda v té době musela všechno kupovat přes zprostředkovatele. V souvislosti s trestním řízením se pak pan D. nějak dozvěděl, že ho z armády vyhodí, a nabídl mu práci, proto pro něj 2 roky pracoval, ale z osobních důvodů musel odejít. Tyto důvody následně rozvedl jako nesoulad osobních vlastností, které u svědka D. hodnotil velmi negativně s tím, že ho fakticky nutil činit podvody na obchodní partnery, což odmítl. K postavení samotného podniku VOP uvedl, že tento byl ve špatné pozici, ministerstvo obrany mu nepomohlo, nedávalo mu zakázky napřímo, snaže o jakoukoliv spolupráci bránila paní M. K., která příspěvkové organizace a s. p. měla na starosti. O stavu ekonomiky ve VOP měl jako člen dozorcí rady informace, pravidelně se přednášely rozvahy a plány na příští rok, apod. VOP se držel v černých číslech jen díky šikovnosti pana Ing. V., když tento však dokázal sehnat zakázky a vydělat přes půl

miliardy, musel tyto finance ministerstvu obrany odevzdat. Tento zisk se dělal ve VOP právě na obrněných transportérech Pandur. VOP Šternberk nijak neřešil, neboť v roce 2010 BVP nepotřebovali a tím ani neopravovali, naopak se řešil nákup a výroba Pandurů, které vyráběli v Novém Jičíně. K dotazu na opravy náhradních dílů k BVP a tankům dále uvedl, že opravovat pro AČR je uměl jen VOP Šternberk, ten také jako jediný byl schopen na motorech provádět revize. Tyto se za dobu jeho působení ve Šternberku ani jinde určitě nedělaly, protože armáda neměla finanční kapacitu a sama revize dělat neumí. Je přesvědčen, že jediné zařízením k tomu vhodné je dodnes jen ve Šternberku. Mohl to udělat asi i VZ Nový Jičín, ale musel by svoji brzdu nějak upravit, protože jinak brzdily jen tankové motory. K dotazům obhajoby dále uvedl, že v letech, kdy v STV bylo nebylo STV schopno náhradní díly opravovat, dokud nekoupili poličské strojírný. Ví, že v Ústí nad Orlicí měl pan D. pronajatou nějakou budovu, ale nebyly tam možnosti, jak něco opravit, ani motorové brzdy. Ani STV Polska, zástupce STV na území Polské republiky neměl žádný opravárenský závod. V době, kdy u STV pracoval, bylo STV Polska jen 2,5 člověka - 2 lidí na plný úvazek a 1 na částečný, byla to jen kancelář obchodní firmy. Jak to bylo v době r. 2009-2013, neví, ale předpokládá, že to bylo stejné. K předloženému Úkolovému listu MO (svazek 24 čl. 6070) pod č.j.: 610/2012 - 1140 ze dne 6. prosince 2012, a žádosti státního zástupce o vysvětlení termínů uvedených pod bodem 3 a 4 tohoto úkolového listu ministra obrany, svědek vysvětlil, že úkolový list připravoval on se spolupracovníky. Jim (*tedy sekci náčelníka generálního štábu*) patřil pokyn 1-2, pod b. 3 je pak úkol pro generálního sekretáře ministra obrany, že se vyřazený majetek k realizaci procesu musí prodat formou obchodní veřejné soutěže, což bylo konzultováno určitě s generálním sekretářem Ing. V.. Další body se týkaly dalších vedoucích pracovníků MO, jimiž mělo být realizováno, aby majetek odešel od armády, aby jeho provoz nemuseli financovat. K tomuto úkolovému listu byla přiložena informační zpráva, a ta vysvětlovala úkoly, poté ji ministr podepsal. Byť úkol pod b. 3 nebyl v jejich gesci, byla tam součinnost s náčelníkem generálního štábu, proto reagoval na telefonát pana D., o němž tehdy neměl úplně dobré mínění a který ho vlastně obvinil, že je podvodník, když říkal: „oni tě podvedli“ ale skoro to vypadalo, že o tom měl vědět, což nebyla pravda.

53. **K výpovědi svědka H. se vyjádřil obž. Ing. L.**, který se s výpovědí ztotožnil, a připomněl již dříve uvedené skutečnosti, že po jednotlivých položkách se prodávala letecká technika (celá) a mohly se tak prodávat i tanky a automobily. Z těch vytvořených balíčků, které armáda prohlásila za vyřazený majetek a které byly posílány pro nabídkové řízení ostatním složkám státu, státním podnikům a podobně, se tyto prodávaly až poté, co o ně nebyl zájem. Proto se do vyhrazeného balíku nepotřebného majetku mohlo zasáhnout. Bylo to v jejich kompetenci, kompetence sekce logistiky skončila zpracováním návrhu na vyřazení. K úkolovému listu ministra obrany připomněl, že odpovědný z plnění úkolů MO byl Ing. V., kterému oni k plnění úkolového listu podávali informace, tyto dokladovali a vyhodnocovali. Namítá, že úkolový lístek byl doplňován, jsou tam mj. uvedené termíny v prosinci 2012, u nichž se předpokládalo, že by to tak mohlo dopadnout. Ale původní záměr vyřazování, že se na každý sklad - a to jak na Nový Jičín tak na Ústí nad Orlicí - vydá 1 balík materiálu, který byl vyřazen, nebyl realizovatelný, neboť šlo o balík o několika stovkách až tisících stránek a milionu položek, což by ale bylo úplně neprodejný. Tedy v souvislosti s možností pronájmu těch 2 skladů se poté požadovalo vyřazování po skladech a materiálech, které tam byly uloženy. Ve vztahu k té informační zprávě pak docházelo ještě ke změnám a úpravám, neboť až srpnu 2013 se prodával ten poslední balík (náhradních dílů) a proto je termín 31.12.2013 přepsán na leden 2014. Autora poznámek na Úkolovém listu nezná, upozorňuje na to, že v listinné

podobě jsou ve spisu i další upravená znění informační zprávy, kde jsou pokyny o pár řádek kratší, což demonstruje na posledním odstavci znění na. č.l. 1067 Úkolem, který byl adresován jeho nadřízenému generálnímu sekretáři Ing. V. k realizaci v obchodní veřejné soutěži, byl na základě povinné součinnosti pověřen on. V Novém Jičíně i Ústí začali dělat balíčky, které pak někdy doputovaly na OXXXM. Připouští, že měli zpoždění cca 1-2 měsíce, ale byla to práce na rok, byl to děsný objem. **K vyjmutí některých materiálů, navržených k odprodeji došlo proto, že pokud o tento materiál v rámci nabídkového řízení požádal jiný státní orgán nebo organizace, bylo jejich povinností tento materiál řešit, což již sdělil v řízení několikrát.**

54. **Obž. Ing. V.** v rámci svého vyjádření toliko upřesnil výpověď Ing. H. v té části, že za jeho vedení byl VOP vždy v kladném hospodářském výsledku, a to i když nedělali Pandury, za jejich výroby byl však hospodářský výsledek vyšší. Dále že na základě nového zákona jim MO ČR ze zisku z výroby Pandurů, což byla jejich zakázka, kterou si VOP CZ vyjednalo v Rakousku, nevezalo 500 mil. Kč, ale odebralo jim 200 mil. Kč. Nicméně všechny finanční prostředky, které utržili v předchozím období byly využity pro výrazné investice. Jejich postavení však nelze srovnat se soukromou firmou, neměli možnost investice řešit úvěrem, a ministerstvo jim nic nedávalo – neboť jak již bylo uvedeno, zakázka na výrobu pandurů nebyla zakázkou od ministerstva obrany, tuto zakázku získali od spol. GDPR, která dodávala Pandury do české armády, která se při výběru pro tuto zakázku rozhodla právě pro VOP CZ. Tyto informace svědek H. nijak nerozporoval.

55. Též **svědek Ing. J.V..** byl opětovně vyslechnut v této trestní věci v hlavním líčení dne 6. 2. 2024. Svou činnost na MO v období let 2010-2013 shodně s předchozí výpovědí i listinnými materiály popsal jako činnost generálního sekretáře, který byl současně náměstkem MO a dále též ředitelem správy majetku, což byl do té doby úředník. Seděl tak na dvou tabulkových židlích, a to z důvodu, že nastupující ministr Vondra nechtěl mít na pozici xxx správy majetku někoho, komu nevěří. Předně s ohledem na časový odstup odkázal na svou předchozí velmi podrobnou výpověď z hlavního líčení v roce 2018, kde uvedl všechny skutečnosti, které si pamatoval. Svoji aktuální výpověď zahájil prohlášením, že se domnívá, že za nejdůležitější nepochopení v této trestní věci považuje skutečnost, že zákon o nakládání s nepotřebným majetkem funguje tak, že **nakládání s nepotřebným majetkem ve vztahu ke státnímu podniku neznamena prodej majetku, protože jde o nakládání státu s majetkem státu v rámci různých majetkových uskupení. Proto se nazývá převodem do práva hospodařit, nikoliv prodejem.** Ve stíhané věci šlo o převod práva hospodařit navržený v rámci žádosti státního podniku o převod nějakého majetku, který se nevyvádí mimo stát, ale určuje se jiná složka státu, která s ním bude disponovat. Citovaný zákon má prováděcí vyhlášku, která jednoznačně říká, že **pakliže dojde ke změně práva hospodařit, tak cena může být stanovena dohodou.** Tedy postupem, který je předmětem trestního stíhání, se samozřejmě postupovat mohlo. K *prodeji* došlo za předpokladu, že stát prodával materiál jinému subjektu, například a. s. Shodně jako v předchozím řízení uvedl, že všechny obžalované zná po stránce pracovní, opětovně podrobně popsal situaci po roce 2010, kdy na ministerstvo obrany nastupoval ze soukromého sektoru. Sektor procházel snižováním rozpočtu, snižování počtu lidí, bylo nutno jej revidovat a kontrolovat. Podrobně popsal též vyřazování majetku logistickou částí armády České republiky, která držela spoustu skladů plných materiálů. V době jeho nástupu čelilo ministerstvo obrany různým podezřením, oni sami spoustu vyšetřování iniciovali, ať už ve formě forenzních auditů nebo trestněprávního vyšetřování. V rámci těchto

auditů prověřovali také OXXXM, kde na rozdíl od mnoha jiných odborů nenašli žádné pochybení. **Tento odbor dostával do dispozice nepotřebný majetek po vyřazení z AČR, přesná pravidla nakládání si již přesně nepamatuje, ale ví, že se nejprve vyřazený majetek nabízel dalším složkám státu, který mohl přijít k majetku tímto způsobem bezúplatně. Státní podniky, které hospodaří s majetkem státu, na tom měly být obdobně, pokud šlo o úplatné převody, stále se převáděly peníze státu.** Zcela v souladu s předchozí výpovědí se svědek vyjadřoval též k nepotřebnosti motorů do BVP, a to s ohledem na počet těchto strojů, které držela armáda. Ke snaze racionalizovat a vyřadit maximální množství materiálu ze skladů AČR při realizaci zeštíhlování armády a snižování počtu skladů VOP uvedl, že zatímco ve Šternberku byly v té době velké problémy ekonomické, VOP Nový Jičín pod vedením Ing. V. sháněl vlastní zakázky a byl soběstačný. Přesto VOP od ministerstva, resp. armády nedostávalo dostatek práce, nevyužívalo podnik k opravárenské činnosti, ale detaily už se nepamatuje. **Je si však zcela jist tím, že při převodech vyřazovaného nepotřebného majetku se závazně dělaly znalecké posudky výhradně jen u nemovitostí, u movitých věcí a rozhodně žádná taková povinnost nebylo.** Naopak paradoxně za předchozí paní ministryně Parkanové byl jeho předchůdce stíhán za to, že znalecký posudek zadal a byl za to snad i odsouzen. K uzavření smlouvy z roku 2013 se dozvěděl prostřednictvím pana ministra (Picka), který přinesl z parlamentu kus papíru, což byl dopis pana D., a který říkal, že proti tomu (úplatnému převodu) protestuje, protože za to dá víc peněz. Pan generál Pícek ho pověřil prověřením, jak to se smlouvou je, zrušil ji, a následně po provedení obchodní veřejné soutěže po něm chtěl vysvětlit, proč je rozdíl v získaných částkách tak markantní. Ví o tom, že tehdy v obchodní veřejné soutěži někdo ze skupiny S. výrazně přestřelil (cenu) proti ostatním, a to násobně, takže to dostal, ale jestli fakticky materiál za tu cenu převedli, to už neví. Pan D. v dopise deklaroval, že odkoupí všechno za jím určené ceny, v soutěži pak nabízel nižší ceny, ale už si to přesně nepamatuje, rozhodně soutěžil. Svědek se dále se podrobně vyjadřoval ke kontaktům se svědkem S. i svědkem D., včetně následného předávání a pronájmů původních vojenských skladů a též následného prodeje závodu ve Šternberku, který získal pan S., a to za současného pronájmu zaměstnanců-odborníků a výrobního zařízení, což bylo podmínkou výsledku výběrového řízení na tento areál. Po zrušení smlouvy se se svědkem S. viděl víckrát, předtím však nikoliv. K nakládání s majetkem uvedl, že ví o tom, že existoval informační systém ISL, on sám do něj jako takového přístupu neměl nebo možná měl, ale neužíval ho. Před žalovanou smlouvou z roku 2013 v rámci prověrek a auditů se žádné jiné smlouvy o převodech ani nezkoumaly, a to až do toho dopisu p. D. z května 2013. K otázkám fungování Komise OXXXM popsal, že na první Komisi, jíž se účastnil, viděl, že do Komise bylo 15 nominovaných lidí z různých částí ministerstva, Ing. L. Komisi řídil. Dohodli se s Ing. L., že se dále ze své pozice (kdy fakticky jako ředitel správy majetku měl Komisi řídit sám) nebude jednání Komise účastnit, neboť jeho přítomnosti jako náměstka MO by mohla jednání členů Komise ovlivňovat. Pravidelně dostával zápisy z Komise, z nich dával informační zprávy zřejmě ministru obrany, není si už přesně jist. Komise působila jako poradní i kontrolní orgán, neboť měla zástupce se všech frakcí ministerstva obrany a tím měly být zcela pokryty zájmy MO. Komise podle něj fungovala normálně, opravdu se stávalo, že někdo s prodejem třeba nesouhlasil a Komise prostě prodej neodsouhlasila. K cenám stanoveným za převod majetku uvedl, že buď šlo o soutěž (OVS), která se odvíjela od nabídkové ceny, když to bylo třeba, a tak se hledalo v informačním systému logistiky podle ceny předchozích prodejů, která se nastavovat buď podle předchozích prodejů průměrem nebo nějak nad tento průměr, což byl případ i tohoto převodu do práva hospodařit. I v tomto případě vycházela cena z ISL z předchozích prodejů, z nichž se generovaly ceny převáděného majetku pro Komisi. Na to si

pamatuje, neboť se na to ptal a ví, že když to potom prověřovali, tak jim to tak vycházelo. Pokud se týče prodejů nepotřebného majetku, důraz na odbor nakládání s nepotřebným majetkem byl vyloženě soustředěn hlavně na nemovitosti, kde jsou znalecké posudky, jsou tam soutěže, holandská dražba, a který má úplně jiná pravidla. Svědek se dnes již nedokáže vyjádřit k tomu, jak byly stanovené podmínky pro vyhlášenou veřejnou obchodní soutěž po zrušení převodu do práva hospodařit VOP CZ, nepamatuje si ani přesné pokyny pana ministra, neví, zda pro veřejnou soutěž měla být stanovena minimální cena nebo nikoliv. Není schopen se vyjádřit, kdo měl pro návrh převodu dělat kontroly cen v ISL, ale předpokládá, že se položky v ISL kontrolovaly. Víceméně ví, že ceny byly konzistentní, ale podrobnosti si nepamatuje, neboť OVS (na prodej ND ze zrušeného převodu) v roce 2013 probíhala asi v listopadu, a on už v polovině listopadu nastupoval v Bruselu. Dále se svědek shodně jako v předchozím řízení před soudem vyjadřoval k omezeným možnostem státních podniků zřizovaných MO, k nespolupráci MO i k dlouhodobým ekonomickým problémům VOP, především VOP-026 Štěpánov, které výjimečně dokázal překonat pouze VOP pod vedením Ing. V.. Shodně se též vyjadřoval k rozsáhlé plánované spolupráci mezi Českou a Slovenskou republikou, jež se neměla týkat jen převodu náhradních dílů, jejich tématem bylo např. využití vojenských prostor k výcviku, spolupráce státních podniků apod. a uvedl, že debata se Slováky o různých formách spolupráce a o různých tématech probíhala dlouhodobě, a to po celou dobu jeho působení na ministerstvu obrany. K žádosti státního zástupce při konfrontaci s předloženými listinami, konkrétně se **stanoviskem členů Komise pro NNM ze dne 25. 2. 2013 (č.l. 2447-2449), kdy byl m.j. schválen úplatný převod mezi MO a VOP CZ popsany pod b. 2 obžaloby**, svědek po přečtení obsahu zápisu uvádí, že je v textu psaný jako předseda Komise, ale na Komisi nebyl, což potvrzují podpisy. Svědek opět připomněl, že to je tak, jak vypovídal – prostě byl předsedou Komise, na Komisi nechodil z důvodů, které vysvětlil, jednání proběhlo, Komise schválila určitý návrh, Ing. L. mu zápis odeslal a on mu poslal vyjádření. Na Komisi nebyl, žádné členy Komise svou přítomností neovlivňoval. Dále byl státním zástupcem konfrontován s č.l.12457 – s výpisem ISL k prodeji motorů, nalezeným u svědka při domovní prohlídce, který svědek bez brýlí nedokázal řádně přečíst, nicméně šlo o nabídku odprodaného majetku a historické prodeje motorů.

56. K svědkovi předloženým listinám, konkrétně ke stanovisku členů Komise pro NNM ze dne 25. 2. 2013 (č.l. 2447-2449), se vyjádřil obž. L. a připomněl, že na kopii zápisu z Komise je, byť méně čitelně, uvedeno, že s převodem **vyjádřil souhlas a žádá o předložení seznamu položek, které jsou předmětem schváleného převodu.**

57. *Výpověď svědků Ing. H. i Ing. V. považuje soud za logické a věrohodné. Činí tak samozřejmě při zohlednění délky uplynulého času od stíhaných skutků, a to zejména u sv. Ing. V., který na rozdíl od Ing. H. nebyl pro shora popsané jednání trestně stíhán a se skutkovými okolnostmi tak opakovaně konfrontován. Stejně jako u jiných svědků tak soud k nepřesnostem či domněnkám ve výpovědi svědků nepřihlíží, neboť nevzbuzují pochybnosti o účelovosti nepřesných tvrzení. Důkazní situaci obžaloby nijak nezměnilo ani spontánní prohlášení sv. Ing. H. k obsahu neprocesních odposlechlů, o nichž sdělil, že mu byly toliko v části a bez kontextu s dalšími odposlechy předloženy až v době skončení jeho trestního řízení - tedy cca v lednu 2022. Obsah sdělení Ing. H. o obsahu odposlechlů, jež jsou samy o sobě jako důkaz nepoužitelné, ani rozhořčení sv. H. nad vyjmutím části*

náhradních dílů (nikoli jen motorů, jak byl sv. D. informován) z vyřazovaných dvou balíků statisíců náhradních dílů z obou VZ středisek, jejichž postupné vyřazování bylo z technických důvodů realizováno po částech, nijak nevyvrací obhajobu obžalovaných. Není totiž pochyb o tom, že státní podniky patřily k organizacím, jež měly v případě zájmu o vyřazený nepotřebný majetek státu přednostní právo na jeho získání, a to bez vyhlášení obchodní veřejné soutěže, tedy že vyjmutí těchto náhradních dílů odborem OXXXM z vyřazovaného majetku MO ČR nebylo postupem nezákonným. Tyto závěry jsou pak podpořeny nejen výpovědí bývalého generálního sekretáře MO ČR Ing. V., ale též četnými dalšími důkazy listinnými – konkrétně stanoviskem MF ČR na č.l. 5847-5853, stanoviskem ředitele odboru legislativního a právního MO ČR JUD. Vavery z 15.9.2008 k informační zprávě pro ministryni obrany JUDr. Parkanovou, s doporučením změny nevyhovujícího znění RMO č. 1/2004, schválenou Strategií nakládání s nepotřebným majetkem, informačními zprávami pro MO ČR – to vše na č.l. 9081 – 9145a, či pokyny k přednostním odprodejům VOP, a předběžné souhlasy náměstků ministra či dalších odpovědných osob k žádostem VOP o odkup náhradních dílů, včetně obhajobou zmiňovaného Ing. F..

58. Další svědci slyšení v původním řízení byli vyslýcháni k okolnostem uzavření kupní smlouvy mezi VOP CZ a VOP Trenčín ze dne 26.6.2013 v souvislosti s plánovaným prodejem celkem 135 ks motorů k pásové technice (111 ks UTD-20 a 23 ks V-46.6 a 1ks V-55 AM2) z VOP CZ na VOP Trenčín, které VOP měl získat úplatným převodem na základě uzavřené (a později Ing. Pickem zrušené) smlouvy mezi MO a VOP CZ č.131803109 ze dne 3.5.2013. Po novém podání obžaloby byla výpověď těchto svědků čtena za souhlasu stran dle § 211 odst.1 tr.ř.

59. **Svědék Ing. L. F.** uvedl, že v roce 2013 byl xxx xxx. Pamatuje si, že uzavřeli s VOP CZ jedinou smlouvu, na jejíž detaily si nevzpomíná. Podmínky smlouvy připravoval jeho obchodní ředitel Ing. B.. Obž. Ing. V. viděl před uzavřením smlouvy jednou na veletrhu v Brně v květnu 2013. Připravenou smlouvu pouze podepsal, neviděl v ní žádný problém, šlo o nákup spousty náhradních dílů. Smlouva se uzavírala na základě informací z porady vedení firmy, kdy ho obchodní ředitel informoval o nákupu náhradních dílů a součástek potřebných pro činnost jejich podniku. V té době na tom ekonomicky byl VOP Trenčín velmi špatně, ale materiál potřebovali pro provoz, proto nakupovali, otázky úhrady pohledávky neřešil.

60. **Svědék Ing. R. L.**, xxx xxx uvedl, že z obžalovaných zná pouze obž. Ing. V., který byl v době jeho činnosti pro společnost Tatra Trucks generálním ředitelem VOP CZ. Ze společnosti VOP CZ spolupracovali i na základě společného memoranda, zajišťovali širší spolupráci. O předmětu stíhané trestné činnosti mu není nic známo.

61. **Svědék Ing. F. V.** uvedl, že byl xxx xxx od května 2012 do 4.4.2013, kdy byl ministrem obrany Slovenské republiky odvolán. O smluvním kontraktu na převod motorů do BVP a tanků z VOP CZ, k němuž došlo na základě smlouvy uzavřené někdy v červenci 2013, mu není nic bližšího známo. Je pravdou, že kontrakt se musel sjednávat už v době jeho působení ve VOP, ale z VOP CZ chystali víc kontraktů, nijak zvlášť mu tento neutkvěl, nebyl ničím výjimečný. V oboru vojenské techniky se pohybuje po dobu více než 20 let, VOP Trenčín v době jeho působení se zabýval opravou pozemní vojenské techniky, pro potřeby ozbrojených sil, sháněl proto náhradní

díly. Za více než 20 let ve zbrojařské branži jsou mu známy všechny větší společnosti, které se zabývají vojenskou technikou a zbraněmi, zná tedy spol. Excalibur Army, je mu známa spol. MSM M., a to proto, že její čelní představitel, pan G. je jeho bývalý kolega z VOP Nováky. Ze společnosti STV Group osobně nikoho nezná. Svědek potvrdil, že docházelo k mezinárodní spolupráci na úrovni ministerstva obrana ČR a SR o vzájemné výpomoci, opravy a údržby speciálu po rozdělení Federace se prováděly partnersky i nadále, neboť byla snaha posilovat tuto spolupráci. Za dobu jeho působení, VOP Trenčín **neobchodoval pouze s motory UTD-20, že by je nakupoval a pak prodával.** Z obžalovaných zná pouze Ing. V., a to víceméně ze společenských setkání na různých výstavách, s dalšími obžalovanými se nesešel, byť k obž. P.ovi uvedl, že si ho matně pamatuje, což obžalovaný vysvětlil skutečností, že se v Trenčíně mohli potkat, neboť jeho manželka odtud pochází.

62. **Svědék Ing. P. B.**, obchodní xxx VOP Trenčín uvedl, že do této funkce nastoupil v květnu 2013 po roční pauze, když do května 2012 byl generálním ředitelem VOP Trenčín. V té době už byl obchodní případ z VOP CZ rozpracovaný, on ho pouze převzal. Svědek podrobně popsal, jakým způsobem se vyvíjela spolupráce mezi VOP Trenčín, resp. slovenskými vojenskými opravárenskými podniky a českými opravárenskými podniky, a to jak po revoluci, tak především po rozdělení republiky, kdy zpočátku slovenské VOP neměli opravárenský podnik a byli na českém partnerovi závislí. Spolupracovali především s VOP-26. Na nákupu náhradních dílů včetně motorů nevidí nic nelogického, v České republice pravidelně nakupovali náhradní díly, je to principem fungování opravárenské firmy, bez náhradních dílů nejsou schopni zajišťovat funkčnost techniky, kterou pak po opravách prodávali. S VOP CZ takto běžně obchodovali, a spolupracovali při opravách speciální techniky. Sám se zabývá vojenskou technikou od roku 1978, od té doby také pracoval ve VOP Trenčín. Za ta léta znal v podstatě všechny zbrojaře na území České a Slovenské republiky, s partnery se pravidelně setkávali neoficiálně i oficiálně přes Sdružení obranného průmyslu ve Slovenské republice, v Čechách se tato organizace nazývá Asociace obranného průmyslu. Tyto sdružovaly podniky se speciálem. Na území bývalého Československa je maximálně 100 zástupců, s nimiž se vyplatí spolupracovat, všechno ostatní jsou překupníci, proto se navzájem znají. Z obžalovaných zná pouze obž. Ing. V., z osobního kontaktu, ostatní osobně nezná, ač jména mu jsou známa. Ze zbrojařů, kteří se následně účastnili výběrového řízení na pronájem objektu, včetně zachování zaměstnanců a činnosti VOP Trenčín, zná jak zástupce spol. MSM M., tedy pana Gogu, tak zástupce spol. STV Group jako druhého zájemce, pana D.. S oběma se zná z pracovních kontaktů. VOP Trenčín stejně jako VOP v České republice pracovala s dodávkami náhradních dílů nejen pro potřeby slovenské armády, ale hodně obchodovala i se zahraničím, poměr státních zakázek k zakázkám ostatním byl řádově 10:90. **Uzavřená smlouva z července 2013 o dodávce motorů pro VOP Trenčín byla pro něj zásadní, určitě o ní komunikovali, byla to smlouva, která zabezpečovala jejich nosnou smlouvu, kterou na 4 roky uzavřeli s ministerstvem dopravy, pro níž bylo třeba zabezpečit náhradní díly, a to v celých skupinách i podskupinách.** Tyto náhradní díly pak zajišťovali i pro zahraniční zákazníky. **Smlouva byla podepsána 17.7.2013**, nicméně licenční řízení trvají na Slovensku minimálně 60 dnů, proto byl do smlouvy vtělen odklad, že k plnění ze smlouvy dojde v období od 1.9. do 31.10.2013. Ukončení smlouvy mezi VOP CZ a VOP Trenčín na dodávku náhradních dílů, považuje dodnes za katastrofu pro slovenskou stranu, protože byli v té době již vázáni dalšími kontrakty, připravovali tehdy také modernizaci bojových vozidel pěchoty, k níž následně došlo, a pro kterou byly náhradní díly z České republiky nosné.

63. **Svědék Ing. M. G.**, xxx spol. MSM M. uvedl, že byl xxx, Ing B. jako xxx spol. VOP Trenčín znal pracovně z doby spolupráce obou podniků. V době, kdy nastoupil do společnosti MSM M., spolupracovala tato společnost již se spol. Excalibur Army, stejně tak tato společnost spolupracovala se spol. STV Group, tedy s panem D.. S oběma aktivně obchodovali a on v této linii pokračoval, neboť společností, které obchodují s vojenským materiálem, není mnoho a všichni se vzájemně znají. Portfolio společností STV Group a Excalibur Army bylo v té době v podstatě stejné. Společnost MSM M. se stejně jako STV Group přihlásila do výběrového řízení na pronájem aktiv společnosti VOP Trenčín, kde šlo o to, že museli převzít celý podnik, a to včetně zaměstnanců, kterým museli po dobu 5 let garantovat práci. V předchozí době tímto způsobem převzali i VOP Nováky, tuší, že od 1.1.2013, proto následně uspěli i ve výběrovém řízení, kde k 1.1.2014 převzali VOP Trenčín. Obě tyto společnosti byly v době převzetí ve stavu restrukturalizace, následně se spojily pod jednu společnost s leteckými opravami. Převzali všechny zaměstnance, domnívá se, že restrukturalizace v těchto firmách se povedla, protože společnost je relativně vysoko zisková a má 95 % zakázek do zahraničí, zbytek zajišťuje pro domácí ministerstvo obrany. Z obžalovaných zná pouze Ing. V., osobně ho ale v době uzavírání smlouvy neznal, domnívá se, že spolu někdy v tom období absolvovali jeden telefonát. O zakázce, kdy VOP Trenčín měl nakupovat náhradní díly od VOP CZ, mu není nic známo. Nicméně, VOP Trenčín musela nakupovat náhradní díly, aby měla s čím provozovat svoji činnost. Oni sami, spol. MSM M., měli obrovské zásoby vlastního materiálu, neboť kdysi skoupili veškerý materiál, který byl v bývalém ZTS M., což byla jedna z největších společností bývalého Československa. Snažili se samozřejmě dostat materiál do dobrého stavu a vykrývat poptávku jak v ČR, tak v zahraničí.

64. *Slyšení svědci potvrzují jak existenci poměrně úzkých vazby u společností, zabývající se opravami a obchodem s vojenskou technikou – tedy „speciálem“. Stejně tak stvrzují obhajobu obžalovaného Ing. V. o plánované, a na bázi komunikace centrálních státních orgánů též realizované, mezinárodní spolupráci mezi oběma vládami i českými i slovenskými VOP, logicky vyplývající i z dělení majetku po rozdělení společného státu a nakládáním s ním. Byť výpovědi zejména statutárních orgánů VOP Trenčín **vzbuzují sníženou důvěru ve vztahu k jejich vlastní účasti na dohodě o uzavření žalovaného kontraktu ze dne 17.7.2013 (resp. 26.6.2013, kdy smlouvu podepsal obž. Ing. V.), i o úmyslech, jež VOP Trenčín k nákupu a k dalšímu nakládání se získanými náhradními díly skutečně vedly, nelze z nich dovodit ve vztahu k obž. Ing. V., natož pak ke spoluobžalovaným zástupcům OXXXM ČR jakékoli relevantní závěry, směřující k prokázání jejich trestní odpovědnosti, a to ani při vzájemné konfrontaci s emailovými zprávami, citovanými obžalobou pod b. 103. Datum sjednaného plnění VOP CZ, které měla v říjnu 2013 de facto navazovat na výběrové řízení na nového provozovatele prostor VOP Trenčín, který jako subjekt, končící mnoho let se záporným hospodářským výsledkem, ukončoval samostatnou činnost a jeho zázemí včetně hmotného majetku a zaměstnanců mělo přejít (a k 1.1.2014 též přešlo) pod soukromého vlastníka (a to spol. MSM M.) – výběrce výběrového řízení – sice vzbuzuje pochybnosti o načasování faktické realizace obchodu i schopnosti předluženého subjektu hradit smlouvenou kupní cenu, nijak však neproказuje, že by na takovém jednání participoval obž. Ing. V., natož pak ve snaze způsobit VOP či ČR škodu. Z připojených listinných důkazů včetně výpisů obchodního rejstříku SR i ČR soud ověřil, že v rámci výběrového řízení na provoz VOP Trenčín se utkala spol. MSM M. (jejímž společníkem byla již od r. 2008 spol. Excalibur Army a od r. 2012 též sv. G.) a spol. STV Group, zastupovaná sv. D., a soud tak nemá pochyb o tom, že i v tomto případě byla vybrocená situace součástí konkurenčního boje těchto dvou společností o lukrativní náhradní díly k pásové bojové technice.***

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje R.S.

65. **Svědék M. D.**, bývalý statutární orgán společnosti STV Group, na základě jehož dopisu byla zrušena smlouva uzavřená mezi MO ČR a současně i smlouva mezi VOP CZ a VOP Trenčín, byl opětovně slyšen v hlavním líčení dne 14.11.2023 a dále 5.2.2024. Svědek v nově vedeném řízení nejprve odmítl vypovídat s argumentací, že když předsedkyně senátu minule usoudila, že tomu nerozumí, není důvod, aby ho předvolávala. Po vysvětlení, že je volán z podnětu státního zástupce VSZ, svědek pro lepší pochopení senátu předložil graf se znázorněním možného zisku MO ČR ze smlouvy č. 131803109 ze dne 2. 5. 2013 mezi VOP CZ a MO ČR a zisku z OVS vyhlášené 25. 9. 2013 pod č. OV 436616-130925 (soudem označovaná č. 155/2013), jakož i následně vyhlášené OVS pod č. V442663 dne 19.2.2014 na zbylé neprodané motory V-46.6. Zde učinil přehled utržených finančních částek MO ČR za motory UTD-20 a za balík náhradních dílů k tankové technice s konstatováním, že pro dopad prodeje tank. motorů V46.6 a V-55 AM2 nemá dostatek informací. V přehledu vyčíslil rozdíly v utržených cenách ve VOP ve srovnání s cenami, jež by MO ČR získalo zrušenou smlouvou č. 131803109 mezi VOP CZ a MO ČR. s výsledným rozdílem vyšším o 18. 070.331 Kč na zisku z prodeje motorů UTD-20 a se zvýšením zisku MO ČR z prodeje náhradních dílů o 128.489.783 Kč. Ve spontánní části výpovědi znovu přednesl informace, které zčásti vycházejí z jeho domněnek a zčásti z listinných, svědeckých ale též znaleckých závěrů, provedených v trestním řízení (a to i v novém řízení před soudem, jehož se osobně neúčastnil), a dle vlastních úvah provedl též jejich hodnocení. Ke smlouvě o úplatném převodu č. 131803109 opětovně konstatoval, že pro účely jejího uzavření byly odprodávány náhradní díly, z balíku vyčleněného k odprodeji majetku MO ČR ve veřejné obchodní soutěži vyčleněny, šlo zejména o motory UTD-20 a V-46.6 a paket náhradních dílů. Jestliže tedy byla tato smlouva z rozhodnutí ministra obrany Picka zrušena a oproti smlouvě s VOP CZ stát získal jen na UTD-20 namísto zhruba 20 mil Kč navíc cca 18 mil. Kč a ostatní díly prodal o 128 mil. Kč draž, považuje svědek své závěry za podložené. Po upozornění, že výpověď svědka není hodnocením důkazů se svědek odmítá k věci dále vyjadřovat a cokoliv dalšího uvádět, toliko uzavřel, že dle jeho názoru byla uzavřena smlouva na odprodej náhradních dílů s VOP CZ za mimořádně nevýhodných podmínek pro stát, a proto požádali ministra obrany o umožnění přímého prodeje stejných náhradních dílů pro jejich společnost a do návrhu uvedli ceny, které byly v místě a čase obvyklé a za které byly náhradní díly schopni zobchodovat - odkazuje na dopis adresovaný ministru obrany ze dne 27.5. 2013 (dnes č.l. 649). V rozporu s obsahem této listiny popírá, že by v tomto dopisu bylo uvedeno množství náhradních dílů požadované k přímému odkupu s tím, že v jejich podání žádné množství uvedeno nebylo. ***V předloženém dopisu nicméně bylo výslovně uvedeno, že STV Group odkoupí veškeré pro AČR nepotřebné náhradní díly, konkrétně citované, včetně cen bez DPH, přičemž z konkretizace náhradních dílů k BVP-1 a T72 (tedy motorů UTD-20 a V-46.6 a příslušných převodovek k oběma typům bojové pásové techniky). Z této listiny i z výpovědi svědka je zjevné, že mu byl v době zaslání dopisu ministru obrany znám konkrétní obsah smluv, jež byly následně z jeho podnětu zrušeny.*** Svědek uvedl, že předpokládá, že dotaz předsedkyně senátu míří ke skutečnosti, že (v OVS) neodkoupili všechny náhradní díly, jejichž odkup MO za jimi stanovené ceny uvedené v dopisu nabízeli. Zde nešlo o jeho spekulaci, ale o skutečnost, že za situace, kdy ve veřejné obchodní soutěži byly nabízeny ještě balíky dalších náhradních dílů, které jim přišly z důvodů předpokládaných vyšších výnosů než u těchto motorů výhodnější, upřednostnili nákup těchto náhradních dílů a koupili toliko část požadovaných motorů UTD tak, aby jim postačil volný cash flow, který měl být cca 44 milionů. Opětovně přiznává, že neočekával že by mohl motory odkoupit, chtěl, aby MO ČR zrušilo již

uzavřenou smlouvu o převodu do VOP. V konfrontaci s obsahem dopisu a jeho nabídkou cen s tvrzením, že **by běžnou soutěží nemohla být nabízená cena vysoutěžena**, konstatuje, že toto považuje za nešťastnou formulaci, neboť jak je soudu jistě známo, následnou „běžnou“ obchodní soutěží byla dosažena cena vyšší, než jím v dopisu nabízená. K doplňujícím dotazům na předchozí písemné požadavky svědka (resp. STV) či pohovory k žádostem o převod náhradních dílů k bojové technice uvedl svědek, že s náhradními díly obchodují od roku 2000, takže samozřejmě komunikovali, jak s ministerstvem, tak s VOP, v žádném z případů si však nepamatuje, s kým mluvil. Opět spekuluje obvyklých cenách motorů, uvádí že neví, proč se stále řeší ceny motorů, když oni v roce 2017 nakoupili motory UTD-20 za výrazně vyšší částku, než byla jimi nabídnuta MO ČR v roce 2013. Považovat jím nabídnutou cenu za spekulativní nebo nadhodnocenou je dle jeho názoru irelevantní. I dále svědek především hodnotí důkazy a komentuje hodnocení důkazů, které v předchozím rozsudku provedl nalézací soud. Při konfrontaci s dopisem adresovaným ministerstvu obrany pod **STV/154/13/M z 27. 5. 2013** uvádí, že považuje za důležité k nabízeným cenám náhradních dílů pro přímý prodej dodat, že následně **další rok všechny motory nakoupené v obchodní veřejné soutěži s výrazným ziskem prodal, a tuší, že motorů UTD-20 byl zisk asi 60 % a u motorů V-46.6 byl zisk asi 270 %**. S ohledem na tvrzení svědka, že nic dalšího si nepamatuje, byla podstatná část jeho výpovědi z přípravného řízení i z řízení před nalézacím soudem čtena, a rozporné pasáže byly konfrontovány. Svědek v předchozím řízení uvedl, že ke smlouvě z roku 2010 nemůže uvést nic, neboť se o ní dozvěděl až ex post. Pokud se týče smlouvy uzavřené mezi VOP CZ a VOP Trenčín, dozvěděl se o přímém prodeji majetku ministerstva obrany VOP CZ tím způsobem, že v roce 2013 byly MO prezentovány další veřejné obchodní soutěže, historicky snad největší obchodní veřejná soutěž na prodej náhradních dílů k vojenské technice a po této prezentaci se dozvěděli, že nejlukrativnější díly k prodeji byly z této zakázky vyjmuty a bude realizován přímý prodej do VOP Nový Jičín (*správně VOP CZ*). Svědek uvedl, že telefonicky kontaktoval svědka S.a (*v té době společníka spol. Excalibur Army*), zda je pravda, že díly budou prodány jemu, ten to popřel, ale on mu nevěřil. Proto poslal na MO k rukám ministra žádost o přímý odkup náhradních dílů jeho společností. Ministr mu sdělil, že to možné není, ale na základě jeho dopisu přímý prodej zrušil, tedy dovedl z toho, že se ministr domnívá, že přímý prodej v pořádku nebyl. **Při konfrontaci s dopisem ze dne 27.5.2013, adresovaným ministru obrany plk. Pickovi s žádostí o přímý prodej včetně tabulky s nabízenými cenami jednotlivých náhradních dílů**, jimiž se svědek zavázal při přímém prodeji konkrétně uvedených pro AČR nepotřebných náhradních dílů a uvedl konkrétní ceny těchto náhradních dílů, které za jejich přímý prodej MO nabízí, **svědek v řízení před soudem dne 12.9.2018 uvedl, že při stanovení ceny veškerých náhradních dílů (tedy motorů UTD-20 a V-46.6 a převodovek k BVP-1 a T-72 včetně kanonu k tomuto tanku), požadovaných k přímému odkupu, vycházeli v nabídnutých cenách MO z aktuální situace na trhu s tím, že jejich zákazníci by jim v té době zaplatili nabízenou cenu plus jejich marži včetně případných nákladů na úpravy motorů nebo náhradních dílů**. Uvedl dále, že sepsání tohoto dopisu bylo motivováno tím, aby zrušili přímý prodej, realizovaný mezi ministerstvem obrany a VOP. Svědek při výslechu před soudem 12.9.2018 nejprve tvrdil, že za nabízené finanční částky motory později ve veřejné obchodní soutěži skutečně nakoupili, protože cena byla reálná. Nevidí rozpor ve vlastním tvrzení v dopisu MO na pův. čl. 722 mezi deklarovanou tržní cenou a konstatováním, že jí nabízí přímý odkup za ceny, které by MO ve veřejné soutěži nikdy nedosáhlo. V průběhu výslechu pak svědek při přímé konfrontaci s výsledky veřejné obchodní soutěže **připouští, že z celkem 105 ks nabízených motorů UTD-20 nakoupili za jimi nabízenou částku pouze 33 ks, přičemž**

poptávali 43 kusů, rozhodně však neprojevili zájem o všech 105 kusů motorů UTD-20. Při konfrontaci se skutečností, že přes nabízený odkup všech tankových motorů typu V-46.6 za 390 tisíc Kč za kus neprojevili ve veřejné soutěži za tuto cenu zájem ani o jediný, uvádí, že je k tomu zřejmě vedla obchodní taktika (*v novém řízení pak omezené cash flow*). Současně připustil, že oněch 33 motorů UTD-20, nakoupených ve veřejné obchodní soutěži v roce 2013 drželi z větší části skladem, část jich prodali až v letech 2017 až 2018, část jich dosud mají na skladě. V novém řízení však předložil listiny prokazující, že část motorů odkoupených v OVS prodali již v r. 2015, což však nelze ověřit, neboť smlouvy neobsahují identifikační údaje motorů, a STV k prodeji motorů polské armádě, která je reklamovala, v písemném vyjádření uvedla (v podrobnostech níže), že tyto motory z armádních skladů nepocházely. **Svědék** opakovaně uvedl, že **motivem nabídky ceny ministerstvu obrany, z níž vzešla minimální cena ve veřejné obchodní soutěži, vyhlášené v říjnu 2013, byla snaha zabránit realizaci již uzavřené smlouvy mezi VOP CZ a MO.** K technickému stavu prodáváných motorů svědek uvedl, že byl bezvadný, že byly k okamžitému použití. Při konfrontaci s výpovědí znalce, který tuto možnost u více než 20 let starých motorů bez revizí a pravidelné údržby naprosto vyloučil, uvádí, že se závěry znalce nesouhlasí, ačkoliv sám odborníkem v této oblasti není. Po konfrontaci svědka v předchozím řízení uváděnými a významně rozpornými **informaci o prodeji 33 motorů UTD-20, které získala STV Group v OVS vyhlášené 25.zářím 2013, svědek upustil od tvrzení, že tyto prodaly do 1 roka od nabytí, tedy nejpozději do r. 2015, a připouští v souladu s předchozí výpovědí, že motory prodávali až později, cca od r. 2018, a to až do roku 2022 - což opět odpovídá listinným důkazům včetně ZÚ ÚSI Brno.** Současně doplnil, že zhruba v období kolem roku 2017 nakupovali další motory UTD-20, a to jak od tuzemských partnerů, tak od zahraničních dodavatelů z Běloruska či Polska, šlo o desítky kusů motorů řádově v cenách 300-450 tisíc Kč za motor (*oproti jiným listinám však žádné doklady o nákupu nedoložil*). **Na základě doplněného dokazování upustil od původního tvrzení, že na žádných jimi se zárukou přeprodáváných motorech UTD-20 nebyly s ohledem na jejich bezvadný stav prováděny žádné opravy, když připustil, že na části motorů byly vyměněny pryžové komponenty v hodnotě do 40 000 Kč,** (*což odpovídá jak závěrům znaleckého posudku ústavu ÚSI VUT Brno, (který provedl m.j. zkoumání 2 vybraných motorů v areálu STV v Poličce i z posudku znalce Ing. Bočka, zpracovaného pro STV za účelem zjištění reklamovaných závad na prodaných motorech polské armády)* tyto si dělali sami, a nebyl žádný důvod dělat si na tyto práce odborné posouzení.. U dalších částí motorů setrval na tvrzení, že žádné úpravy tyto motory díky svým technickým parametrům nepotřebovaly. Při konfrontaci s tvrzením svědka v HL dne 14.11.2023, že si STV byla schopna tyto motory sama opravit, neboť opravuje vojenskou techniku pro AČR s informací svědkem uvedenou po řádném poučení již v přípravném řízení dne 9.4.2015, že provedení požadovaných prací měl zabezpečit Excalibur, sv. D. opětovně upravil své tvrzení, opravu motorů spol. Excalibur připustil, a uvedl, že v daném případě by to kapacitně nezvládli, a Excalibur již v té době disponoval areálem VOP-026 Šternberk a jejich odborné kapacity byly kvalitnější než jejich. K zařazení motorů do jednotlivých kategorií se svědek odmítl vyjádřit, a uvedl, že od MO ČR motory kupovali bez jakýchkoliv záruk, smluvní podmínky MO nelze měnit. Pokud toto zboží i neopravené se zárukou dál prodávali, bylo to jejich obchodní riziko. Reklamací bylo marginální množství, byť připouští prokázané reklamace z Polska, nicméně v takovém případě bez problémů motor opraví nebo vymění. Současně svědek k dotazům na zkoušení motorů po jejich opravě vysvětlil, že dle jeho názoru by správně po výměně pryžových těsnění měl být motor odzkoušen, ale pokud se toto neprovede, neznamená to, že je motor špatný. K dalším technickým dotazům odmítl vypovídat s tím, že není opravář motoru ani technik a

upozornil, že od roku 2015 společnost STV Group nijak neřídí. **K osobám obžalovaných pak svědek D. ve čtené výpovědi označil za jemu známého pouze obž. Ing. V., s nímž jednal právě o možnosti odkupu poslední zakázky. Není však schopen se vyjádřit k tvrzení obžalovaného, že při společném rozhovoru mu byl sdělen obž. Ing. V. jako důvod neochoty VOP CZ prodat STV Group z přímého prodeje od MO ČR nabyté motory, že na tyto má VOP CZ již jiného kupce, a to VOP Trenčín.**

66. *Svědka ve své, byť často upravované, výpovědi v konfrontaci s dalšími důkazy a tvrzeními fakticky potvrzuje tvrzení obžalovaných i svědků, že spol. STV Group po léta obchodovala převážně se střílivem a vybušninami, v době nákupu náhradních dílů v OVS nebyla schopna motory opravovat (pouhou výměnou částí pryžových částí či hadic za neoriginální díly potvrzuje jako prověrka motorů ÚSI VUT Brno, tak listinný důkaz v podobě znalec. posudku Ing. Bočka k reklamaci polské armády) a fakticky je zakoupila toliko za účelem přeprdeje, za situace kdy nabídkou na přímý odkud náhradních dílů za nadhodnocené ceny z května 2013 dosáhla plánovaného zrušení již uzavřené smlouvy mezi MO ČR a VOP CZ, a zajistila si tak konkurenční výhodu oproti VOP jako státnímu podniku zřízenému MO, který však měl při odkupech majetku zcela odlišné postavení, než soukromý subjekt postavený mimo státní organizace, a to přednostní právo odkupu za ceny obvyklé. I po doplněném dokazování hodnotí soud výpověď svědka pro vnitřní rozpory i účelové změny jím uváděných údajů dle průběhu dokazování, stejně jako zaměňování obsahu svědecké výpovědi za hodnocení důkazů, jako výpověď v podstatných rysech vnitřně rozpornou, upravovanou dle průběhu dokazování a mnoha výše popsanych částech nevěrohodnou. Důvěřovat lze toliko informacím, které byly prokázány současně jinými důkazy a motivu, pro který svědek D. nepravdivě informoval ministra obrany, že veškeré nabízené motory k bojovým vozidlům pěchoty a tankům (jejichž počty znal) odkoupí za částky, které by v běžné veřejné obchodní soutěži ministerstvo obrany nemohlo dosáhnout - tedy za ceny, které sám za obvyklé nepovažoval. Soud trvá na svém předchozím závěru, že nepřiměřenost cen stvrdila svým postupem v OVS sama STV, která přes deklarace o nákupu všech motorů v OVS, projevila zájem o odkup pouze menší části nabízených ND, zejména pak motorů, část techniky v rámci konkurenčního boje odkoupila za přemrštěné ceny (viz dále uvedený zážnam o odposlechu sv. S.a) prostřednictvím spol. Real Trade spol. Excalibur Army, a značná část materiálu zůstala zcela neprodána. Nevěrohodný je též údaj svědka D. o desítkách nakoupených motorů, které po opravě prodali do zahraničí, když žádné dokumenty o odkupu motorů spol. STV předloženy nebyly. Přestože soud o existenci dalších odkoupených motorů mimo OVS nepochybuje, má však pochybnosti o výši cen tohoto zboží, neboť přes četné listinné důkazy – a v to včetně jejich hodnocení v kontextu dokazování soudu – žádný doklad o nákupních cenách typově shodných ND předložen nabyl. Svědek D. byl údajně obvyklé ceny, za které STV Group motory UTD-20 prodávala, schopen doložit toliko výrazně pozdějším prodejem tohoto zboží přes vlastní dceřinou společnost do Polska, přičemž znaleckým posudkem Ing. Bočka bylo prokázáno, že kvalitu polská strana oprávněně reklamovala. Ve vztahu k jednotlivým obžalovaným svědek D. současně jednoznačně a konzistentně popřel, že obž. L. nebo obž. Ing. P. byli osobami, s nimiž by se při poptávání a tvorbě cen osobně setkal, neboť z MO mu přišla pouze písemná odpověď, že přímý odkup není možný. Jeho informace o vyřazování i prodeji se zakládají na „zdrojích“ které nechce či nemůže specifikovat, rozhodně však nijak neusvědčují žádného z těchto obžalovaných ze stíhané trestné činnosti. Z výpovědi svědka D. o předem domluvených praktikách při údajném přeprdeji majetku z MO přes VOP do spol. Excalibur vyplývá, že pokud mělo docházet k nestandardním aktivitám, šlo o aktivity letité, v obdobích významně předcházejícím poslední uzavřené smlouvě o úplatném převodu, a to ve VOP-026 Šternberk, tedy za účasti zcela odlišných*

osob, než jsou obžalovaní (citován např. bývalý xxx VOP Ing. L., pod b.1 obžaloby, pak potenciálně dále Ing. S., Ing. I. či Ing. H., jež je podepsán na jedné z žádostí o odkup ND pro opravy ve prospěch AČR (viz rozbor listin níže)).

67. **Též svědek J. S.**, xxx xxx, byl v řízení před soudem slyšen již podruhé, o všech podstatných okolnostech vypovídal shodně jako v předchozím řízení. Popsal, že s ministerstvem obrany (stejně jako s dalšími ministerstvy) spolupracovali dlouhodobě, neboť byli lídry na trhu s náhradními díly na kolovou a pásovou techniku. Nešlo jen o Českou republiku, materiál vozili stejným způsobem ze Slovenska, z Polska, z Maďarska, Švédska i Finska, bylo to období, kdy se armády zbavovaly materiálu a oni toho využili. Od MO nakupovali vždy prostřednictvím veřejných obchodních soutěží, tam nakupovali prostřednictvím spol. Real Trade. Cca 20 let spolupracovali též se státními podniky, tedy VOP s.p. od kterých stejně jako od dalších firem nakupovali materiál, pokud jej byli ochotni prodat, především však s nimi spolupracovali 10 let do r. 2013, než jej koupili, a to v oblasti oprav, repasí a údržby náhradních dílů, zejména motorů. VOP Šternberk měl jako jediný specialisty a podmínky pro opravy motorů k BVP, s nimiž obchodovali, tedy u nich nakoupený materiál nechávali opravovat, pokud se nejednalo o malé opravy „barvou“. VOP Nový Jičín se specializoval na opravy motorů k tankům, s těmi začali spolupracovat později. V současné době zbyl v České republice jediný podnik na pozemní techniku, a to VOP Nový Jičín, s nímž spolupracují minimálně. Z obžalovaných zná zejména obž. Ing. V., a to jako xxx. VOP CZ stále vnímá jako VOP Nový Jičín, ví že Ing. V. byl též ředitelem VOP Šternberk, ale to bylo když se podniky slučovaly či když se VOP Šternberk prodával. Neexistuje však xxx VOP Šternberk, s nímž by nespolečně pracovali. Zná i obžalované zaměstnance MO OXXXM, několikrát jednal v případě problémů s Ing. L., toho poznává, při novém výsledku již nepoznal Ing. P., jehož jméno mu je však známo, ale domnívá se, že s ním nikdy nejednal. Přestože byly jedním z největších odběratelů vyřazeného materiálu z ministerstva obrany, při koupi je zastupovala spol. Real Trade, konkrétně Ing. P., sám proto jednání nevedl. Potvrdil též výpověď sv. H., že ani s ním se blíže nezná, neboť o zakázkách jednal přímo s ministrem obrany. Ví, že motory se od MO vždy kupovaly ve OVS v balíčcích, kupovali tak materiál i celá vozidla i historicky, kolikrát toho bylo několik vagonů a část se šrotovala. Zpočátku se šrotovala i celá vozidla, technika se nesměla odprodávat, neboť přesahovala limity povolené pro vstup do NATO. Ale náhradní díly se likvidovat nemusely, pak se techniku ve spolupráci s xxx VOP Šternberk Ing. Z. naučili rozebírat na jednotlivé náhradní díly a stali se lídrem trhu. Ke konkrétním zakázkám uvádí, že pokud si nedokázali opravovat za pomoci bývalých zaměstnanců VOP Šternberk v odkoupeném areálu motory sami (tedy po r. 2013), opravoval je pro jejich zákazníky VOP Šternberk, tedy i v případě prvního žalovaného nákupu motorů UTD-20. Zákazníci vždy požadovali kompletní revizi (později uvádí repasí) motorů, provedení zkoušek, motor se vždy musel rozebrat, doklady z VOP Štěpánov byly zárukou kvality. Od MO i VOP kupovali motory vždy bez záruky v tom stavu, jak byly uskladněny, poté je samozřejmě museli nechat opravovat, či repasovat, což dělali většinou ve Šternberku, a pak je prodávali se zárukou sami je prodávali po opravě vždy se zárukami. K obchodu ale bližší podrobnosti neví, neboť smlouvy uzavíral jeho xxx, a v té době xxx svědek P. K.. Po připomenutí tuší, že za VOP Šternberk s ním v prvním případě mohl jednat pan S., možná i ředitel pan H., ale nevybavuje si to, úplně mu to vypadlo. Pokud se týče objemu zakázek, běžně kupovali v případě možnosti celé balíky materiálu, klidně celý sklad, protože zakázky dostávali ve stovkách kusů a potřebovali mít vlastní zásoby. Motory pak po repasí prodávají svým zákazníkům, snaží se mít rezervy. O motorech UTD-20 a tankových motorech, které jsou předmětem obžaloby, ví že byly

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje R.S.

staré víc než 20 i 30 let, dokáží je už sami opravit a motor pak vypadá jako nový, ale před prodejem je musí dát do původního stavu. To že vypadá motor dobře zvenku, dokonce po rozříznutí obalu neznámá, že není poškozen rží nebo zatuhnutím apod. uvnitř, bez rozebrání se jeho stav nezjistí. Motory nakupovali podle ceny a potřeby, právě proto kupovali velké balíky po desítkách i stovkách motorů společně s dalšími náhradními díly, vycházely tak levněji. Cenu platili také podle toho, jak moc motory potřebují, ale tyto otázky řešil zejména pan K.. Na výzvu soudu svědek již v minulém hlavním líčení předložil kompletní dokumentaci o opravách 105 kusů motorů UTD-20, nakoupených na základě smlouvy č. 101806013. S náhradními díly z druhého žalovaného převodu, resp. k motorům a náhradním dílům, jež byly jeho součástí, se svědek setkal až v rámci vyhlášeného výběrovém řízení. Již tehdy došli k závěru, že výběrové řízení je zmanipulované, nechce nikoho podezírat, ale dovozovali to z toho, že motory se už při ukázce materiálu v Ústí nad Orlicí nabízely bez palet, s nimiž se obvykle prodávaly, kdy bez této palety (kovová schránka s držákem na motor) je velký problém je přepravovat. Dozvěděli se, že STV nakoupilo palety již v předchozím výběrovém řízení a předpokládali, že toto řízení je připravené pro STV. Jejich vztahy se spol. STV Group resp. s p. D. nebyly v té době přátelské, do tohoto výběrového řízení se přes Real Trade přihlásili a vysoutěžili tyto náhradní díly za výrazně vyšší ceny, ačkoli si na ně museli půjčit. Dnes je rád že to udělali, šlo jim o to, aby motory neskoupila konkurence – tedy p. D.. Dlouho to vypadalo, že na nákupu ve OVS prodělají, ale nakonec byli rádi, že se prodej mezi VOP CZ a VOP Trenčín zrušil. Jednak proto, že když Trenčín, který po modernizaci stále BVP provozoval, motory UTD-20 došly, prodávali jim je, a jednak pokud by VOP Trenčín s odkoupenými motory dále obchodoval, měli by další konkurenci. Původně svědek vypovídal, že motory nakoupili ve OVS za dvojnásobek ceny, protože věřili, že výběrové řízení bude zrušené a poté se rozhodli odebrat zboží kvůli zachování dobrého jména za cenu půjčky, uvedl svědek hned v úvodu, že si na detaily po té době již nepamatuje, obchody řídil P. K.. Pokud tedy změnil svědek hodnocení výhodnosti či poupravil své domněnky, nemá to na validitu jeho výpovědi co do specializací obchodníků a obchodních vztahů k VOP i MO ČR žádný relevantní význam. Shodně s předchozí výpovědí se svědek vyjádřil k rozdělení trhu s vojenským materiálem do cca r. 2013 mezi společnostmi Excalibur Army a STV Group, když uvedl, že STV Group v minulosti obchodovala a stále obchoduje zejména s municí. Oni se specializovali na pozemní techniku a na náhradní díly. Domnívá se, že v roce 2013 dokonce STV Group ani pozemní techniku nedělala, p. D. byl „muničář“, likvidoval munici pro MO ČR v poličských strojárnách a pak někde na severu, bylo to něco (Nové město) Pod Smrkem. Domnívá se, že celá kauza je vykonstruovaná konkurenčním bojem, výběrovým řízením měli být STV poškozeni. Vyhlášené výběrové řízení po zrušení převodu na VOP bylo specifické tím, že mělo nastavenou nejnižší cenu nabídky, za nižší peníze to nikdo neprodal, to tam bylo vůbec poprvé, nebo si to nepamatuje. Oni žádnou standardní cenu za nákup neměli, a to ani pro ta výběrová řízení. Prostě to chtěli vyhrát, tedy pokud konkurence věděla, za kolik nakoupili minule, museli jít sami nahoru. I tyto nakoupené motory servisoval Šternberk, neví ale jestli už byl jejich nebo ještě MO - v každém případě se opravy dělaly tam. Vyjadřoval se dále shodně i k převzetí části zaměstnanců z původních státních podniků, případně z AČR, kteří měli kvalifikaci a chtěli k nim přejít poté co koupili Šternberk i Přelouč jako další bývalý státní podnik. Dále u nich pracovali i lidé původně z ministerstva obrany, např. technik pan T., nebo pan S., tedy ti, co měli zájem, nebo přišli o práci, a o ni je vnímali jako šikovné pracovitě lidi. Shodně popsal též ceny motorů, za něž v té době obvykle nakupovaly – tedy 2.000 USD až popř. 4.000 USD mimo ČR, záleží na stavu. Pokud je prodávají, vždy je prodávají se zárukou, nemají zákazníky, kteří by je vzali bez záruky. Všechny motory, které prodávali včetně těch odebraných od VOP Šternberk

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje R.S.

v roce 2010, přeprodali svým zákazníkům vždy po kompletní opravě, revizi a překonzervaci (dnes uvádí po generální opravě, ač odkazuje na vojenský předpis odkazující na konzervace a revize), neopravené motory neprodávají.

68. **Svědék Ing. P. K.**, xxx spol. Excalibur, jehož výpověď byla dle § 211 odst.1 tr.ř. čtena v předchozím hlavním líčení uvedl, že v roce 2010 i v následujících letech jednali standardně s obchodním oddělením, nejprve VOP-026, a po sloučení VOP CZ, tedy paní K., panem K., panem I., všechna jména už si nepamatuje. Pan S. tehdy ve VOP-026 zastával funkci jednatele nebo možná ředitele, probíral s ním smlouvy, které pan S. podepisoval, stejně jako smlouvu z roku 2010. Svědek jednoznačně vyloučil, že by o smlouvě z roku 2010, jež je předmětem obžaloby, jednal kdykoliv s obž. Ing. V.. Sice se s ním v té době znal, ale o této smlouvě rozhodně s ním nejednal. Neví, proč smlouvu podepisoval Ing. S., obž. Ing. V. se na něj nikdy neobracel ani nikdo další s dotazem, za jakých okolností byla smlouva uzavřena. Materiál, který na základě této smlouvy mimo jiné kupovali, byly motory UTD-20, byl to dlouhodobě skladovaný materiál AČR, který se musí zpracovat, aby se mohl prodat dál. Zpracovával ho vojenský opravárenský podnik, domnívá se, že až poté, co ho odkoupili, někdy v letech 2010 až 2012 v postupných opravách. Po koupi je odváželi ze skladů VOP, domnívá se, že ty sklady byly buď ve Štěpánově, nebo v Novém Jičíně, už si není jistý. Pokud ze spisu vyplývá, že tyto motory přebíral Ing T., šlo o jejich zaměstnance, je to pravděpodobné, v drtivé většině je přebíral on. K předloženému pasportu motoru uvedl, že tyto motorové sešity zná, ty byly u těch motorů. Myslí si, že ty motorové sešity se už dál nikomu nedávaly, že pro zákazníky pak dělali po opravě vlastní formáty. Po odkupu 105 kusů motorů UTD-20 je nejprve nechali prohlédnout a odzkoušet. Základní prohlídka a výměna agregátů se dělala u všech, zejména těsnění, tedy zejména pryžový materiál, motor se musel rozebrat, vyměnit veškerý pryžový materiál, zpátky složit, odzkoušet, motor „vyvzhledovat“, poté ho nakonzervovat, zabalit a poslat zákazníkovi. Všechny motory byly vyrobené řádově v 70. až 80. letech, od 90. let na nich nebyly prováděny žádné revize, ale poznat kvalitu motoru bylo možné až po jeho rozebrání. Při koupi měli možnost motory vidět, ale zvenku se na nich nic nepozná. Oni nakupovali motory od VOP vždy bez záruky. Pokud po opravě na ně VOP nějakou záruku dávala, tak pouze na práci, neboť materiál, který byl třeba vyměnit, si dodávali z vlastního. Motory odkoupené od VOP byly součástí zakázky, na které byla spol. Excalibur Army předložena smlouva o dílu 37/11/10, šlo o rámcovou smlouvu, týkající se celkem 350 kusů motorů za částku 35.527.100 Kč, při zjištění větších závad nebo poškození dalších dílů se na jednotlivé motory pak dělaly vícepráce, které se smlouvaly zvlášť. Se spol. VOP-026, následně VOP CZ spolupracovali dlouhodobě, ve Šternberku je učili, jak motory opravovat, aby se daly nabízet zákazníkům, neboť do té doby je opravovali pouze pro armádu a motory nabízené zákazníkům musí vypadat jinak, než motor určený pouze pro vložení do vozidla. Oni sami pak prodávali motory se zárukou, v těch větších dodávkách byla záruka 36 měsíců. Pokud se týká ceny, za kterou se motory dají nakupovat, má o cenách poměrně dobrý přehled, neboť podniká v rámci zahraničního obchodu s vojenskou technikou už od let 2001 – 2002, motorů zpracovávali velké množství. Motory nakoupené od VOP tvořily jen malou část celkového obchodu, který prováděli. Cena se však může výrazně lišit, jednak podle okolností, jednak podle rozsahu, tedy množství nakupovaných či prodávaných kusů. Sami nakupují ve velkém množství, např. v r. 2017 zpracovali celkem 550 motorů, v roce 2018 kolem 400. Pamatuje si srovnání z poslední doby, tak např. minulý měsíc nakoupil ve velmi dobré stavu 200 motorů UTD za 4.500 USD, tedy 90.000 Kč za kus, neboť měl na obchod čas a prostor, tyto byly v obdobné kvalitě, jako motory koupené v r. 2010 od VOP. Jindy koupí kus třeba až za 10.000 USD, neboť

ceny se pohybují řádově od tisíce USD do deseti tisíc, vždy podle okolností. Ani armáda, která prodává motory v balíku dalších dílů, je nemá vždy ve stejném stavu, v některých případech byly odprodávány motory použité, byly tam i motory po třetí generálce. Připomíná podstatnou skutečnost, a to že **od armády nikdy nenakupovali se zárukou. Je to riziko, protože takový motor pak zákazníkovi jako nepoužitý nemůžete dát.** Svým způsobem je to nákup zajíce v pytli, ale při zkušenostech zvládnete i takové věci zpracovat. Při prodeji se pak opětovně liší situace, jiná je situace, když motor prodáváte samostatně nebo v balíku, jakou formou a do jaké země. Oni sami po opravě a se zárukou prodávali motory řádově od ceny 12.000 USD až 14.000 USD až po 23.000 USD, nikdy je však neprodávali bez záruky. Nikdy by si také nedovolili motor koupený od VOP přímo prodat se zárukou svému zákazníkovi. V takovém stavu by ho nemohl ani vidět, na trhu by takový obchodník skončil. Pokud se týče zaměření spol. Excalibur Army v porovnání se společností STV Group, uvedl svědek, že oni se vždy profilovali na náhradní díly a na obchod s vojenskou technikou, kdežto STV od začátku se profilovalo spíše v oblasti prodeje munice a nakládání s municí, oblastí vojenské techniky nerozumělo a do jisté míry jí nerozumí dodnes. Excalibur Army pro STV Group provádí některé opravy podskupin náhradních dílů, které nikdy umět nebudou, protože je na ně potřeba speciální zařízení a speciální know how, např. palivovou soustavu si vždy nechávají nastavit u nich.

69. ***Výpověď svědka K.a vyhodnotil soud jako výpověď erudovaného obchodníka s vojenským materiálem a s letitými zkušenostmi v oblasti, která je předmětem trestního řízení, který však současně nepopírá, že si se spol. STV Group do jisté míry konkurují na domácím trhu.***

70. **Svědék Ing. J. T.**, v r. 2018 xxx spol. Excalibur Army, jehož výpověď byla v hlavním líčení dne 2.10.2023 čtena dle § 211 odst.1 tr.ř., uvedl k věci uvedl, že až do roku 2000 byl příslušníkem československé armády a pracoval xxx, tedy je mu dobře známo, jakým způsobem se zacházelo se skladovanou armádní technikou. Do spol. Excalibur Army nastoupil v červnu roku 2001, v mezidobí půl roku pracoval u spol. xxx. K systému skladování motorů v Ústí nad Orlicí uvedl, že veškeré motory jako komodita se do České republiky dostaly až na podzim roku 1992, a to v době, kdy proběhlo rozdělení republiky. V Ústí nad Orlicí byl sklad zaměřený na obrněnou techniku, centrální sklad v Nové Jíčině na automobilní techniku, tyto měly dále své pobočky. Stejným způsobem fungovaly i další vojenské sklady po celém bývalém Československu. Jedna z poboček skladů byl sklad na Slovensku v Nemecké, ten měl centrální zásobu motorů (což odpovídá též záznamům v motorových sešitech o poslední údržbě motorů na přelomu 80. a 90. let.) Po rozdělení republiky v roce 1992 se třetina veškeré techniky včetně náhradních dílů stěhovala na Slovensko, a dvě třetiny do Čech. Tedy **koncem roku 1992 se do Ústí dovezlo cca 700 až 800 motorů různých typů, ať už UTD-20, V-55, V-46.6 a dalších.** Bylo jich obrovské množství, přivezla se spousta dalšího materiálu. Tedy byť ten materiál, tedy motory, byl v kovových paletách a v kokonech, tak byl rok možná dva venku. Do toho vstoupil odchod sovětských vojsk z Ústí nad Orlicí, odešla ruská posádka, uvolnila nějaké sklady, které od roku 1969 zabrala československé armádě, ale byly celá ta léta používány, musely se uvést do užitelného stavu, zkolaudovat a teprve poté si do nich mohly motory uskladnit. Do té doby byly uskladněny v krytých skladech, do doby, než odešel, byla už připravena temperace, ale haly se v té době ještě netemperovaly, a část motorů byla pod přístřešky. Šlo o kryté přístřešky, ale nebyla to budova (viz foto areálu). Pokud se týče povodní, areál vojenského závodu v Ústí nad Orlicí byl v létě 1997 o prázdninách zatopen vodou,

a to do výše více než metr, ne po celé rozloze, neboť areál byl ve svahu, ale veškeré sklady byly zatopeny. Drahé věci se snažili dát do vyšších regálů, ovšem sklad byl v tu dobu plný materiálu, tedy část materiálu byla zatopena, a to včetně části motorů, které stály ve spodní řadě. O kolik kusů šlo, však není schopen říct. K předložené **smlouvě o dílo číslo 37/11/10 na opravu 350 kusů motorů UTD-20 (smlouva mezi spol. Excalibur Army a VOP-026)** svědek uvedl, že šlo o velkou zakázku pro Alžír, kde prodávali motory cestou spol. Omnipol, šlo o velké množství motorů. Motory, které se pro tuto zakázku opravovaly a upravovaly, nebyly jenom z armády České republiky, jednalo se i o nákupy z dalších zemí, např. jen z Maďarska koupili kolem 500 vozidel BVP. Všechny motory k provedení smlouvy o dílo byly převáženy do Šternberka, kde měli techniku na kompletní opravy a revize včetně zkoušky brzdy. K nákupu materiálu svědek uvedl, že 99,9 % oprav motorů jim prováděl VOP Šternberk, určitě se jednalo i o 105 kusů motorů, které byly nakoupeny od VOP v roce 2010. Podrobnosti nákupu z té doby si však nepamatuje, protože se zúčastňoval nákupu materiálu v Polsku, v N.ku, ve Finsku, Maďarsku, v Bulharsku, kupovali nejen BVP, ale i spoustu další techniky, a až do roku 2013 neměli žádné ambice cokoliv opravovat, fungovali víceméně jako obchodní firma. Opravy celých vozidel řešili částečně v Přelouči, ale **do motorů se nikdy nepouštěli, na to byly příliš specifické, a zadávali je VOP-026**. Tankové motory několikrát zadali VOP Nový Jičín, ale pak se obraceli kompletně na Šternberk. Podmínkou opravy byly technické parametry, jaké si nadiktoval zákazník. Navíc bylo třeba řešit vzhled motoru, který se lišil při práci pro armádu a výrazně odlišný byl při obchodní činnosti, kde vzhled motoru hrál nemalou roli. Svědek popisoval, jakým způsobem motory ve VOP Šternberk servisovali. Má představu, že je dlouho dokonce živili, Excalibur je držel nad vodou, neboť armáda jim nedávala zakázky. Postupně snižovali počty zaměstnanců a byli rádi za každou práci. Při vyjednávání však obě strany vystupovaly jako obchodníci, kteří se snažili co nejvíce vydělat. Z vlastní praxe ví, že **motory po roce 1990 se už nerevidovaly**, nebyly na to peníze, celý **trh se zhroutil po roce 1989**, kdy na počátku se dokonce domnívali, že už budou mít techniku jenom N.kou a americkou. Pak se zjistilo, že to nepůjde tak rychle, ale na nějaké revize a překonzervace při snižování počtu vojáků i techniky nebyly peníze. Nakupovaný materiál byl 20 – 30 let starý s prošlými revizemi. Všechny motory se musely kompletně rozebrat, kompletně vyměnit pryžové části, odstranit zkorodované součástky, tedy všechny tyto náklady bylo třeba k ceně motorů přičíst. Rozhodně odmítá představu, že by bylo možno motor od VOP koupit a prodat v tomto stavu zákazníkovi. Popsal v této souvislosti způsob vnitřní a vnější konzervace, kdy při vnější konzervaci se z čištění motoru odstraní částečně i nátěr, po výměně všech vnitřních pryžových částí se musí provést nové zinky a nové nátěry. Pokud se neudělá kompletní revize, záběr na brzdovou zkoušku, riskujete ztrátu zákazníka. Motor v bojové technice není jako v osobním autě. Je to bojový prostředek a jeho nefunkčnost stojí životy lidí. Při vnitřní konzervaci se pak dovnitř stříká olej, který po několika letech zatuhne, tím se většinou poškodí vstřikovací čerpadlo a takový motor prostě nelze uvést do chodu. Je to samozřejmě otázka kus od kusu, ale v původním stavu je takový motor, byť nový, k provozu nezpůsobilý. Závěrem své výpovědi svědek naprosto vyloučil, že od roku 1990 až do jeho odchodu v prosinci 2000 by se ve vojenské základně v Novém Jičíně dělaly jakékoliv překonzervace, natož pak revize motorů.

71. **Svědék Ing. M.H.**, xxx spol. Omnipol uvedl, že jejich společnost od spol. Excalibur Army nakupovala motory UTD-20 a tankové motory za účelem dalšího prodeje, aby splnili kontrakty, které měli uzavřené v zahraničí. Období už si nepamatuje, ale mohlo to být v období let 2010 nebo 2012, jde o kontinuální obchod, táhnoucí se po dobu posledních několika let. K předložené kupní

smlouvě číslo 22194026 na čl. 8700 svědek potvrdil, že jde o jeho podpis, ale takových smluv uzavřeli rozhodně víc. Neví, na jakém základě nakupovala spol. Excalibur Army jednotlivé motory, měli ji však jako prověřeného dodavatele, který umí motory zrepasovat, zrekonstruovat a dát je do podoby, které splňovaly požadavky jejich zákazníků. Předpokládal, že zdrojem takových motorů jsou zřejmě nadbytečné zásoby ministerstva obrany, ale přesný původ mu není znám. Spol. Excalibur Army pro ně byla zárukou kvality, sám se byl nejméně jednou v provozovně Excalibur Army v Přelouči podívat, oceňoval profesionální přístup. Není odborník na techniku, je mu ale známo, že o motory UTD-20 je ve světě zájem, pokud jsou zrenovované a fungující. Podmínky obchodu se liší zákazník od zákazníka. V daném případě se domnívá, že šlo o zákazníka Ministerstva obrany Alžíru. Technické požadavky řeší jeho podřízení, ale obecně motory musí projít náročnou repasí, aby byly jako nové, neboť se už léta nevyrábějí. Z hlavy neví, jestli byly motory nakupovány se zárukou, ale předpokládá, že záruka ze strany dodavatele musela být, protože pokud by čelili reklamaci od svého zákazníka, sami by to nedokázali opravit. Odkazuje na znění smlouvy, v níž je záruka zakotvena.

72. *V blavním líčení dne 3.10.2023 pak byly za souhlasu stran čteny další výpovědi svědků, z nichž soudu zjistil tyto skutečnosti:*

73. **Svědék A. Č.**, xxx SJT Trade s.r.o., která se účastnila dražby motorů V-46.6 a motorů UTD-20 v **roce 2013**, uvedl, že k této dražbě došlo v roce 2012 (*datum ověřeno z listinných důkazů*). Pamatuje si, že v soutěži bylo nabídnuto zhruba 100 kusů motorů UTD-20, z těch vydražil asi jednu třetinu, to jsou motory pro bojová vozidla pěchoty, dále vydražil motory V-46.6, tedy tankové motory v počtu asi 10 kusů. Motory UTD-20 odprodal cca do jednoho roku spol. Excalibur Army, tankové motory poté vydražil a odprodal slovenskému zákazníkovi, a to v roce 2016. Do té doby se mu nepodařilo je prodat, neboť byly za nabízenou částku neprodejně. Svědek uvedl, že jeho společnost má právo obchodovat s vojenským materiálem, ale sám ho nikdy neopravoval, pouze ho přeprodával. Při nákupu motorů měli možnost si ve vojenském zařízení v Ústí nad Orlicí materiál prohlédnout, nicméně nebylo možné rozbalit krabice, tím by se obal poškodil. Je si vědom toho, že materiál měl prošlé konzervace, ale šlo o nové motory, věří tomu, že AČR je skladovala v dobrých podmínkách. Rozebraný motor však nikdy neviděl. Spol. Excalibur Army prodal takto asi 29 motorů UTD-20 z těch odkoupených od ministerstva obrany, v té době šlo o atraktivní zboží. Spol. Excalibur Army o ně projevila zájem, ale nemohli se dohodnout na ceně. Při koupi byly nabízeny za cenu vyšší, nicméně motory UTD-20 byly akceptovatelné, nakoupil je za cenu mírně zvýšenou oproti ceně minimální. Když motory nakupovali, kontrolovali dokumentaci podle pasportů, motory jako takové nerozbalovali, i když při odkupu je museli odmontovat z původních kovových palet a museli si přivést vlastní. Je přesvědčen o tom, že motory tak, jak je koupil a následně prodal, nebyly okamžitě použitelné, ví, že se musí před užitím opravit. Kromě 29 kusů motorů UTD-20, prodaných v roce 2014, tedy cca po roce od nákupu, další motory UTD-20 i V-46.6 prodal až po více než 3 letech. Ví, že byla ještě nějaká další veřejná soutěž, v níž neuspěl. Na dotaz obhajoby potvrdil, že ví o tom, že se prodávaly ve veřejné obchodní soutěži i celá bojová vozidla pěchoty (v počtu 70 kusů), a to v rozmezí od 223.000Kč do 300.000 Kč za jeden kus, domnívá se, že vydražil vyprošťovací tank, BVP ale nevydražil ani jedno.

74. **Svědék Ing. L.K.**, se ve své výpovědi vyjadřoval především k vyřazování majetku z používání AČR. Uvedl, že v době skutku pracoval jako xxx, tedy o vyřazování majetku toho ví

poměrně dost, neboť spadalo do působnosti tohoto oboru, resp. celé sekce. Šlo o naprosto standardní věc při optimalizaci skladových zásob. Vyřazovaly se náhradní díly na techniku, která se vyřazovala, nebo se snižovaly její počty. Technika se vyřadila v působnosti generálního štábu AČR a nakládání s tímto nepotřebným majetkem přešlo na odbor nakládání s nepotřebným majetkem MO, které nadále nakládalo. Svědek vypovídá k tomuto postupu zcela shodně jako předchozí svědci i obžalovaní. Vysvětluje důvod optimalizace skladových zásob i riziko, že některý majetek se vrátil, a pak s ním vznikaly náklady při likvidaci. Svědek dále popsal, že všechny návrhy procházely ISL, do tohoto systému měli přístup všichni oprávnění tak, aby se mohli k vyřazovanému majetku vyjádřit. Pokyn k optimalizaci majetku vyšel z generálního štábu ve vztahu k určitému typu techniky. Vydali i pokyn k ponechání potřebného počtu náhradních dílů, majetkoví manažeři si pak sami spočítali, kolik mají ponechat v zásobách, a samotný majetek k vyřazení vybírali pracovníci přímo v zásobovacích úsecích, čili přímo ve skladech. Tito vložili informace k vyřazenému majetku do ISL a přes ISL všechny informace probíhaly až do doby prodeje či likvidace, popř. bezúplatného převodu. Pokud se týče majetku, a to včetně náhradních dílů, při udržování technických komponentů vznikaly náklady, v některých případech se tedy majetek udržoval a někdy se pouze skladoval v zakonzervovaném stavu a údržba se prováděla až před jeho použitím v provozu, záleželo na typu majetku. Pravidelné zkoušky techniky, konkrétně náhradních motorů, se dělaly jen výjimečně. Sám o žádných neví, ačkoliv na generálním štábu pracoval od roku 2005. V roce 2013 byl ředitelem odboru logistiky, nicméně s ohledem na svoje vzdělání leteckého technika se spíše věnoval problematice zabezpečení. Pokud se týče stavu majetku, motory, když byly pouze zakonzervované, měly prošlé zákonné revize, u tohoto majetku byly prošlé životnosti pryžových prvků, těsnění hadic. Revize se dělaly předtím, než se motor použil v bojovém vozidle. Pokud byli schopni udělat opravu sami, dělali ji sami, jinak to externě zařizovalo buď VOP nebo jiný dodavatel.

75. **Svědék Mgr. F. Š.**, který uvedl, že na ministerstvo obrany nastoupil v září 2010, a to nejprve jako xxx, později jako xxx od roku 2012. Ministerstvo obrany opustil na jaře 2014. Do kontaktu tedy mohl přijít maximálně s druhou smlouvou, která je předmětem obžaloby. Domnívá se, že povědomí o věci má z porad ministra, ale details nikdy neznal, neboť procesu vyřazování majetku a jejich prodeje se nikdy přímo nezúčastnil. Obecně ale docházelo k odprodejům majetku poměrně často, neboť armáda od 90. let výrazně zmenšovala své stavy lidské i majetkové. Byla na to stanovená přesná pravidla. Příjem z odprodeje byl příjem rozpočtu ministerstva obrany, a v době ekonomické krize a škrťů to byl vítaný příjem rozpočtu MO, který mohl být využit na nové investice. Details skutečně nezná, nezabýval se tím. Pamatuje si, že na jaře 2013 dorazily dopisy od spol. STV Group, jejichž obsah si přesně nepamatuje, ale týkaly se tohoto odprodeje, a pokud si vzpomíná, ministr tehdy rozhodl o tom, že odprodej bude zastaven a znovu prověřen. Pan ministr tuto věc dále řešil s panem V. a pamatuje si i probíhající debatu se slovenskou stranou. Ve své obsáhlé výpovědi svědek vysvětlil, že k dotazům a věci se není schopen blíže vyjádřit, neboť s případem prodeje majetku se seznámil až v době, kdy byl převod na VOP zrušen, sám se jej osobně neúčastnil. Vypovídá tedy obecně k poměrům na MO a k obvyklosti odprodeje majetku AČR. v období let 2010 až 2014 včetně realizace opatření tzv. „bílé knihy“ se snahou o transparentnost procesů v armádě.

76. **Svědék Ing. R. H.**, xxx xxx, uvedl, že do své funkce nastoupil v roce 2011, již 3 roky je mimo aktivní službu (*tedy od roku 2015*). Jako zástupce xxx měl na starost odbornou činnost, jeho

podřízenými byli majetkoví manažeři, kteří řídili a koordinovali veškerou činnost vyřazování majetku. Je schopen se vyjádřit pouze ke smlouvě z roku 2013 a k té části vyřazování majetku, než se předal materiál na sekci podpory, které velel obž. Ing. H.. K velkým odprodejům majetku z AČR docházelo při redukci armády při snižování počtů, rušil se tehdy sklad v Ústí nad Orlicí a sklad v Novém Jičíně, což byly rozsáhlé sklady s tisícovkami položek technického materiálu, o němž bylo třeba se rozhodovat. Oni to dostali za úkol jako agentura, světil to svým majetkovým manažerům, kteří se pak obrátili na základnu ve Štěpánově jako správce tohoto materiálu, protože právě velitel Štěpánova se svými podřízenými pro něj připravovali první přehled toho, co by se mělo z armády vyřadit, protože s těmito věcmi denně pracovali a měli přehled. Zpracovali obrovský souhrn materiálu, který předali agentuře logistiky do Staré Boleslavi před jeho posouzením a předáním do sekce logistiky obž. Ing. H., zveřejnili materiál na stránkách ISLU, aby do něj mohli všichni účastníci tohoto systému nahlédnout, a případně námitkovat vyřazovaný majetek, o který by měli zájem. Pak to předali na sekci obž. Ing. H. a další osud už mu není znám. Dále se vyjádřil ke svému vztahu s Ing. H., připustil že se spolu občas dostávali při poradách do sporu, ale Ing. H. byl člověk, který vždycky slyšel na jeho argumenty a vždycky na ně reagoval. **Policie se snažila ho vmanipulovat při výslechu do stanoviska, že je obž. Ing. H. tlačil, aby vyřadil něco, co vyřadit nechtěl, což není pravda.**

77. Svědek **Ing. B. S.** v r. 2018 pře soudem uvedl, že je zaměstnanec spol. Excalibur Army od roku 2004, a to na pozici xxx. Do roku 2004 však pracoval jako náčelník expedice a přejímky konzervace a technické kontroly u tankové základny v Ústí nad Orlicí, kde působil od roku 1988. V tomto období na vojenské základně v Ústí nad Orlicí probíhalo snižování stavů, na konzervační stanici v té době pracovalo asi 4 až 5 žen a 2 muži, kteří materiál nakupovaný od dodavatelů ze zahraničí, především ze Sovětského svazu nebo ze slovenských zbrojovek (tedy na území ČSSR), jako byl M. a Detva, stačili zpracovat a nakonzervovat tak, aby se na nějakou dobu dal uložit do skladu, ale nezbyvaly už žádné síly ani finanční prostředky a vybavení na to, aby se již uskladněné náhradní díly ve skladu překonzervovávaly. Pokud se tato technika, resp. náhradní díly pak používaly do vozidel, vždy musela být provedena jejich oprava, neboť je v nich spousta pryžových dílů, které v časové ose je nutno vyměnit. Pokud se s motorem řádně nepracuje, během několika let dochází ke korozi, stejně jako u každé jiné nepoužívané věci. Ve spol. Excalibur Army z titulu své funkce je odpovědný za to, že veškerý materiál, který odprodávají svým odběratelům, je v řádném technickém stavu. Znamená to, že před prodejem se musí kompletní materiál od podložky, šroubů, po motor rozebrat, opravit, revidovat, aby odpovídal všem technickým požadavkům. Pokud prodávali větší množství náhradních dílů najednou, poskytovali k nim samozřejmě i benefity, ať už formou náhradních dílů navíc, nebo formou školení, obsluhy a podobně. Objem obchodování spol. Excalibur Army s motory do bojových vozidel a do tankových motorů ročně zcela odhadnout nelze, rok od roku se to liší. Za dobu jeho činnosti u společnosti se mohlo prodat kolem 800 kusů tankových motorů a 800 kusů motorů UTD-20. Největší byly dvě smlouvy se spol. Omnipol, na které si dobře pamatuje díky objemům motorů UTD-20, jinak jde spíše o prodeje v počtu kusů či desítek kusů. Svědek současně potvrdil, že v případě licenčního řízení, pokud tedy je zboží exportováno do zahraničí, se vyřizují licence po dobu několika měsíců.

78. Svědek **Ing. P. M.**, slyšený v hlavním líčení dne 6.11.2018, uvedl, že byl původně voják z povolání, dále v roce 2010 ve funkci vedoucího xxx a xxx, od r. 2013 občanský zaměstnanec na sekci xxx, kde řešil správu majetku, popsal proces vyřazování majetku. Shodně s dalšími svědky

vedl, že všechna vyřazení majetku si nepamatuje, protože mu prošly rukama celé stovky seznamů. Konkrétně 106 kusů motorů UTD-20 k vyřazení musel navrhnout útvar ve Staré Boleslavi, bližší údaje neví. V rámci vlastní činnosti nemohl předpokládat, jak s vyřazovaným majetkem později naloží agentura pro nakládání s nepotřebným majetkem. K předloženým listinám, na nichž byly u motorů poznámky, týkající se převodu na VOP, uvádí, že si důvod nepamatuje. Jako člen Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem měl možnost se seznámit se všemi materiály dopředu, a měl možnost nesouhlasit s jednotlivými navrhovanými převody, ať už byly úplatné či neúplatné. Na bližší skutečnosti si nevzpomíná. Jak se stanovovala cena, přesně neví, pouze předpokládá, že návrh byl zpracován z cen obvyklých, za kterých se majetek prodával. Pokud by se někdy v minulosti neprodával, tak by se dělaly posudky od znalců, ale sám si na takový případ nevzpomíná. Nepamatuje si ani, kdo mu podklady k jednání Komise zasílal. Ví o tom, že prodávaný majetek se prodával v balíčcích, balíčky se vytvářely ve Staré Boleslavi. Pokud se týče likvidace obou středisek, tedy v Ústí nad Orlicí i v Novém Jičíně, on přišel v listopadu 2012, když už systém běžel, takže on pouze dával ty seznamy majetku k vyřazení dohromady, ale na žádných kontrolách se neúčastnil. Svědek dále vysvětluje systém ISL. Seznamy vyřazovaného majetku a zásob pak osobně předkládal obž. Ing. H., a to v tištěné podobě. Kromě náhradních dílů se z armády samozřejmě vyřazovaly i celé stroje, tedy kompletní technika, neví o tom, že by se na tuto techniku dělaly znalecké posudky, pokud ví, šly do soutěže.

79. Svědek **Ing. L. C.**, v hlavním líčení dne 6.11.2018 uvedl, že od roku 2010 do začátku roku 2015 dělal xxx MO ČR, a současně v té době prodával kolovou techniku v AČR. Stíhaných prodeji v roce 2010 a 2013 se osobně neúčastnil, není schopen se blíže k nim vyjádřit. K dotazům na obecný způsob vyřazování svědek popsal, že od AČR všechny seznamy přicházely prostřednictvím ISL, a to většinou v balíčcích, neboť šlo o tisíce položek. Balíčky připravoval převážně referent, který majetek vytipoval a do balíku ho seřazoval. Pokud si nebyl něčím jistý, dělalo se to na úrovni vedoucího. K řediteli se nikdy systém nedostal. Rozhodování o tom, zda vyřazený majetek se bude předávat, prodávat a jakým způsobem, o tom se rozhodovalo cestou informačního systému logistiky, podepisoval to ředitel. Svědek současně potvrdil, že než se jakkoliv s majetkem začalo nakládat, rozhodovala ve věci Komise, jejíž členové byli určeni jako zástupci jednotlivých sekcí ministerstva. Zápisy Komise připravoval předem. Členové Komise se k němu mohli vyjadřovat, dotazovat, mít připomínky. Sám se jednání Komise zúčastnil od roku 2010, ale pouze jako přísedící. Komise procházely i žádosti VOP nebo prodeje, nepamatuje si, že by šlo cokoliv mimo Komisi. Při odprodeji majetku, cena prodávaného majetku vycházela buďto z nabídky firmy, nebo z toho, co vycházelo z ISL, což se porovnávalo s tím, jaké byly předchozí odprodeje. Z ISL se také dalo poznat, který materiál je vyřazený, a který materiál byl v minulosti už prodávaný a za kolik. Nepamatuje si konkrétně, že by při zasedání Komise, jehož byl přítomen, se porovnávala cena toho převáděného majetku, ale obecně se to dělalo vždycky. Každý člen Komise pravděpodobně neměl možnost přímo nahlédnout do ISLU a ověřit si údaje, ale mohl si vyžádat informace od nich, a ty mu poskytl, neboť informační systém logistiky je vyhrazený, bohužel všichni neměli přístup.

80. Čtena byla za souhlasu stran v hlavním líčení dne 3.10. 2023 též výpověď **pplk. J. P.**, předvolaného soudem k **ověření zpracování znaleckého posudku prof. Ing. Stodoly** v průběhu trestního řízení, který nebyl společně s obžalobou předložen jako součást vyšetřovacího spisu. Svědek byl po konfrontaci se závěry výsledku znalce Ing. Stodoly, z nichž vyplynulo, že tento

v projednávané trestní věci již znalecký posudek podával, byl dotázán na důvod a zákonnost postupu při nezařazení důkazního materiálu do spisu. Svědek P. k věci uvedl, že spisový materiál neskládal on, ale vyšetřovatel, který psal návrh na podání obžaloby, a proto vyhodnocoval, který materiál má být ve spise. Na tomto postupu se však společně shodli, neboť vzhledem k průběhu znaleckého posudku a k jednání s prof. Stodolou posudku nevěřili, proto sami oslovili ke zpracování jiného posudku pana dr. Řeháka. **Do spisu nezařadili posudek znalce Ing. Stodoly, neboť dle jeho názoru vzbuzoval důvodné obavy, zda vypovídá o skutečné hodnotě posuzovaných motorů. Přestože svědek uvedl, že si je vědom, že znalecký posudek je důkazem opatřeným v trestním řízení, a že důkazy posuzuje soud, domnívá se, že ve stavu, v jakém znalec posudek podal, jej do spisu zařadit nemusí. Ačkoli je svědek podplukovníkem elitního policejního útvaru, vyšetřujícího závažnou hospodářskou kriminalitu, nebyl schopen popsat zákonný procesní postup za situace, kdy v jedné trestní věci obdrží dva zcela rozdílné znalecké posudky, neboť to ještě nezažil.** Postup při nezařazení znaleckého posudku do originálu spisu konzultoval se svými nadřízenými, konzultoval to i se státním zástupcem a postup mu byl schválen. Není pravdou, že znalecký posudek byl vyřazen z vyšetřovacího spisu, neboť je součástí pomocných materiálů (k výzvě soudu pak svědek pomocné materiály následně vydal a soud je připojil ke spisu). Nového znalce Ing. Řeháka oslovil svědek sám na základě předchozí pracovní zkušenosti, aby s ním konzultoval znalecký posudek Ing. Stodoly, i jeho závěr, že motory nelze ohodnotit, a když si ho Ing. Řehák prostudoval, přibráli ho jako znalce. **Je si vědom toho, že Ing. Řehák neměl zkušenosti v oblasti vojenské techniky, ale sám vzhledem ke své zkušenosti z praxe v tom problému neviděl. Žádné jiné speciality na vojenskou techniku neobjevili, ačkoliv je hledali. Ví o tom, že Univerzita obrany je znalecký ústav, tuto kontaktovali, ale řekli jim, že to udělat neumí, a proto zpočátku zadali znalecké zkoumání Ing. Stodolovi jako znalci - fyzické osobě. Žádné záznamy o kontaktu s Univerzitou obrany však ve spise nejsou. Ing. Řeháka svědek zná jako zpracovatele desítek znaleckých posudků, zná ho z SKPV v Rumburku, kde působil jako znalec v oboru ekonomiky, zejména automobilů a znalec při dopravních nehodách. Byl seznámen i se znaleckým posudkem zpracovaným Ing. Bočkem, domnívá se, že je to posudek stejné kvality jako posudek prof. Stodoly. On sám tento posudek do spisu nezaložil, byl tam založen na základě požadavku jednoho z obhájců. Obhájci však opatření o ustanovení znalce prof. Stodoly nikdy nedostali, protože tento byl přibrán před zahájením trestního stíhání jejich klientů. K dotazu stran uvádí, že si není vědom toho, že by do originálu spisu nebyly zařazeny žádné další důkazy, byť to nemůže zcela vyloučit, neboť spisy se rozdělovaly na dvě části a do každého spisu se přiřazovala pouze ta část, která s trestním řízením bezprostředně souvisela. K dotazu obhájkyne poté svědek jmenovitě uvedl, že vyřazení znaleckého posudku ze spisového materiálu konzultoval svědek z nadřízených minimálně s pplk. S., koordinátorem trestního řízení panem Č., vyšetřovatelem a členy pracovní skupiny, tedy s vojenskou policií. Bavili se o tom právě proto, že on tuhle situaci nikdy nezažil. Při porovnávání kvality znaleckých posudků a přiznávání odměny za znalecké posudky není schopen svědek vysvětlit, proč všechny materiály, které znalec dostal k dispozici, se neobjevily v jeho znaleckém posudku, a proč z nich znalec nevycházel. Nicméně setrvává na stanovisku, že posudek z hlediska jeho znění přezkoumával. **Závažné vady v postupu orgánů činných v trestním řízení pak nalézací soud shledal též po druhém podání obžaloby, neboť soud zjistil, že po vrácení věci Vrchním soudem v Praze k došetření do přípravného řízení policejní orgán zasáhl do původního spisu, a spisový materiál poskládal zcela odlišně od původního řazení, přičemž část spisového materiálu v počtu téměř 300 stran již soudu předložena nebyla.****

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje R.S.

81. **Svědék Pplk. P. byl proto předvolán a vypovídal k objasnění postupu řízení též v hlavním líčení dne 17.2.2023.** K dotazu soudu na důvod zásadního zásahu do obsahu i řazení soudního spisu však přes napomenutí reagoval nikoli svědek, ale dozorující státní zástupce, který popřel neúplnost spisu a uvedl, že pokyn k zásahu do spisu a změně řazení udělal svědkovi on, a to proto, aby odpovídal závaznému pokynu policejního prezidenta. Svědek v průběhu výslechu v hlavním líčení dne 17.2.2024 uvedl, že formu vyšetřování a řazení spisu řešili pplk. D. a pplk. P., sám do něj nezasahoval, kolegyni maximálně dodával písemnosti, které od něj požadovala. Seděl u toho, když se to rovnalo, ale není si vědom, že by bylo ze spisu vyjmuto nějakých 300 stran. Je to pro něj nová informace a nechce se pouštět do spekulací. K dotazu, zda po vznesené námitce podjatosti znalce prof. Ing. Stodoly v odvolání VSZ nebylo o podjatosti znalce po vrácení věci rozhodováno, nic takového neřešili. Dále k námitkám obhajoby o možné kolizi zpracovatele znaleckého posudku za znalecký ústav Ing. Alberta Bradáče a okolnostem jeho znaleckého zkoumání jako fyzické osoby (viz příbrání znalce Ing. Bradáče na č.l. 10 447) ve stejném trestním řízení uvedl, že přestože byl znalec Ing. Bradáč již v přípravném řízení příbrán k podání znaleckého posudku, žádný posudek nevyhotovil. O namítnuté podjatosti Ing. Bradáče jako zpracovatele posudku Ústavu a jeho osobním vztahům s Ing. Řehákem nemá žádné informace, ale nepředpokládá to.

82. Svědek byl dále konfrontován s obsahem úředních záznamů, v nichž svědek podával zprávy o podkladech a informacích poskytovaných znalcům, rozhodných pro posouzení ceny zkoumané techniky včetně okolností, k nimž se nebude přihlížet při posouzení kategorie oceňovaných náhradní dílů), informoval o opakovaných schůzkách s příbránými znalci. Z těchto m.j. vyplývalo, že počet znalců se po nezákonném vyřazení ZP prof. Stodoly v rámci společného prověřování většího množství smluv o převodu majetku kromě příbrání znalce Ing. Řeháka dále rozšířil o Ing. Semelu a Ing. Bradáče (oba zaměstnanci ZÚ ÚSI Brno), přičemž zadaný rozsah znaleckého zkoumání byl zčásti duplicitní. Stejně tak byl konfrontován se obsahy záznamů, které prokazují opakované schůzky s výše uvedenými znalci, jimž sám deklaroval stav zkoumané techniky včetně náhradních dílů, jež měly být předmětem ocenění znalci, ač tuto techniku in natura ke zkoumání znalcům nikdy nepředložil. Svědek uvedl, že další znalecké posudky ve věci byly zadávány ke zpracování ceny náhradních dílů druhé a třetí kategorie, a že se znalci řešili, jestli to (techniku) vůbec lze bez fyzické prohlídky materiálu ohodnotit. Proto znalcům (dle ÚZ toliko znalcům Ing. Řehákovi, Ing. Bradáčovi a Ing. Semelovi, nikoli prof. Ing. Stodolovi) přislíbil dodání materiálu s tím, že se ozve až sežene nějaké informace. Ing. Bradáč si pak od něj převzal 2-3 podklady, ale nic ze ZP nevypracoval a přestal komunikovat. Po procesní stránce to neřešil, neví, jak by mohl výsledek zadaného zkoumání (tedy znalecký posudek) po znalci vymáhat, dodnes neví, proč nebyl posudek vypracován. K dotazu, jaké ohodnocení po znalcích požadovali, a proč při zadání ceny obvyklé znalec Řehák zpracoval ZP na cenu časovou vysvětlit nedokáže, domnívá se znalcům vždy zadávali stejnou cenu. Dále svědek uvádí, že neví, proč nechával zpracovávat ke stejným smlouvám (převodům) znalecké posudky vícero znalci, pan Řehák to asi nestíhal nebo to nebyl schopen vypracovat včas. Svědek si nepamatuje přesně, proč znalcům vysvětloval jednotlivé věci a poskytoval informace ze spisu, s nímž se měli sami seznámit. Neví, jak soudní znalec Ing. Řehák postupoval, ale určitě postupoval tak jak měl. K výběru znaleckého ústavu a důvodům příbrání Znaleckého ústavu ÚSI Brno uvedl, že podrobnosti si nevybavuje, ale domnívá se, že měl ještě schůzku se znaleckým ústavem ADONE, kterému předložil spis s dotazem, zda jsou schopni

vypracovat znalecký posudek, ti ale po nějaké době odpověděli, že toho nejsou schopni z kapacitních důvodů. Poté se obrátili na ústav soudního inženýrství. Proč bylo zadán znalecký posudek na cenu časovou, a nikoli na cenu obvyklou neví, on znalecký ústav nepřebíral, jen opatření doručoval.

83. *Rozsáhlý výslech sv. pplk. P., který na většinu otázek odpovídá s nejistotou či formou domněnek, s ohledem na provedené listinné důkazy, prokazující procesní postup policejního orgánu, nepřinesl soudu kromě dalšího rozšíření informací o „velmi specifickém“ postupu OČTŘ i odborné erudici svědka žádné další relevantní údaje, snad jen kromě informace sdělené svědkem k žádosti státního zástupce, že svědek za svůj postup v tomto řízení nebyl trestně stíhán ani šetřen inspekcí policejních sborů.*

84. K námitce podjatosti zpracovatele znaleckého posudku Ústavu soudního inženýrství Ing. Bradáče byl pro účely posouzení námitky soudem dále vyslechnut jako **svědek Ing. Albert Bradáč**, který k věci uvedl, že byl v průběhu trestního řízení (viz opatření na čl. 10447) ve věci přibrán jako znalec k **posouzení ceny obvyklé** vojenského materiálu, vyřazeného AČR k prodeji MO ČR, nešlo však o materiál shodný s žalovanými smlouvami, neboť měl oceňovat celá vozidla. Připustil, že žádný znalecký posudek ve věci nezpracoval, ačkoli podklady ve formě prověřovaných smluv od Policie obdržel, ale ke zpracování posudku mu nebyla určena lhůta, a pak to nikdo neurgoval, a komunikace ustala. Pro účely zpracování znaleckého posudku ústavu se necítí být podjatý, neboť posudek jako fyzická osoba ve věci nezpracoval na rozdíl od kolegy Ing. Semely, jehož posudek byl do spisu založen, a proto se Ing. Semela po dohodě s vedením ústavu na zpracování znaleckého posudku ústavu nepodílel. Soud proto námitce obhajoby nepřisvědčil, neboť kromě listin dokladujících spojení znalců prostřednictvím profesních organizací a spoluprací na půdě akademické, nebyl namítán blízký vztah Ing. Bradáče ke znalci Ing. Řehákoví, důvodem, pro který by mohlo být pohlíženo na znalce Ing. Bradáče jako na osobu vyloučenou z úkonů v tomto řízení. S ohledem na skutečnost, že námitku podjatosti obhajoba následně vzala zpět, soud Ing. Bradáče následně vyslechl jako jednoho ze zpracovatelů posudku ústavu, a rozhodoval toliko o námitce podjatosti, vznesené v samém závěru řízení ve vztahu k doc. **Ing. Stodolovi, kterou shledal zcela nedůvodnou – viz samostatné usnesení ze dne 9.4.2024.**

85. Významné informace k posouzení věci neposkytl ani výslech dalšího státním zástupcem navrženého svědka **Ing. D. J.**, slyšeného v hlavním líčení dne 14. 11. 2020. Tento odkázal se na svoji předchozí výpověď na státním zastupitelství a připomněl, že uzavírání žádných smluv se osobně neúčastnil. Informace má jako ředitel vojenské kontrarozvědky, k připomenutí případné povinnosti mlčenlivosti či zachování možného stupně utajení svědek uvedl, že skutečnosti, které uvádí, nejsou předmětem utajení. Ví, že probíhaly nějaké obchody, které vedly ministra k tomu, aby jim vydal úkol blíže se tomu věnovat. První indicií byla kolize požadavku součásti státu, konkrétně Správy železniční dopravní cesty (dále jen SŽDC), které měl být majetek státu předán, nicméně byl odprodán a tím státu vznikla škoda, neboť majetek státu nebyl zachován. Tento případ řešil Ing. V. který potvrdil, že je to chyba a že už se to nebude opakovat, to bylo cca v r. 2012. Dalším prověřením byl pověřen k dopisu pana D. a stížnosti zbrojařů na další odprodeje, kdy nebylo vyhlášeno výběrové řízení, měli tedy prověřit, proč některé odprodeje jdou přímo jednomu konkrétnímu uchazeči, kterému je majetek státu odprodáván, ačkoliv o něj mají zájem i další. Konkrétně si pamatuje na tuto podanou stížnost STV Group a pana D.. V důsledku této informace

pan ministr zrušil prodej a musela být vyhlášena soutěž, kde se dosáhlo ceny asi o 131 milionů Kč vyšší než původně. Jejich úkolem však bylo pouze informovat ministra, tím jejich úkol vojenského zpravodajství v podstatě končil. Dále svědek popsal způsob vyřazování a přednost státních organizací, pokud měly při odprodeji zájem o některý materiál, včetně motorů. Uvádí že z dnešního hlediska a s ohledem na válku na Ukrajině byla v roce 2013 chyba cokoliv prodávat, ale nebylo možné udržovat stovky tisíc kusů techniky, jejich stav stále klesá. Dále uvedl, že **nevyřazené motory a převodovky k bojovým vozidlům pěchoty jsou také v NZ (nedotknutelných zásobách), dodnes je používají**. Domnívá se, že není rozdíl mezi převodem majetku státu na vojenský opravárenský podnik a mezi prodejem soukromému subjektu, neboť s. p. dle jeho názoru v této věci vystupuje komerčně a má to od státu odkoupit, neboť oproti SŽDC není součástí státu a nemůže dostat materiál bezúplatně. A oni zjistili, že to opravárenský závod rozprodával dál. **Žádná bližší specifika v postavení státních podniků neřešili, u prověřovaných odprodeju problém viděl ve vyřazování v logistice, která vyřazování dělala „na zavolání“**. Bližší informace nemůže uvádět, ale jeho svědectví je pak v podstatě irelevantní, protože mluví o zpravodajské činnosti. **Důkaz o této činnosti existuje, byl povolen předsedou senátu vrchního soudu, ale nesmí se použít v trestním řízení**. Nemá informace o dalším trestním stíhání, ale jeho tvrzení není spekulace a vypovídat k tomu nebude. **Neví, jak probíhaly prodeje majetku před r. 2012, ví, že po zrušení přímého odkupu se ve výběrovém řízení se dosáhlo významného nárůstu ceny, ví že vyšší ceny navrhl pan D. a že ve OVS potvrdili**. Důvod zrušení konkrétního odprodeje bylo rozhodnutím ministra, důvody nezná. K žádosti státního zástupce o předložení listiny na č.l. 12319-29 - informační zpráva ministerstva obrany - uvádí, že podpis gen. P. za autentický považuje, u předkládání těchto dokumentů ale nebyl. Dále uvedl, že v této souvislosti byl řešen náčelníkem generálního štábu v armádním gen. P. P. podíl generála H. na této záležitosti. Dále k dotazům obhajoby na způsob udržování techniky a náhradních dílů svědek uvedl, že jsou k tomu protokoly, technika do jisté míry udržována byla. Zájem zbrojařů v realizované OVS je přesvědčil, že to, co prodávali, rozhodně není šrot. Není však schopen rešerše cen ze soutěže v roce 2013, není v ekonomické sekci ani neví, jestli zrušení smluv, včetně smlouvy mezi VOP CZ a VOP Trenčín nějak ovlivnil vztahy mezi ČR a SR, ale jedna smlouva je neovlivní.

86. *Z výpovědi svědka soud zjistil toliko to, že v rámci šetření úkolu ministra obrany gen. Picka byly před zahájením tr. řízení prováděny procesně nepoužitelné odposlechy, z nichž vychází i zpráva na č.l. 12319-29, jejíž závěry jsou pro skutkové a právní závěry soudu zcela irelevantní, jednak proto, že jimi soud není vázán, m.j. též proto, že deklarované údajně účelové vyřazování materiálu, požadované VOP či dokonce nepřímo spol. Excalibur bylo předmětem trestního stíhání, které není předmětem obžaloby, neboť bylo pravomocně zastaveno.*

87. Z podnětu státního zástupce byl v hlavním líčení dne 14.11.2023 opětovně slyšen svědek **Ing. J. Č.**, který uvedl jako při předchozím výslechu před soudem, že byl nejprve zaměstnanec xxx a zřejmě od 1.1.2013 zaměstnancem OxxxM (OXXXM) MO, a to na pozici xxx. Svědek se oproti předchozí výpovědi z r. 2018 od svých tvrzení v podstatě nijak neodchýlil, toliko v důsledku plynutí času musel být s podstatnou částí původní výpovědi konfrontován, neboť si již nebyl četnými údaji jist. Svědek ve výpovědích popsal systém tehdejšího vyřazování nepotřebného majetku AČR, jak ho v r. 2013 zažil jako nováček na OXXXM, kde se zabýval výhradně obchodní veřejnou soutěží, a to **OVS, v níž byly odprodávány náhradní díly po zrušení Smlouvy mezi OXXXM ČR a**

VOP CZ (tedy OVS č.155/2013). K vyřazování majetku z AČR uvedl, že konečný návrh na vyřazení dělal plk. M., gen. H. jej podepisoval, a schvaloval jej tehdejší náčelník generálního štábu. Pak jej plk. M. v elektronické a písemné podobě zasílal na OXXXM, které zajišťovalo další nakládání. K druhému odprodeji na VOP CZ (r. 2013, bod 2 obž.) si pamatuje, že po svém příchodu na OXXXM dostal v průběhu léta zadání od Ing. P., aby připravil veřejnou soutěž na odprodej nejen těchto motorů, ale i dalšího majetku. Soutěž jako taková byla vyhlášena k 23.9.2013 (původně svědek před opravou posunul události do r. 2012 a na r. 2013 se následně opravil), inzerát vyšel v obchodním věstníku. Svědek dále popsal harmonogram veřejné soutěže, kam se přihlásily jednotlivé firmy i fyzické osoby, a podaly svoje nabídky do veřejné soutěže. Popsal práci velké a malé Komise pro hodnocení nabídek od vyhodnocení, zpracování protokolu, až po výzvu stran k podpisu kupních smluv. Strany uspěly v případě nejvyšší nabídky, až po zaplacení kupní ceny teprve odebíraly majetek od jednotlivých zásobovacích středisek. Ví o tom, že vyřazování majetku probíhalo kontinuálně, v rámci optimalizace skladových zásob. Účastnil se pouze veřejné soutěže v roce 2013, předchozích prodejů nikoli. Sám se zabýval pouze obchodními veřejnými soutěžemi, takže neví, jak se určovala výše ceny majetku ministerstva obrany při úplatných převodech, nepamatuje si úplatný převod, nedělal je. Svědek potvrdil, že veškeré údaje se zadávaly do ISL, a to včetně kupní ceny za položku, případně kupní ceny za balík materiálu. K té konkrétní veřejné obchodní soutěži z roku 2013 se domnívá, že část motorů se neodprodala. Svědek uvedl, že v obchodní veřejné soutěži stanovil minimální cenu Ing. P. na základě údajů z ISL (*což je v rozporu s výpovědí svědků i předložených listin, je však logické, že dle nabídky spol. STV určenou min. cenou byl Ing. P. vázán.*) Poskytl soudu informaci o změnách cen v ISL, doplnil však, že úpravy se netýkaly vyřazované techniky ale jen investic. Z předchozích OVS neměl žádné zkušenosti, při konfrontaci s jednotlivými údaji o OVS se opírá o listinné důkazy. Ke vztahům s obžalovanými uvedl, že pracovně zná Ing. P. a Ing. L., k přechodu do OXXXM ho oslovil obž. Ing. P., přestupoval jako jeho podřízený. Byť jejich vztahy časem ochladly, a to spíše z pracovního důvodu, protože občas něco nezpracoval včas, charakterizuje obž. Ing. P. jako spravedlivého a přímého nadřízeného, který mu nikdy nedal pokyn, o němž by měl pochybnosti, že by byl v rozporu s předpisy. Rovněž Ing. L. hodnotí jako odborníka na svém místě. Výpověď svědka je poznamenána omezenou znalostí práce OXXXM s ohledem na krátkou dobu praxe v době stíhaného skutku a specializaci toliko na OVS. Ani v případě OVS si pak svědek není jist, jak se při zapisování ceny odprodáných „balíčků“ v ISL tvořila cena jednotlivých položek, potvrzuje však, že převody majetku zpracovávali též právníci a informace byly uvedeny v ISL. Pro hodnocení soudu má výpověď svědka zanedbatelný význam, za významný pro OČTŘ byl zjevně považován kamerový záznam z MO ČR, kdy svědek pronesl vrátnici do kanceláře Ing. P. od návštěvy zbrojařů igelitovou tašku s neznámým obsahem o hmotnosti cca 1-2 kg, kdy tento záznam shledal soud pro posouzení věci zcela irelevantní, neboť nebylo prokázáno, že by při návštěvě svědka pro tašku poslal Ing. P., ani že by v ní bylo cokoliv, co by mělo vliv na probíhající řízení.

88. Z podnětu obhajoby pak byl soudem v hlavním líčení dne 14.11.2023 slyšen dosud nevyslýchaný **Ing. K.**, který k věci uvedl, že s obž. Ing. V. se zná z VOP už od r. 2003, od r. 2006 poté přešel pod jeho řízení ve VOP-025. Měl na starosti zabezpečení kooperací, vše, co VOP-025, dnes VOP CZ (tedy VOP-025 Šenov u Nového Jičína, dnes po sloučení s VOP-026 Šternberk pod názvem VOP CZ) nebyl schopen realizovat vlastními silami, zajišťovali oni subdodavatelsky, ať už šlo o opravy vojenského materiálu včetně motorů, tak o kooperaci v civilní výrobě. Jejich úkolem bylo vybudovat zákaznický servis pro záruční a pozáruční servis a kontrolu kvality. S obž. Ing. L. a Ing.

P. se potkal 3-5x při řešení odkupu nepotřebného majetku, který projednávali většinou v jejich kanceláři, neví o tom, že by oba obžalovaní někdy navštívili VOP. Od AČR dostávali zakázky do speciálu, nic je k odkupu nepotřebného materiálu od MO nemotivovalo. Ale někdy na přelomu let 2011-2012 nastal zlom, po ukončení výroby Pandurů pro firmu Steyer, která je dodávала AČR, museli hledat práci, aby neskončili ve ztrátě či nemuseli propouštět, začali hledat odbyt v zahraničí a poptávat bojovou techniku i náhradní díly pro možné dodávky do zahraničí např. přes firmu Real (*nikoli Real trade*), Mopas atd., tedy pro svou obchodní činnost. Šlo o plánované kontrakty tanků, BVP a náhradních dílů do Vietnamu, Kambodže, poptávky oprav tanků do Iráku či do Polska. To byla doba, kdy začali oslovovat OXXXM s požadavkem na odkup náhradních dílů popř. i celé techniky. V žádostech o odkup se nijak neinspirovaly ve VOP Šternberk, v té době se řešilo, který z podniků přežije, tedy šlo o konkurenci, s níž nespolečně pracovali. Dopisy adresované MO podepisoval ředitel (Ing. V.), část jich sám koncipoval. Ne všechen materiál dostali, ne všechen byli schopni zobchodovat. Vždy museli zdůvodnit ten příběh i jeho výhodnost pro podnik, což bylo i v tom r. 2013. Pokud materiál nebyl vyrazen, komunikoval svědek s úsekem logistiky, tuší že s Ing. K., každý požadavek na odkup museli zdůvodnit tuší p. Ing. V.. **Ke smlouvě z r. 2010 ze 19.3.2010 č. 101806013, uzavřené mezi MO ČR a VOP-026 Šternberk se nemůže blíže vyjadřovat, neboť se s ní setkal až ex post**, když o zdůvodnění tohoto obchodu a následného prodeje žádal Ing. V. na nějaké poradě vedení, bylo to v době, kdy šéfem divize byl Ing. I., po němž Ing. V. požadoval podklady včetně osob které smlouvy uzavřely a stanovení cen. Pokud se týče **uzavření smlouvy č.131803109 ze dne 2.5.2013, tato se uzavírala ve vztahu k zakázce pro VOP Trenčín, s nimiž již spolupracovali, měli od nich už zakázky** na kabiny, a smlouva se uzavírala na základě plánované budoucí spolupráce při modernizaci BVP pro Slovenskou armádu, kdy již pracoval na vlastním návrhu na modernizaci BVP pro Polsko. Jednání vedl Ing. V., s Ing. B. jednal i on někde kolem IDEPu 2013 (*výstava*). Je přesvědčen, že cena pro odkup nepotřebného majetku byla navržena vždy z OXXXM, není již schopen si vzpomenout, kdy ji akceptovali. K dotazu státního zástupce uvedl, že motory VOP Nový Jičín neopravoval, ale opravovali je v Šenově, pro zakázky pro Polsko už plánovali upravit jejich motorovou brzdu na tank. motory V-55 na motory UTD-20. Do tendrů s Polskem ale nepatřil jen ten na 30 motorů UTD-20, které koupili od AČR, ale i mnoho dalších ND. Spolupráce se soukromými zbrojařskými firmami v r. 2013 byla u STV jen na „pozemní techniku“, BVP začali dělat později, Excalibur je v té době už nepotřeboval, měl už od r. 2012 areál ve Šternberku a z doby sloučení techniky z bývalého VOP Bludov dva lidi, kteří uměli motory UTD-20 opravovat. Jejich technici ve VOP ČZ si na ně troufali též. Ve VOP Šenov byly motorové brzdy dva (oprava na údržbu tankové techniky, jak vyplývá z výpovědí svědků i obž. V.), ve VOP Šternberk (oprava a údržba techniky na BVP) byly tři, z toho v době převodu na Excalibur dva funkční. V současnosti svědek pracuje u spol. Excalibur Army, neboť poté co byl „odejit“ z VOP CZ v r. 2014 rozeslal SMS že hledá práci v oboru. Dostal nabídky od různých společností z oboru, první byla z STV Group od pana D., dále od spol. Excalibur, Tavesco, Tatra. Nakonec vyhrálo ego a nastoupil k Excaliburu, který o něj stál kvůli širokým znalostem speciálu. K dotazům obhajoby svědek potvrdil nutnost revizí po 10 letech skladování či určitém počtu ujetých motohodin. Po konfrontaci s výsledky zkoušek na motorové brzdě u 4 ks motorů UTD-20, provedených ke znaleckému zkoumání ÚSI Brno svědek uvedl, že motory nesplňovaly novovýrobní parametry, což specifikoval závadami, které vyžadovaly demontáž a výměnu dílů. Dále uvedl, že při odkupu předchozích 30 ks motorů UTD-20 od armády se domnívá, že cena byla opět kolem 100.000 Kč. Pro zakázku byl rozpočet na generální opravu pro uvedení do stavu s novovýrobními parametry cca 160.000 Kč, s dalšími náklady tedy ve výši celkově cca 400.000 Kč

za motor, přičemž platba měla být připsána až po skončení tříletého kontraktu, který bohužel nebyl realizován kvůli pochybení po vítězství ve výběrovém řízení. Podrobně rozváděl své úvahy o přiměřenosti cen ve smlouvě o převodu náhradních dílů mezi VOP CZ a VOP Trenčín i cenám dosažených ve výběrovém řízení po zrušení této smlouvy, o osobních i nabytých zkušenostech o rozsahu nutných oprav ND před uvedením do provozu i s obchodováním v oboru.

89. ***Jak již bylo konstatováno výše, ani doplnění dokazování o svědeckou výpověď sv. K. nijak nemohlo zasáhnout, natož pak zvrátit skutkové a právní závěry soudu, jež shledal ve vztahu ke stíhaným skutkům v prvotním řízení, ukončeným pravomocným zprošťujícím rozsudkem dle § 226 písm. b) tr. řádu ze dne 21.12.2018 ve vztahu ke všem obžalovaným.***

Členové Komise

90. *Při doplněném dokazování po novém podání obžaloby byli nad rámec původně slyšených členů Komise či jejich náhradníků – např. svědků Ing. L., Ing. M., Ing. A., Ing. S., a to zčásti na žádost státního zástupce, zčásti z podnětu soudu vyslechnuti **další členové Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem:***

91. **Svědék Ing. R. B.** uvedl, že působil v Komisi OXXXM (dále také jen „Komise“) více než před 10 lety, tedy konkrétní způsob fungování si nepamatuje, a nechtěl by o něčem spekulovat. Při konfrontaci s konkrétními listinnými důkazy - konkrétně s předloženými zápisy z jednání Komise (dále jen „Zápisy“) vypověděl následující skutečnosti. Po předložení záznamu jednání Komise ze dne 11. 1. 2010 na čísle listu 6181 svědek uvedl, že z obsahu vidí, že zde vystupoval asi jako příslušník odboru a správy majetku a dle předloženého záznamu rozhodoval například o změně příslušnosti hospodařit s majetkem státu asi pro nějaký bytový fond, ale bližší informace nezná. K dalšímu Zápisu ze dne 14. 2. 2012 (č.l. 6269) uvádí na konkrétní dotaz ve vztahu ke schválení smlouvy o bezúplatné převodu do příslušnosti hospodařit, že jde o věci pevně spojené s budovou, tedy o převod nemovitosti. K Zápisu na č.l. 6272 - žadatel VOP Šternberk - úplatný převod majetku do práva hospodařit za účelem zabezpečení výroby a oprav pro zákazníky (viz b. 1 obžaloby), včetně indicií k navrhované ceně prodejní - svědek k dotazu předsedkyně senátu, zda je schopen si připomenout, jak o něm Komise rozhodovala, uvádí, že konkrétní případy si vůbec nevybavuje, a nevzpomíná si, že by se to nějak řešilo. De facto cituje z obsahu předloženého důkazu a vzpomíná si toliko, že Komise se zřejmě svolávaly ad hoc na základě potřeb, a že v průběhu let 2010 – 2013 se zřejmě střídala s kolegou M.. Neví, jestli dopředu věděli o obsahu projednávaných věcí, popisuje způsob, jakým byl majetek po prohlášení za trvale nepotřebný pro stát i za nepotřebný i pro ostatní organizační složky státu, převáděn úplatně, a kdy k bezúplatnému převodu docházelo tam, kde to pro ministerstvo bylo žádoucí ve vztahu ke svým zakládaným státním podnikům a zřizovaným příspěvkovým organizacím. Co znamená změna příslušnosti práva hospodařit neví, nepamatuje si detaily bezúplatných převodů, úplatných převodů na VOP a ani obchodních soutěží. Předpokládá, že o těchto návrzích v rámci jednacího řádu diskutovali, ale nepamatuje si průběh. Stejně tak se svědek vyjadřoval k dalším listinám, předkládaným na žádost státního zástupce, když k jednání a zápisu Komise ze dne 15. 3. 2010 na č.l.6209 a na č.l. 6224 (bod 1. obžaloby) k úplatným převodům majetku do práva hospodařit VOP-026 Šternberk uvedl, že si nepamatuje, že by tam byl, ale ze svého podpisu a přehledu dovozuje, že se jednání Komise zúčastnil, zbytek toliko dovozuje z obsahu předložených listin. Dále k předloženým listinám na č.l. 12338 k odprodeji náhradních

dílů uvádí, že se jedná o výpis z elektronické systému spisové nebo archivní služby, tento poznává, neboť sám takové vytvářel, je součástí spisu s žádostí VOP CZ na odprodej náhradních dílů k motorům, včetně dalších dokumentů a smlouvy. K dotazu VSZ po konfrontaci se Stanoviskem členů Komise ze dne 25. 2. 2013 č.l. 2247-2450 (závěr Zápisu) poznal svědek svůj podpis, není však schopen říct, jaký charakter měla navrhovaná cena odprodávané položky, po přečtení dokumentů opět toliko předpokládá, že jde o informativní charakter o prodeji průměrné prodejní ceny v OVS a též předpokládá, že ten, kdo připravil návrh, má zkušenosti z minula, ale žádné podrobnosti si nepamatuje. Potvrdil však informaci obž. Ing. P. i dalších zaměstnanců MO (např. V., N. atd.), že stanovení minimální prodejní ceny vytváří ISL. Nepamatuje si, zda tento měl nějakou funkcionalitu ani zda dostávali dokumenty k jednání Komise předem, nicméně sám přístup do ISL měl.

92. **Svědék Ing. R. M.** po seznámení s předmětem věci uvedl, jakým způsobem probíhá jednání Komise k posuzování nabídek odprodávaného majetku. Jednání vedl předseda, svědek se však účastnil jednání Komise až od roku 2012, neboť dříve na OXXXM nepracoval. Podílel se však jenom na otevírání obálek s nabídkami do obchodní veřejné soutěže. K listinám předloženým státním zástupcem na č.l. 4893- 4897 uvádí, že jednak jde o nějakou sestavu automobilového majetku, která je výstupem z ISL, další předložený dokument ve wordu (přehled majetku k odprodeji) si nepamatuje, i když s takovými dokumenty pracoval, jde o tabulku upravenou jako výstup z ISL referentem, který byl opatřen hlavičkou. Tyto přehledy se zpracovávaly k odprodejům, bezúplatným převodům prostě k veškerému pohybu materiálu mimo resort. Jak se tyto výstupy za účelem prodeje a bezúplatných převodů majetku dostaly k Ing. V., Ing. K. a Ing. V.ovi, neví, ale všichni je dávali na společný externí disk, a posléze na sdílené úložiště v ISL.

93. **Svědék Ing. M. I.** uvedl, že s odstupem času si těžko vzpomene, ale v roce 2010 a 2013 zřejmě zastupoval majetkové uskupení 2.4 tedy elektroniku a optiku. **Popřel, že by jednání Komise bylo jakkoliv formální, nabídky probírali velmi obsáhle i s materiálem, kdy jednotlivé sekce hlídaly, aby nedošlo k vyřazení majetku, který by poté byl jinde upotřebitelný.** Materiály měly tak do 1 cm svazku, na každé jednání je dostávali pravidelně s předstihem. Jednání bylo asi 1x za měsíc nebo za 2 měsíce, přesně si to nepamatuje, na jednání se proto bylo nutné předem připravit. Při jednání Komise necítili nikdy žádný tlak, naopak pan L. byl někdy až příliš důsledný a pokud si někdo nebyl jistý či něco nevěděl, odročil jednání, aby byl prostor pro to si informace ověřit. Pokud měl kdokoliv z Komise jakékoliv výhrady, vždy to v Komisi pan předseda akceptoval. Pokud byl na poslední chvíli zařazen nějaký bod programu či pokud nebyli schopni reagovat, bylo projednání odročené třeba na další jednání. Dokonce i pokud se sám nestihl připravit, byl bod z jednání vyřazen. **Ke konkrétnímu zápisu z Komise ze dne 15. 3.2010 č.l. 6283 a následujícím, jímž se rozhodovalo o požadavku VOP Šternberk na odkup 105 kusů motorů (bod. 1 obžaloby),** uvedl, že na tento konkrétní návrh stejně jako na jiné si nepamatuje, na zdůvodnění ceny úplatného převodu si nevzpomíná. Předpokládá však, že výše ceny navrhované k realizaci tohoto převodu byly zdůvodněné, nebyl by to jinak sám schopen ani posoudit. Komisi se účastnil buď on nebo Ing. Karlovský, zápisy z Komise vždy odpovídaly realitě, nevzpomíná si, že by došlo k nějaké kolizi, protože to by si musel stěžovat. Nicméně si přesně nevzpomíná.

94. **Svědék Ing. M. B.** byl sekretářem Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem OXXXM od roku 2006, v průběhu roku 2010 odešel do důchodu a funkci předal. Svědek jednoznačně **potvrdil, že účastníkům Komise vždy bylo znám předem, co se na jednotlivých Komisích bude projednávat.** Termín jednání byl zveřejněn v plánu dopředu, termíny byly známy skoro rok. Co se týče náplně jednání, před jednáním Komise se vždy posílaly příspěvky, které on jako sekretář zhruba 5 dnů před jednáním Komise rozesílal jednotlivým členům Komise k prostudování, dotazům doplnění atd. Návrhy byly v elektronické podobě předkládány již jako materiál kompletní, většinou i s obsahem projednané věci a informacím z hlediska položkového, tedy v případě majetku jednotlivých projednávaných položek. Armáda disponovala informačním systémem, který všechny informace obsahoval, takže pokud byla v návrhu odvolávka, že je to v informačním systému pod nějakým číslem, každý, kdo měl přístup si mohl informace sám dohledat. Domnívá se, že Komise projednávala veškerý materiál, který byl vyřazen z používání AČR a byl prohlášen za nepotřebný. Ví, že se projednávaly jak bezúplatné převody v rámci státu, tak obchodní soutěže, ale projednávaly se i převody movitého majetku do práva hospodařit ve vztahu ke státním podnikům, zřizovaným ministerstvem, nicméně jejich konkrétní obsah nemůže posuzovat. Komise rozhodovala většinou hlasů, ale pokud byl někdo proti předloženému návrhu a byl v menšině, většina Komise návrh odsouhlasila. Pokud Komise realizaci nedoporučila, **Ing. L. všechna doporučení respektoval.** Na Komisích se diskutovalo poměrně hodně a dlouze o převodech na organizační složky státu, diskutovali však též i bezúplatné převody stejně jako obchodní veřejné soutěže. Diskuze byly i k úplatným převodům státním podnikům, kdy se posuzovalo, zda převod je v zájmu armády nebo není, neboť tyto převody mohli ve finále zlevnit opravu techniky armády. Podrobnosti si však nevybavuje, stejně jako tvorbu ceny vtělené později do smlouvy o převodu. Všechny záznamy Komise byly řádně zpracovány, výstup se rozesílal všem členům Komise, kteří se zúčastnili jednání. Byli tam lidé pověřeni příslušným náčelníkem nebo ředitelem, všichni dostávali zápis jednak elektronicky a následně i ředitelem podepsanou kopii zápisu, který míval až 30 stran. K zápisu byla vždy předložena prezenční listina.

95. Obžalovaný Ing. P. ve vyjádření podle § 214 tr.ř. výpovědi svědka toliko upřesnil, že ke každému samotnému bodu bylo vždy hlasováno a poměr hlasů byl zapisován do záznamu. Tyto skutečnosti uváděné obžalovaným i svědkem pak jednoznačně vyplývají i ze zápisů Komise, které byly předloženy k listinnému důkazu.

96. Další člen Komise **svědek Ing. P. M.** uvedl, že byt' si podrobnosti jednání Komise nepamatuje, chce zopakovat, že Komise posuzovala způsoby převodů, vyjadřovala se k nim a pak udělala nějaký závěr, na jehož základě xxx OxxxM uzavíral právní akty. Ve vztahu k převodům motorů předpokládá, že se převáděly za nějakou cenu, a pokud nebyly převáděny bezúplatně, **cena se stanovovala ve výši ceny obvyklé, tedy z již dříve uskutečněných prodejů stejného nebo obdobného majetku. Jak se přesně stanovovala cena obvyklá v případě žalovaného převodu a kdo ji určoval neví, ale v ISL měli vyvinutý pomocný nástroj, který průměroval ty předešlé prodeje.** Neví, jak se stanovovala cena obvyklá u materiálu, který dosud nebyl prodáván v obchodní veřejné soutěži, ale předpokládá, že šlo o stejný nebo obdobný majetek, že ten referent, který věc zpracovával, o tom měl přehled z předchozích prodejů, které byly uskutečněny. Netuší ani, jestli ISL uváděl ceny jen z veřejných soutěží nebo též z předchozích prodejů. Prodeje a ceny se vždycky posuzovaly Komisí, jednání byla docela náročná, rušná. Obžalované znal jenom po stránce pracovní, ale je plně přesvědčený, že brali věci, tak, jak si mysleli, že to stanovoval zákon a

s vyřazeným majetkem, který se převáděl bezúplatně i úplatně, zacházeli řádně, nenapadla by ho žádná špatnost. Připouští, že je možné, že pokud státní podnik měl zájem o vyřazený majetek, mohl dostat přednost před jinými komerčními subjekty, podrobnosti těchto převodů si však nepamatuje. Pokud se však Komisi účastnil, diskuze byla docela ostrá a pokud se na něčem shodli, splňovaly závěry všechny zákonné podmínky. Na konkrétní případ úplatných převodů si nevzpomíná, na Komisi vstupoval za odbor správy majetku akviziční politiky MO ČR, střídal se s Ing. B.em. K předloženým listinám na č.l. 6283-6297, kdy došlo k úplatnému převodu majetku do práva hospodaření LOM Praha s.p. i VOP CZ uvedl, že takhle to odpovídá, bližší informace ale nezná. Důrazně popřel, že by Komise někdy projednávala navržené body formálně, jednání probíhalo velmi seriózně diskutovalo se, argumentovalo se pro a proti. Projednávány byly různé druhy majetku a nikdo nerozumí všemu, takže se přizvali též hospodáři. Jednání bylo řízené, materiály k projednání Komise byly k dispozici předem, ty podklady mohli všichni vidět.

97. Z výpovědi **svědka Ing. J. L.** soud stejně jako v ostatních výpovědích členů Komise zjistil, že Komise pro NNM rozhodovala o širokém spektru nepotřebného majetku. Svědek byl jako člen Komise zástupcem xxx xxx. Uvedl, že všechna jednání a všechny podklady pro jednání Komise byly velmi dobře připravené, nebyly tam žádné prodlevy, nikdy v tom nespátroval nějaký špatný úmysl. On sám to vnímal tak, že majetek, který armáda vyřazuje jako nepotřebný, má nulovou hodnotu, tedy jak to ostatní ocenili, tak to bylo. Materiály pro Komisi chodily předem k jeho rukám, pokud tam byl nějaký materiál na odprodej, vyběhl za svým majetkovým manažerem, a zkonzultoval, jestli s tím souhlasí či nikoli. Většinou souhlasil, nevybavuje si, že by někdy měl nějaké připomínky. Nepamatuje si, jak se odlišovaly převody úplatné, bezúplatné či převody do práva hospodaření ve vztahu k VOP či LOM, ale neví o schvalování obchodních soutěží. K převodům nepotřebného majetku na soukromé osoby si jen pamatuje, že se prodávali vyřazení služební psi a že vojenský movitý majetek se snad převáděl na dobrovolné hasiče nebo podobně, bližší informace neví.

98. Ani **svědek Mgr. D. P.**, nově slyšený v hlavním líčení dne 5.2.2024, nesdělil soudu údaje, které by významně vybočovaly z výpovědí ostatních členů Komise, neboť na většinu konkrétních okolností prodeje vyřazených ND nezná odpověď, toliko spekuluje, a jeho spekulace odpovídají provedenému dokazování toliko zčásti. Na jednání Komise, kterých se mohl účastnit od r. 2007-2013 si podrobně nevzpomíná. Popsal obecné podmínky jednání Komise i rozhodování o majetku již vyřazeného z užívání AČR, které probíhalo v celém řetězci. Potvrdil, že všechny podklady dostali členové Komise předem, o každém návrhu se diskutovalo, vysvětlovaly se důvody. Vyřazené věci se buď ekologicky likvidovaly nebo převáděly, pokud šlo o převod soukromým subjektům, vyhlášovala se soutěž. Majetek se převáděl i na státní podniky, tam šlo o převody přímé, myslí si, že tam padlo něco o opravárenské činnosti. Je přesvědčen, že cena převáděného zboží se stanovovala kvalifikovaným odhadem, ale okolnosti nezná, dělalo se to asi podle ceny účetní, podle zůstatkové hodnoty, záleželo na materiálu. O úplatných převodech motorů a náhradních dílů si už nepamatuje, jak to bylo, ale ví, že ceny se zaváděly do ISL. Řešili to i v oblasti jím spravovaného zdravotnického materiálu, ale neví, od čeho se cena vyvíjela, možná se do ISL zapisovaly ceny odpovídající reálným cenám, ale nemůže to říct jistě. Popisuje nové zavádění zdravotnického materiálu po rozebrání do dílů, které přeceňovali, ale jak to bylo u motorů, to neví. Neví už přesně, jaké materiály dostávali předem, jestli i přílohy, ale mohl se kdykoli na kolegy s žádostí o vysvětlení obrátit. Po konfrontaci se zápisem z jednání Komise ze dne 15.3.2010 se svědek rozvzpomněl, že

se převáděl materiál i bezúplatně či s malou platbou na neziskové organizace, a že materiál se převádí na VOP Šternberk, aby byly pro armádu na náhradní díly, které na svou techniku armáda neměla. Po konfrontaci s výpovědí sv. B.a, že členové Komise dostali všechny materiály, s nimiž se mohli seznámit včetně příloh předem, svědek potvrdil, že si jen nebyl jist. V každém případě byly možno všechny údaje v projednávané věci dohledat v ISL, tedy pokud někdo chtěl, mohl se na to podívat.

99. Kromě členů Komise byl k přednostním převodům vyřazovaného majetku AČR slyšen též ředitel odboru nákupu veřejných zakázek SŽDC, svědek **Bc. J. S., MBA**, jehož výpověď z předchozího řízení byla za souhlasu stran čtena. Tento svědek k dotazům státního zástupce uvedl, že z veřejně dostupných informací zjistili, že ministerstvo obrany bezúplatně poskytuje vyřazenou techniku, jednalo se o stroje a zařízení, konkrétně vyprošťovací tanky nebo jejich části, osobní vozidla a další zařízení, která lze využít v rámci hasičského záchranného sboru, kdy soupis předmětu byl součástí smluvního vztahu. Převod se řešil jako bezúplatný, hodnota techniky byla vyčíslena v účetní hodnotě nakoupeného zboží. Realizace proběhla bez problémů. Svědek nemá žádné podrobné znalosti k osobám, které mají přístup na webové stránky, z nichž se dozvěděli o tomto nepotřebném majetku (**přičemž obžalovaní se vyjádřili k výpovědi svědka, že šlo o omezený okruh osob, což potvrzují i listinné důkazy s rozdělovníkem obesílaných subjektů, k nimž SŽDC patří**). Spolupráci s MO označil za bezkonfliktní (*byť důvodem jeho výsledku bylo podezření vojenského zpravodajství z nekalých praktik při vyvážení vyřazené techniky z majetku státu ze strany OXXXM, zmiňované sv. Ing. J.*). Netuší, v jakém stavu byla technika, kterou obdrželi. **Svědka se tak vyjadřuje pouze ke skutečnosti, kterou potvrdili i obžalovaní a svědci, a která vyplývá i z předložených předpisů k nakládání s majetkem ČR, že určitá část vyřazeného vojenského majetku jako celku se přednostně převáděla na státní organizace, a to bezúplatně.**

100. *Ani další výpovědi svědků, slyšených v přípravném řízení či v řízení před soudem, které byly v hlavním líčení za souhlasu stran čteny (např. sv. B. Š., Ing. J. H., Ing. O.Š. a další) nepovažuje soud pro posouzení skutkových a právních závěrů za významné, neboť neuvedli žádné podstatné informace ani k okolnostem uzavření konkrétních smluv, ani k nakládání s konkrétními typy motorů a jejich údržbě, a pro odůvodnění rozhodnutí je soud považuje za nevýznamné.*

Znalecké zkoumání:

101. V novém řízení byli kromě dokazování znaleckými posudky opětovně vyslechnuti znalci, kteří byli v řízení od zahájení trestního řízení stranami přibráni k posouzení obvyklé ceny, popř. časové ceny vyřazovaných motorů AČR, popř. i celé techniky. Byť část znaleckého zkoumání k obvyklé ceně celé prodávané techniky nebyla předmětem projednávané obžaloby ani jiného meritorního rozhodnutí, považuje soud nejen posudky vypracované znalci k projednávaným převodům smlouvami č. 101806013 a č. 131803109, ale i další zpracované posudky včetně podkladů, na jejichž základě byly vypracovány, za důkazy ve smyslu § 2 odst.5 tr.ř., jejichž provedení je nutné k řádnému zjištění skutkového stavu, který je podkladem pro meritorní rozhodnutí soudu.

102. Ze znaleckých posudků i výpovědi slyšených znalců i z listinných důkazů, prokazujících obsah podkladů, z nichž znalci při svých závěrech vycházeli, zjistil soud následující skutečnosti:

103. **Ing. Miloslav Řehák**, znalec z oboru ekonomie, odvětví ceny a odhady specializace oceňování motorových vozidel a z oboru strojírenství specializace posuzování technického stavu motorových vozidel, strojů a zařízení, byl v přípravném řízení byl PČR ÚOOZ přibrán opatřením ze dne 18.7.2014, vyhotoveným kpt. J. P. **ke zkoumání ceny obvyklé náhradních dílů i kompletní vojenské techniky převáděné mezi MO a VOP na základě celkem 15 smluv, uzavřených v období od r. 2009 do r. 2013 (z nichž pouze smlouvy pod bodem 8) a 15) opatření jsou předmětem projednávání obžaloby).** Ten bez jakéhokoli bližšího vysvětlení, vyplývajícího ze spisu, však předložil PČR oproti zadání ve výše uvedeném opatření znalecké posudky pouze k náhradním dílům z žalovaných dvou smluv. Prvním byl **znalecký posudek, zpracovaný v listopadu 2014 pod č. 1049/19/2014** k zadání stanovení ceny obvyklé uskladněných motorů UTD-20, jehož znaleckým úkolem bylo uvést u jednotlivých movitých věcí, které jsou předmětem úplatného převodu majetku státu do práva hospodařit ve smlouvě číslo 101806013 (tedy k žalované smlouvě pod b. 1 obžaloby ze dne 19.3.2010). Jako spisové podklady, které užil znalec pro posouzení hodnoty jednotlivých motorů UTD-20, je uvedena smlouva č. 101806013, kompletní spis vyšetřovatele o obsahu 166 listů pod čj. ÚOOZ 1975/TČ-213-290020 vztažený k předmětné smlouvě, přičemž dalšími použitými podklady byl výhradně znalecký standard číslo 1 až 5, archiv znalce a internetové zdroje. Z obsahu znaleckého posudku na č.l. 774-792 (pův.na č.l. 5028 až 5046) pak soud zjistil, že znalec nepracoval (*stejně jako znalec prof. Ing. Stodola*) s rokem výroby žádného z motorů, neboť datum u žádného z motorů uvedeno nebylo, předpokládal, že údaje souhlasí s dokumentací, a oceňovaný materiál neviděl. K údajům o opravách uvedl, že předmětné motory byly uskladněny v armádních skladech a s velkou pravděpodobností se na nich neprováděla žádná oprava. Prohlídka motorů znalcem nebyla provedena, neboť motory byly prodány v roce 2010, přičemž ocenění bylo vyžádáno 18.7.2014, jde tedy o ocenění k datu předcházejícímu znaleckému posudku. K technickému stavu posuzovaných motorů znalec uvedl, že s velkou pravděpodobností se jednalo o uskladněné motory UTD-20 dle armádních předpisů a zvyklostí, kdy pravděpodobně všechny skupiny a podskupiny motorů byly bez poškození. K využitelnosti motorů znalec konstatuje obecné informace, dohledatelné ve veřejných zdrojích. Pokud se týče výpovědí jednotlivých osob ke způsobu skladování a údržby motorů, tyto nebyly dle znalce v době podání znaleckého posudku k dispozici. K užité literatuře znalec uvedl literaturu, která zcela obecně posuzuje znalecké standardy, a to ve vztahu k oceňování motorových vozidel a k oceňování movitého majetku, a dále veřejně dostupné zdroje a údaje z Českého statistického úřadu. Při posuzování technické hodnoty sám znalec na čl. 778 uvádí, že na vlastnosti výrobku kromě vlastního provozu má vliv případné poškození a opravy, absolutní stáří výrobku, a to zejména ve vztahu k období výroby příslušného typu, dostupnost náhradních dílů, zajištění servisu i možnost provádění oprav, přičemž způsob zjištění technického stavu je nutno volit podle stavu, v jakém se výrobek nachází. Dále v rámci obecných pravidel uvádí, že se lze setkat v daném případě s okolností, kde výrobek nikdy nebyl provozován a je uskladněn, cena se pak odlišuje dle toho, zda je výrobek stále využitelný nebo bez využití, a též s ohledem na formu a kvalitu uskladnění, kdy vhodně uskladněný materiální hodnotu skoro nebo úplně 100 %. Tedy dovozuje, že dobře uskladněná nepoužitá věc má technickou hodnotu 100 %, tedy hodnotu nového výrobku a nelze u ní bezdůvodně uvažovat o technické hodnotě nižší, či dokonce technické hodnotě zůstatkové. Vady typu lehké koroze na povrchu nepovažuje znalec za závadu bránící řádnému užívání. Zabývá

se technickou amortizací jako snížení technického života v procentech při posouzení závislosti na stáří nebo na době provozování stroje a uvádí, že vhodným uskladněním nepoužité věci či stroje, např. v armádě, se technický život takové věci v žádném případě nesnižuje, a hodnotu takové věci nelze srovnávat či dávat do roviny doby provozu zařízení. Dále se zabývá přírážkami a srážkami k posouzení hodnoty věci a dovozuje, že amortizační stupnici u nových nepoužitých skladovaných výrobků nelze při hodnocení vůbec užít, zabývá se tedy stanovením výchozí ceny při posouzení věci, která se dnes již nevyrábí. Připouští, že ocenění uskladněných použitelných motorů pro vojenskou techniku lze považovat za značně problematické a uvažuje pouze s dvěma možnými metodami ocenění, a to dle zjištěné srovnatelné ceny parametrickým porovnáním a přepočtem historické pořizovací ceny. Pro časovou cenu pak uvažuje technickou hodnotu ve výši 100 %. U historické ceny pak naráží na skutečnost, že je nutno znát rok historické ceny a rok ocenění, kdy rok výroby se nepodařilo u motorů zjistit. Vychází tedy z předpokladu, že se jedná o motory ve stáří 17 až 18 let a více, kdy výrobní podnik, vyrábějící motory UTD-20 ukončoval činnost. Porovnáním historické ceny za jeden motor, která byla objektivně zjištěna v trestním řízení ze systému ISL ve výši 214.954,67 Kč konstatuje, že došlo k nárůstu ceny o 25,2 %, tedy při historické ceně 214.954,67 Kč by cena ke dni uzavření smlouvy jednoho motoru činila 269.123,25 Kč a při snížení indexu technické úrovně o 10 % tak považuje za přepočtenou cenu na jeden motor částku 242.200 Kč, a celkovou cenu všech převáděných 105 kusů motorů pak v součtu hodnotí výší 25.431.000 Kč. Snížený index technické úrovně o 10 % vychází z možného narušení povrchovou korozi, a hodnotu tak snižuje o dalších 10 %, což je srážka dle zjištěného technického stavu při prohlídce, kterou však neprovedl, a dochází k částce, respektive k **časové ceně jednoho motoru UTD-20 ke dni převodu v březnu 2010 k pravděpodobné hodnotě 217.980 Kč za 1 kus motoru UTD-20**, tedy k celkové částce 22.887.900 Kč za převod všech 105 kusů motorů. Znalec dále uvádí i stanovení hodnoty parametrickým porovnáním, když sám připouští, že k datu ocenění nelze prakticky nalézt motor, který by byl srovnatelným svými parametry, neboť současné motory mají nesrovnatelně vyšší výkony, ale nižší objemy spalovacího prostoru. Při parametrickém porovnání jím vypočtená částka by pak činila pravděpodobně 220.000 Kč až 360.000 Kč za jeden motor, tedy nejnižší možná částka prodeje při časové ceně všech oceňovaných 105 kusů motorů by činila 23.100.000 Kč, nejvyšší pak 37.800.000 Kč, při započtení 10% snížení technického stavu v důsledku povrchové koroze by pak minimální časová cena jednoho kusu motoru činila 198.000 Kč a maximální 324.000 Kč korun (tedy časová cena všech motorů v rozsahu 20.790.000 Kč až 34.020.000 Kč). Tuto metodu výpočtu však považuje za méně objektivní, s nižší vypovídací hodnotou. Činí tedy závěr, že s ohledem na to, že nelze použít klasický přepočet pro cenu obvyklou, neboť konkrétní srovnatelné prodeje nejsou známy, **časová cena jednoho motoru UTD-20 činila pravděpodobně 242.200 Kč za kus, v případě napadení korozi 217.980 Kč za jeden kus**. Z těchto údajů pak vycházela též původní obžaloba.

104. **Další znalecký posudek** předložený přibráným znalcem na základě téhož opatření, zpracoval dne 20.1. 2015 **Ing. Řehák pod č. 1064/3/2015**, na č.l. 822-844, včetně příloh na č.l. 845-850 spisu. Tento posudek se **vztahuje výhradně k smlouvě číslo 131803109** – resp. k její původně žalované části, týkající se výhradně stanovení výše ceny a hodnoty uskladněných motorů UTD-20, V-46.6 a V-55 AM2, a to podle smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit č. 131803109, tedy k žalovanému převodu motorů k bojové technice, uzavřené mezi MO a VOP dne 2.5.2013. Zadáním posudku bylo určení obvyklé ceny motorů ke dni převodu, a to jak motorů UTD-20 do BVP, tak tankových motorů V-46.6 a V-55 AM2. V tomto případě

posuzoval celkem 109 kusů motorů UTD-20 I. kategorie, 2 kusy motory UTD-20 III. kategorie, opět bez známého data roku výroby a nemožnosti ověřit údaje, souhlasící s dokumentací, předloženou k uzavřené smlouvě. V případě motorů V-46.6 oceňoval znalec 23 kusů motorů, vedené v kategorii I., opět bez známého roku výroby a bez ověření s dokumentací, a 1 kus motoru V-55 AM2 bez znalci známého roku výroby a bez ověření totožnost motoru, shodného s dokumentací. Znalec vychází opět ze stejných neověřených předpokladů, tedy že předmětné motory byly uskladněny v armádních skladech, kde se na nich s velkou pravděpodobností neprováděly revize. Ani prohlídka těchto motorů znalcem nebyla provedená, neboť byly prodány v roce 2013 a ocenění bylo vyžádáno s časovým odstupem (byť dle vyjádření svědka D., motory nakoupené ve veřejné soutěži měla v roce 2015 a 2016 spol. STV Group, jejíž statutární orgán dal podnět k trestnímu stíhání, byly k dispozici, a nebyl tedy žádný problém tyto posoudit). Znalec dále opět vychází z ničím nepodložené premisy, že všechny skupiny a podskupiny motorů byly bez poškození, byly řádně uskladněny dle armádních předpisů, přičemž pouze dva z motorů (III. kategorie) byly dle informací vyšetřovatele provozovány. Znalecký posudek opět obsahuje mnoho zcela obecných pojmů, dostupných veřejně z veřejně dostupných zdrojů, z nichž za podstatné lze považovat informace, že motory UTD-20 byly vyráběny pro pohony jak pro bojové vozidlo pěchoty BVP-1 a jeho modifikace, tak v novější verzi obrněného transportéru OT 90, který vznikl úpravou BVP-1, ale v současné době se nachází u značného množství zejména sovětských vozidel, a motor UTD-20 se stal základem nových, i zcela odlišných zbraňových systémů včetně vyprošťovacích pásových vozidel, provozovaných v české armádě. BVP se vyrábělo od roku 1970 do roku 1989, ve velkém množství se vyváželo do SSSR a dalších socialistických a rozvojových zemí. V současné době jsou provozována kromě bývalého socialistického bloku evropských států zejména ve třetích zemích (Afgánistán, Alžírsko). O neaktuálnosti těchto informací svědčí mimo jiné znalcem citované provozování v NDR. K motorům V-46.6 pak obecně popisuje, že šlo o motory k nejpoužívanějšímu typu tanků států Varšavské smlouvy od 70. let, T-72 používané až do rozpadu Sovětského svazu, vyvážené též do dalších evropských států i třetích zemí před rokem 1990. V české armádě v současné době se nacházejí modernizované tanky T-72 a další tanky, uložené ve skladech armády. Motory byly užívány i do vyprošťovacích tanků a užívány v 80. a 90. letech, především v třetích zemích Evropy. V současné době jsou tanky T-72 údajně vybaveny armády nejméně 45 států třetích zemí, např. Alžírsko, Irán, Irák, Libye, Severní Korea, KILDR, Sýrie atd. Motor V-55 AM2 byl užit pro pohon tanků T-55, vyráběných od roku 1946, tyto tanky se zúčastnily zejména konfliktů v době studené války. Dodnes údajně slouží asi v 50 státech zemí třetího světa. Ani k tomuto datu při posuzování objektivní situace neměl znalec k dispozici žádné výpovědi, z literatury odkazuje kromě obecných oceňovacích standardů k movitému majetku a k motorovým vozidlům na webové stránky, týkající se tankové techniky. Další části posudku nejsou rozporné s původním posudkem, odlišují se pouze závěry, kdy znalec na straně 5060 (strana 14 znaleckého posudku) dospěl k závěru, že vzhledem k atypickým konstrukcím a vlastnostem motorů pro vojenská vozidla lze vyloučit stanovení hodnoty podle zjištění srovnatelné ceny parametrickým porovnáním, kterou sám v prvním posudku užil, a lze pro posouzení hodnoty jako obvyklé ceny převáděných movitých věcí – motorů k tankové technice použít pouze stanovení hodnoty přepočtem historické pořizovací ceny. **U motorů UTD-20 opětovně tedy připočítává index růst cen** oproti ceně pořizovací, **a snížení indexu technické úrovně o 10%**, a dochází k závěru, **že cena jednoho motoru UTD-20 v kategorii I. činila pravděpodobně 245.400 Kč. U motorů použitých, celkem 2 kusů ve III. kategorii, které též neměl k dispozici, konstatuje, že všeobecně se hodnota stroje či zařízení stanovuje jako limitní na hodnotě 10 % pořizovací**

ceny, pokud je zařízení schopno provozu či užívání, většinou taková cena u bezchybného funkčního stroje činí 20 %. Nicméně, jedná-li se o neopravitelnou věc, což by odpovídalo kategorii III., do níž byly stroje zařazeny, může hodnota být i nižší než 10 %, tedy může odpovídat zhruba 6 % ceny. **Takto znalec stanovil zůstatkovou cenu motoru jako cenu obvyklou u motoru III. kategorie částkou 14.700 Kč.** Při určení ceny motorů V-46.6, se zjištěnou historickou pořizovací cenou ve výši 567.835,73 Kč, znalec odvozuje dle **přepočtené historické ceny** při zjištěném nárůstu cen ve výši 26,95 % a tedy indexu nárůstu cen ve výši 1,2695 při užití indexu technické úrovně ve výši 0,83, za podmínky, že se jedná o motory vyrobené nejpozději na počátku 90. let, určuje jako **cenu časovou 1 ks motoru V-46.6 částku 598.300 Kč.** Obdobně u motorů typu V-55 AM2, vyrobených nejpozději na konci 80. let, při pořizovací hodnotě motoru 630.148,72 Kč při započtení indexu růstu cen ve výši 2,5959 (nárůst cen o 259,59%) a indexu technické úrovně ve výši 0,24 (*blíže nijak nezduvodněného*), **dospěl k pravděpodobné časové ceně motoru V-55 AM2 ve výši 392.600 Kč.** I v tomto případě určil časovou cenu s ohledem na skutečnost, že konkrétní srovnatelné prodeje oceňovaného zboží nejsou známy. Z přílohy znaleckého posudku je pak patrné, že znalec se seznamoval s vojenskou technikou pouze na webových stránkách a nemá s ní ani s historií, údržbou a způsobem skladování tohoto vojenského materiálu, žádnou zkušenost.

105. **Při výslechu znalec Ing. Řehák** obdobně jako v předchozím řízení odkázal na závěry shora uvedených znaleckých posudků, které vyhotovil v průběhu přípravného řízení, a k nimž byl již vyslýchán v prvotním projednání věci před soudem. V opakovaném znaleckém výslechu před nalézacím soudem dne 26.2.2024 uvedl, že trvá na závěrech svých znaleckých posudků, nechce na nich nic měnit. Nové informace se dozvěděl toliko ze ZP ÚSI VUT Brno, který mu soud zaslal k seznámení, a konstatuje, že znalecký ústav měl daleko více podkladů pro upřesnění časové ceny motorů, takže shledává, že ve svém původním posudku dospěl k nižší ceně, ale za stejné situace by dnes zřejmě dospěl k ceně vyšší. Je přesvědčen, že měl zkoumat hodnotu motoru, nikoliv obvyklou cenu, jak je uvedeno v opatření ze dne 18.7.2014 na č.l. 819. Při konfrontaci s opatřením o přibrání znalce připustil, že zadání znaleckého posudku bylo stanovit obvyklou cenu, ke které se však může znalec dostat pouze za určitých okolností při dostatku vstupních údajů ohledně trhu, pokud nedospěje ke zjištění stavu trhu podle skutečných prodejů, skončí znalec na ceně časové. Proto se k obvyklé ceně ani nevyjadřoval a ve znaleckých posudcích popisuje, proč vyčíslil právě cenu časovou, neboť časová cena je hodnota věci a až když se tato smění za peníze, stane se z ní obvyklá cena. Popsal, že u původních znaleckých posudků provedl více variant výpočtů, týkalo se to však výchozí ceny, kdy v prvním znaleckém posudku řešil výchozí cenu přepočtem z historické ceny a pro úplnost provedl i parametrické porovnání, o němž sám uvedl, že není tak věrohodné a u druhého znaleckého posudku proto od něj upustil a věnoval se pouze zjišťování výchozí ceny přepočtem ceny historické. Podkladem pro vypracování posudků byl celý spis, který mu byl tehdy k dispozici, neměl informace k účetním cenám ani ke způsobu, jak byly tvořeny. Proto vycházel v závěrech z nepatrně nižší ceny než ústav. Nějaký z motorů, jejichž cenu pak určoval, viděl, ale asi nebyl z těchto smluv, nicméně viděl autentické motory, šlo o motory v Lešanech. Tyto motory nerozebíral, nezjišťoval jejich vnitřní stav, provedl pouze venkovní obhlídku v Lešanech. Vycházel z podkladů, které mu předal zadavatel znaleckého posudku - tedy Policie České republiky, z úředních záznamů zadavatele o tom, jak byl majetek zakonzervován, a kde se nacházel, a ze zápisu o provedené konzervaci uskladněných motorů. Výpovědi svědků si dnes již nepamatuje. Poté, co viděl některé motory fyzicky v roce 2017 zjistil, že v dokumentech byl zmatek. Nepracoval s premisou, že motory ani nové náhradní díly se již nedovází, pro technickou úroveň není podstatné,

zda motory byly stáří 17-18 let nebo fakticky k prvnímu převodu staré 28 let, neboť se vyráběly pořád stejně dokonale. Řešil tedy jen koeficient technické úrovně, který tak snížil o 10 %. Nedokáže si představit, proč znalecký ústav snižoval technickou úroveň o 40-60 %. Nemůže se vyjádřit k tomu, jak dlouho nebyly prováděny konzervace nebo revize, nebylo to blíže specifikováno a motory neviděl. Pokud by měl exaktní podklady, že konzervace byly velmi důkladné, a že byly prováděny přebaly, pak by na svých závěrech nic neměnil, nicméně připustil, že takové doklady o konzervativcích nezískal, a vycházel toliko z úředních záznamů PČR. Při posuzování motorů zařazených do **I. kategorie uváděl, že neměl důvod toto zpochybňovat, motory byly uskladněné v temperovaných skladech, proto na jejich zařazení do kategorií stáří nemůže mít vliv. Netuší však, jak dlouho motory ve skladech byly ani jestli byly ve skladech temperovaných, způsob jejich uskladnění neověřoval.** Svoje znalecké závěry uvedl za předpokladu, že motory byly dobře zakonzervovány a uskladněny, což opět zjistil z úředních záznamů. Také z **jedné smlouvy** bylo potvrzeno, že k uvedení v motoru do provozu postačilo motor umýt, vyměnit pryžové části, modernizovat ho jiným přepadem paliva, sem tam vyměnit náter, odzkoušet motor na motorové brzdě, odstranit případné problémy a znovu ho zabalit a zakonzervovat. K tomu všemu byla ve VOP provedena kalkulace, vyčíslená na částku 28 978 Kč (*jde o kalkulaci sv. Ing. I. zpracovanou v prosinci 2010, kterou soud v kontextu dalšího dokazování považuje za účelovou, vytvořenou dodatečně při kontrole nakládání s odkoupenými náhradními díly z pokynu obž. Ing. V.*). Dále znalec sdělil, že informace k ocenění tedy pocházely především ze záznamů policie, z těchto též dospěl k závěru pro své ocenění, že stačí udržovat motory v temperovaných prostorách na polici v trojbalu s kontrolou po 5 nebo 10 letech, vlhkost se řeší prací a indikátorem koroze. Uskladnění neviděl, o povodních v areálu, kde byly motory uskladněny nic neví, asi by se vyjadřoval jinak, kdyby věděl, že některé z motorů byly pod vodou. Nebyly mu známy ani informace, že v temperovaných prostorách byly motory až po roku 2010, respektive od r. 2012 a že v mezidobí část motoru byla jinde a část pod přístřeškem, vycházel z informací o uskladnění, které získal ve spise, žádné bližší informace k věci nemá. Skutečnost, že motory nebyly poškozené mu potvrdily ale též pasporty, které mu byly v minulém hlavním líčení předloženy, a které byly netknuté. Znalec se domnívá, že nelze užít amortizaci na něco co nebylo provozováno, a to ani v případě, že by byly zjištěny nějaké závady s nutnou opravou. Pro takový případ má znalectví srážky nebo přírážky, zatímco amortizace je snížení technického života. Není tedy schopen se vyjádřit blíže ke konkrétním motorům, které neviděl, vycházel z předpokladů, že motory byly nové, nepoužité a nepoškozené. Pokud původně připustil, že poškození obalů na motoru mohou vést ke snížení kategorie, tak dnes by to tak neviděl, protože kategorii II. tvořily motory provozované a on by spíš snížil hodnotu u kategorie I. Ačkoliv k ZP připojil přílohy o šetření prodejních cen v inzerci, nevycházel z nich, neboť inzerátů bylo málo, proto obvyklou cenu nepočítal. Nezkoumal ani specifika vojenských motorů ani dodržování vojenských předpisů při jejich uskladnění a údržbě, oceňoval motory I. kategorie s výjimkou 2 motorů v III. kategorii. Co se týče rozdílu obvyklé ceny při prodeji se zárukou a bez záruk je znalec přesvědčen, že záruka na cenu zboží nemá vliv, neboť absence záruky neznámá, že by stav motoru byl horší. K dalším 13 zadaným posudkům uvedl, že tyto nezpracoval, domnívá se, že to bylo po dohodě se zadavatelem. K dotazům státního zástupce k možným následkům zatopení motorů a rozsahu oprav, a to i motorů uskladněných na základě informace o výměně jediného motoru v r. 2015, znalec uvádí toliko teoretické vývody a předpoklady, nevyužitelné k posouzení merita věci. Ani k dotazům obhájců neuvedl žádné skutečnosti, které by měly vliv na skutková a právní závěry soudu. Znalecký posudek ústavu pak považuje za dobře vyhotovený na základě

většího množství podkladů. K významně odlišnému závěru ÚSI při zohlednění snížené technické způsobilosti motorů díky zastaralosti technologie pak uvádí, že koeficient technické úrovně je otázkou posouzení znalce, neví, proč ústav je ocenil 40-60% a domnívá se, že taková technická zastaralost tam nebyla, a že 10 % snížení je namístě.

106. Znalec tak i v novém řízení setrval tak na postupech, jež ho vedly k závěrům, uvedeným v písemně podaných znaleckých posudcích, kde stanovil hodnotu převáděných motorů k pásové technice na základě neobjektivních podkladů a ničím nepodložených premis zákonného postupu při udržování vojenského materiálu striktně dle stanovených interních předpisů k údržbě žalovaných motorů, z nichž vychází obžaloba, aniž vzal v potaz výpovědi svědků - zaměstnanců VZ, kde byly motory skladovány, jakož i další údaje, které z provedeného dokazování vyplynuly. ***Znalcem určená cena časová předně nesplňuje zadání OČTŘ k určení pro posouzení věci cenu obvyklou, a dále vychází z předpokladů řádného skladování, kvality náhradních dílů a jejich okamžité použitelnosti k určenému účelu. Takto stanovená cena náhradních dílů oběma znaleckými posudky Ing. Řeháka, který určil „pravděpodobnou cenu časovou“, navíc bez ohledu na technickou zastaralost motorů je tak hodnotou ničím neodůvodněnou a pro stanovení výše škody v tomto trestní řízení zcela neakceptovatelnou.***

107. **Ze znaleckého posudku Ing. Bočka**, znalce z oboru strojírenství pro odvětví strojírenství všeobecné, tanková technika a opravy motorů č. 4/2016 na čl. 858-891 (dříve 9114-9154) soud zjistil, že obhajobou přibráný znalec zkoumal dlouhodobě uskladněný motor UTD-20 v.č.: MHY 2021 ZND1 jakož i dalších 9 motorů UTD-20, uložených ve skladech VOP CZ Šenov u Nového Jičína, přičemž posudek zpracoval 8.6.2016. V podkladech, které obdržel ke zpracování znaleckého posudku, cituje znalec veškerou dostupnou odbornou literaturu a závazné vnitřní předpisy MO, poskytující podklad pro znalecké zkoumání, počínaje MO stanoveným Technologickým postupem pro revizi, dlouhodobou konzervaci a kokonizaci motoru z listopadu 1982, přes Technický postup pro seřízení a zkoušení podskupin motorů UTD-20, technické podmínky BVP-1 z ledna 2005, výkresové dokumentace k jednotlivým dílům motorů, katalogy náhradních dílů, technologické postupy pro defektaci a renovaci dílů, pro provádění generálních oprav dílů z 80. let, schvalovací listy technických podmínek pro provádění generální opravy motorů UTD-20 z ledna 1993 a další konkrétní materiály, týkající se jak motorů UTD-20, tak tankových motorů a podmínek pro jejich ukládání, konzervaci a údržbu. Odkazuje na Směrnici pro ukládání vojenského materiálu, zákon o zahraničním obchodu a cituje odkazy na jednotlivé webové stránky, z nichž čerpal jak informace o kursech měn, tak o hodnotě náhradních dílů nutných k opravě. Z vyšetřovacího spisu pak konstatuje zejména přílohy k oběma žalovaným smlouvám, obsahujícím přehled techniky dle výrobních čísel, kupní smlouvy včetně příloh a oba znalecké posudky, zpracované Ing. Řehákem, které byly jako jediné zpracované v projednávané tr. věci v době jeho zkoumání (tedy těsně před vyrozuměním stran o možnosti prostudovat spis) ve spisu k dispozici. Znalec konstatuje, že 17.5.2016 ve VOP CZ s.p v Šenově u Nového Jičína provedl prohlídky uskladněných motorů UTD-20 za účelem výběru jednoho motoru pro demontáž, a to za účasti ředitele VOP K.K., dále D. S. a R. P. (t.č. již zaměstnance spol. Excalibur a jediné osoby s náhradím vhodným k demontáži motoru). Jeden z motorů byl ve skladovacím stojanu na prototypové dílně firmě VOP CZ, další byly ve skladu v Bludovicích, kde bylo celkem 9 kusů motorů UTD-20, kde byly uloženy v krytých bednách. Kontrolou čísel bylo zjištěno, že souhlasí vždy výrobní čísla na

bedně a na dokumentech, které jsou uloženy navrch zabaleného motoru, **po rozbalení vybraného motoru, a to 55 BNB, vyrobeného v únoru 82, který odpovídal průměrnému stáří motorů uvedených v příloze smlouvy z 19.3.2010, kontrolou však bylo zjištěno, že skutečné číslo motoru je 72 BNB, a že se jedná o nový (nepoužitý) motor. U dalších dvou motorů opětovně bylo zjištěno, že skutečné číslo vyražené na motoru neodpovídá údajům o čísle motoru jak v dokumentaci, tak na bedně, v níž jsou motory uzavřeny. Byla proto provedena kontrola všech motorů, při níž bylo zjištěno, že pouze dva motory se svými vyraženými shodují s dokumenty, deklarujícími stáří a typ motoru. Z připojených dokumentů bylo dále zjištěno, že všechny tyto motory fakticky pocházejí ze 70. až 80. let (datum výroby od 5/74 do 3/88). Znalec konstatuje, že dle čísla motorů byly všechny motory UTD-20 vyrobeny v podniku ZTS M.. Pro datum výroby jsou rozhodná čísla za číslem MHY 20 – např. číslo zkoumaného motoru 21 ZND1. Poslední dlouhodobá konzervace u zkoumaných dvou motorů, které odpovídají deklarovaným motorům ve smlouvě číslo 121806203 ze dne 20.12.2012, tedy jiné smlouvě než žalované, nicméně smlouvě mezi VOP a MO ČR, tedy smlouvě žalovaným smlouvám obdobně, **kdy poslední dlouhodobá konzervace u těchto dvou motorů byla provedena 24 až 25 roků před prodejem, což je v rozporu s vojenskými předpisy.** Dle pokynů znalce byla poté **provedena demontáž** jednoho z motorů v rozsahu částečné demontáže prováděné při revizi motorů po 10 letech dlouhodobé konzervace (tedy v souladu s vojenskými předpisy), přičemž při demontáži bylo zjištěno, že všechny hadice použité na motoru jsou vyrobeny v roce 1984, tedy odpovídají roku výroby motoru a nebyly měněny, tedy revize po 10 letech uložení nebyly prováděny, těsnící kroužky na vložkách válců se při doteku ruky lepí, pryž je nabobtnalá, gumová těsnění jsou ztvrdlá, na pryžových dílech jsou viditelné povrchové praskliny v důsledku stárnutí, na klikové hřídeli je povrchová koroze od těsnění, na klikových čepech jsou drobné drážky, ojnice ložiska, pístní kroužky jsou bez poškození, **vzhledově odpovídají novým dílům, ale vložky válců ve vnějším funkčním průměru v místě umístění těsnících manžet jsou zkorodované.** Vnitřní průměr vložek válců je bez poškození, kresba odpovídá stavbu nového motoru. Bez poškození jsou ventily a sedla ventilů, rozvodová kola, vačkové hřídele. Vstřikovací čerpadlo není funkční a nelze měnit dodávku paliva. Při demontáži vstřikovacího čerpadla, které prováděli Aleš Beránek a V. P., tedy zaměstnanci poškozené společnosti, bylo zjištěno, že u této rozhodující podskupiny motoru, u níž jsou problémy s funkčností vždy, pokud doba dlouhodobé konzervace přesáhne 5 let a doba revize 10 let, bylo zjištěno, že plomby použité na vstřikovacím čerpadle jsou z novovýroby, tedy nebyla provedena ani revize vstřikovacího čerpadla, hřebenové tyče jsou zaseklé, lze s nimi pohnout jen po značném úsilí. Po demontáži elementů čerpadla zjištěna koroze, na funkční ploše pístků, která způsobila zaseknutí hřebenových tyčí a nefunkčnost vstřikovacího čerpadla. Přitom výtlačné ventily po demontáži ze vstřikovacího čerpadla jsou vždy odeslány do kooperace firmě, vyrábějící vstřikovací čerpadla, neboť tuto specifickou operaci žádá z opraven motorů UTD-20 po technické stránce dosud nezvládla. Po zkoušce vstřikovacích ventilů bylo zjištěno, že 4 netěsní, pouze u jednoho bylo nastavení tlaku v toleranci. Při demontáži olejových čističů, tedy palivového čističe olejového a vodního čerpadla, tyto podskupiny vzhledově odpovídají novým, ale pryžová těsnění a manžety vykazují známky zestárnutí pryže a musí na nich být provedeny revize včetně funkčního přezkoušení na stendech. Dynamo a startér jsou funkční, vzhledově odpovídají nové podskupině. I zde s ohledem na stárnutí pryžových dílů musí být provedena výměna těsnění těsnících kroužků, manžet atd., to znamená provedení revize opět včetně funkčního přezkoušení. **Z provedeného šetření vyvodil znalec jednoznačný závěr, že motor po vyjmutí z konzervačního obalu, tedy ve stavu před demontáží, byl****

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje R.S.

neprovozoschopný, a to pro nemožnost spuštění motoru z důvodu povrchové koroze vstřikovacího čerpadla, i v případě výměny vstřikovacího čerpadla za nové by netěsnost vstřikovacích trysek způsobila postupné propálení dna pístů a poškození celého motoru. Nefunkční pryžové těsnící kroužky na vložkách válců, které by po krátké době provozu zapříčinily průnik chladicí kapaliny do oleje s následným zadřením motoru, pro netěsnost ostatních pryžových dílů, které vlivem stárnutí pryže způsobí únik chladicí kapaliny a únik oleje, případně průnik chladicí kapaliny do oleje a následně poškození motoru. Tedy aby byl motor funkční, musí být vždy před montáží opraven. Ve znaleckém posudku, na který znalec odkázal při výslechu v hlavním líčení, pak **podrobně popsal rozsah nutné opravy motoru UTD-20** včetně vyčíslení materiálu na tyto opravy i na provedení základní revize, shrnul veškerý rozsah prací, který je v hrubém nepoměru s rozsahem prací, které v přehledu ke svému výslechu v přípravném řízení připojil svědek I. a dospěl tak k závěru, že nákladová mzda opravy motory UTD-20 v cenách března 2010 činil při základním rozsahu revize v délce 7 230 minut (tedy 120,5 hodiny) při ceně práce 12 korun za minutu, tedy 720 Kč za hodinu, celkové náklady 86.760 Kč, při zvýšeném rozsahu revize dalších 5.280 Kč (cca 7,3 hod.) celkem částku převyšující 92.000 Kč, a to bez konzervace a bez dlouhodobého uložení. Při započtení konzervace a dlouhodobého uložení pak **náklady pouze na práci by činily 111.840 Kč na jeden motor. Včetně materiálových nákladů pak bez konzervace bez revize stála 137.400 Kč a s konzervací a revizí 157.800 Kč.** V cenách dubna 2013 pak celkové náklady včetně konzervace a dlouhodobého uložení by činily 155.000 Kč včetně materiálu, pouze za práci 103.600 Kč při základním rozsahu revize, při zvýšeném rozsahu revize, který znalec předpokládá za nutný, celkem 108.733 Kč za jeden motor UTD-20. Zvýšené náklady pak odůvodňuje nutností způsobenou korozi a zvýšenou pracností při nedodržení desetiletých odstupů mezi jednotlivými revizemi. Při opravě motorů bylo dále nutno navíc u vojenských motorů provést unifikaci přepadu paliva u všech motorů vyrobených před rokem 1980, což náklady dále navýší, přičemž rozdíl mezi nákladovou cenou opravy u motorů se odlišují s odstupem 3 let mezi uzavřenými smlouvami maximálně o 4,15 %. Znalec poukazuje na skutečnost, že **motory UTD-20 jsou pro konečného uživatele prodejné pouze na zahraničních trzích, a to v souladu s mezinárodními závazky České republiky** a jejími zahraničně politickými obchodními a bezpečnostními zájmy po udělení licenci na daný obchodní případ, a po technické stránce musí motor ve všech parametrech splňovat podmínky nového motoru, přičemž zájem o koupi motorů není stálý a prodejní cenu zná pouze úzký okruh zainteresovaných pracovníků, kdy informace o ceně pro konečného uživatele jsou přísně střeženy. **Ke stanovení obvyklé ceny se však znalec vyjádřil, že stanovení této ceny je nad rámec jeho kompetence a cenu proto nestanovuje. Vyčísлил pouze cenu nákladů na opravy, úpravy, a to jak bez materiálu, tak včetně materiálu pro konkrétní zkoumaný motor.** Svá tvrzení pak znalec doložil jednak fotodokumentací, učiněnou při demontáži jednotlivých agregátů, jednak připojenými přílohami včetně přiloženého záznamu o dlouhodobé ochraně a kopií motorových sešitů ke zkoumaným motorům.

108. Při opětovném výslechu před soudem též slyšený **znalec Ing. Boček** setrval na svých původních znaleckých závěrech, na které odkázal na základě zkoumání jednoho z motorů převáděných z MO na VOP CZ k technickému stavu rozebraného motoru UTD-20 a obhlídkou dalších motorů. Rozporuje jak závěry znaleckého posudku ÚSI, tak znalce Ing. Řeháka co do technického stavu převáděných motorů, jejich schopnosti okamžitého zprovoznění ve vojenské technice, tedy parametrů, které mají bezprostřední vztah k určení ceny motorů a případných

nákladů na jejich uvedení do stavu způsobilém k řádnému provozu. Znalec opakovaně namítá, že tito zcela nepochopili rozdíl mezi běžnou technikou a vojenskou technikou, na jejíž opravy, záruky a hodnotu mají vliv právě okamžitá upotřebitelnost a perfektní stav, schopnost provozu v náročných podmínkách, do nichž jsou náhradní díly k bojové technice vysílány. Ve svém značně emotivní projevu odkazuje na své znalecké závěry, letitou praxi v oboru. Připomíná, že při znaleckém zkoumání posuzoval předmět zkoumání (tedy motor UTD-20) v souladu se svojí specializací technika, a to v rovině hodnoty stroje použitelného k okamžitému vojenskému využití. Jeho závěry tak nesměřují k přímému srovnání ceny obvyklé, k jejímuž určení není znalec oprávněn, ale k posuzování specifického druhu materiálu, který je morálně, technicky i spolehlivostí při dlouhodobém skladování a nevyužívání zastaralý, a svou kvalitou z hlediska záruk ve vojenské technice standardně používané se blíží stavu techniky používané.

109. *V této části se co do srovnání dlouhodobě nevhodně skladovaných motorů s motory v provozu pak závěry znalce ztotožňují nejen se závěry dalšího specialisty z oboru prof. Ing. Stodoly, který dochází i ke stejným technickým závěrům, ale též znalce doc Ing. Semely, který závěr o srovnatelnosti dlouhodobě skladované neužívané techniky a techniky v provozu nejprve sám ve znaleckém posudku vyjádřil, při výslechu před soudem ji pak jako možnou připustil.*

110. Ze znaleckých posudků zpracovaných prof. Ing. Stodolou, znalcem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, zjistil soud následující:

111. **Znalecký posudek pod pořadovým číslem 49-4/17 ze dne 10.4.2017 (na čl. 9015-9028) byl znalcem prof. Ing. Stodolou zpracován z podnětu obhajoby obž. Ing. V.. Zadáním znaleckého posudku bylo znalci uloženo odpovědět na otázky kvalifikovaného posouzení technického stavu motoru UTD-20 v.č.: MHY 21ZNDI, který byl k prohlídce znalců přístupný na pracovišti VZ Nový Jičín (VOP CZ), tedy k jeho k provozuschopnosti, opravitelnosti, k posouzení nákladů opravy a stanovení obvyklé prodejní ceny konkrétního zkoumaného motoru k březnu 2010 a k dubnu 2013, jakož i k uvedení dalších důležitých okolností. Tento motor byl zpřístupněn za účelem zkoumání po defektaci znalci Ing. Bočkovi a následně s odstupem několika měsíců též znalci Ing. Stodolovi, který k dotazu soudu zcela vyloučil, že by koroze, kterou shledal na motoru rozebraném již pro účely zkoumání Ing. Bočka, mohla vzniknout za dobu několika měsíců od předchozího znaleckého zkoumání, s tím že je to otázka let.**

112. *Pro vyloučení pochybností považuje soud za nutné připomenout, že zkoumaný motor UTD-20 v.č.: MHY 21ZNDI je jedním z nepoužívaných motorů UTD-20, vyřazených v procesu optimalizace zásob koncem r. 2012, který se stal předmětem smlouvy o úplatném převodu 10 ks motorů do práva hospodařit VOP CZ, uzavřenou mezi MO ČR a VOP CZ dne 20.12.2012 smlouvou č. 121816203 na čl. 1591 – 1593- zpracovatel Ing. V.. Tato skutečnost vyplyvá mj. ze sdělení VOP CZ na čl. 12552 a násl., přičemž z níže podrobněji citovaných listin vč. Zápisů Komise z listopadu a prosince 2012 včetně příloh (viz podrobněji pod bod. 148 odůvodnění rozsudku) bylo zjištěno, že úplatný převod této části nepoužitých motorů UTD-20 byl Komisí schválen ve prospěch VOP CZ za jednotkovou cenu motoru ve výši 102.000 Kč a to zcela shodně jako další úplatný převod celkem 30 ks motorů UTD 20, jež byly 20.12.2012 převedeny Smlouvou č. 121816204, jejímž zpracovatelem za OXXXM byl sv. Ing. M.. V obou případech byly nežalované převody obdobného zboží – tedy motorů UTD-20*

realizovány za cenu nižší než v případě žalovaného úplatného převodu 111 ks motorů UTD-20 (z toho 2 kusů deklarovaných ve III. kat.), převáděných shodným způsobem a za shodných podmínek žalovanou Smlouvou č. 131806109 z 2.5.2013, a to za jednotnou cenu bez ohledu na kategorii zboží ve výši 103.020 Kč za 1 kus.

113. Znalec shrnul všechny spisové podklady, mezi nimiž byly jak smlouvy o úplatném převodu majetku mezi ministerstvem obrany a VOP, tak účetní doklady o vyřazování, pasparty motorů, záznamy o dlouhodobé ochraně konkrétního zkoumaného motoru i dalších motorů, uskladněných ve vojenském zařízení. Znalec se v písemně podaném znaleckém posudku podrobně zabýval specifikací konkrétního typu motoru UTD-20, jeho popisem, způsobem skladování, stejně jako ukládáním speciální techniky v souladu s vojenskými předpisy, a to s rozlišením krátkodobého uložení po dobu do jednoho roku, a dlouhodobého uložení po dobu více než 1 rok, zpravidla 5 let. Dále ke způsobu skladování, dnes tzv. „rezervace majetku“ v podmínkách AČR uvedl, že prioritou skladování je zachování technického života výrobků a jejich bojeschopnost - tomu odpovídají interní předpisy, určené pro zachování technických požadavků s předepsanou skladovou dokumentací, kdy skladovaná technika musí mít stanovené podmínky skladování, zabezpečující zachování požadované užitné hodnoty, musí mít stanovené doby záruk skladování a jejich možné přípustné odchylky. Skladování techniky a způsob obhospodařování vojenských materiálních hodnot je činností značně choulostivou, neboť v těchto etapách hospodaření s majetkem dochází k vzniku většiny podstatných vad na jakosti materiálu, který snižuje využitelnost prostředků, jemuž se AČR snaží zabránit vytvořením účinných technických opatření i podmínek pro skladování a manipulaci. Znalec vysvětluje systém **revize jako zvláštního druhu opravy, uskutečňované ve stanovených časových normách u dlouhodobě skladované vojenské techniky a materiálu s charakterem nedotknutelných zásob, a to po 10 letech dlouhodobého uložení, kdy tuto revizi uskuteční určené opravárenské organizace dle stanovených technologických postupů, a jejichž cílem je obnovit provozuschopnost skupin, podskupin součástkových celků, vyměnit provozní hmoty a pryže, které stárnou, či z důsledku opotřebení nevyhovují stanoveným normám, a uskutečnit zákonné revize určených technických zařízení a kalibrací měřidel.** Popisuje, že revize zahrnuje demontážní práce vybraných částí soustav motorů, a to mazací, palivové, chladičí dynama a startérů, mytí a čištění, diagnostickou kontrolu technického stavu a opotřebení kompletní výměnu pryžových a dalších dílů, zejména těsnění kroužků, podložek, vložek, manžet, zátek, hadic atd., a to až 600 různých prvků. Dále montážní práce, seřizování, kontroly, záběh motoru na motorové brzdě, odstranění možných závad po záběhu, konzervace, případně i speciální balení a ukládání do palet. K posuzovanému motoru UTD-20 uvádí, že v současné době neexistuje relevantní dokument, který by konzervaci tohoto motoru řešil, kdy poslední oficiální dokument platil od roku 1980 do 31.12.1989. Popisuje rozsah konzervace a vyjadřuje se též k třídění vojenského materiálu, jehož použitelnost se hodnotí porovnáním výsledků prohlídky měřením s technickými podmínkami pro hodnocení do tří skupin, a to do **I. kategorie materiálu plně použitelného, II. kategorie materiálu dočasně nepoužitelného**, který vyžaduje opravu, a **III. kategorie materiálu nepoužitelného a neopravitelného**. Znalec popisuje jím provedenou prohlídku dvou motorů ze dne 9.12.2016 u VOP CZ s.p., a to jednoho celkově demontovaného motoru UTD-20 číslo 21ZND1, a dále vybaleného z uložení, motoru číslo 64TNC1, dále kontrolu skladovací bedny, obalu motoru s otevřením obalu, a to za účasti výkonného ředitele VOP CZ Ing. K., a dále za účasti prof. Č. a dr. K. z Univerzity obrany Brno. Též znalec Ing. Stodola shodně s Ing. Bočkem konstatuje, že **dokumentace obou zkoumaných**

motorů neodpovídá skutečnosti, faktická čísla motorů neodpovídají přiložené dokumentaci, nicméně oba zkoumané motory vyrobené v počátku 80. let jsou nepoužité. Třetí z motorů byl kontrolován pouze vizuálně. Oba motory měly být údajně konzervovány v roce 1984 a 1987 dle připojené dokumentace, následně zabaleny do speciálního papíru, smršťovací fólie a uloženy do speciální bedny. Údaje o datu konzervací motorů není možno exaktně potvrdit, neboť nesouhlasí údaje dostupné v dokumentaci a neexistují žádné věrohodné informace o revizi po 10 letech. **Zkoumaný motor rovněž nebyl skladován v odpovídajícím skladu**, neboť tato komodita vyžaduje skladování v suchém skladě bez podstatných výkyvů teploty s definovanou vlhkostí, kdy změny teplot vedou k ovlhčování a rosení, což je **základní zdroj vzniku elektrochemické koroze, kterou prohlídka odhalila**. U posuzovaného motoru tedy jednoznačně došel znalec k závěru, že **jde o materiál II. kategorie, kdy některé součásti jsou dokonce materiálem III. kategorie, tedy nepoužitelným**. O revizích neexistují žádné relevantní informace, a ke konzervaci motorů mělo dojít naposledy pravděpodobně v prosinci 1984, přičemž údaje též nejsou relevantní. **Tyto závěry se týkají motoru, který byl dosud neprovozovaný, zabalený v originálním neprodyšném obalu, tedy originálním papíru pravděpodobně z první konzervace, uložený dále v plastové smršťovací fólii v ocelové bedně, u něhož vnější prohlídka motoru neukázala žádné podstatné změny, tedy vizuálně byl bez povrchové koroze**. Při bližším zkoumání shledal znalec, že vložky válců jsou masivně napadené korozí, v malé míře je napadený stopami koroze v místě těsnění klikových hřídel, počínající koroze je na rozvodových kolech. Při zkoumání těsnění bylo zjištěno, že u zkoumaného motoru jsou použity železoazbestové a měďazbestové podložky, které se v současné době nesmějí užívat, přičemž všechny pryžové součásti jsou zcela zničené, ztvrdlé, lámavé, na dotyk roztřepené a pro provoz tedy zcela nepoužitelné. Obě trouby, sací a výfukové, masivně zkorodované, vstříkovací čerpadlo neumožňuje pohyb součástí dávkování paliva, jde o nefunkční zařízení s korozními změnami. Zjištěna byla koroze pístů, částečně válečků, netěsnost vstříkovačů, počínající koroze a produkty zvýšeného tepelného opotřebení. Na základě těchto shledaných závad **není předmětný motor schopen standardní činnosti, nemůže být nastartován, např. na motorové brzdě nebo ve vozidle**, má nefunkční některé důležité soustavy, např. vstříkovací čerpadlo, kdy na vině je příliš dlouhá doba skladování při nedodržení standardních postupů dlouhodobého ukládání, nevhodné skladování se změnami teplot, a zejména neprovádění revizí RE 10, což lze doložit nejen konkrétním technickým stavem kontrolovaného motoru, ale rovněž stavem dokumentace, která nebyla standardně vedena, případně byla z nezjištěných důvodů zaměněna, a kontroly technického stavu uloženého motoru nebyly vůbec prováděny, resp. neexistují o nich žádné záznamy. Motor proto **nemůže splňovat požadavky zařazení do I. kategorie**. Pro stanovení obvyklé ceny motoru UTD-20, která vyjadřuje hodnotu věcí a určí se porovnáním, **znalec neměl zcela relevantní informace z otevřených zdrojů, které jsou nezbytné pro jednoznačné zpracování posudku, mimo otevřené zdroje získal znalec informace o cenách motorů UTD-20 nakupovaných pro AČR v letech 1998, 2005, 2011, 2013 a 2015, a zpracovaný posudek a jeho porovnání tak vychází pouze z těchto zdrojů**, resp. z průměrných cen realizovaných v těchto letech, a **znalec tak nemůže provést výpočet obvyklé ceny, ale uvádí kvalifikovaný odhad toho, že cena předmětného motoru se blíží ceně obvyklé**. Při výpočtu technické hodnoty pracuje znalec s výpočtem základní amortizace dané znaleckým standardem číslo 1/2005 pro amortizační stupnici zvláštních vozidel, a to procentuální srážkou za dobu provozu 17 let a starší, kdy znalec dochází k závěru i u motoru, který nebyl provozován, že **extrémně dlouhá doba uložení a velmi pravděpodobné nevhodné skladování má stejný vliv, dokonce větší vliv, než**

standardní doba provozování. Při výchozí ceně motoru 214.804 Kč tak cena po amortizaci, tedy srážce ve výši 90 % činí **21.480 Kč za 1 ks motoru UTD-20 k r. 2010, a to za předpokladu, že platí teze, že extrémně dlouhé skladování má stejný vliv jako standardní doba provozování.** Při výpočtu časové ceny motoru dochází znalec k závěru, že obvyklou prodejní cenou motoru bez amortizace (když platí teze, že během skladování není využita srážka ceny za základní amortizaci, ale je využita srážka za technický stav), stanovil znalec vypočtenou **cenu obvyklou ve výši 42.961 Kč.** Při výpočtu **průměrné ceny, tedy s amortizací a bez amortizace** dochází k **průměrné částce 32.220 Kč** za jeden kus motoru. V závěru tedy znalec souhrnně hodnotí technický stav zkoumaných motorů, kdy k datu první smlouvy byl zkoumaný motor stár téměř 29 let, k dubnu 2013 pak více než 31 let, případný posun v technické dokumentaci při pozdější výrobě není z hlediska amortizace i z hlediska posudku však podstatný, když **technické parametry motoru pro nefunkčnost nelze zkontrolovat, technická dokumentace je nevěrohodná a předložený zkoumaný motor neodpovídá funkčním a standardně použitelným motorům I. kategorie, neboť je neprovozuschopný, a to zejména v důsledku nestandardně dlouhé doby uložení, nestandardnímu pravděpodobnému skladování a neprovádění revizí po stanovené době.** Při výpočtu hodnoty opravy či úpravy motorů, poukazuje znalec na relativně náročnou nálezovou opravu, spočívající v kompletní demontáži plného motoru až na součástky v defektaci jednotlivých součástek, k výměně všech pryžových částí, hadic, těsnicích materiálů, odstranění veškeré koroze, výměna zkorodovaných částí, jež nelze uvést do původního stavu novými, doplnění přepadu paliva, kompletní montážní práce motoru a jeho soustav, zabíhání na motorové brzdě, odstranění následných závad, konzervace, balení a uložení, kdy u těchto prací nestačí realizovat pouze klasickou revizi RE10 v základním rozsahu, ale provedení kompletní nálezové opravy. Hodnotu nákladů na opravy či úpravy včetně práce tak stanoví znalec při časové náročnosti standardní revize bez následné konzervace v délce řádově 7100 minut, tedy 118 hodin, za aktuální cenu hodiny práce dle VOP CZ 1 100 Kč, pouze v nákladech za práci ve výši cca 130.000 Kč. Další náklady na materiál ve výši cca 33.000 Kč. Časová náročnost, nálezové opravy bude individuální, pro zkoumaný motor činí cca 25 hodin, tedy cca 27.500 Kč. **Odhadnutá cena revize včetně potřebného materiálu a nálezové opravy činí 187.500 Kč,** u konkrétního zkoumaného motoru, který byl smlouvou číslo 121816203 mezi MO a VOP CZ zakoupen za částku 102.000 Kč (informace z předložené smlouvy). Závěrem znalec upozorňuje, že **zcela relevantní porovnání není možné uskutečnit, neboť neexistují nezpochybnitelné statisticky významné informace, z otevřených zdrojů o dosud zrealizovaných prodejních cenách porovnatelné komodity.**

114. *Ve vztahu ke zkoumanému motoru soud toliko podotýká, že rozebraný motor byl ve stejném stavu k dispozici ve VOP CZ ještě v srpnu 2020 a pravděpodobně i později (viz přípisy na č.l. 12554, 12552, 12553A trest. spisu), přesto nebylo znaleckému ústavu ÚSI v rámci znaleckého zkoumání umožněno se s ním seznámit a učinit na základě osobní obhlídky případné závěry, vztahující se k tomuto znaleckému posudku, když zástupci ÚSI žádný z motorů v demontovaném stavu neviděli.*

115. Z posudků znalce prof. Ing. Stodoly, zpracovaných na základě přibrání tohoto znalce v trestním řízení PČR sp.zn: ÚOOZ 1975/TC-2013 na základě opatření o přibrání znalce dle § 105 tr.ř. ze dne 30. května 2014, zařazených do spisového materiálu až nalézacím soudem, na jejichž závěry znalec při výslechu znalce dne 9.4.2024 odkázal, byly zjištěny tyto skutečnosti:

116. Za zásadní pro posouzení věci považuje soud **znalecký posudek č. 36-6/2014** na čl. 12043 – 12045. zpracovaný **znalcem prof. Ing. Stodolou** dne 30.6.2014 **ke stanovení obvyklé** (v názvu nesprávně uvedeno obecné) **ceny 105 kusů vznětových motorů UTD-20 převáděné mezi MO ČR a VOP-026 Smlouvou č. 1018006013 z 2.5.2010.** Znalec prof. Ing. Stodola, který dostal ke zkoumání z podkladů toliko smlouvu s přílohami a seznam převáděných motorů s uvedenou specifikací v nich odkazuje na znalecké standardy a odbornou literaturu, z níž vychází. Technickou hodnotu motorů stanoví při započtení amortizace u doby provozu techniky 17-20 let ve výši 10% dle amortizační stupnice, a to ve **výši 21.495 Kč pro r. 2010.** Současně poukazuje na skutečnost, že se mu nepodařilo získat informaci o fyzickém stáří motorů, vychází tedy z min. doby 17 let, kdy výrobce n.p. Detva ukončil činnost, a výpočet činí bez znalosti stáří konkrétních motorů a bez možnosti provést jejich prohlídku. Porovnáním **zjištěné průměrné ceny prodáváných motorů UTD-20 soukromou firmou a dále z celkem 8 prodejních cen vozidel BVP na českém trhu,** získaných z webových stránek www.armypoint.cz, dospěl znalec k závěru, že průměrná cena prodáváných motorů činí 148.000 Kč /ks v místě a čase uzavření smlouvy, když v případě znalosti hodnoty celého vozidla stanovil průměrnou cenu motorů jako 24 % aktuální ceny celého vojenského vozidla v té době prodáváného (dle původního sdělení znalce za 462.500 Kč, dnes již znalec hodnoty nezná, nicméně z listin předložených MO byly soudem zjištěny ceny prodeje výrazně nižší, cca 50%-70% této ceny). Takto zjištěnou cenu prodeje UTD-20 ve výši 148.000 Kč dělil vypočtenou cenou časovou ve výši 10% ceny výchozí, pocházející z ISL, tedy cenou ve výši 21.496 Kč, čímž získal koeficient prodejnosti těchto náhradních dílů ve výši 6,9, jímž násobil časovou cenu všech 105 ks motorů a dospěl k závěru, že obvyklá cena 105 ks motorů UTD-20 na českém trhu v rozhodném období činila celkem 15.573.466 Kč, a to s ohledem na místo a dobu uzavření smlouvy, tedy cca 148.319 Kč. Současně znalec upozorňuje, že skutečnou tržní cenu nedokáže určit nikdo, a to ani znalec, odhadce či soud, protože se jedná vždy o neopakovatelnou a jedinečnou dohodu mezi prodávajícím a kupujícím. Dále je nutno připomenout, že v úvodu svých ZP znalec uvádí, že **tyto ceny stanovil znalec v r. 2014 za situace, že všechny motory jsou bez poškození.**

117. Další znalecký posudek zpracovaný znalcem Ing. Stodolou dne 23.6.2014 pod pořadovým číslem **ZP 37-06/14 na čl. 12046-12049** se vztahuje k uzavřené Smlouvě o převodu práva hospodařit mezi **MO ČR a VOP-026** číslo **101806119**, tedy ze stejného období jako převody žalované pod b. 1 obžaloby. Tato smlouva není předmětem obžaloby a týká se výpočtu obvyklých cen jiných převáděných typů motorů, které však byly provozovány. Postup výpočtů je zde shodný, ovšem s ohledem na provozování při je redukován technický stav těchto motorů ze 100% na 50%.

118. Ke smlouvám, jež jsou předmětem projednání věci nebyl zpracován ani znalecký posudek **ZP 38-06/14 na čl. 12050-12053** z 27. června 2014, zpracovaný ke smlouvě č. 121803190 m.j. na 30 ks neprovozovaných motorů UTD-20, a stejně tak **znalecký posudek č. ZP 39-6/2014 z 30.6.2014**, zpracovaný ke smlouvě č. 121806203 na 10 ks neprovozovaných motorů UTD-20, neboť oba stanovily dle stejných výpočtů obvyklou cenu neprovozovaných motorů UTD-20, převáděných smlouvami o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit VOP-026 Šterbnerk v roce 2012, byť bezprostředně s projednávanou věcí souvisí, neboť jde o stejné typy smluv, stejný typ neprovozovaných motorů UTD-20 a o **stejně závěry znalce.** S ohledem na časový posun a mírnou úpravu účetní ceny v ISL se výpočty znalce Ing. Stodoly nepatrně liší jen

ve vztahu k časové hodnotě, k datu smluv uzavřených v r. 2012 odpovídající částce 21.480 Kč, kdy při shodném výpočtu a amortizaci 90% se výpočty obvyklé ceny neliší od smluv žalovaných pod b. 1 obžaloby. Přesto, že se tyto 2 převody zkoumané znalcem nijak neliší od obžalobou napadené smlouvy č. 101806013, stala se však předmětem obžaloby toliko Smlouva posledně citovaná smlouva.

119. Při předložení vyžádaných znaleckých posudků **prof. Ing. Stodola v průvodním dopisu ze dne 25. října 2018** (dnes na č.l. 9874) upozornil na skutečnost, že na základě informací, které osobně získal při posouzení skutečného technického stavu motoru UTD-20 ve VOP CZ SP Šenov u Nového Jičína, tedy ve znaleckém posudku č.49-4/17, **nejsou tyto posudky aktuální, neboť při současných znalostech by ceny motorů byly ve všech znaleckých posudcích nižší. Snížení by vycházelo z nižších hodnot koeficientu prodejnosti, který předpokládá, že posuzovaná komodita je provozuschopná, což není u motorů splněno.** Současně znalec odpověděl na výzvu soudu, aby uvedl privátní informace o cenách, za které AČR nakoupila motory v jednotlivých letech, kdy uvádí, že údaje, z nichž vycházel, byly získány od **materiálových hospodářů agentury logistiky MO**, nikoliv od spol. Excalibur Army. Ceny zjišťoval kolega, zabývající se logistickými procesy v AČR, a ceny za nákupy jednotlivých motorů byly v roce 1998 – 216.438 Kč, v roce 2005 – 220.986 Kč, v roce 2011 – 214.978 Kč a v roce 2015 – 214.807 Kč. Tyto ceny v posudcích nevyužil, jejich hodnota spočívala pouze v porovnání relací nákupu a jejich změn v jednotlivých letech. K posudkům předloženým znalcem na č.l. 10.115 a násl. v původním řízení (dnes na č.l. 9874-9785) je nutno dodat, že prokazatelně šlo o nedokončené ZP, neboť v nich znalec vyčíslil obvyklou cenu motorů porovnáním se zjištěnou prodejní cenou celého vozidla BVP, z něhož ceny motor tvoří dle jeho dlouhodobých výzkumů 24% celého vozidla. Z tohoto důvodu pak při přepočtu znalci vychází koeficient prodejnosti u motorů BVP na 5,4 (nikoli na 6,9 jako v dokončeném ZP) a **cena 1 motoru UTD-20 byla znalcem dle této metody vyčíslena na 111.000 Kč/ks.** Jak znalec uvedl následně při svém opakovaném výslechu, tuto metodu použil toliko jako pomocnou, při konečném výpočtu se jí neřídil, nicméně za správnou považuje hodnotu po amortizaci, tedy ve výši 10% ceny účetní.

120. Společně s původně zatajenými posudky znalec prof. Ing. J. Stodola předložil též další listiny ve vztahu k výraznému krácení znalečného, a to včetně **vyjádření znalce ze dne 21. ledna 2016**, v němž výslovně uvádí, že se neodvolává proti zkrácení znalečného, ale zdůvodňuje nepochopení odůvodnění svých ZP a namítá, že závěry jeho posudku jsou odůvodněné a relevantní a tyto též obhájí před soudem. Připomněl, že k těmto závěrům dospěl po analýze několika metod posuzování, kde vybrané metody uvádí v další části textu. Současně upozorňuje na povinnost policejního orgánu vyhledávat a uvádět všechny druhy důkazů bez ohledu na to, zda svědčí ve prospěch nebo neprospěch obviněného podle § 164 odst. 3 tr. řádu a upozorňuje na zásadní rozpor v jeho posudku a závěrech posudku Ing. Řeháka, a rozporuje metody užívané Ing. Řehákem, které nejsou ničím odůvodněné, přičemž odkazuje na odbornou literaturu, např. Český obranný standard, Pokyny NATO pro analýzu nákladů životního cyklu atd. K postupu při stanovení technického, tedy fyzického opotřebení, odkazuje na monografii, kterou vydal společně s dalšími odborníky v roce 2008 jménem Univerzity obrany. Systematicky vytýká pochybení znalce Ing. Řeháka a upozorňuje na skutečnost, že znalecký posudek je pouze druh důkazního prostředku a znalec je institutem důkazního práva, nikoliv pomocníkem kterékoliv z procesních stran, přičemž znalecký důkaz není bezchybný a znovu **poukazuje na to, že skutečnou tržní cenu, tedy cenu**

v místě a čase obvyklou nedokáže nikdo určit, neboť jde o neopakovatelnou a jedinečnou dohodu mezi prodávajícím a kupujícím, přičemž obvyklou cenu lze jen odhadnout a to tam, kde se právě obchoduje s prakticky shodnými nebo podobnými komoditami. V daném případě se však jedná o stanovení obvyklé ceny u unikátní komodity, kde definice ceny obvyklé neexistuje, neboť s obdobnými věcmi se standardně neobchoduje.

121. **Znalec prof. Ing J. Stodola DrSc.**, byl soudem byl opětovně slyšen v hlavním líčení dne 9.4.2024, a to ke všem posudkům, zpracovaným v tomto trestním řízení, a konfrontován se závěry znalců ÚSI, jakož i se závěry dalších znalců, kteří posudky ke stanovení ceny obvyklé, popř. časové zkoumaných motorů, popř. i celé techniky zpracovali. Po poučení uvedl, že nemá žádný vztah k projednávané věci ani k účastníkům řízení, jen k materií věci, tedy ke zkoumaným motorům.

122. Před zahájením výslechu znalce namítl jeho podjatost státní zástupce, a to s ohledem na skutečnost, že v řízení před vrácením věci k došetření do přípravného řízení znalec zpracoval současně posudky na stejný předmět zkoumání pro obě procesní strany, tedy nejprve pro PČR a následně pro obhajobu. Tato námitka byla předmětem samostatného rozhodnutí soudu, který znalce podjatým neshledal. S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o případném vyloučení znalce spadalo po celou dobu přípravného řízení do jeho kompetence, považuje ji soud toliko za obstrukční jednání státního zástupce před plánovaným skončením dokazování, neboť objektivní důvod podjatosti znalce na základě zpracovaných posudků na konkrétní motor zkoumaný in natura a posudek zadaný PČR na obecné určení ceny motorů jako náhradních dílů, jež není možno zkoumat, není rozhodně v jakékoli kolizi – o čemž konečně svědčí samy znalecké závěry téhož znalce.

123. Při výslechu znalec odkázal na všechny ve věci vypracované znalecké posudky, jež zpracoval jak na základě opatření PČR dle § 105 tr.ř. ze dne 30.5.2014 pod č. 36-6/2014, č.37-6/2014, č.38-06/2014 a č.39-06/2014 a OČTŘ při podání obžaloby zatajených, stejně tak odkázal též na posudek č. 49-4/2017 zpracovaný z podnětu obhajoby. Uvedl, že v předchozích vyjádření uvedl vždy pravdu a v žádném z posudků a výpovědí nemá žádný důvod své závěry měnit, a to ani po seznámení s posudkem ÚSI. Na poskytnuté posudky dalších znalců a jejich závěry reagoval znalec nejen při svém výslechu ale též v podrobných písemných vyjádřeních, uvedených níže, přičemž výhrady k posudku znalce Ing. Řeháka vtělil již v prvním řízení před soudem do výše citovaného vyjádření při předložení ZP č. 36-39/6/2014. Z opakované obsáhlé výpovědi znalce považuje soud za podstatné níže uvedené skutečnosti: K dosavadní praxi Ing. Stodola uvedl, že má v oblasti vojenské motorové techniky celkem 53 let praxe, neboť nastoupil do armády v roce 1965, do roku 2002 pracoval jako technik na různých úrovních a v různých útvarech, a to včetně skladové techniky, s níž pracoval až do důchodu. V současné době stále pracuje na Univerzitě obrany jako vysokoškolský učitel, v minulosti byl na této univerzitě vedoucím katedry bojových a speciálních vozidel, a dvě období též děkanem fakulty vojenských technologií, přičemž pracoval výzkumně i vědecky. Znalec uvedl, že od doby, kdy posudky zpracoval, nemá žádné nové údaje, které by jeho závěry měnily, je to už mnoho let. **Trvá na tom, že pokud jde o 30 let staré motory, skladované v nestandardních podmínkách, o které se nikdo nestará, protože na to nejsou ani síly ani peníze, dojde do stavu, že může určit jeho cenu 10% z účetní ceny. Nemůže počítat s inflací ani růstem cen, ten výrobek nenabývá hodnotu, ale docela masivně ji ztrácí.** Připodobňuje

skladování motorů k vojenské technice ke skladování munice, pohonným hmotám, lékům či potravinám, které v čase také ztrácejí hodnotu, **nebot' jsou jednak zastaralé a jednak degradované**, nebot' na nich **nebylo prováděno něco, co se nazývá revize**. Parametry rozsahu revizí jsou dány, dnes už nezná, ale revize trvá nejméně 100 hodin. Nejde o kontrolní úkon, ale vždy o opravu, nebot' se předpokládá, že po 10 letech jsou pryž. součásti zničeny, ty se mění vždy. V rámci revize pak probíhala nálezová oprava, po níž se mění dle výsledků nálezu i další součásti, tak jak bylo nutné u jím zkoumaného rozebraného motoru. U jednoho toho posudku, který dělal měl rozebraný motor (ZP č. 49/2017), měl fyzicky v rukou ty náhradní díly, fotil je, a jsou téměř na III. kategorii, tedy neopravitelné. Firma umí opravit téměř všechno, ale stojí to obrovské náklady, aby to dostali do původního stavu. **K posudku ústavu prof. Ing. Stodola uvedl**, že ÚSI nikdy nedělal vojenskou problematiku, **vždy posuzují ceny s nárůstem ročních cen, v tom je to paradigma**. Tímto způsobem lze oceňovat věci nemovité i věci movité, ale **nelze takto oceňovat výbušniny, léky ani uskladněné motory, které jsou skladovány bez péče**. Zná to z vlastní zkušenosti, když měl na starosti nedotknutelné zásoby a bojoval s těmito problémy. A dlouhá doba je to nejhorší, co může nastat, tady byly nevyhovující sklady, netemperované. Okolnosti skladování zná, jezdil do Ústí nad Orlicí a dříve i do Nového Jičína a na Slovensko - do Nemšové a Trenčína (výrobce UTD-20 a jejich sklady). Pánové (ÚSI) při prohlídce **vidí jen vnější korozi, ale zásadní je ta vnitřní elektrochemická koroze při orosení, kdy to funguje jako galvanický článek a též chemická koroze která tam funguje, tak tomu bylo dle jeho výpovědi i v případě zkoumaného motoru posudkem č. 49/2017**. Ke zkoumání rozebraného motoru UTD-20 č. 21ZNDI, na jehož základě zpracoval ZP č. 49/2017, uvedl, že tento si mohl prohlédnout po částech, popsal všechny poškozené součásti vnitřní korozi, jejichž oprava by byla spíše na úrovni opravy generální. V případě tohoto motoru nebylo možné ho rozhodně nastartovat, byly poškozené mechanické části motoru, bylo zadřené čerpadlo, válečky a písty, nebylo možné s ním pohnout. Neprováděla se na něm ani jednoduchá konzervace. O údržbě nebyly ani zprávy, zjistili, že čísla motorů neodpovídají číslům na obalech, ale v těchto věcech bohužel nebyl úplně pořádek. **Ve vztahu ke zjištění ceny obvyklé uvádí, že pokud není dán relevantní trh a cenu za níž se obchoduje nelze zjistit, je nutno vycházet z ceny časové, trvá na tom, že inflaci započítávat u skladovaných věcí nelze**. Nicméně ví, že **opačné stanovisko zaujala ÚSI již v r. 2005, tedy oni to vidí jinak**. U dlouhodobě skladovaného zboží typu motorů podle něj nelze zvyšovat hodnotu dle inflace ani když motor nemá najeté žádné motohodiny. Jde o zcela jiný případ než u veteránů, u nichž technické zastarání nemá vliv. **Závěry ústavem provedených zkoušek považuje za korektní, ale tato platí jen pro zkoumané motory, a ani tyto díky absenci oprav rozhodně není možné zařadit do I. kategorie, a to ani po seřízení, které navrhovali znalci ústavu. Pokud byly schopny po nastartování běžet tak dlouho (několik hodin), je tím překvapen, nic to ale nevypovídá o tom, jak dlouho by v provozu vydržely, z práce má zkušenosti až s 50% poruchovostí**. Znalec dnes již **nebyl schopen si vzpomenout, z čeho čerpal do znaleckého posudku č. 36-6/2014 průměrnou prodejní cenu motoru UTD-20 ve výši 148.000 Kč**, kterou stanovil na základě vypočteného koeficientu prodejnosti, domnívá se, že šlo o údaj, který získal z ISL, ale dnes už si to nepamatuje. Toto však zčásti vysvětlil v posudku, na který odkázal s tím, že bližší údaje již dnes dostupné nejsou. Konstatuje, že v případě prodeje motorů a podobné vojenské techniky žádný relevantní veřejný trh nikdy nebyl - šlo o utajované informace, žádné obvyklé obchody neexistovaly, ceny byly zcela nehomogenní. Závěr, že extrémně dlouhé skladování má stejný vliv jako standardní doba provozování, vychází z projektu MO ČR, tuší že odboru Tankové a automobilní správy, který dělal utajený projekt týkající se špatného stavu

techniky, skladované dlouhou dobu. Ten projekt trval asi 20 let, jednoznačným výstupem bylo zjištění, že každý rok skladování se dá přenést na počty ujetých kilometrů a u zbraní na počet vystřených ran. Až do této míry s tím nesouhlasí, ale přibližně to platí. A je to logické, protože to poškození korozní je podobné tomu poškození abrazivnímu, které probíhá při běžném provozování. Není schopen určit, jestli za 10 let lze považovat ujetí 10.000 km, konkrétní hodnoty by musel určit výzkum, ale obecně to platí. Za výchozí cenu pro výpočet ceny časové považuje cenu z ISL, do kterého sám má dodnes přístup – tato cena je vedena jako účetní. Je přesvědčen že ceny se přeceňovali po r. 1990, kdy došlo k uvolnění cen, protože nákupní ceny před r. 1991 byly výrazně menší, ale přesný mechanismus přecenění nezná. Ve vztahu k posudku ÚSI pak znalec prof. Ing. Stodola v písemné podobě uplatnil rozsáhlé námítky, jejichž obsah je v omezené podobě zmíněn výše. S ohledem na skutečnost, že soud dospěl k závěru, že cenu obvyklou pro účely alespoň minimální prokázané výše škody znaleckým zkoumáním určit nelze, nebude je šířeji citovat, neboť je nepovažuje pro posouzení věci za zásadní. Znalec současně odkázal na **srovnání se znaleckým posudkem, který zpracovával pro MO ČR za účelem prodeje celého tanku**, kdy cena v ISL při stáří 31 let byla 14.335.452 Kč, a jím určená cena bez DPH 826.869 Kč, **tedy výrazně pod 10 % stanovenými vyhláškou.**

124. **Z předloženého vyšetřovacího** spisu soud zjistil, že opatřením PČR ze dne 14. srpna 2014 byl v totožné trestní věci přibrán jako další **znalec** z oboru ekonomiky, ceny a odhady se specializací oceňování motorových vozidel, **doc. Ing. Bc Marek Semela PhD.**, zaměstnanec Ústavu soudního inženýrství VUT Brno (dále také jen jako „ÚSI Brno“ nebo „ÚSI“), jehož úkolem bylo též **stanovení ceny obvyklé u movitých věcí, které jsou předmětem úplatného převodu majetku státu do práva hospodařit**, uvedených v celkem 15 smlouvách, uzavřených mezi MO a VOP v období r. 2009-2013 (tedy k posouzení ceny majetku, převáděného mezi MO a VOP zcela totožnými smlouvami, k jejichž posouzení byl cca o měsíc PČR přibrán znalec Ing. Řehák). Přestože o znalci Ing. Bc Marku Semelovi PhD. opakovaně hovoří kpt. P. v záznamech o prověřování stavu oceňované techniky s tím, že tento dostal k dispozici podklady ke zpracování znaleckého posudku, **žádný ze znaleckých posudků, zpracovaných tímto znalcem předložen do spisu nebyl. Soud i tyto znalecké důkazy zpracované ve věci proto od znalce vyžádal, a v novém dokazování k těmto znaleckým posudkům doc. Ing. Bc Semelu, přibraného ve věci již opatřením PČR ze dne 14.8.2014, též vyslechl,** a to současně při konfrontaci se stanovisky znalce k dalšímu znaleckému zkoumání ve téže věci.

125. Z předložených posudků soud zjistil, že znalec Ing. Semela z 15 předložených smluv ke zkoumání zpracoval znalecké posudky **k určení obvyklé ceny** vyřazeného vojenského materiálu, převáděného MO na VOP pouze znalecký posudek č. **ZP 384-154/2014 ze 14.8.2014** ke smlouvě č. 091806133 a dále **ZP pod č. 457-63/2015 z 19.12.2016** na vyřazený vojenský materiál, převáděný MO na VOP smlouvou č. 091805009. Ač předmětem řízení vedeného soudem není vojenský materiál, převáděný v r. 2009 právě těmito smlouvami, **je nutno posuzovat žalovaný skutek v širším kontextu, a poukázat jak na obsah zkoumaných smluv o převodu majetku do práva hospodařit, tak na znalecké závěry Ing. Semely, který dospěl k závěru, že za situace, kdy předmětný majetek (a to ani I. kategorie) není k nahlédnutí, nelze se k hodnotě této techniky při převodu objektivně vyjádřit.** Ze znaleckého posudku doc. Marka Semely ze dne 12.11.2014, zpracovaného pod č. ZP 384-154/2014 (číslo listu 10374- 10403) soud zjistil, že jeho úkolem bylo posouzení vojenské techniky ze smlouvy č. 091806133, kde znalec zkoumal obvyklou

cenu obrněného transportéru 64R2 a dále kompletní vozidla BVP–VPV, tedy vozidla obrněná vyprošťovací. V případě znaleckého posudku č- ZP 457-63/2015 z 19.12.2016 pak znalec posuzoval obvyklou cenu mimo jiné i vznětového motoru UTD-20 a tankového motoru V-46.6 III. kategorie a motoru V-55 III. kategorie, kdy dospěl k závěru, že tento materiál byl vyřazený jako nepoužitelný či neopravitelný, a má tak hodnotu šrotu, a to poníženu o technickou hodnotu ještě na 1/2. Byť se jedná o znalecký posudek zabývající se jinou smlouvou, je nutno podotknout, že i žalovanou smlouvou byly převáděny motory III. kategorie, a že znalec na 40. straně posudku číslo 457-63/2015 výslovně pro výpočet základní amortizace a technické hodnoty motorů pod bodem 2.3.3 uvádí, že dle metodické pomůcky pro předměty v záloze se stanoví zbytková technická hodnota ve výši 10 % historické účetní ceny, přičemž do předmětů v záloze se řadí takové předměty, které byly vyřazeny ze zajišťování běžné výroby z důvodů nepotřeby, ale jsou drženy v záloze pro případné obnovení výroby, nebo dodatečné zajištění výroby náhradní dílů. Metodika dále stanoví, že u těchto nepoužívaných a nepotřebných předmětů se volí jednotně bez ohledu na technický stav ve výši 10 %, a ocenění se provádí standardním způsobem, **tedy časová cena a obvyklá cena se stanoví shodně jako u předmětů v užívání.** V závěrech svého znaleckého zkoumání tak konstatuje znalec doc. Semela na čl. 10787 kromě již citovaných obecných podmínek **užití amortizace a způsobu oceňování časovou cenou a obvyklou cenou, že stroje a zařízení s životností 20 let lze uvažovat s technickou hodnotou v rozsahu od 10 do 24 %, kterou lze stanovit v této výši u novějších motorů. Pokud však jde o motory III. kategorie, technický stav i ve výši 10 % se jeví jako nedosažitelný, a tudíž je nutné uvažovat nižší technickou hodnotu, a to ve výši 5 %.**

126. **Znalec doc. Ing. Marek Semela** byl slyšen v hlavním líčení dne 26.2.2024, a to jak ke znaleckým posudkům, které sám zpracoval, tak k možnosti vyjádření k dalšímu znaleckému zkoumání ve věci provedenému. Byť slyšený znalec je současně zaměstnancem znaleckého ústavu ÚSI VUT Brno, nepodílel se na podání znaleckého posudku ústavu, neboť v minulosti v této věci již byl přibrán jako znalec za účelem posouzení hodnoty náhradních dílů v celkem 15 převodních smlouvách mezi a ONNN MO ČR a VOP. Jeho znalecké posudky byly připojeny již v původním řízení jako listinné důkazy, tentokrát byl znalec k těmto slyšen, a to zejména s ohledem na způsob posuzování tvorby ceny obvykle a časové, případně i dalších cen u vojenské techniky a náhradních dílů, které oceňoval. Znalec při výslechu podrobně a srozumitelně rozvedl, jakými úvahami byl veden při zpracování znaleckých posudků, v podrobnostech pak odkázal na jednotlivé části těchto posudků, jež jsou součástí spisu, na tabulky a odkazy v nich uvedené. Osvětlil, že po prvních dvou znaleckých posudcích již další znalecké posudky v této věci nezpracovával. Pokud se týkalo zpracovaných posudků, první se netýkal náhradních dílů ale celé techniky konkrétně motorových vozidel armády, konkrétně šlo o obrněný transportér a pět bojových vyprošťovacích pásových vozidel. K těmto vozidlům měl podklady, mohl stanovit obvyklou cenu tohoto typu majetku. Výpočty popisuje ve ZP, vycházel z tzv. klasifikace produkce, využil metodickou pomůckou pro oceňování strojů a strojních zařízení, která byla vydána VÚT v Brně a pracoval tak, že z historických pořizovacích cen, které mu dodal policejní orgán na základě cenových indexů, přepočítal cenu toho majetku z hlediska výchozí ceny na rok 2009, ke kterému měl stanovit hodnotu (viz str. 23 ZP). Následně musel na základě sdělených informací také posoudit technickou hodnotu, resp. základní amortizaci jednotlivých vozidel a uvedl, že s ohledem na popsaný stav tedy uvažuje 10% technickou hodnotu. Vycházel jednak z amortizačních stupnic u majetku s životností 5-25 let s tím, že využil ustanovení, která se věnují starším typům majetku, a následně byl schopen stanovit

technickou časovou cenu vozidel (str. 25 ZP). Následně učinil průzkum trhu, ceny inzerované, které posoudil jako optimistické, ponížil o 15%, a poté na základě této úvahy uvedl uvažované obvyklé dosažitelné ceny vozidel k datu ocenění a to u vozidla obrněný transportér v rozmezí 162.000 - 254.000 Kč a u toho druhého pásového vozidla 213.000 - 340.000 Kč, a tyto též porovnal s cenou šrotu. Druhý ZP se věnoval celkem 14 ks motorů různých typů, celkově se jednalo o 5 typů motorů, některé byly 12ti válce tankové. **Motorů UTD-20**, posuzoval celkem 7 ks, vycházel z podkladů, co mu poskytl policejní orgán. Veškeré podklady jsou součástí tedy nálezové části, ty které vyhodnotil, a které mají nějakou souvislost s projednávanou věcí a s tou znaleckou otázkou jsou podrobně uvedeny na straně 3-5 ZP. Rovněž platí to, co u prvního zkoumání, znalec neměl možnost konkrétní motory prohlédnout, ale vycházel rovněž ze zápisu o technickém stavu, z údajů o opravách, tedy z ÚZ PČR), následně uvedl popis typů motorů jak se liší a rozdělil informace, aby byly součástí posudkové části pro konkrétní motory. Předmětem posudku bylo opět stanovit obvyklou cenu toho majetku, ale protože na rozdíl od toho prvního ZP byl znalec v horší situaci stran průzkumu trhu u konkrétních motorů, tak si obvyklou cenu takovýchto motorů netroufl stanovit a zkoumání ukončil časovou cenou těch jednotlivých motorů. U III. kategorie je za minimální cenu považováno 10%, v daném případě u zastaralé vojenské techniky snížil toto rozmezí na 5 %. Žádný u předmětů neměl znalec v době zkoumání k dispozici. Znalec připustil, že dle použité metodiky uvedené ve ZP (na str. 40 svého znaleckého posudku pod bodem 2.3.3) lze dlouhodobě skladované motory posuzovat též jako „předměty v záloze“ pro které metodická pomůcka stanovuje zbytkovou technickou hodnotu ve výši 10 %, a kde tedy je užitá základní amortizace ve výši 90 %, tak jak uvedl v posudku. Není schopen posoudit, zda metodikou citované „předměty v záloze I. a II. kategorie se vztahují na zkoumané motory, nebylo to předmětem zkoumání. Nevěnoval se ve finále hodnocení, zda motor je předmět v záloze nebo nikoliv, ale vycházel z amortizačních stupnic na str. 41 ZP. **Dle jeho názoru cokoli staršího než 25 let užívání má technickou hodnotu 10 % případně nižší, pokud bychom amortizační tabulky rozprostřeli dále v čase. On hodnotu ještě ponížil s ohledem na stav majetku a na případně delší dobu toho uskladnění nebo používání, a to na pouhých 5 %. Znalec se tak jednoznačně ztotožňuje se závěrem znalce prof. Ing. Stodoly, že doba používání a doba skladování může být srovnatelná, a že u motorů dlouhodobě skladovaných lze amortizační stupnici použít, neboť není důvod k tomu jí nepoužít, ale vhodně. V této části se tedy odchyluje od závěrů znaleckého ústavu ÚSI, když i tuto otázku považuje za součást individuálního posouzení znalce na základě podkladů, které má tento k dispozici.**

127. **Přítomní znalci znaleckého ústavu však závěr o předmětech v záloze rozporují** s tím, že citovaný předpis se týká tolika oceňování podniků a zařízení těchto podniků, které by i po ukončení výroby byly dále skladovány jako nepotřebné, pro případ že by nastala změna.

128. **Z opatření o přibrání znaleckého ústavu podle §110 odst. 1 tr.ř. ze dne 10. 6. 2020** soud zjistil, že v této trestní věci byl státním zástupcem přibrán do trestního řízení znalecký ústav: **Ústav soudního inženýrství VUT Brno** k podání znaleckého posudku z oboru ekonomika, ceny a odhady nemovitostí a motorových vozidel, oceňování strojů, zařízení a technologických celků a oceňování movitého majetku a z oboru strojírenství, se zadáním na určení časové hodnoty motorů UTD-20 dle Smlouvy o úplatném převodu státu do práva hospodařit uzavřené mezi MO ČR a VOP-026 pod číslem 101806013 ke dni 19. 3. 2010 a dále mezi MO ČR a VOP CZ pod č. 131803109 (tedy ke smlouvě žalované pod bodem 1 a 2 obžaloby). Zadáním bylo dále popsát

průměrný technický stav motorů UTD-20 evidovaných dle ISL v kategorii I uskladněných v současné době ve skladech AČR, a dále týchž motorů uskladněných ve skladech společnosti STV Group. Úkolem znaleckého posudku bylo dále zhodnotit postup znalce prof. Ing. Stodoly č. 36-06/14 z pohledu správnosti aplikace metod znaleckého zkoumání a správnosti jeho závěrů. Stejný úkol byl ÚSI zadán i ve vztahu k posudkům znalce Ing. Miloslava Řeháka ve vztahu ke znaleckým posudkům č. 1049/19/2014 a 1064/3/2015. ÚSI byl dále vyzván ke sdělení jiných důležitých zjištění vztahujících se k technickému stavu těchto motorů. Z odůvodnění tohoto opatření vyplynulo, že zkoumáním těchto motorů byl znalecký ústav pověřen již v roce 2019 žádostí ze dne 3. 4. 2019, byť ze spisu ani z citovaného opatření není zřejmé, na jakém základě byla žádost VSZ vydána. S ohledem na skutečnost, že citované opatření dle § 110 odst. 1 tr. ř. bylo obhájcem obžalovaných zasláno až poté, co byly ukončeny úkony znaleckého ústavu k ověření technického stavu konkrétních zkoumaných motorů, a obhajobě tak bylo zamezeno v účasti na prováděných zkouškách a obhlídkách motorů v obou areálech, soud řešil tyto námitky již v rámci možné podjatosti znalců z ÚSI. Byť považuje postup VSZ za značně specifický a omezující práva obhajoby, ověřil, že kamerové záznamy pořízené při těchto úkonech na vyžádání byly obhajobě předloženy, a tedy nebrání tomu, aby připojený zpracovaný revizní posudek byl součástí dokazování.

129. **Z revizního znaleckého posudku ÚSI zn. C 1742 ze dne 25. 11. 2020**, že tento posudek připravili a mohou jej stvrdit Ing. Albert Bradáč a doc. Ing. Robert Kledus, při vypracování spolupracovali Ing. Tokař, Ing. Bilík, Ing. Mikulec, Ing. Pecina a oponentem byl ředitel ústavu doc. Ing. Aleš Vémola. V nálezkové části posudku shrnul ÚSI skutečnosti vyplývající ze spisu podstatné pro jeho znalecké závěry, a to z následujících oblastí:

- a. značení motorů – dle písemného vyjádření mistra motorárny sv. P. na č.l. 11169-11170, z něž byla zjištěna data výroby jednotlivých motorů dle užívaného kódování
- b. cenové nabídky – a to jednak k úplatnému převodu nepotřebného movitého majetku mezi MO a VOP, dále dokumentace k vyhodnocení návrhů podaných v obchodní veřejné soutěži, OV 436616-130925 (*též č.155-3/2013*) s nabídkami cen motorů po zrušení smlouvy vč. protokolu z jednání Komise pro hodnocení nabídek do OVS (tedy nabídky poskytnuté v jediné, a to dolní hranici omezené veřejné obchodní soutěži bez jakýchkoli dalších vztahů k jiným provedeným a Komisí schváleným prodejům)
- c. kupní smlouvy a účetní doklady – a to jednak ke sml. č. 101806012 z 13. 3. 2010 (tedy smlouva uzavírána souběžně s žalovanou smlouvou č. 101806013) s uvedenými účetními cenami a následně oba žalované smluvní převody, tedy sml. 101806013 ze dne 19.3.2010 o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit mimo jiné založení na č.l. 1122-1129 a sml. č. 1318109 ze dne 2.5.2013 o témže druhu převodu na č.l. mimo jiné 1190-1238 vč. příloh. *Do kupních smluv dle znaleckého posudku podstatných pro posouzení ceny časové, byly současně zařazeny nikoli další nezávisle uzavřené smlouvy mezi MO a třetími subjekty, ale toliko kupní smlouvy uzavřené na základě jediné veřejné obchodní soutěže, a to opět soutěže limitované obchodními podmínkami s minimální cenou stanovenou na základě nabídky STV Group, konkrétně sv. D.. Tyto ceny, jak soud již opakovaně hodnotil, však nejsou ceny obvyklé, neboť neumožňovaly nabídky nižší než určený limit, a tedy nemají vypovídající hodnotu pro běžné prodejní ceny území ČR. Další založené kupní smlouvy se pak týkají volného prodeje motorů mezi soukromými subjekty po*

úpravě a opravě, prodávanými se zárukou; dále jsou součástí kupní smlouvy mezi VOP-026 a Excalibur (není součástí nynější obžaloby, ale žaloby předchozí) a dále žalované smlouvy pod bodem 3 obžaloby mezi VOP CZ a VOP Trenčín, tedy smlouvou zrušenou ministrem obrany. Vymyká se toliko pod bodem 1.1.3.8. uvedená smlouva 121806203 ze dne 20.12.2012 mezi MO ČR a VOP CZ mimo jiné na č.l. 2435-2440, jíž bylo převedeno 10 ks motorů UTD-20 s prodejní cenou 102.000 Kč za ks nepoužitého uskladněného armádou vyřazeného zboží. Tato smlouva však není předmětem obžaloby (viz dále listiny).

- d. úřední záznamy – opakovaně zmiňované úřední záznamy, kdy kvalitu a zařazení motorů do jednotlivých kategorií, stejně jako okolností vyhlášených výběrových řízení, vyhodnocoval policejní orgán, konkrétně kpt. P.
- e. seznamy majetku vyřazeného ze zásob AČR – z nichž byly zjištěny toliko účetní ceny za 1 ks vznětového motoru UTD-20 uvedené v ISL
- f. údaje o prodeji motorů do Polska – vycházející z podkladů dodaných STV Group o dodávkách motorů polské armádě v letech 2015 (14 ks) a 2017 (27 ks), *kteří však prokazatelně neodpovídají nakoupeným motorům od AČR v OVS ze září 2013, neboť deklarované prodeje tvoří celkem 41 ks motorů UTD-20, přičemž znalecký ústav uvádí, že z celkem 33 ks motorů pocházejících z OVS v září 2013 měla STV v červnu 2019 stále skladem ještě 19 ks těchto motorů*
- g. předpisy k ochraně vojenské techniky proti korozi a stárnutí při uskladňování vč. odborných pojmů – vycházející z českého obranného standardu, z nichž znalecký ústav vychází jako z relevantních při skladování zboží, *přestože v trestním řízení bylo nepochybně prokázáno, že v případě motorů převážených mimo rezort MO tyto standardy zachovány nebyly, a to ani v případě motorů dnes uskladněných jako rezervy ve skladech AČR v Rančářově, jak zjistil sám znalecký ústav*
- h. doplňující podklady – v položce určování kategorií materiálů ústav uvádí jenom částečnou definici, když v kategorii II. přes prokázané skutečnosti neuvádí, že jde též o majetek s propadlými konzervacemi a revizemi. Pro účely určení výchozí ceny pak definují cenu účetní, tedy pořizovací, přičemž tuto cenu uvedenou v ISL následně rozpočítávají zpětně jako nákupní cenu od roku 1968 do 1990. *Z dokazování vyplývá, že ceny v ISL byly sice průměrovány, ale dle výpovědi znalce prof. Ing. Stodoly, který v tu dobu s motory pracoval a do ISL měl přístup, byly původní kupní ceny motorů výrazně nižší a v době zavádění ISL se navyšovaly, k průměrování tak nutně muselo dojít až v průběhu 90 let – což nebylo ničím vyvráceno. Tudiž premisa ÚSI, z níž přepočítání pořizovacích cen motorů ústav uvedl v tabulce na č.l. 12180 (str. 44 znaleckého posudku) není založena relevantních a ověřitelných podkladech. A závěry znalců o výpočtu průměrné časové ceny motorů na str. 46-47 znaleckého posudku (č.l. 12182-12183) tak nutně musí být spekulativní*
- i. výpovědi svědků – za podstatné pro posouzení časové hodnoty motorů pak ÚSI považuje z desítek slyšených svědků i z výsledků obžalovaných **výhradně výpovědi svědků D. I., V.a K., R. Š., J. V. a L. R. a dále pak výsledků svědka M. D.**, přičemž *nelze opomenout, že všechny citované výsledky datuje zpracovatel posudku od března do listopadu 2015. Ústav tedy nijak nerefletoval rozsáhlé dokazování provedené před soudem, ale vyčlenil toliko nepatrnou část svědků, kteří tvrdili, že motory byly pravidelně konzervovány, skladovány výhradně v suchu ve zděných halách, zařazené do první kategorie, tedy šlo o materiál bezvadný a plně funkční. Z výpovědi sv. I., který uvedl, že motory nebyly ve stavu okamžitého použití, a všechny revize byly propadlé, nevyvodil ničeho.*

130. Z obsahu citovaného znaleckého posudku ve vztahu ke zkoumání motorů UTD-20, jejich parametrům a kvalitě soud zjistil, že dne 13. 6. 2019 byla provedena prohlídka motorů STV Group v areálu společnosti Poliářské strojírna a.s. a současně též prohlídka motorů zakonzervovaných v areálu AČR v k.o. Rančářov. Ve dnech 18. 6. - 21. 6. 2019 za účasti zástupců ÚSI VUT, Policie ČR a Vojenské policie proběhly zkoušky vybraných motorů v areálu VOP CZ. Zatímco v areálu Poliářských strojíren a.s. bylo umístěno z původních 30 ks motorů nakoupených ve OVS v prosinci 2013 celkem 19 ks motorů UTD-20, z nichž byly losem vybrány 2 ks motorů, které nebyly v klimatickém obalu, a byly na nich provedeny úpravy. V areálu skladů AČR v k.o. Rančářov se nacházelo 52 ks motorů převážně opatřených klimatickými obaly, které při identifikaci nebyly narušovány a ověřována byla pouze výrobní čísla na bednách s porovnáním s čísly v průvodní dokumentaci, která byla součástí (na rozdíl od motorů STV Group) skladovaných motorů a ve většině případů společně se záznamem o provedené funkční zkoušce. I ze skladů AČR v Rančářově byly losem náhodně vybrány dva motory a následně byly všechny čtyři motory převezeny do VOP CZ v Šanově u Nového Jičína k provedení zkoušky. V případě identifikace motorů v majetku STV Group, které byly vybaleny z obalů, bylo v řadě případů zjištěno, že čísla na obalu pro uskladnění nesouhlasí s výrobním číslem motoru, tedy jedná se o motory jiné, než ve smlouvě deklarované – typicky u zkoumaného motoru pod číslem 2. Popisem jednotlivých zkoušek se soud nebude podrobně zabývat, a odkazuje na písemnou část posudku pod bodem 1.3 i na připojené záznamy na CD, které byly prováděny v průběhu hl. líčení přehráním, neboť je nikterak nezpochybňuje, nicméně popisnou část nepovažuje za relevantní pro následné právní hodnocení věci. Za podstatnou informaci považuje závěr, že celková doba zkoušky tvořila vždy cca 80 minut, přičemž samotné zkoušky motorů vč. záběhu trvaly cca 5 hodin. Na základě podkladů citovaných ve znaleckém posudku a provedené zkoušky motorů dospěl znalecký ústav k následujícím závěrům: měření na motorové brzdě byla zaměřena na ověření funkčnosti posuzovaných motorů v plném zatížení dle standardizovaného typu zkoušky, tato nebyla zaměřena na zjištění maximálních dosažitelných parametrů, když takové ověření by vyžadovalo provedení dalších prací spočívajících v demontáži vybraných podskupin motorů, v provedení diagnostické kontroly technického stavu, výměně dílů podléhajících degradaci, odstranění zjištěných eventuálních závad, montážních prací, seřízení motorů, i odstranění zjištěných závad zjištěných po záběhu. Znalecký ústav uvedl všechny podrobné parametry výkonu zkoušených motorů, které nesplňovaly parametry novovýrobní, byť některé parametry byly v normě, jiné jen mírně zvýšené, významně zvýšená u motoru č. 2 byla spotřeba paliva. Konstatoval, že u motorů č. 1 a 2 (STV Group) nebyla k dispozici technická dokumentace ke způsobu uskladnění motorů, vnější části motorů nevykazovaly znaky koroze, nebyly u nich zjištěny znaky svědčící o významných rozdílech z hlediska možného technického stavu oproti ostatním uskladněným motorům. Při posouzení technického stavu motoru č. 3 a 4 vyrobených v roce 1980 a 1982 skladovaných ve skladu v Rančářově bylo zjištěno, že oba motory byly zakonzervovány v říjnu roku 1987 a jejich dlouhodobá ochrana byla obnovena na přelomu března a dubna 2010. Ani tyto motory nevykazují znaky mechanického poškození ani napadení korozí, technické parametry jsou mírně zhoršené či v předepsaném rozmezí, startovatelnost motoru dobrá, chod kultivovaný, vizuálně nezjištěny žádné netěsnosti, u motoru č. 4 zjištěn únik nafty vyřešený pouze dotažením. U motoru č. 4 zjištěné odchylky vyžadující zkoumání před uvedením do provozu. Znalci shrnují, že z výsledku zkoušek nezjistili významnější rozdíly mezi motory uskladněnými v areálu Poliářské strojírna a.s. a areálu AČR Rančářov. Všechny vybrané motory byly plně funkční, byť vykazovaly nižší parametry, což může souviset s jakostí výroby i absencí přípravy pro uvedení do trvalého provozu bez ověření správného seřízení, když cílem

zkoušek bylo primárně ověřit funkčnost a použitelnost ve stavu, ve kterém jsou skladovány. Lze tak dovozovat, že i se sníženými parametry by motory byly schopny plnit svoji funkci, a to po odstranění konzervace. Ve srovnání se stavem motoru továrně nového nelze jejich hodnotu hodnotit stavem 100%, neboť před uvedením do trvalého provozu je nutno vynaložit na přípravu popsanou shora (demontáže, výměny, diagnostika závad atd.) určité náklady. ÚSI však uzavírá, že z výsledků zkoušek racionálně nelze dovozovat, že by vlastnosti zkoumaných motorů měly být horší než u motorů po generální úpravě, tedy nelze dovozovat jejich hodnotu nižší než 80% v porovnání s výrobkem továrně novým.

131. **K ocenění motorů převáděných podle obou žalovaných smluv zástupci ÚSI uvedli, že vychází z jejich věcné hodnoty, která odpovídá ceně časové, a je vyjádřena náklady na nové pořízení věci, sníženými o amortizaci. Cena časová není přímo odhadem dosažitelné ceny prodejní – obvyklé ceny, která se však z ceny časové odvíjí, neboť v první řadě zohledňuje technický stav, technickou úroveň a spolehlivost, navíc pak zohledňuje situaci na trhu v období ocenění.** Dále popisují způsob, jakým časovou cenu počítají, vysvětlují pojmy technické hodnoty, která se porovnává ke dni hodnocení se strojem výrobně novým a jeho životností, a to s přihlédnutím k provozním podmínkám stroje. Výchozí cena je cenou výrobku továrně nového, a to stejného či srovnatelného a odpovídá odhadované částce, kterou by bylo nutno vynaložit k pořízení stejné nebo srovnatelné věci jako nové v době ocenění. Pokud zboží není dostupné na trhu ani se nevyrábí, stanovuje se buď parametrickým porovnáním, nebo přepočtem z ceny historické pořizovací. Cena obvyklá se pak stanoví z ceny časové a vynásobením koeficientu prodejnosti, který může být roven 1, ale též menší či větší v závislosti na analýze stavu trhu v tuzemsku, tedy z úrovně cen dosahovaných prodejem v době ocenění. Technickou hodnotu motorů převáděných oběma žalovanými smlouvami nebylo možné ověřit, neboť tyto zpracovatelé neměli k dispozici, lze na ni usuzovat pouze na základě výsledků již popsaných zkoušek u 4 náhodně vybraných motorů vyrobených v letech 1980, 1982 a 2x 1984, což odpovídá zjištěnému průměru roku výroby motoru u obou posuzovaných skupin. **Pokud se zkoušenými motory bylo nakládáno obdobně jako s motory, jež jsou předmětem ocenění, lze předpokládat, že jejich průměrný technický stav se významně neliší od stavu zjištěného při zkouškách.** Tento předpoklad považují za dostatečně opodstatněný nejméně u 109 ks motorů (UTD-20), převáděných podle smlouvy č. 131803109, neboť byly zařazeny do kategorie I a skladovány v areálu AČR v Ústí nad Orlicí. U dalších dvou motorů zařazených do kategorie III. tyto závěry neplatí. **U motorů převáděných dle smlouvy č. 101806013 z roku 2010 není kategorie zásob uvedena a výše uvedený předpoklad platí v případě, že s nimi bylo nakládáno obdobně jako u zkoušených motorů,** což lze dovozovat především ze skutečnosti, že motory převáděné touto smlouvou byly skladovány též v areálu AČR Ústí nad Orlicí. U motorů zakonzervovaných pro dlouhodobé uložení (do nichž ÚSI zařazuje i zkoušené motory, které měly konzervace propadlé i v případě zásob AČR) lze dovozovat průměrný technický stav ve výši nejméně 80 %. **U motorů, které nebyly zakonzervovány způsobem pro dlouhodobé uložení, tento technický stav nelze dovozovat z výsledků provedených zkoušek a bylo by možné je dovodit pouze na základě prohlídky,** což znalecký ústav vztahuje toliko k motorům ve III. kategorii. V souladu se znaleckými závěry Ing. Řeháka pak při stanovení výchozí ceny motorů ke dni 19. 3. 2010 i 18. 4. 2013 dovozují z objektivnější metody převodem z historické ceny pořizovací. Pořizovací cenu v době výroby však nelze zjistit, proto zpracovatelé vycházeli z cen vedených v účetní evidenci a ze sdělení zadavatele revizního znaleckého posudku (dále jen RVZ) ze dne 20. 11. 2019 (ze spisu

nezjištěného údajně odkazujícího na předpisy ministerstva obrany k vedení účetnictví), že cenou účetní je cena pořizovací, která byla pro stejný druh majetku vypočtena jako vážený aritmetický průměr pořizovacích cen jednotlivých kusů. Za předpokladu, že vývoj pořizovacích cen motorů v jednotlivých letech jejich výroby je v souladu s vývojem úhrnného indexu cen průmyslových výrobců dle Českého statistického úřadu, lze při známém počtu pořizovacích kusů v jednotlivých letech zjistit poslední známou cenu k roku ukončení výroby, tedy roku 1990. **Za reprezentativní vzorek pro výpočet shledává informace o úplatném převodu majetku mezi MO a VOP z žalovaných smluv 101806013 a 131803109, současně však též ze smlouvy č. 132913219 ze dne 10. 12. 2013, která však není smlouvou o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit, ale kupní smlouvou mezi MO a STV Group, z níž nabyla STV Group 33 ks motorů UTD za nejvyšší nabídku ve vyhlášené obchodní soutěži s omezenými pravidly, jež je dle názoru soudu ke srovnání zcela irelevantní. Za situace, kdy z těchto podkladů vytvořil znalecký ústav jak ceny rozpuštěné v čase zpětně od roku 1990 (které mj. neplynou z ověřených informací), tak je zahrnul do výpočtu ceny časové, nelze takové údaje považovat za objektivní. Tento závěr soudu vychází již ze skutečnosti opakovaně citované všemi znalci i podklady pro znalecké zkoumání, že k roku 2010 byla účetní cena všech motorů zavedená v ISL 214.954,67 Kč/ks, v roce 2013 se však tato změnila na základě dalších nákupů na 214.804,04 Kč/ks, tedy fakticky v čase klesala, což nutně znamená při prokázaných nákupech motorů do armády, že cena nákupů se snižovala. Na základě výše uvedených premis, znalecký ústav stanovil výchozí cenu motorů UTD-20 převáděných v roce 2010 ve prospěch VOP CZ na 358.000 Kč/ks a na základě určené technické hodnoty ve výši 80 % a indexu technické úrovně ve výši 0,4 z ní určil cenu časovou ve výši 286.400 Kč/ks, a na základě typově shodných výpočtů časové ceny motorů převáděných v roce 2013 při výchozí ceně 362.900 Kč/ks určil cenu časovou ve výši 290.300 Kč/ks. Tyto hodnoty považuje soud za objektivně neprokazatelné, natož pak použitelné jako minimální výše škody způsobené stíhanými majetkovými zločiny. Ke stejnému závěru zjevně dospěl též státní zástupce VSZ v Praze, který v podané obžalobě vychází nikoli ze závěrů v posudku znaleckého ústavu o ceně časové, ale ze soudem již opakovaně napadeného výsledku OVS, v níž minimální ceny nabízených náhradních dílů k odprodeji byly stanoveny ve výši, již jako jinak nedosažitelnou označil v dopisu ministru obrany i sv. Jan D..**

132. V poslední části RZP se znalecký ústav vyjádřil k již zpracovaným znaleckým posudkům prof. Ing. J. Stodoly pod č. 36-06/14 ze dne 14. 6. 2014 na č.l. 9874-9876 a 11141-11143, a dospěl k závěru, že závěr znalce o užití procentuální srážce za dobu provozu 17-20 let je technicky nepřijatelný, neboť srážka je dána dobou provozu, posuzované motory však v provozu nebyly, ale byly zakonzervovány a připraveny k použití, uvažovat srážku za základní amortizaci ve výši 90 % je nepřijatelné. Ve znaleckém posudku dále napadl cenu výchozí ve výši ceny výchozí pocházející z ISL, když u zadavatele ověřil, že účetní částka je stanovená váženým průměrem historických (pořizovacích) cen. Za výchozí cenu správně stanovenou považují vlastní hodnotu ve výši 358.000 Kč. Technicky nepřijatelný je i závěr o časové ceně jednoho motoru ve výši 21.496 Kč, který je výsledkem chybně stanovené amortizace a nesprávně stanovené ceny výchozí. Další námítky do posudku znalce prof. Ing. Stodoly se však týkají nedokončeného posudku neopatřené znaleckou doložkou, v níž znalec původně vycházel z informací o osmi prodejních cenách BVP a užití znaleckého standardu č. 1/2005 předpokládajícím že motor s příslušenstvím tvoří 24% z hodnoty vozidla. Při průměrné ceně BVP prodávaných na českém trhu ve výši 462.500 Kč průměrnou cenu

motoru stanovil na 111.000 Kč. V této části znalecký ústav rozhodně nevycházel z předloženého trestního spisu, v němž jsou založeny originály všech znaleckých posudků prof. Ing. Stodoly, z nichž je patrné, že znalecký posudek byl znalece před odevzdáním zadavateli z části přepracován, a cenu stanovil s výrazně vyšším koeficientem prodejnosti z ověřených údajů o cenách převáděných motorů UTD-20, jak též jednoznačně vyplývá z jeho rozsáhlé výpovědi v hlavním líčení po první i druhé podané obžalobě. Tyto zavádějící údaje nedopatřením uvedl soud v předchozím rozsudku ze dne 21. 12. 2018.

133. Oběma znaleckým posudkům Ing. Miloslava Řeháka přiznává revizní znalecký posudek ÚSI technickou přijatelnost závěrů ve vztahu k technickému stavu, jeho úvahy však označuje za teoretické, s tím, že skutečný technický stav je vhodné ověřit funkční zkouškou a měřením parametrů. I jemu vytýká, že za historickou cenu motoru považuje na základě spisu PČR částku 214.954,67 Kč se stejnou argumentací jako v případě Ing. Stodoly, tedy pro absenci užití váženého průměru historických cen. Ztotožňuje se se znalcem určeným indexem růstu cen ve výši 25, 2 % mezi rokem 1993 a 2010, který odpovídá údajům ČSÚ, a je technicky přijatelný bez ohledu na to, zda takový index cen platí i v případě růstu cen vojenské techniky. Při posouzení indexu cenové úrovně ve výši 0,9 stanovenou znalcem Řehákem uvádí, že tuto znalec zřejmě uvažoval z vývoje obdobných motorů mezi lety 1993-2010 v daném případě však bylo nutno zohlednit celkovou zastaralou koncepci motoru, cca 60 let starou. Za vhodnější proto považují jimi určený index technické úrovně ve výši 0,4 a celkovou výchozí cenu pro ocenění považují za mírně podhodnocenou. Za technicky přijatelné považuje též závěry znalce, že původně zvažované určení ceny časové na základě parametrické výchozí ceny není vhodné, neboť provádět parametrické srovnání nově vyráběných motorů s motory s 60 let starou koncepcí je obtížné, stejně jako zjištění cen nových motorů, když dle závěrů ústavu se motory (zjevně i do vojenské techniky) nevyměňují, ale opravují, popř. repasují.

134. Současně po provedení posudku ústavu v hlavním líčení dne 26.2.2024 byli slyšeni i zástupci Znaleckého ústavu ÚSI VUT Brno, **Ing. Albert Bradáč a doc. Ing. Robert Kledus**, jejichž znalecký posudek byl však zpracován se zadáním na **ocenění nikoli ceny obvyklé, ale ceny časové**, což zástupci ZÚ při výslechu vysvětlili tím, že původní zadání na stanovení ceny obvyklé ZÚ odmítl, neboť pro takové zkoumání neměl podklady. Jejich výslech byl prováděn společně. K předloženému reviznímu znaleckému posudku, zpracovaném pod č. C 1742, uvedli, že jeho závěry stvrzují, není jim známo nic, co by jejich závěry, podmíněné výchozími předpoklady, měnilo. Při přezkumu dvou předchozích znaleckých posudků Ing. Stodoly a Ing. Řeháka, kteří ve svých znaleckých závěrech při stanovení ceny (hodnoty) motorů dle jejich stavu buď na 10% nebo 90-100% účetní ceny zjistili, že ověřit stav ND lze užít pouze provedením zkoušky, a to na vzorku motorů UTD-20 deklarovaných v I. kategorii, a to na vylosovaném vzorku 4 motorů, u nichž předpokládali, že jsou srovnatelné s dalšími převáděnými motory z těch dvou smluv. Tankové motory nezkoumali, ani motory UTD-20 II. kategorie. Obecně při posuzování údržby a uskladnění vycházeli z podkladů, které jim dala PČR, tedy z kopie spisu, čítající víc než 12 tisíc stran, a to včetně úředních záznamu policie. K dotazům, proč vycházeli jen z výpovědi některých svědků odkázali na činnost celé skupiny pracovníků znaleckého ústavu, kteří se o práci dělili a kteří vyhodnotili právě svědky, citované v záhlaví zdrojů ke znaleckému zkoumání, jako podstatné.

135. Co se týče samotného posouzení ceny převáděných náhradních dílů - tedy motorů UTD-20, jejichž zkoumání jim bylo zadáno, dospěli k závěru, že oproti předchozím znalcům včetně znalce Řeháka **se jejich cena, a to cena časová**, odvíjí od ceny za níž byly nakoupeny, neboť jedním z podkladů byla informace že ceny ND se v ISL v průběhu let měnily, a není tak jednoznačně stanovená ani nákupní cena těchto motorů. Původně uvažovaná účetní cena ve výši 214 000 Kč/ ks je tak cena zprůměrovaná za celá léta nákupu tohoto zboží. Jednoznačně dospěli k závěru, že tedy není možné vycházet ze stanovených účetních cen v ISLu, ale nákupní ceny nejprve rozpočítali do jednotlivých časových období tak, aby odhadli nákupní cenu pořizovaných náhradních dílů v průběhu času. Vycházeli z toho, že většina motorů byla vyráběná v 80-90. letech, koncepčně byly však ještě starší, proto na rozdíl od obou znalců - a to doc. Ing. Stodoly i Ing. Řeháka snížili technickou úroveň motorů až na 40%, tedy cenu ponížili o 60%. Následně pak zvolili pro výpočet časové ceny koeficient podle inflace, což žádný z předchozích znalců nečinil. Tuto změnu vysvětlili tím, že stejně jako se mění hodnota např. nemovitostí, které se v 80. letech se stavěly třeba za 380 000 Kč a v současné době mají hodnotu 4 milionů. Stejným způsobem vzrůstá hodnota motoru a **vzrůstá jejich časová cena**. K dotazu předsedkyně senátu uvedli, že **obvyklou cenu s ohledem na specifický trh a žádné relevantní vstupní informace nebyli schopni určit, od počátku deklarovali, že ji nebudou stanovovat**, neb pro ni nemají podklady. Proto se dohodli s orgány činnými v trestním řízení, že znalecky budou posuzovat u motorů cenu časovou.

136. Dále uvedli, že podkladem pro jejich technické zkoumání byly losem náhodně určené motory, a to dva kusy vybrané ve vojenském útvaru v Rančířově a další dva kusy uložené v areálu STV Group v Poličce. Při jejich zkoumání se věnovali zadanému požadavku na zjištění, zda tyto náhradní díly jsou bez dalšího zásahu schopny provozu, a to provedením zkoušky na brzdě ve vojenském útvaru v Ústí nad Orlicí. Po provedených zkouškách, které jsou podrobně zaznamenány včetně výsledků v ZP ÚSI, dospěl ZÚ k závěru že jak oba v motory UTD-20 z vojenského útvaru Rančířov tak oba motory z STV Group jsou schopny bez delší úpravy provozu. Jejich parametry sice nejsou novovýrobní, nicméně odchylky nepovažují za významné. Při kontrole a zkoušce motoru tyto sledovali pouze vizuálně, žádný ze zkoumaných motorů nebyl rozebírán, nebylo to předmětem zkoumání. Zatímco motor z Rančířova nevykazoval žádné zásahy do původního vybavení, motory předané z STV Group měly viditelně nové vnější pryže i hadice, a to jak na sacím potrubí, tak na palivovém. Nešlo o typově schválené náhradní díly, což však znalci nepovažují pro prodej mimo armádu za podstatné. Jak již bylo konstatováno, **původně požadovanou cenu obvyklou nebyli schopni stanovit pro absenci vstupních údajů, neboť novela zákona o oceňování majetku staví cenu obvyklou na zákonném postupu založeném na metodě srovnatelných transakcí**, oproti mezinárodním standardům, které říkají, že v případě, že nelze věci plně porovnat, má se aplikovat více metod. Nicméně cenu časovou, kterou stanovili, považují za základ k určení ceny obvyklé, neboť z ní vychází.

137. Při stanovení časové ceny pak užili snížení koeficientu technické úrovně na 40-60%, nevycházeli však z žádných amortizačních stupnic, neboť techniku nepoužívanou podle jejich závěru nelze připodobňovat technice v provozu, a to ani zčásti. Zkoumáním tedy ověřovali stav, v jakém technika byla, a dosavadní způsobu jejího užívání. Míru degradačních procesů v rámci uskladnění zohledňovali, ale zkouška na motorové brzdě jim jednoznačně ukázala, že mechanicky je motor v pořádku, byť samozřejmě dochází k typickým degradačním pryžových dílů, které je potřeba vyměnit. Znalci se nesetkali ani v rámci zadání, ani v rámci spisu s pojmem revize motorů,

pracují toliko s pojmem dlouhodobé uložení nebo konzervace, toto vysvětlují skutečností, že čerpají pojmy z obranného standardu, v němž pojem revize nenašli. U motoru zkoumali tedy jenom mechanickou schopnost z hlediska možnosti záběhu a nastartování. Celkové zkoušky motoru na brzdě trvaly cca kolem 5,5 hodin, z toho toliko 60 až 90 minut tvořila zkouška samotná, zbytek byl záběh. Ověřením schopnosti provozu motoru na brzdě a zprůměrováním cen v časovém období došel ÚSI k závěru, že za průměrnou hodnotu nového motoru lze považovat částku 252 000 Kč, kterou násobí indexací v důsledku inflace ve výši 3,55. Tedy přepočtená výchozí cena motoru v r. 2009 (resp. 2010) by činila cca 800.000 Kč. Tuto částku však současně násobí koeficientem technické úrovně ve výši 0,4, a za konečnou výchozí cenu motorů UTD-20 proto pro rok 2010 považují částku 358 000 Kč, a pro rok 2013 pak částku ve výši 363.000 Kč. Za předpokladu, že motory, které byly předmětem stíhaných dvou obchodních smluv, byly ve stavu porovnatelném se 4 ks motorů, které zkoumali zástupci ÚSI na motorové brzdě, tedy někde kolem 80% skutečného technického stavu, stanovili časovou hodnotu motorů UTD-20 pro obchod v roce 2010 cca 286.400 Kč a pro smlouvu z r. 2013 ve výši 290.300 Kč K dotazu obhajoby JUDr. Jilga dále uvedli, že proti novovýrobním parametrům u zkoumaných motorů konkrétní technickou úroveň snížili tedy jen o 20%, v niž byly motory schopny provozu. Po konzultaci s pracovníky zkušebního závodu došli k závěru, že pro trvalý provoz by motory bylo vhodné upravit a připravit je minimálně na té úrovni výměny pryžových degradovaných součástí, a dále by se ten motor minimálně musel seřadit – což sami nečinili, neboť takový znalecký úkol jim nebyl zadán. Hodnotu brzdové zkoušky na motorech neznají. Zkoumali tedy toliko aktuální technický stav bez úprav a zjištění, co způsobuje odchyly naměřené proti novovýrobním parametrům motorů. Pokud své závěry porovnávají se znaleckým závěrem kolegy Ing. Řeháka, vytýkají mu, že index technické úrovně stanovil jako 0,9-tedy 90% (tedy technickou zastaralost posoudil u motorů ze 70.-80. let, vyráběných již od let min. 60. jen o 10% sníženou oproti době jejich nákupu), nepřistoupil však k indexaci koeficientu v důsledku inflace a nezohlednil průměrování cen v ISL. K dotazům obž. L. pak uvedli, že pro účely znaleckého zkoumání a určení ceny časové nezohledňovali obsah smluv, jimiž Ministerstvo obrany ČR převádělo na VOP motory bez jakékoliv záruky s tím, že tyto náhradní díly nejsou k okamžitému použití a mohou být neúplné či nemusí být funkční, mohou být skladované v různých podmínkách atd. Dle závěru znaleckého ústavu záruční podmínky nemají vliv na časovou cenu, když byly prodávány tak, jak ležely. Jejich úkolem bylo posoudit v jakém technickém stavu pravděpodobně byly. Pokud by měli vzít v potaz obsah smlouvy a absenci záruk za kvalitu, hovořili by o tržní ceně případně o obvyklé ceně, kterou však ústav neurčoval, a proto se vyjadřuje toliko o ceně časové.

138. **Z opatření o přibrání znalce Ing. Alberta Bradáče**, přibraného pod stejnou spisovou značkou soud zjistil, že tento byl přibrán k posouzení obvyklé ceny majetku MO ČR, konkrétně bojové techniky a náhradních dílů, převedených úplatným převodem do práva hospodařit na VOP celkem 12 smlouvami, v nichž nefiguruje žádná z žalovaných smluv. Současně svědeckými výpověďmi Ing. P. i Ing. Bradáče ověřil, že znalec - byť se prokazatelně účastnil obhlídek materiálu a dostával od sv. kpt. P. podklady k vypracování posudku, žádný ze znaleckých posudků nezpracoval a přestože se původních úkonů účastnil, není tak důvod shledat u něj jakýkoli konflikt zájmů – viz usnesení MS Praha dle § 221 odst. 1 tr. řádu MS Praha ze dne 17.2.2023.

139. V souvislosti s podklady předloženými znalci Ing. Řehákovi, Ing. Semelovi a Ing. Bradáčovi v původním řízení bylo ve spisu založeno značné množství úředních záznamů (ÚZ)

PČR zpracovaných většinou kpt. P., v nichž byly policejním orgánem uváděny informace o domnělém stavu techniky a způsobu uskladnění materiálu ve VZ 5512 Ústí nad Orlicí. Tento v rozporu s dalším provedeným dokazováním v ÚZ uváděl, že dle sdělení pracovníků VHÚ byly „motory po celou dobu skladovány v temperovaných skladech ve velmi přísném režimu dle zvláštního předpisu, a všechny obsahovaly doklad o funkční zkoušce motoru a o dlouhodobé ochraně, včetně záznamů o konzervaci a hermetizaci“, či že „po dohodě nebude brán zřetel na snížení kategorie motorů“, neboť z výpovědi svědků – skladníků VZ Ústí nad Orlicí a provedeného šetření vyplývá, že po případném porušení obalů byla provedena nová konzervace a nové zabalení dílů, tedy nemohlo dojít ke korozi.

140. S ohledem na skutečnost, že důkazní hodnotu měly tyto úřední záznamy toliko co do zjištění manipulace policie s informacemi o kvalitě uskladnění oceňovaných motorů a jejich technickém stavu, o jejich pravidelných konzervacích a prováděných revizích, o nichž bylo nepochybně prokázáno, že nemají reálný podklad, nebude se jimi dále podrobně v odůvodnění rozsudku zabývat. *Toliko připomíná, že údaje blíže neztotožněných osob o pravidelném provádění údržby, tvrzené např. úředním záznamem PČR ze dne 23.8.2016, byly vyvráceny dokazováním výše uvedenými výpověďmi svědků i provedenými listinnými důkazy - např. obsahem motorových sešitů či záznamy o údržbě, řádně zakládáných u motorů AČR, jež byly v době zkoumání uskladněny v areálu AČR v Rančářově. Jediným zjištěním soudu, který z výpovědi všech fundovaných zaměstnanců vojenských zařízení a VOP zjistil, byl skutkový závěr prokazující, že pravidelné revize motorů mohly provádět pouze specializované VOP, neboť vojenská zařízení neměla na vozidla BVP ani konzervační stolice (viz výpovědi svědků, že i ke krátkodobé konzervaci měli zapůjčenou stolici z VOP Štěpánov), natož speciální nářadí a podmínky pro defektaci a opravu motorů (což se projevilo i při znaleckém zkoumání ve VZ Nový Jičín).*

Provedené listinné důkazy a skutečnosti, jež soud vzal z těchto za nepochybně prokázané:

K bodu 1) obžaloby – smluvní převod na základě Smlouvy č. 101806013

141. Z obsahu **smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit**, uzavřené mezi MO, OXXXM a VOP-026 Šternberk **pod č. 101806013 dne 19.3.2010** (dále též jen „Smlouva č. 101806013“), založené m.j. ve sv. 49, soud ověřil, že tato byla za MO ČR OXXXM podepsána Ing. L. dne 17.3.2010, a za VOP-026 Šternberk Ing. S., zástupcem ředitele podniku, a to dne 19.3.2010. Jednáním o uzavření smlouvy za VOP-026 byl pověřen sv. Ing. I. Cena zboží, a sice **105 ks motorů UTD-20** byla stanovena dohodou stran v celkové výši 11.478.600 Kč podle zákona č. 526/1990 Sb. o cenách. Zboží bylo označeno jako opotřebené, různého stáří, kvality, některé neúplné i nefunkční, dlouhodobě skladované v různých podmínkách.

142. Souhlas s uzavřením **Smlouvy č. 101806013** byl udělen rozhodnutím Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem MO ze dne 15.3.2010, evidované pod č.j. 19-4/2010-2697 (např. sv. 25, čl.6209 a násl.), která rozhodovala o celkem 5 uplatněných požadavcích VOP-026 s.p., zastoupeného Ing. S. o úplatný převod vyřazeného majetku, a to konkrétních náhradních dílů,

příčemž jedna z projednávaných žádostí o převod pod č. 1e) (čl. 6224) se týkala 105 ks motorů UTD-20. Ve všech případech byl převod majetku žadatelem -VOP-026 (zpracovatel Ing. I., podepsán Ing. S.) odůvodněn účelem zajištění oprav vojenské techniky ve prospěch AČR. V případě 105 ks motorů UTD-20 byla navrhovaná kupní cena vyšší než ceny dosažené ve OVS ve výši 11.478.000 Kč při účetní ceně 22.570.240 Kč. I v tomto případě - stejně jako u ostatních projednávaných úplatných převodů z téhož dne ve prospěch VOP-026 - **byl Komisí převod jednomyslně schválen.**

143. **Z dokumentace o projednání předmětu úplatného převodu do práva hospodařit VOP-026** i z listiny předložené obž. Ing. L., a to **nabídce ministerstva obrany ze dne 2. února 2010** VOP-026 k rukám Ing. D. I. s nabídkou nepotřebného movitého majetku po vyřazení poptávaných náhradních dílů, soud zjistil, že tuto nabídku jakož i celé řízení zpracovával **Ing. P. V.**, který k okolnostem uzavírání smlouvy též vypovídal před soudem a vyloučil, že by v podkladech došlo k jakýmkoli manipulacím cen zboží, které čerpal z ISL nebo k nátlaku jeho nadřízeného Ing. P. na jiný než obvyklý postup při zpracování podkladů ke schválení převodu. O obsahu jednání o odprodeji nepotřebného majetku ve prospěch VOP-026 pak svědčí kopie žádosti o přímý prodej nepotřebného movitého majetku podepsaná Ing. M. S. (vyřizující osoba Ing. I.), v níž zástupci VOP-026 dne 15.12.2009 nabízejí OXXXM za 1 kus vznětového motoru UTD-20 bez bližší specifikace pouhých 57.500 Kč bez DPH, tedy 69 000 Kč včetně DPH tedy cenu, která OXXXM ČR, konkrétně obž. Ing. P. za přítomnosti sv. Ing. V. nebyla akceptována, neboť byla při srovnání s dalšími zjištěnými prodeji téže komodity nepřiměřeně nízká. **Soud má z těchto zjištění za prokázané, že k pravidelnému ověřování cen ze strany Ing. P. v ISL docházelo a že minimálně v obecné rovině neměl důvod jednat v neprospěch státu s úmyslem prospět právě VOP, jak vyplývá z jeho konkrétního jednání, ale též z dalších četných převodů majetku v žalovaném období, které není součástí obžaloby.**

144. Kromě žalovaného smluvního převodu Smlouvou č. 101806013 bylo listinnými důkazy v řízení nepochybně prokázáno – a to jednak z obsahu níže uvedených smluv, jednak též ze zápisu Komise ze dne 15.3. 2010 – **že současně s žalovanou Smlouvou č. 101806013 byly projednány a téhož dne uzavřeny další bezprostředně související smlouvy na další VOP-026 vyřazené náhradní díly, požadované VOP-026 v jediném balíku s žalovanými motory UTD-20.** V rámci převodu celého balíku náhradních dílů tak **byly současně uzavřeny další 2 smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit, podepsané dne 17.3.2010 Ing. L. za MO a Ing. S. za VOP-026 Šternberk pod č. 101806012**, týkající se požadovaných náhradních dílů v účetní hodnotě více než 24 milionů za smluvenou částku 932.677,20 Kč, tedy při výtěžnosti z účetní ceny ve výši cca 4%. K dalšímu převodu ND došlo smlouvou z téhož dne pod č. **101806014**, která obsahuje soupis dalších náhradních dílů k bojové technice po vyloučení motorů UTD-20. Samotné motory převedené žalovanou Smlouvou č. 101806013 byly prodány za cca 51 % účetní ceny, a na zbytek zboží z původní účetní ceně 84.751.099,61 Kč, na náhradní díly připadající účetní ceně 73.272.500 Kč bylo prodáno smlouvou z téhož dne číslo 101806014 za smluvenou cenu v celkové výši 2.907.636,36 Kč- tedy opět při cca 4 % výtěžnosti z účetní ceny. **Porovnáním všech tří smluv, jimiž byl prodáván celý balík náhradních dílů vyřazených AČR jako celek, soud současně ověřil, že všechny smlouvy bez ohledu na kvalitu zboží i zařazení do jednotlivých kategorií (I-III), mají zcela stejné znění, tedy vždy v předmětu smlouvy pod bodem II. je konstatováno, že jde o zboží opotřebené, různého stáří, kvality,**

některé neúplné, nefunkční, atd., jak je uvedeno v obžalobě, přičemž u prodeje, resp. úplatného převodu motorů je **uvedena vždy stejná cena za kus, opět bez rozlišení deklarované kategorie materiálu**, která není součástí tabulky, jež byla předkládanou přílohou Smlouvy o převodu. **Z provedeního dokazování pak bylo jednoznačně prokázáno, že materiál byl v době prodeje uložen ve skladu AČR a smluvní strany, především zaměstnanci OXXXM ministerstva obrany tento materiál „viděli“ pouze v systému ISL.**

145. Soud se dále **nebude podrobně zabývat částí dokazování, jež se v původním řízení vztahovala k uzavření kupní smlouvy číslo 69/11/10 mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army, kterou bylo (po realizaci stíhaného úplatného převodu majetku mezi MO ČR a VOP-026 smlouvou č. 101806013) z celkových 105 kusů motorů UTD-20 obratem přeprodáno 100 ks (a následnou smlouvou též zbývajících 5 ks) spol. Excalibur, neboť po zastavení trestního stíhání obž. Ing. V. dle § 172 odst.1 písm. c) tr.ř není ve vztahu k tomuto skutku vedeno trestní řízení vůči osobám, za tyto převody odpovědným, a to přestože, že oproti dalším stíhaným skutkům byly v této části shromážděny listiny, svědčící o okolnostech svědčících o nevhodnosti původně žalovaného prodeje s absencí jakýchkoli oprav i okolností odběru motorů spol. Excalibur prostřednictvím spol. NIKA dokonce před úhradou zboží MO ČR, na nichž stavěl státní zástupce závěry o vině Ing. V.. Pokud bude soud citovat listiny vztahující se k tomuto původně projednávanému skutku, bude tak činit toliko pro srovnání nyní projednávaných obchodů.**

K bodu 2) obžaloby – smluvní převod na základě Smlouvy č. 131803109

146. Z obsahu **Smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit**, uzavřené mezi OXXXM ČR a VOP CZ **pod č. 131803109** (dále též jen „Smlouva č. 131803109“) – založené ve sv.4, čl. 1190-1228, popř. sv. čl. 12347 a násl., soud zjistil, že tato byla za MO ČR uzavřena xxx OxxxM ČR Ing. L. dne 18.4.2013 a za VOP CZ dne 2.5.2013 ředitelem státního podniku Ing. V.. Předmětem Smlouvy č. 131803109 byl úplatný převod vyřazeného nepotřebného majetku státu do práva hospodařit VOP CZ. Z žádosti Ing. Věřmiřovského ze dne 5.2.2013 vyplývá, že tento žádal o odprodej náhradních dílů dle přílohy, v níž požaduje odkup 200ks motorů UTD-20, 25 ks motorů V-46.6 a 10 ks motorů V-55 AM2. Důvody odkupů neuvádí, žádost však navazuje na předchozí žádosti Ing. V. adresované MO ČR i odboru logistiky na vyřazení a na odkup vyřazeného nepotřebného majetku MO ČR, v nichž odkazoval na obchodní aktivity VOP (též b. 170 odůvodnění tohoto rozsudku).

147. Zboží následně odprodané výše citovanou Smlouvou č. 131803109 oproti návrhu v omezeném množství bylo specifikováno v příloze č. 1 této smlouvy a jednalo se kromě náhradních dílů na pásovou techniku zejména o 111 ks vznětových motorů UTD-20 ve smluvené kupní ceně 103.020 Kč za 1 kus, 23 motorů V-46.6 v kupní ceně 21.852,29Kč/kus, 1 ks motoru V-55 AM2 v kupní ceně 63.645,02 Kč, když s výjimkou 2 ks motorů UTD-20, jež dle seznamu byly zařazeny do III. kat. byly všechny náhradní díly označeny jako majetek I. kategorie. Cena motorů v I. i III. kategorii, a to nejen cena účetní, ale především cena generovaná pro odprodej, však byla zcela totožná a činila vždy 103.020 Kč/ks. Cena všech převáděných náhradních dílů dle citované smlouvy, tedy za celkem 1578 ks položek byla stanovena dohodou stran v celkové výši 20.511.685,66 Kč podle zákona č. 526/1990 Sb. o cenách při původní účetní hodnotě týchž náhradních dílů ve výši 138.092.041 Kč, tedy za cca 15 % účetní ceny. I touto smlouvou byl, resp. měl být, opět převeden majetek různého stáří, kvality a funkčnosti. **Bod II. výše uvedené Smlouvy č. 131803109** výslovně převod majetku státu označuje za „prodej“, zmíněná příloha cenu

převodu označuje za cenu kupní, poprvé však v přílohové tabulce lze rozlišit, v jaké kategorii bylo převáděné zboží zařazeno – neboť žádná z předchozích smluv kategorií převáděného zboží neuvádí.

148. Souhlas s uzavřením **Smlouvy č. 131803109** byl udělen **rozhodnutím Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem MO ze dne 25.2.20213 pod č.j. 67-5/2013-2697**. Komise jím rozhodovala o výše popsaném požadavku VOP CZ s.p., zastoupeného Ing. V., ze dne 5.2.2013, evidovaného pod č.j. RP/27/13, jímž VOP CZ žádala o úplatný převod vyřazeného majetku, a to konkrétních náhradních dílů (včetně motorů UTD-20 a tank. motorů V-46.6 a V-55 AM2, a to již v omezeném rozsahu oproti původnímu požadavku VOP CZ) do práva hospodařit státnímu podniku (Smlouva m.j. na čl. 12340). Dle přílohy navrhovala cenu za převod majetku ve výši **20.540.219,30 Kč** a deklarovanou cenou majetku (*a to dle připojených listin cenou účetní*) ve výši **38.724.535,66 Kč**. Navržená cena vycházela ze sdělení, že průměrná prodejní cena za všechny již odprodávané položky v OVS byla 18.283.141,87 Kč. V případě neodprodávaných náhradních dílů byla cena převodu určena částkou převyšující 10% z účetní ceny za tyto dosud neodprodávané položky, tedy 2.044.139,38 Kč, tedy za celkovou cenu 20.327.281,25 Kč. Zpracovatel navrhl úplatný převod majetku do práva hospodařit pro VOP CZ, s.p. schválit. Součástí sv. 48 je přehled podkladů, jež byly Komisi předloženy k předchozím prodejm požadovaných náhradních dílů. ***Obžaloba klade oběma obžalovaným zástupcům OXXXM za vinu, že ačkoli Ing. P. věděl, že VOP CZ s požadovanými motory a dalšími náhradní díly bude dále obchodovat (a to na základě email. komunikace s obž. Ing. V.), zatajil tuto skutečnost Komisi a uvedl ji v omyl, a to m.j. tím, že v návrhu uvedl, že tyto náhradní díly budou použity k výrobní a opravárenské činnosti podniku, ač to tak nebylo v žádosti VOP CZ pod č.j. RP/27/13 o odprodej náhradních dílů (č.l.12340) výslovně uvedeno. Skutečnost, že obž. Ing. P. měl (či spíše mohl) vědět, jak chce VOP CZ dále s nabytým majetkem nakládat, není dle závěru soudu důvodem k dovozování jeho trestní odpovědnosti za další nakládání s majetkem, neboť je výhradním právem VOP CZ jako samostatného podnikatelského subjektu, aby nakládal s nabytým majetkem dle svých podnikatelských záměrů, za jejichž výsledek je odpovědný statutární orgán státního podniku svému zakladateli. Ani nepřesnou formulaci požadavku VOP CZ, uvedenou v podkladech pro rozhodování Komise (m.j. zpracovaných Ing. V.) nelze považovat za úmyslné uvádění Komise v omyl ve snaze způsobit škodu MO ČR, neboť při porovnání s dalšími zápisy z Komise je zřejmé, že tato pravděpodobně pocházela z původních vzorů, přičemž uváděné důvody fakticky opět odkazují k samostatnému předmětu podnikání VOP CZ mimo opravárenskou činnost s.p. ve prospěch AČR. Dle závěrů soudu proto obsah formulace návrhu předloženého Komise ke schválení nemá v žádném případě zavádějící charakter.***

149. ***V hlavním líčení bylo dále nepochybně prokázáno, že ke Komisi schváleným úplatným převodům majetku do práva hospodařit a k následnému odprodeji tohoto majetku došlo z požadavku Ing. V. m.j. též převodem 30 ks UTD-20 k naplnění výrobních kapacit a dalšímu obchodování s těmito náhradními díly, jak vyplývá ze Zápisu Komise na čl. 6298-6303 ze dne 6.11.2012, která po projednání věci všemi 9 hlasujícími členy převod jednomyslně schválila, a to za cenu 102.000 Kč/ks při zjištěné průměrné ceně za 1 ks UTD-20 v OVS ve výši 98.763, 68 Kč – dále též b. 112 odůvodnění tohoto rozsudku).***

150. Ze **záznamu Komise ze dne 17.12.2012** pak soud ověřil, že za zcela stejných podmínek, a to opět na základě žádosti ředitele VOP-026 obž. Ing. V. ze dne 29. listopadu 2012 po projednání věci všemi 9 hlasujícími členy Komise jednomyslně schválila úplatný převod motorů UTD-20 v počtu 10 ks, opět za cenu 102.000 Kč/ks při zjištění průměrné ceně za 1 ks UTD-20 v OVS ve výši 98.763,68 Kč. Stejným záznamem z Komise na č.l. 6304-6313 (sv. 25) bylo prokázáno, že na žádost obž. Ing. V. Komise schválila též převod dalších 98 položek náhradních dílů pro obrněnou techniku. Učinila tak na základě zjištění průměrné prodejní ceny ve OVS ve výši **1.372.441,53 Kč** a při účetní ceně majetku ve výši 10.296.787 Kč za dohodnutou cenu za cenu **1.434.017 Kč** – *dále též b. 112 odůvodnění tohoto rozsudku.*

151. *Tyto smluvní převody, byť se staly předmětem prověřování, nikdy nebyly obžalovaným kladeny za vinu. Není přitom nejmenších pochyb o tom, že provedené dokazování, a tedy i skutkové a právní závěry obžaloby (resp. obou podaných obžalob) se nutně musely vztahovat i na tyto transakce, jež však státní zástupce trestnými prokazatelně neshledal a o dalších případných pokračujících útocích téhož skutku v trestním řízení ani nerozhodl. Současně vyřazování náhradních dílů i celé techniky ve prospěch VOP-026 nebo sloučeného s.p. VOP CZ v průběhu let 2011-2012 je prokazováno nejen žádostmi Ing. V. a jeho předchůdců, ale i dalšími Zápisů Komise ve sv. 25 spisu, např. na č.l. 6290 či 6272.*

152. *I na základě těchto listinných důkazů, má soud za jednoznačně prokazané, že vedení OXXXM vycházelo při předkládání podkladů pro projednání úplatných převodů z konkrétních hodnot, u nichž nebylo v průběhu řízení zpochybněno, že by je generoval systém ISL, jak konečně uvádí ve výpovědích značná část svědků a které prokazují též záznamy ISL na CD č.l. 12541.*

153. K dalším důkazům, prokazujícím způsob uzavírání smluv mezi MO a VOP včetně určování ceny převáděného zboží ke schválení Komisi NNM poukazuje soud na další předložené smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit, které se nestaly součástí obžaloby a nejsou obžalovaným kladeny za vinu, ač byly uzavřeny za stejných okolností ve stejném znění, v některých případech (viz smlouvy č. 101806012 a 101806114, bezprostředně navazující na smlouvu 101806113, jež je předmětem obžaloby) dokonce přesto, že se týkaly prodeje jediného „balíku vyřazeného majetku“, z něhož se dle pokynu nesměly při prodeji žádné náhradní díly vyjmát a prodávat samostatně, čemuž byla přizpůsobena též cena, kterou „rozpouštěl systém ISL“.

K bodu 3) obžaloby – smluvní převod mezi VOP CZ a VOP Trenčín

154. Ke skutku pod b. 3 obžaloby, pro jehož spáchání je stíhán obž. V. soud zjistil, že předmětem smlouvy č. 204/2013/S/2/4/RÚO-141, jež je součástí spisu ve sv. 23 na č.l. 5617 – 5619 (původně 6979-6981) vč. dodatku o zrušení smlouvy na č.l. 5620 (původně č.l. 6982) a seznamu náhradních dílů na č.l. 5621 – 5654 (původně č.l. 6983-7016), je dodávka náhradních dílů potřebných pro opravy tankové a speciální automobilní techniky, a to především tanků a jejich modifikací včetně jejich motorů - tedy odkoupeného materiálu VOP CZ z následně zrušené Smlouvy č. 131813109 pod b. 2. obžaloby, k jejíž realizaci nikdy nedošlo. Tato smlouva byla uzavřena jménem kupujícího VOP Trenčín dne 26.6.2013, a jménem prodávající VOP CZ dne 17.7.2013. K ukončení smluvního stavu dodatkem č.1 došlo dne 20.11.2013. **Z přílohy č.1 –**

seznamu převáděných ND soud zjistil, že kromě desítek tisíc kusů drobnějších náhradních dílů bylo předmětem převodu mezi VOP CZ a VOP Trenčín m.j. též 111 ks motorů UTD-20 za smluvní cenu 165.000 Kč/ks, dále 23 ks motorů V-46.6 v kupní ceně 85.200 Kč/ks a 1 ks motoru V-55 AM2 v kupní ceně 81.200 Kč. Náhradní díly byly označeny ve smlouvě jako opotřeбенé, různého stáří a kvality bez konkrétních kategorií, některé neúplné a nefunkční, dlouhodobě skladované v různých podmínkách, na které prodávající neposkytoval záruku. *Z přehledu motorů UTD-20 předložených ke zkoumání ÚSI má však soud za prokázané, že např. 2 ks těchto motorů byly zařazeny ve III. kategorii, a že např. motor V-55 AM2 byl vítězným soutěžitelem v OVS č. 436616-130925 (tedy č. 155/2013) ze září 2013, ukončené v listopadu 2013, prodán za nejvyšší dosaženou cenu 57.000 Kč a 83.000 Kč, kdy minimální určená cena byla ještě násobně nižší, a to 17.000 Kč, což samo o sobě svědčí o zcela rozdílných představách jednotlivých soutěžitelů o hodnotách náhradních dílů. Pokud se pak týče samotných dalších náhradních dílů s výjimkou motorů, tyto nikdy zkoumány nebyly a v trestním řízení nebyla zjišťována ani jejich předchozí převodní cena.*

Obchodní veřejné soutěže

155. Ve svazcích 16 – 19 a dále m.j. ve sv. 25 jsou obsaženy listiny (resp. jejich část) svědčící o průběhu některých OVS, jimiž byl v průběhu let 2011-2014, nabízen a následně odprodáván vyřazený nepotřebný majetek MO ČR. Z těchto soud zjistil následující:

156. **Obchodní veřejná soutěž vyhlášená pod č.j. 155-3/2013 pod názvem: Motory, ND na tankovou techniku, majetek KIS a logistický majetek** ze září 2013 realizovala mimo jiné pod b. 1 vyhlášené OVS na č.l. 4334 (dále též sv. 25 č.l. 6319 a násl.), odprodeje tankových motorů umístěných v Ústí nad Orlicí, v počtu cca 130 ks (viz znění vyhlášené OVS), a pod bodem 7 téže OVS odprodej celého balíku náhradních dílů na tankovou techniku T-55, T-55AM, T-72 a BVP-1, též umístěných v Ústí nad Orlicí, v množství cca 1400 ks. Listinné důkazy k této OVS, z níž vycházejí obžalobou uváděné obvyklé ceny převáděných motorů UTD-20 i všech dalších náhradních dílů - resp. jejich celého balíku, jsou uvedeny na č.l. 4201-4531. Z přílohy k vyhlášení této OVS soud zjistil, že následně bylo nabídnuto k odprodeji celkem **138 motorů**, z toho 23 ks motorů V-46.6 s **vyhlášenou minimální cenou odprodeje ve výši 390.000 Kč/ks, 111 ks UTD-20 s vyhlášenou minimální cenou 250.000 Kč/ks a 4 ks motorů V-55 AM2 s vyhlášenou minimální cenou 17.000 Kč/ks.** V podstatné části za soutěžené motory nabídla nejvyšší ceny spol. Real Trade, nakupující materiál pro spol. Excalibur Army. Z předložených nabídek do soutěže soud zjistil, že společnost STV Group, která v zastoupení sv. D. ministru obrany přislíbila odkup veškerých nabízených motorů, podal do OVS po předložení seznamu celkem 138 ks převáděných motorů poptávku na celkem 43 ks motorů UTD-20 s navrženou kupní cenou 251.000 Kč až 271.600 Kč při minimální ceně, kterou sama navrhla ve výši 250.000 Kč/ks (z nichž v případě 33 ks uspěla) a dále na 4 ks motorů typu V-55 AM2 s navrženou kupní cenou 20.100 Kč až 22.000 Kč při vlastní navržené ceně ve výši 17.000 Kč, v níž neuspěla ani zčásti. O žádný z 23 ks motorů V-46.6 za jimi navrženou cenu 390.000 Kč/ks neprojevila STV zájem. Nabídky spol. Real trade Praha a.s. činily jednotně 257.000 Kč za 1 ks UTD-20, přičemž tento soutěžitel byl úspěšný v případě celkem 49 ks motorů. Nabídka spol. SJ Trade činila cenu od 260.000 do 299.000 Kč za 1 ks motoru UTD-20, uspěla při odkupu 29 ks. VOP CZ, která se účastnila soutěže, nabídla toliko minimální vyhlášené ceny a úspěšná nebyla, stejně jako další zájemci, kteří nabízeny ceny nižší než minimální stanovené, v některých případech v řádech jednotek tisíců Kč. Celkem 13 ks motorů

zůstalo neprodáno, na tyto pak byla vyhlášena v lednu 2014 níže uvedená OVS č. 52/2014. Pokud se týče motorů V-46.6 nesoutěžila STV Group ani Real trade o žádný kus, SJ Trade nabídla při odkupu 10 ks motorů průměrnou cenu 399.000 Kč/ks a současně vysoutěžila 3 ks motorů V-55 AM2 za průměrnou cenu 83.000 Kč/ks. Real Trade vysoutěžila 1 ks motoru V-55 AM2 za částku 57.000 Kč/ks. Nabídky jednotlivých zájemců jsou součástí spisu, z nichž část nabídek je uvedena v přílohách ve formě tabulek - konkrétně vítězné nabídky STV Group, Real trade Praha a SJ trade. Další nabídky jsou patrné z vyhodnocení výsledků OVS na č.l. 6338-6340. Zvláště byly soutěženy náhradní díly k tankové technice pod bodem 7 vyhlášené OVS na celkem 1 442 ks položek různých náhradních dílů, obsahujících jak korunové položky, tak materiál v účetních cenách od jednotek po tisíce Kč, dále pak byly činěny nabídky, jež se významně odchylovaly. Nejvyšší nabídku podala vítězná spol. Real Trade Praha v celkové výši 137.000.000 Kč (viz. přehled nabídky na č.l. 4456-4502). Společnost SJ trade oproti tomu za stejných 1 442 položek náhradních dílů nabídla toliko 5.200.000 Kč, STV Group za stejný balík náhradních dílů nabídla 43.666.666 Kč. VOP CZ nabídla za 1 442 položek náhradních dílů 9.839.498 Kč; společnost Armytech s.r.o. 3.777.777 Kč; Horimex s.r.o. 15.130.000 Kč; Anpax s.r.o. pak učinila nabídku na všechny položky obsažené v OVS pod bodem 1-7 OVS - tedy včetně všech samostatně převedených motorů a rozsáhlé další techniky včetně techniky ženíjní, automobilové atd. a to za celkovou cenu 23.132.012 Kč a s návrhem na odkup opět všech položek nabízených v OVS přišla též společnost SK-ekosystém s.r.o., která nabídla za odkup toliko úhradu v celkové výši 336.000 Kč. **Výsledky soutěže balíku náhradních dílů je na č.l. 6337.**

157. *Jak soud již konstatoval, ceny získané v OVS č. 155-3/2013 za jednotlivé náhradní díly v podobě motorů nelze považovat za relevantní pro omezující podmínky pevně stanovené minimální dolní hranice ceny jednotlivých typů motorů při vyhlášení podmínek této typově naprosto ojedinelé obchodní soutěže, v níž byly historicky poprvé motory prodávány po jednotlivých kusech, tedy kdy se jejich hodnota, následně uvedená v ISL nerozpouštěla dle pevně stanoveného smluvního algoritmu. Pokud se týče ceny dalších 1442 položek desítek tisíc náhradních dílů v jediném balíku, k určení jejich hodnoty státní zástupce nevedl žádné bližší dokazování, neboť předchozí obžalobou tuto část jednání obžalovaným za vinu nekladl a oproti původně předloženým důkazům dokazování v této části nijak nedoplnil – např. o posouzení cen z předchozích odprodejí stejných náhradních dílů. Za této situace nelze cenu nabídnutou v OVS považovat ani za cenu zboží obvyklou, ani za cenu stanovenou na základě předchozích prodejů v OVS, tedy za cenu, z níž by bylo možno dovozovat jakýkoli vznik škody na majetku státu a tím ani trestní odpovědnost obžalovaných.*

158. Do jisté míry lze považovat za přínosné pro posouzení závěrů VSZ o výši způsobené škody při prodeji motorů V-46.6 listinné důkazy prokazující průběh další obchodní veřejné soutěže vyhlášené pod č. 52/2014 toliko na prodej motorů V46.6, založené na č.l. 3467 – 3562. Touto OVS ze dne 28.1.2014 po ukončení předchozí OVS č. 155-3/2013 bylo rozhodnuto o odprodeji zbylých 13 ks motorů V-46.6, a to nikoli samostatně, ale včetně přepravních palet, které v předchozí soutěži nabízely nebyly. V této soutěži podala spol. STV Group nabídku na odkup motorů včetně palet v rozmezí **od 211.006 Kč do 301.006 Kč** za 1ks motoru, nikoli za dopisem nabízené ceny 390.000 Kč. Soud zjistil, že další nabídku podala spol. Real trade Praha na všechny nabízené motory ve výši 223.000 Kč/ks. Další účastníci OVS pak nabízeli za 1 ks motoru od 20

Kč do 12.777 Kč- viz tabulka č.l.3511. Z této OVS, která **účastníky nijak neomezovala nejnižší nabízenou cenu motoru V-46.6** tak soud zjistil, že všechny nabízené ceny se významně pohybují pod původně stanovenou nejnižší cenou pro OVS č.j. 155-3/2013, z níž státní zástupce vychází při určení **minimální ceny pro výpočet výše škody**, přičemž nabízené nejvyšší ceny zkušených obchodníků s tímto materiálem jsou o více než třetinu až téměř polovinu nižší oproti původně stanovené ceně minimální z OVS č.155-3/2013. Současně ani k výsledkům této soutěže nelze dle závěru soudu přihlížet jako ke zcela objektivním a pro posouzení relevantním, neboť v ní byly nabízeny k odprodeji motory, jež se nepodařilo prodat v předchozí OVS, nabídky zájemců však nutně musely být předchozími nabízenými cenami ovlivněny. **Jejich hodnotu pak zvyšovala skutečnost, že motory byly prodávány vč. přepravních palet, bez nichž nemohly být transportovány ke kupujícímu.**

159. Ve vztahu k prodeji náhradních dílů je pak nutno poukázat též na **dokumentaci k obchodní veřejné soutěži č. 536/2012**, založené č.l. 3566 – 3741, z níž vyplývá, že mimo další zboží byly převáděny též náhradní díly pro tanky T-72, T-55, VT-55, VT-72, a to v celkovém množství 2.373 položek (nikoli náhradních dílů), přičemž nejvyšší nabídkou za všechny položky byla nabídka společnosti STV Group, která všechny náhradní díly odkoupila Kupní smlouvou za cenu 3.806.006 Kč. Díky absenci podkladů však nelze ověřit, jakou účetní hodnotu náhradní díly měly.

160. Ve výše citovaných svazcích 16 – 19 spisu je dále založeno značné množství listin k dalším vyhlášeným OVS - nicméně toliko k vybraným, které se však netýkají náhradních dílů, které jsou předmětem obžaloby a předmětem znaleckého zkoumání, ale buď náhradních dílů k odlišnému druhu techniky či k celé technice, a to vč. ženíjní a dělostřelecké, k prodeji vozidel a jejich náhradních dílů včetně vozidel osobních apod., a soud je proto nebude blíže citovat a toliko na ně pro přehlednost odkazuje:

161. Obchodní veřejná soutěž č. 382/2011 (listiny č.l. 3291 – 3368) byla vyhlášena na prodej omezované vojenské techniky a náhradních dílů především celých vozidel, přičemž celé použité vozidlo BVP-1 roku výroby 1978 bylo prodáno za částku 238.000 Kč.

162. Z podmínek obchodní veřejné soutěže č. 383/2011 a připojených listin na č.l. 3371 – 3413 soud ověřil, že se jedná opět o výprodej techniky, nikoli náhradních dílů.

163. Ani obchodní veřejná soutěž č. 134/2009/DP2697 nebyla vyhlášena k předmětu obžaloby (viz listiny č.l. 3417 – 3464).

164. Též z listin na č.l. 4126 – 4198 předložených k OVS **č. 21/2013** (vedena též pod č.j. 333/2013), vyhlášené dne 29.5.2013 soud zjistil, že i tato nabízela výhradně celou techniku a další zařízení s předmětem obžaloby nesouvisející.

165. Z listin předložených k OVS vedené pod č.j. 194-29/2013 (dále též č. 45/2013) na č. l. 4260-4327 soud zjistil, že předmětem OVS vyhlášené v květnu 2013 byly pod jejím bodem 1 mimo jiné náhradní díly tankové a obrněné techniky specifikované v celkem 18 přílohách, uskladněné u

VZ 418 v Ústí nad Orlicí. Z protokolu o hodnocení nabídek ze dne 26. 6. 2013 soud zjistil, že na tento majetek byly podány 4 nabídky, nejvyšší nabídku podala STV Group, z předložených listin však nevyplývá, jaký konkrétní materiál byl nabízen v 56 000 položkách, a tedy ani v tomto případě nemohou být tyto listiny pro posouzení merita věci relevantní.

166. Veřejná obchodní soutěž č. 331/2013 (též č. 32/2013) nabízela k odkupu ženijní a dělostřeleckou techniku, a dále celá vozidla bez náhradních dílů - viz listiny č.l. 3745 – 3797.

167. Veřejná obchodní soutěž č. 311/2012 dle části předložených listin na č.l. 3800 – 3845 opět nabízela toliko celou techniku, totéž platí o OVS č. 486/2011 (č.l. 3865 – 3943) nabízející odprodej celé automobilní techniky bez relevantních ND.

168. Oproti tomu až obž. Ing. V. předložil v předchozím dokazování před soudem **výsledky vyhlášené obchodní veřejné soutěže číslo 2011/2**, v níž byly nabízeny motory a náhradní díly k tankové technice včetně motorů UTD-20, a tyto ND byly v OVS za celkovou účetní cenu 61.833.236,15 Kč prodány nejvýhodnější nabídce z 8 podaných návrhů, a to za 17.270.000 Kč, tedy řádově za **výrazně méně než 30 % pořizovací hodnoty**. *Z vyhodnocení této obchodní veřejné soutěže vzal soud za prokázané, že již v roce 2011 byly ve obchodní veřejné soutěži prodávány motory UTD-20, a to opětovně ve společném balíku náhradních dílů, a že tvrzení obžaloby o neexistenci předchozích prodejů je nepravdivé a zavádějící. K výsledkům citované OVS předložil obž. Ing. L. kupní smlouvu uzavřenou zcela shodným způsobem jako žalované smlouvy mezi MO a VOP CZ, a to mezi MO ČR a Real Trade Praha ze dne 13.9.2011, včetně rozhodnutí a Zápisu z jednání Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem z 22. srpna 2011.* Tím byl vítězi OVS schválen převod majetku k výše uvedené vysoutěžené tankové technice (již citovaná OVS č. 2011/2). I v tomto případě došla Komise k jednoznačnému a jednomyslnému závěru o prodeji nepotřebného zboží včetně náhradních dílů k omezeným počtům technice, a to tankům T-72, BVP, tankům OTE-64, OTE-90 a další technice. Samotné znění vyhlášené OVS pak odkazuje na možnost nefunkčnosti nabízených náhradních dílů a absenci poskytnutí jakýchkoli záruk. Kupní smlouvou pak byly mimo dalších náhradních dílů převedeny i 2 ks motorů V-46.6 v účetní ceně cca 550.000 a 564.000 Kč, 1ks motoru V-55A v účetní ceně 218.000 Kč, 2 motory V-6M v hodnotě 98.500 Kč, 2 motory UTD-20, vyrobené v únoru 1982 v účetní hodnotě 221.000 Kč, nicméně značnou účetní hodnotu měly například i kolejové pásy (180.000 Kč, 226.000 Kč), komplety VK4 (203.000 Kč), atd. **Stejně jako u všech dalších totožných smluv bylo ze znění této kupní smlouvy ověřeno, že ceny v balíku odprodávaného zboží se pro účely prodeje „rozpuštěly“ podle předem stanoveného algoritmu, jenž byl součástí uzavíraných smluv.**

169. Z předložených důkazů k **další OVS vyhlášené Ministerstvem obrany** s datem ukončení nabídek ke dni 26. září 2012 pod číslem **OV 35/2012** soud zjistil, že v rámci nabídky obchodní veřejné soutěži k prodeji **70 kusů vozidel BVP** různých modifikací, **nejvyšší nabídka, která byla na celé kompletní bojové vozidlo pěchoty navržena, byla částka 361.000 Kč, nejnižší nabídka pak 227.000 Kč**. I z těchto nabídkových cen za celá vozidla, u nichž lze (na rozdíl od motorů) bez dalšího ověřit při prohlídce funkčnost zboží, **lze dle názoru soudu jen těžko dospět k závěru, že cena** dlouhodobě neudržovaného více než 20-25 let starého motoru bez řádného skladování, dalších investic a nutných opravy včetně výměny části **náhradních dílů, prodávaného bez jakýchkoli záruk funkčnosti, může dosáhnout či dokonce převýšit cenu celého**

funkčního BVP. Dle připojené smlouvy však ani na tato převáděná bojová vozidla pěchoty nebyla poskytnuta žádná záruka, přičemž kupující dle dodacích podmínek si odebíral zboží v místech odběru dle smlouvy. Vítězem OVS byla spol. Real Trade, kupní smlouva s MO byla uzavřena dne 16.11.2012, přičemž dle výrobních čísel motorů, uvedených v příloze smlouvy se jednalo opětovně o techniku s motory ze 70. a 80. let, tedy srovnatelnou s motory převáděnými v roce 2010 a 2013.

170. **Z předložené části přímých nabídek VOP** (sv. 18) na odkup nepotřebného movitého majetku zjistil soud, že VOP-026 Šternberk i VOP-025 se sídlem Šenov u Nového Jičína žádali již v letech předcházejících žalovaným skutkům o odprodej armádou vyřazeného majetku. Přes tvrzení obžaloby to byl výhradně VOP-026 s.p. (a to přípisů zpracovaných Ing. I. a podepsanými Ing. S., popř. Ing. H.), kdo požadoval převod konkrétního vyřazeného majetku státu za účelem „oprav vojenské techniky pro potřeby AČR“. Oproti tomu Ing. V. za VOP-025 a dále též jménem VOP CZ již od r. 2009 odkazuje na předchozí spolupráci při převodech nepotřebného majetku vyřazeného AČR pro aktivity VOP, které dále specifikuje jako aktivity obchodní.

171. ***Tyto dokumenty svědčí o nepravdivých premisách OČTR o neexistenci přímých prodejů náhradních dílů k bojové technice, nedodržování předpisů a úmyslu obžalovaných způsobit státu škodu, naopak přisvědčujíc obhajobě obžalovaných o podmínkách obchodů a obsahu předchozích OVS i způsobu oceňování majetku státu při převodech z MO na státní podniky.***

E-mailové komunikace a odposlechy včetně odposlechů prostorových

172. **Z e-mailové komunikace mezi zaměstnanci VOP-026 z období od 6. do 9. prosince 2010,** soud zjistil že obž. V. vedl komunikaci zcela veřejně přes sekretariát, a vyzývá v ní Ing. I. k zaslání seznamu dalších nákupů materiálu z ministerstva obrany, realizovaných od 1.1.2010, a k dalším prodejům firmě Excalibur, a dále žádá o dokumentace benefitů a zisku, které VOP uzavřenými obchody Ing. I. vznikly.

173. ***Z těchto listin založených na č.l. 9621 – 9647 vzal soud za prokázané, obž. V. vyzýval s péčí řádného hospodáře Ing. I. k objasnění okolností, za nichž Ing. I. žádal ministerstvo obrany o odprodej movitého majetku, který bude „využit pro opravy ve prospěch AČR“, jež je předmětem obžaloby pod b. 1.***

174. ***Z odpovědi Ing. I. z 9.12.2010 i z připojeného přehledu nákladů, stejně jako z žádostí o přímý odkup citovaných ze sv. 18 a zisků pak vzal soud za prokázaný velmi benevolentní vztah svědka I. k uvádění pravdivých informací i absenci korektního přístupu ve vztahu k zakladateli i svému novému nadřízenému. Byť pro tento skutek, jež byl součástí původní obžaloby, bylo trestní stíhání obž. Ing. V. zastaveno dle § 172 odst.1 písm. c) tr.ř., soud z předložených listin ve spojení s dalšími důkazy má za prokázanou nejen nadstandardní péči obž. V. o majetek státu, odbornou zdatnost zaměstnanců a ekonomickou soběstačnost s.p. VOP pod jeho vedením, kterou opakovaně připomínají i slyšení svědci, stanoviska nadřízených i ocenění, jichž se obžalovanému za letitou práci a přínos pro řízené státní podniky při jeho vynuceném odchodu dostalo. Tyto závěry a změny k nimž došlo k nakládání s majetkem***

ve VOP po sloučení obou středisek VOP-025 a VOP-026 pod vedením Ing. V. korespondují dále jak s důkazy listinnými (žádostmi MO ČR o zajištění zakázek pro udržení odborné způsobilosti specialistů na opravy vojenské techniky, předcházení propouštění, zajišťování zakázek mimo AČR apod.), tak s výpovědí sv. K. a obsahem provedeného prostorového odposlechu mezi svědkem K. a Ing. V.. Z kompletní připojené e-mailové dokumentace tak nelze mít ani zčásti za prokázané, že by obžalovaní jednali ve vzájemném souladu a po vzájemné dohodě se pokoušeli způsobit České republice škodu, ba právě naopak. Z rozsáhlé e-mailové komunikace naopak vyplývá, že osoby, které jednaly za VOP mimo rámec svých oprávnění, jsou osoby od obžalovaných zcela odlišné.

175. *Takové závěry nelze dle názoru soudu dovodit ani z další rozsáhlé e-mailové komunikace ve vztahu k údajně účelovému vyřazování majetku, jež z podnětu obžalovaných měl zajišťovat sv. Ing. H. (viz usnesení dle § 172 odst. 1 písm. c) tr.ř. ze dne 31.1.2022), ale ani ze státním zástupcem podrobně rozepsané komunikace mezi obžalovanými na str. 59-70 obžaloby. Již v průběhu předchozího řízení před soudem bylo prokázáno, že VOP projevovala dlouhodobý zájem o náhradní díly vyřazované armádou jako nepotřebné, a to postupem zákonným, neboť jak bylo již konstatováno, měla po organizačních složkách státu a státních organizacích právo na přednostní, byť proti předchozím úplatný převod tohoto materiálu. Měla dokonce možnost požádat o tento majetek již před jeho vyřazením - viz opakované přípisy VOP adresované MO ČR, popř. útvaru logistiky, a to nejen Ing. H., ale, jak vyplývá z výše uvedené e-mailové komunikace, i Ing. K. Ze státním zástupcem v obžalobě přepisů citovaných emailů i z předložených přepisů ve spisu, soud zjistil, že jsou dle časových souvislostí zčásti vytrženy z kontextu. Soud z těchto vzal za prokázané, že se obžalovaní navzájem v úzké skupině odborníků znali a že si většinou tykali – což je nejen v armádě po letech spolupráce nepřekvapivé, stejně jako skutečnost, že si při oficiální úřední komunikaci vykají. Soudu není známo, na základě jakého dokazování má státní zástupce za prokázané, že obž. Ing. V. uváděl orgány rozhodující o vyřazení náhradních dílů, jež jsou předmětem obžaloby a jejich převodu ve prospěch VOP-025 či VOP CZ, v omyl, když z předložených listin je zjevné, že obžalovaný (na rozdíl od Ing. I.) argumentoval potřebou ND pro obchodní činnost podniku, kterou je též odprodej dalšímu zákazníkovi. To vše za situace, kdy z takového odprodeje vyplývá plánovaná další činnost podniku – která nejen že nebyla dokazováním vyloučena, ale oboustranná jednání se Slovenskou stranou a plánovaná spolupráce v žalované části jednání prokázána byla (kromě důkazů listinných i svědecky a m.j. též odposlechem sv. V.). Zda k ní následně došlo a v jakém rozsahu není pro posouzení relevantní. Ze strany obž. Ing. L. a Ing. P. pak soud opakuje, že z žádostí Ing. V. bylo všem - včetně vedení MO ČR známo, že požaduje pro VOP náhradní díly za účelem podnikatelských aktivit a povědomí zástupců OXXXM o požadavcích dalšího podnikatelského subjektu jako zájemce o toto zboží nemůže mít vliv na jejich trestní odpovědnost. Dle závěrů soudu ani z této komunikace nelze dovodit jakýkoli úmysl obžalovaných poškodit svým jednáním stát, a to včetně úmyslu nepřímého.*

176. *Žádné relevantní informace, které by prokazovaly tvrzení obžaloby o trestnosti dnes už toliko části skupiny osob, údajně organizující účelové po předchozí společné dohodě vyvážení majetku státu ve prospěch soukromých právnických osob za ceny pro stát nevýhodné a neodpovídající cenám obvyklým, resp. cenám MO ČR dříve za obdobné zboží utrženým, neshledal soud ani z obsahu záznamu nařízeného odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mezi jednotlivými obžalovanými, příp. svědky, jež byly předloženy na CD nosičích pod označením Skřivan 01-06 (včetně přepisů založený ve svazku 28 spisu) a soudem provedeny k důkazu přehráním.*

177. Naopak z rozhovoru mezi J. S. a svědkem A. Č. ze dne 19. 12. 2013, xxx, soud zjistil, že J. S. (akce Skřivan 00) se ptá se obchodního partnera, resp. konkurenta, za kolik prodává motory UTD-20, a tento mu sděluje, že po repasi je prodává za 20.000 USD, což je pro něj drahé. Dále diskutují o obchodní veřejné soutěži, vyhlášené na Ministerstvu obrany ČR po zrušení zakázky do SR, sv. Č. se ptá sv. S.a, zda zakázku vyhráli, a on odpovídá, že to vyhráli, i když to bylo drahé, ale měli to pro zákazníka, který to chtěl za každou cenu, a pro něj by byl mnohem větší problém mu nedodat motory vůbec, než je nakoupit tak draho. Svědek Č. uvádí, že se o náhradní díly v této soutěži také zajímal, ale že ty ceny byly prostě strašně drahé. Sv. S. vysvětluje, že mu nic jiného nezbylo, než nakoupit za každou cenu, udělali to tomu zákazníkovi jako službu. Měl by problém, kdyby mu to nezajistil. Z dalšího odposlechu hovoru svědka S.a se svědkyní I. K. (xxx) vyplývá, že svědek K. nakupuje bojovou techniku ve velkém, bude muset zaplatit nakoupený majetek z obchodní veřejné soutěže (kterou nazývá výběrovým řízením), ale svědkyni není jasné, z čeho to zaplatí. Domlouvají se, že tam někdo bude muset dojet a nějak domluvit podmínky splatnosti (*tedy zjevně na MO ČR*), neboť do konce roku nejsou schopni peníze sehnat a budou to muset někde „vyškrábat.“ Dále diskutuje svědek S. s I. K. o tom, že sv. P. K. přelévá peníze ze spol. Excalibur Army do spol. Real Trade, aby měl uhrazené všechny závazky, a S. se zlobí, že K. nemůže nakupovat materiál, když není na výplaty a vytýká mu, že sám už přečerpal speciál asi o 200 miliónů. Z rozhovoru **mezi svědkem S. a Ing. V. P.**, xxx xxx, která se účastnila OVS č. 155-3/2013 a nakoupila pro spol. Excalibur Army motory a ND projednávané pod b. 2 a 3 obžaloby, soud zjistil, že i zde sv. S. označuje ceny nakoupeného zboží za **výrazně přemrštěné**, nicméně vedené nutností zachovat požadavky zákazníka. Z provedeného záznamu telekomunikačního hovoru mezi **obž. Ing. P. a svědkem Ing. V.** (rámcový přepis viz čl. 7825-26), soud zjistil, že oba odposlouchávání dne 18. listopadu 2013 řeší situaci, kdy ministr chce vysvětlit obrovské rozdíly mezi dlouhodobými prodejními cenami vojenské techniky a extrémně navýšenou cenou náhradních dílů ve veřejné obchodní soutěži, neboť pan ministr nedokáže pochopit, jak je možné, že VOP nabídne 9 mil. Kč, 43 mil. Kč za stejné díly nabídne spol. STV Group a 135 mil. Kč nabídne spol. Real Trade. Obž. Ing. P. vysvětluje, že s VOP ty ceny konzultovali, pokud se ten majetek v minulosti neprodával, šli na 10 % z účetní ceny uvedených v ISL, protože průměrná výtěžnost u jednotlivých odprodejů byla u majetku asi 10 %. Pokud se týče celého nabízeného balíku, pořizovací cena, která je v ISL u celého balíku uvedená, je 138 mil. Kč, tedy v obchodní veřejné soutěži dala spol. Real Trade vlastně 100 % ceny, za kterou materiál pořizovali. **Uvádí že „je to pro něj nepochopitelné, prostě o to skutečně asi tolik stojí, že to tak přepálili“.** Domlouvají se proto, že obsahem vysvětlení pro ministra by mělo být sdělení v duchu předchozího sdělení obž. Ing. P., kdy **utržené částky za náhradní díly v OVP ze září 2013 (č.155-3/2013) neodpovídají historickým cenám.** Oba muži si oproti většině ostatních odposlouchávaných vykájí.

178. V dalším přepsaném **odposlechu** telefonuje **Ing. P. dne 3.6.2014 J. S.**, ptá se, jak se řeší **dokumentace k jednotlivé technice, pokud se tato vyřazuje.** S. uvádí, že když ji požadují kupující, tak ji ofotí, ale pokud ne, je to pouze v zápise o technickém stavu. Ing. P. se ptá, jestli nějakou dokumentační fotografii pořizují také do ISL, a volaný mu sděluje, že to chtěli ukládat, ale nedělá se to. Jen když si to někdo z kupujících vyžádá, dají mu to na CD. Obž. Ing. P. se dále ptá, jakým způsobem funguje záznam o technickém stavu, zda se vkládá do systému logistiky, a kde se dá nalézt. **Z rozhovoru vyplývá, že obž. P. systém ISL podrobně nezná, nepřichází se všemi**

uvedenými údaji do styku a údaje o převáděných náhradních dílech čerpá výhradně z ISL, aniž by je viděl či tušil, v jakém jsou stavu.

179. Z dalšího hovoru mezi Ing. P. a Ing. V. ze dne 18.11.2013 vyplývá, že obž. Ing. P. volá generálnímu sekretáři V., ptá se, jestli ho může obtěžovat dotazem, jak dopadl s raportem u ministra, a tento mu odpovídá, že pan ministr řekl, že prostě mají pokračovat, a uvidí, jestli za této situace jim zboží z veřejné obchodní soutěž vůbec někdo zaplatí. Obž. Ing. P. konstatuje, že „je to opravdu divný, prostě je to divný, ale budou pokračovat, a Slovensku se pošle písemný dopis“. Ing. V. to vítá s tím, že sám jede druhý den na Slovensko na setkání na úrovni ministerstev k jednání ke státním podnikům, a bude jim tam muset něco oficiálně vysvětlit, tedy bude raději, když to do té doby bude oznámeno veřejně. Ing. V. dále Ing. P. informuje, že **pan ministr dospěl k závěru, že „prostě ta soutěž neodpovídá všem předchozím, takže buď se to prodává historicky strašně levně, anebo je tam něco divného, protože ten rozdíl je naprostý nepoměr“.**

180. ***Z těchto odposlechnů nelze ani v nejmenším dovodit, že by obž. Ing. P. jednal v úmyslu způsobit státu škodu či že by na převodu na majetku na VOP CZ jakkoli participoval a snažil se cokoli tajit či dokonce ovlivnit. Naopak soud považuje komunikaci mezi Ing. V. a Ing. P. za seriózní postup podřízeného a nadřízeného (neboť Ing. V. byl z titulu funkce nejen xxx MO ČR, ale též xxx) při řešení neočekávané a značně překvapivé situace, která zcela zpochybňuje správnost po léta uznávaných postupů při převodech vyřazených náhradních dílů AČR.***

181. ***K závěrům o vině obžalovaných pak nelze dospět ani ze sledování jednotlivých osob či z prostorových odposlechnů z kavárna Jaroňkova chalupa, založených na DVD na č.l. 7880. Vadné či nekompletní předpisy odposlechnů v podstatných částech vyjádření obž. V. na č.l. 6824- 6848, jejichž vady byly odhaleny předchozím dokazováním při přehrání obsahu záznamů na DVD a které dle vadného zápisu měly prokazovat nezákonné jednání obžalovaného Ing. V., byly sice opraveny usnesením, nicméně založeným až v samé závěrečné části spisu na č.l. 12114 – 12115, navíc toliko opravou částí vět vytržených z kontextu rozhovoru - což jim na přehlednosti rozhodně nepřidalo. Soud však vychází z důkazu v podobě originálu provedeného zvukového záznamu, z něhož zjistil následující:***

182. ***Z prostorového odposlechu ze dne 16.10.2014 z prostor kavárny Jaroňkova Chalupa mezi odposlouchávaným obž. Ing. V. a jeho bývalým podřízeným Ing. R. K., xxx VOP CZ, který schůzku s nasazeným odposlechem zorganizoval, soud zjistil, že Ing. K. přesvědčoval v průběhu rozhovoru obž. Ing. V., že celé prověřování nemá se sv. D. nic společného, že navazuje to na to, jak ho kdysi někdo zpovídal ohledně sv. I.. Mělo jít o Ing. V., a to v souvislosti se skutečnostmi, že v žádostech o odkup VOP bylo uvedeno, že vojenský materiál je pro potřeby armády, i když to nebyla pravda. Ing. V. v odposlechu opakuje skutečnosti známé z připojené e-mailové komunikace, že se na první žalované smlouvě nijak nepodílel, až následně požadoval k žádosti jako nový xxx VOP vysvětlení. Sv. K. uvádí, že policie ví, že ty náhradní díly, ty odprodeje, že jsou prostě pro J. (S.). Obž. Ing. V. reaguje argumentací, že přece dlouhodobě spolupracovali i se Slovákama a s dalšíma, takže když přece dá S. státnímu podniku poptávku, na tom nic není, protože on ani oni nic špatného nedělali, nic neprodávali, maximálně jim můžou říct, že to prodali levně. K ceně uvádí, že přece nikdo neříká, že cena navržená v***

OVS v září 2013 jako minimální byla cena v místě a čase obvyklá a že J. (S.) ji akceptací minimální ceny „prozradil“, (*jake se snaží obž. Ing. V. přesvědčit v hovoru sv. K.*). Při dohodě o cenách mu MO sdělovalo - a říkali to všude, že to prodává za normální běžné ceny, a oni s minimálním podílem práce na tom při prodeji vydělali 30 % - tak neudělali nic špatného. Ke Smlouvě z r. 2010 (č. 101806013) obž. Ing. V. uvádí, že tento obchod ho nezajímá, tam nerozhodoval. V roce 2011 se neodkupovalo skoro nic. V roce 2012 tam něco (*mysleno nákupy ND*) bylo, ale ty ceny byly pořád proti těm původním 10 % (*mysleno prodeje ND předchozím vedením s min. maržít- viz dále*) vysoké. Namítá že **když nakoupili 350 kusů BVP (tedy celých pásových vozidel) od Švédů za průměrnou cenu 230.000 Kč, je z toho jasné, že ty ceny, za které jim ministerstvo obrany motory prodávalo jsou konkurenční. On sám tedy vychází z toho, že ministerstvo obrany jim prodalo náhradní díly normálně za konkurenční cenu, a oni ji prodali za víc, tedy vydělali.** Neví, jestli se dalo vydělat víc nebo nedalo. Teď slyšel varianty, že D. dal víc. **K. se snaží přesvědčit obž. Ing. V., že potřebuje znát pravdu, ten se zlobí a lehce zvýšeným hlasem říká, že mu přece říká pravdu.** A že to, že některé věci prodali S.ovi, na tom není nic špatného. S. mu dal seznam, co by potřeboval, a on oslovil ministerstvo obrany, a MO může majetek prodávat. Domnívá se, že je to zcela průhledné. On komunikoval i o těch věcech pro Trenčín, S. mu přiznal, že tam má nějaké zájmy, ale uzavíral smlouvy s někým jiným a nic bližšího o tom neví. **Svědék K. v provedeném odposlechu obž. Ing. V. opakovaně a dle názoru soudu účelově naznačuje nepravdivé informace ve snaze ovlivnit obsah hovoru a vylákat od obžalovaného informace, které předpokládá (ať již on sám či jiné osoby), že obž. Ing. V. tají.** Z obsahu hovoru je patrná důvěra obž. Ing. V. k Ing. K. (který se na předchozím odkupu s Ing. I. podílel), když mluví zcela spontánně a vysvětluje mu, že ani v jeho e-mailech není nic špatného, že o všech zakázkách i těch do Slovenské republiky komunikoval přes I. (sekretářku p. I.K. - viz obsah předložených e-mailů). K. sděluje obž. Ing. V., že jeho předchůdce „Aleš“ všechno kupoval a předprodával obratem včetně tanků, skeletů a vrtulníků. Obž. Ing. V. při připomenutí praktik svého předchůdce „A.“ (*dle listin Ing. A.T.- viz b. 218 odůvodnění rozsudku*) projevuje rozhořčení, a doplňuje, že to dělal i jeho obchodní ředitel (*Ing. S.- viz zastavené tr. stíhání obž. V.. pro odprodej ND, převedených na VOP pod b. 1 obžaloby*). S oběma měl konflikty, pohádal se s nimi, že prodávají ty tanky strašně levně, že na nich nemají žádný zisk, neboť i celé tanky prodávali s pouhými 10% marže. Dále diskutují o tom, jaká je tedy správná hodnota motoru. Obž. Ing. V. porovnává cenu za celé BVP, které se prodává za 200.000 Kč funkční a komplet udělané včetně motoru, ale dodává, že **jestli to tedy ministerstvo celé ty roky prodávalo blbě za nízké ceny, je to jejich problém, a upozorňuje na to, že to sice prodávají jako nové, přestože to nové není, protože „ta přidaná hodnota, ta tam vzniká, až když ty motory opravíš“.** Připomíná, že navíc při prodeji zákazníkům je dávají do velkých zakázek, dávají tam motory navíc a musí navíc dávat i provize, jinak by ve speciálu bez toho žádný obchod do zahraničí neudělal. Projevuje nespokojenost se specifiky obchodu s vojenským materiálem, kde je VOP jako státní podnik znevýhodněna, protože nemůže dávat provize jako soukromá firma, přičemž bez nich to nejde. On je hrdý na to, že dokázal při převodech z toho materiálu vytáhnout 20 až 30 % navíc. Při předestření myšlenky Ing. K., že S. měl údajně zmanipulovat agenturu (*původně odbor*) pro nakládání s nepotřebným majetkem, argumentuje obž. Ing. V. tím, že i kdyby, oni se přece na tom nijak nepříčinili, prostě je oslovil S., tak mu s navýšením náhradní díly prodali - kdyby je oslovil D., udělali to úplně stejným způsobem, ale úplně. Jestli měli na ministerstvu se S. nějaké dohody, to neví a ani to nemohl vědět, protože tam chodil minimálně, akorát na konci roku přišel poděkovat a dal jim flašku. Ale žádná komunikace tam nebyla, jen oficiálně požádal, „budu potřebovat to a to, P. poslal nabídku, zeptal

se za kolik, poslali jsme nabídku, nic víc“ - a právě proto ho to všechno štve. K. naznačuje obž. Ing. V., že by mohl být obviněný, ten to rezolutně popírá, s tím, že prostě ví, že to bylo tak, jak říká on. On o žádných vazbách nevěděl, ani o nějaké nekalé činnosti. V těch věcech je nevinný. K. se ho snaží přesvědčit, aby rezignoval na volby do zastupitelstva, aby nezpůsobil obci problém, obž. Ing. V. se stále snaží obhájit své stanovisko, protože „vnitřně ví, že nic neprovedl“. Vysvětluje, že „s tím neměl nic společného, že se dohodli na nějaké ceně, a i kdyby ten materiál měl cenu vyšší, přece on v obchodě nebude nabízet vyšší cenu, než za kterou jsou ochotni prodat, on by to přeci taky neudělal“. Dále uvádí, že mu „P. říkal, že jsou ochotni jim to dát za cenu, za kterou běžně v různých soutěžích prodávají, tak jim to asi vychází z nějakého procenta hodnoty, protože to počítali v procentech z účetní hodnoty, to mu vždycky říkal. On ho nepřesvědčoval, že má dávat nižší cenu, a navíc to přezkoumává Komise. Pokud tedy prodávali za tyhle peníze v minulosti, prodávají to celé skupině. Jestli je to tržní cena, to neví, to ale musí vědět oni“. Znovu argumentuje přírůžkou 30 %, kterou získal pro VOP jako marži. a dodává: **„Jestli to teď někdo ve veřejné soutěži přepálil, můžou jen říct: hoši, vidíte, prodávali jste celá léta za nesmyslnou cenu. Ale oni mají cenu dlouhodobě jasnou, a zisk také. Navíc ministerstvo vědělo o těchto cenách i o dalších prodejkách, vždyť je to (VOP) státní podnik. Měli povolení prodávat náhradní díly a spolupracovat se soukromými osobami.“** Dále řeší budoucí zaměstnání obž. Ing. V., který se k tomu ale staví tak, že „má zájem v prvním případě pracovat pro fabriku, pokud mu dá fabrika (tedy VOP) nějakou šanci, tak pomůže ve fabrice tam, kde to bude potřeba. On po žádné funkci netouží“. Dále probírají prodej VOP Šternberk i jednání se starostou, kterému opakovaně i s Ing. V. slibovali, že zachovají ve Šternberku zaměstnanost, a že podnik (tedy VOP) přece nerozhodoval, zda se Šternberk bude prodávat. To rozhodovalo ministerstvo, které si nechalo dělat právní analýzy. Dále řeší komunikaci ke slovenské zakázce, kdy **obž. V. vyvrací - nikoli potvrzuje (podle poslechu záznamu jde o chybu v přepisu na č.l. 7902, která zcela mění smysl věty, přičemž podstatná část komunikace vůbec není přepsaná), že by mu S. dával jakoukoliv poptávku náhradních dílů.** Posílali mu to Slováci e-mailem nebo na CD, řešil to jako normální byznys. V chybějící části přepisu v čase 1 hod. 28 min. záznamu obž. Ing. V. výslovně uvádí, že je dobře, že zabavili i I. počítač, ona má v těch e-mailech veškerou jeho komunikaci i ty dopisy obž. Ing. P. (tedy OXXXM), vždyť on nikomu nic nepsal, nemá zapotřebí nic skrývat, nic tajného nedělal.

183. *Komunikaci obž. Ing. V. s Ing. K. na záznamu hodnotí soud jako zcela spontánní a věrohodnou, neboť z reakcí obžalovaného je patrné, že jej celá událost i její způsob líčení a výkladu Ing. K. rozhořčuje, stejně jako pocit, že Ing. K. čestnosti jeho jednání nevěří, a jeho tvrzení zpochybňuje.*

184. *Dle závěru soudu obsah provedeného odposlechu zcela vyvrací závěry státního zástupce v podané obžalobě, že to byl obž. Ing. V., který se podílel na obou smlouvách, a to s úmyslem zkrátit jak stát při nákupu majetku, tak poškodit i VOP při dalším prodeji náhradních dílů, když z nahrávky i z dalšího dokazování jak listinnými důkazy, tak svědeckými výpověďmi soud zjistil, že obž. Ing. V. svou práci pro VOP žil, záleželo mu na jejím hospodářském výsledku, s OXXXM neměl žádné nadstandardní vztahy, ale záleželo mu na naprosto korektních vztazích se zakladatelem, které požadoval i po svých podřízených (a pokud ji nedodržel, ukončil s nimi pracovní poměr jako s Ing. I., Ing. S. a dalšími). Cenu za nákup náhradních dílů od MO považoval za stanovenou standardním,*

léta užívaným a akceptovaným způsobem, a to i na základě vlastních zkušeností a porovnáním s cenami, za které nakupovali (a to i v OVS, vyhlášených MO) celé technické celky – tedy BVP a tanky. Z vyjádření obžalovaného vzal soud za prokázané, že jde o spontánní projev člověka, který nic neskrývá a nemá potřebu jakkoli tajit okolnosti nákupů, které jménem VOP činil a způsob, jímž VOP po několik let úspěšně vedl, což vyplývá i k důkazu soudem provedených výročních zpráv s.p. VOP CZ. Obžalovaný dle důkazních závěrů soudu uvádí věrohodné a přesvědčivé informace, které korespondují též s dalšími v odůvodnění rozsudku citovanými listinnými důkazy, jakož i svědeckými výpověďmi.

Domovní prohlídky

185. Z domovních prohlídek (dále též „DP“) provedených u jednotlivých obžalovaných soud zjistil, že oba obžalovaní zaměstnanci ministerstva obrany – OxxxM, a to jak Ing. J. L., tak Ing. P., bydlí velmi skromně na sídlištích v panelových domech, jejich majetkové poměry nijak nenaznačují, že by měli žít nad rámec svých běžných zaměstnaneckých příjmů. Obž. Ing. V. je vlastníkem rodinného domu, což plně koresponduje s jeho praxí ve speciálním oboru techniky, a to v manažerských funkcích.

186. Vyšetřovací spis dále obsahuje značné množství při DP zajištěných listin, četné smluvní dokumenty i komunikaci mezi obžalovanými a dalšími svědky, citovaných v podstatné míře v odůvodnění rozsudku v rámci jednotlivých provedených listinných důkazů, z nichž však soud nezjistil žádné skutečnosti, jež by jej mohly vést k závěru o nečestném či snad dokonce konspiračním jednání a předchozí dohodě obžalovaných na zajištění významně nevýhodných cen převáděného majetku za účelem zajistit prospěch 3. osobám a státu tímto jednáním způsobit škodu. Pro meritorní rozhodnutí ve věci jsou proto dle závěru soudu informace pocházející z provedených domovních prohlídek či prohlídek jiných prostor a pozemků u jednotlivých obžalovaných nevýznamné.

187. Z fotokopii dokumentů na čl. 10557-10560 jako obrazových příloh k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor soud zjistil, že ministerstvo obrany nabízí nepotřebný majetek na internetových stránkách [www. OxxxM.army.cz/url/oss.php](http://www.OxxxM.army.cz/url/oss.php), kdy u všech nabídek nepotřebného movitého majetku výslovně a tučným písmem upozorňuje zájemce, že majetek je dlouhodobě skladovaný, často poškozený a nefunkční, a nejsou na něj poskytovány žádné záruky (tedy uvádí stejné informace, které jsou v předtisku smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva s ním hospodařit VOP, a které obžaloba klade za vinu obžalovaným Ing. L. a Ing. P.ovi, ačkoli z provedeného dokazování bylo nepochybně prokázáno, že jde o pojem do smlouvy i nabídky vtělený právníky.

188. Z protokolu, resp. z věcí vydaných jednotlivými svědky a zaměstnanci soukromých společností i ministerstva obrany na výzvu PČR (konkrétně z fotodokumentace listin, vydaných osobou Luboš Hajduk) soud zjistil následující: **Nabídku nepotřebného movitého majetku, v níž MO nabízelo vyřazený majetek, jehož seznam byl uveden na webových stránkách, na které odkazovalo (a to včetně přístupového hesla), zasílal OXXXM dle připojeného rozdělovníku toliko jednotlivým uskupením včetně organizačních složek,**

kterým byl v první řadě materiál nabízen bezplatně. Toto vyplývá např. z rozdělovníku na čl. 4588, dle něhož se seznam vyřazeného majetku prvotně dával na vědomí Vězeňské službě ČR, správě uprchlických zařízení, ministerstvu vnitra, Generálnímu ředitelství HZS GŘ Cel, ministerstvu dopravy, správě státních hmotných rezerv, státním úřadu pro jadernou bezpečnost, národnímu technickému muzeu, zemědělskému muzeu, ÚZSVM, NKÚ, NBÚ, MS, ministerstvu kultury, ministerstvu financí, kanceláři ombudsmana, kanceláři senátu, SŽDC, atd. Tyto organizace pak **měly právo požádat o bezúplatný převod majetku. V případě jejich nezájmu byly osloveny státní podniky, a to k úplatnému převodu, neboť tyto opakovaně projevovaly zájem o odkup materiálu.** Dle listinných materiálů tak činil obž. Ing. V. výhradně pro podnikatelskou činnost VOP, zatímco za působení zpracovatele návrhů Ing. I. byly žádosti o převod majetku odůvodňovány zámkou uspokojování potřeb AČR, jež byla prokázána jako nepravdivá. Též tyto informace korespondují s dalšími provedenými důkazy a nemohou mít tak vliv na jiné hodnocení důkazů soudem.

Podmínky převodu majetku státu

189. **Ze zprávy Ministerstva obrany ČR na čl. 9034 a násl. soud zjistil, že k žádosti obž. Ing. V. o poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 d) zákona č. 106/99 Sb., ministerstvo obrany sdělilo, za jakých podmínek lze náhradní díly a techniku zařazovat do prodeje v obchodní veřejné soutěži s tím, že dle zákona 219/2000 Sb. je takový postup možný až poté, co nabídnuté konkrétní náhradní díly a techniku neprojeví zájem jiné organizační složky státu nebo státní organizace v širším nabídkovém řízení, s tím že tento postup se dodržuje u všech kategorií techniky nezávisle na tom, jedná-li se o ženižní, obrněnou, tankovou, chemickou nebo jinou techniku.**

190. **Ze sdělení Ministerstva financí ČR čj. MF 100460/2013 ze dne 10. 12. 2013 k problematice nakládání s majetkem státu vyžádaného k ověření správného postupu Ing. L. a přílohy k tomuto sdělení založených na čl. 5845 – 5853 (též na č. 1. 68 – 76) soud zjistil, že problematika nakládání s majetkem státu ve vazbě na státní podniky, kterých je MO zřizovatelem, ve vztahu k styčnému režimu vztahů organizačních složek státu a státních organizací v působnosti zákona 219/2000 Sb. o majetku ČR (užíván název „o majetku státu“, tedy dále jen ZMS) a postupu dle zákona č. 77/1997 Sb. o státním podniku, není v principu platnou právní úpravou řešena. Zprávu podrobně zpracovanou v příloze pod stejnou spisovou značkou zástupce sekce majetkové MO ČR odboru správy majetku Ing. M. označil za metodický charakter výkladu ustanovení zák. č. 219/2000 Sb. a jako takový zaslal k využití Ministerstvu financí ČR (dále také jen „MF“). Tato zpráva na čl. 5847-5853, zpracovaná jménem ředitele odboru hospodaření s majetkem státu JUDr. I. F. pro zástupce ředitele odboru správy majetku ministerstva obrany v prosinci 2013 podrobně rozebírá, za jakých okolností nakládá VOP s tzv. určeným majetkem, u něhož se požadavek předchází vnitrostátní nabídky dle § 19 odst. 3 ZMS neuplatní (fakticky jde o přechod, nikoli převod majetku, neboť jde o majetek určený, jež není předmětem tr. řízení). Připomíná, že státní podnik je ve smyslu § 1 odst. 1 zák. č. 77/1997 Sb. právní osobou provozující podnikatelskou činnost s majetkem státu vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku. Vztahy mezi zakladatelem a státním podnikem by tak zřejmě měly mít povahu tržní bez nedovoleného zvýhodňování státního podniku, mimo jiné neodůvodněnými bezúplatnými převody majetku státu či finančními dotacemi. Pro bezúplatný převod majetku MO ČR na státní podniky tak není prostor. K problematice přímého**

úplatného převodu na státní podnik MF uvádí, že **otázka samotné výše úplaty či bezúplatnosti převodu v právní úpravě řešena není, konkrétní částka by byla výsledkem dohody stran a zpravidla by měla korespondovat s podmínkami na běžném trhu. Pokud jde o konkurenční zájem nestátního subjektu o daný (shodný) majetek, nejde ani nemůže jít o nárokovou záležitost a jeho zájem nemůže vlastníka, tj. stát k naložení se svým majetkem nijak omezit, i kdyby takový zájemce nabízel oproti státnímu podniku vyšší cenu.** K předchozí nabídkové povinnosti nepotřebného majetku státu organizačním složkám státu a státním organizacím, má-li být s takovým majetkem naloženo v rámci státu, odkazuje MF na individuální podmínky, s tím, že při užití formy svěřeni majetku s. p. v zásadě zakladatel měl upřednostnit toto svěřeni, pokud jde o nakládání formou smlouvy, měl by však upřednostnit zájemce který by byl organizační složkou státu (dále jen „OSS“) nebo státní organizací (dále jen „SO“). **Při pořádání širší vnitrostátní nabídky ve smyslu § 19 odst. 3 ZMS je možné, byť nikoli povinné do ní zahrnout i státní podniky v režimu zákona č. 77/1997 Sb., v případě kolize s OSS nebo SO v působnosti ZMS mají tyto však přednost.** Ani OSS nebo SO, které nespádají do působnosti ZMS, avšak spadají do okruhu státních institucí, a naplňují tak požadavek preference primárního využití státního majetku, není důvod je z procesu nakládání se státním majetkem vylučovat. **Z dikce § 20 vyhlášky č. 62/2001 Sb. je patrné, že nabídková povinnost je směřována vůči OSS, SO a jiným osobám, mezi které je dle výkladu zákona nutno řadit i státní podniky.** Závěrem pak MF zpracovalo tři varianty postupu při provádění nabídky. Dle závěru stanoviska nejlépe vyhovuje nabídkám výkladu zákona postupový rámec **varianty 1.** V této variantě je prvním krokem je **nabídka OSS a SO, a to včetně státních podniků,** druhým krokem realizovaným v případě nezájmu subjektů uvedených v kroku 1 nabídka právníckým a fyzickým osobám mimo sféru vlastnictví státu. **Varianta 2** vychází ze tří kroků nabídek, kdy **prvním krokem je nabídka OSS a SO, v případě nezájmu těchto subjektů je druhým krokem nabídka s.p. za cenu při převodu majetku za cenu v místě a čase obvyklou** a teprve v případě nezájmu subjektů v kroku 1 i 2 pak v třetím kroku nabídka FO a PO mimo sféru vlastnictví státu. **Zcela vylučuje variantu 3,** kdy **prvním krokem je nabídka OSS a SO a druhým krokem realizovaným v případě nezájmu pod krokem 1. je nabídka státním podnikům a právníckým osobám mimo sféru vlastnictví státu.**

191. *M.j. i z tohoto listinného důkazu má soud i v kontextu s dalším provedeným dokazováním na rozdíl od stanoviska VSZ za jednoznačně prokázané, že obžalovaní zástupci OXXXM se úmyslně nedopustili žalované trestné činnosti, když oproti citovanému Úkolového lístku ministra obrany č.j. 610/2012-1140 vyjmuli z vyřazeného balíku náhradních dílů tankové motory a další náhradní díly za účelem jejich úplatného převodu na VOP CZ na základě žádosti podané Ing. V., neboť nebylo povinností OXXXM, a to ani v případě realizace optimalizace skladových zásob v letech 2012-2013, odprodat všechny náhradní díly v OVS, pokud o ně přednostní zájem projevil státní podnik zřízený MO ČR. Důkazem této skutečnosti jsou kromě níže uvedených vyjádření ministra obrany Ing. Picka k žádosti STV Group i stanoviska MF ČR prostřednictvím inf. F.a i další dva časově související převody motorů UTD-20 v počtu 10 a 30 ks z již popisovaných schválených převodů Komise NNM v průběhu listopadu a prosince 2012 (viz zápisy Komise na č. l. 6298-6313) a následně uzavřených 2 kupních smluv z 20.12.2012.*

192. Z úkolového lístku č. 139 náměstka ministra obrany vydaného pod č.j. 97-15/2010-2697 ze dne 30.3.2010 s termínem splnění úkolu 6.4.2010 (viz čl. 92), který v termínu do 6.4.2010 nařídil zajistit přesun nepotřebného majetku ve prospěch VOP, a o výsledku podat informaci formou „k věci“, soud zjistil, že tento úkolový lístek byl určen dle svého obsahu OXXXM a zpracoval jej Ing. J. F.. Z informace na čl. 92 rub soud zjistil, že na tento úkol dne 9. 4. 2010 zpracoval odpověď obž. Ing. P. a zprávu podepsal Ing. J. K., ředitel SSM MO. Z obsahu zprávy soud zjistil, že **pokyn Ing. F. k vyřazení majetku ve prospěch VOP ve stanoveném termínu nejde splnit, neboť požadovaný majetek dle žádosti ředitele VOP-025 Nový Jičín Ing. V. není dosud vyřazen** náčelníkem generálního štábu, ale je předpoklad, že k jeho vyřazení dojde dle sdělení sekce logistiky v průběhu druhé polovinu roku 2010 při snižování skladových zásob a následném vyřazení tohoto majetku z užívání. Teprve poté bude žádost ředitele s.p.VOP-025 Nový Jičín, která je vedena v evidenci požadavků, zabezpečena. Podnětem k vydání rozkazu a zprávě Ing. J.ho K.e o splnění pokynu náměstka ministra obrany, byla **žádost obž. Ing. V. jako ředitele podniku VOP-025 Nový Jičín adresovaná obž. Ing. J.L. ze dne 26.3.2010, odkazující na slučovaný VOP-025 a VOP-026 Šternberk a na potřebu obchodních aktivit, směřujících k vyplnění výrobních a opravárenských kapacit těchto státních podniků, jež se uvolnily z důvodu poklesu zakázek ze strany ministerstva obrany, pro které budou zapotřebí některé náhradní díly v příloze připojené.**

193. ***Těmito listinnými důkazy byla plně potvrzena obhajoba obžalovaných, a to jak Ing. L., tak Ing. P. a Ing. V., že při plnění úkolů VOP, a to nejen ve prospěch AČR, ale i ve prospěch svého zřizovatele při zajišťování nearmádních zakázek za účelem udržení zaměstnanosti osob se speciální odborností a zajištění budoucích oprav armádního majetku, žádali vojenské opravárenské podniky nejen o možnost odkoupit náhradní díly potřebné k jejich obchodní činnosti, ale dokonce požadovat za tímto účelem informace o budoucím vyřazení požadovaného materiálu, přičemž ministerstvo obrany prostřednictvím vysokých manažerů (např. náměstka Ing. F., ale dle pozdějších žádostí prokazatelně i dalších osob) k realizaci těchto požadavků dávalo OXXXM výslovný pokyn s termínovanou zprávovou povinností.***

194. Obž. Ing. L. dále v listinách na čl. 172 a násl. předložil další úkolové listy ministra obrany, např. na čl. 175 **Úkolový list 610/2012**, jímž ukládal ministr obrany v rámci realizace procesu optimalizace zásob ND vyřadit veškerý pro AČR nepotřebný majetek, uložený v zásobovacích střediscích Nový Jičín a Ústí nad Orlicí s termínem do 11. ledna 2013, a dále vyřazený majetek v realizaci procesu optimalizace zásob odprodat formou obchodní soutěže, a finanční prostředky získané za odprodej nepotřebných náhradních dílů vyčlenit do oblasti běžných výdajů na akvizice náhradních dílů. Úkolový list ministra obrany nese datum 6.12.2012 a vydal jej ministr Alexander Vondra. Na něj navazuje úkolový list č. 371/2012 ze 17. prosince 2012, který vydal náčelník generálního štábu AČR ke stejným požadavkům, které uložil již ministr. Soud zkoumal též předložené Zásady k jednotnému postupu ministerstva při výkonu zakladatelské funkce (dále též jen „Zásady“) včetně dodatků, z nichž vyplývá postup při nakládání s majetkem státu, a to jak majetkem určeným, tak majetkem neurčeným, k němuž patřily právě převáděné motory a další náhradní díly. Ze znění Zásad pod bodem 4.4 na čl. 184 - 186 je zapotřebí k nakládání s neurčeným majetkem schválení zakladatele pouze v případě, že je uzavírán smluvní vztah se smluvní stranou s nejasnou vlastnickou strukturou nebo se subjektem se sídlem v daňovém ráji. Zakladatel podle

bodů 4.6 Zásad pak schvaluje pouze bezúplatnou změnu práva hospodařit s majetkem státu, do níž úplatné převody náhradních dílů mezi MO a VOP nespádaly. Dle článku 4.12.1 Zásad tak převody dlouhodobého majetku z vlastnictví státu na jiné osoby schvalovala dozorčí rada při účetní ceně majetku vyšší než 0,2 miliónu korun, ovšem pouze v případě majetku účtovaného na účtech 021 a 031. Nakládání s majetkem a výjimky při převodu na státní podniky pak jednoznačně vyplývají ze stanoviska Sekce legislativní a právní (dále jen „SLP“) z 23.3.2011, viz čl. 9401 shora.

195. Obž. Ing. R. P. pak předložil již v přípravném řízení dokumenty, kterými se řídil při výkonu své pravomoci v pozici pozice xxx OxxxM (OXXXM) sekce správy majetku MO při nakládání s nepotřebným majetkem státu, a předložil současně normativní výnos ministerstva obrany rozkaz ministra obrany ČR zn. RMO 1/2004 (citovaný již ve výše uvedeném stanovisku SLP) i **rozkaz ministra obrany zn. RMO 48/2013**, z nichž vyplývá, jakým způsobem má být nakládáno s majetkem nepotřebným, jakým způsobem jsou vedeny seznamy majetku určeného k vyřazení z užívání, které většinou čtvrtletně schvaluje generální náčelník štábu AČR, s tím, že tyto jsou co do obsahu nedotknutelné, a bez souhlasu náčelníka generálního štábu se s tímto vyřazeným majetkem nesmí manipulovat. V článku 5 **rozkazu ministra obrany zn. RMO 8/2015** je pak popsán způsob úplatného převodu vlastnictví trvale nepotřebného majetku do vlastnictví právnické nebo fyzické osoby, kdy jednání o podmínkách úplatného převodu vlastnictví trvale nepotřebného majetku se zájemci vede a smlouvy uzavírá xxx OxxxM po projednání v Komisi pro nakládání s nepotřebným majetkem 5/312 – čl. 404. Dle článku 33 téhož ustanovení o ceně rozkaz RMO 8/2015 určuje, že pouze u nemovitého majetku je nutno vycházet ze znaleckého posudku, jinak se cena sjednává v souladu s platnými cenovými předpisy, přičemž cenu lze snížit, pokud neprojeví zájem o koupi takového majetku žádná právnická či fyzická osoba. Článek 6 pak projednává bezúplatný převod vlastnictví trvale nepotřebného majetku či další způsoby, např. článek 7, přenechání dočasně nepotřebného majetku trvale nepotřebného nemovitého majetku do užívání, a dále pod bodem 8 nakládání s trvale nepotřebným majetkem, který se dále prodává dle článku 68 jako druhotná surovina.

196. Též příloha v čj. MF 100460/2013 na čl. 412-418, zpracovaná jménem xxx JUDr. I. F. pro zástupce ředitele odboru xxx v prosinci 2013 podrobně rozebírá, za jakých okolností ministerstvo obrany omezovalo další nakládání VOP a dalších státních podniků, do nichž převod majetku určený pro výkon předmětu podnikání tohoto státního podniku nespádá, pokud nejde o majetek určený- viz shora b. 194 odůvodnění rozsudku.

197. Postupy při hospodaření a nakládání s majetkem v působnosti ministerstva obrany pak obsahuje i **normativní výnos MO z 6. června 2013** na čl. 424-447. Ten zakotvuje zásady používání informačních systémů při správě majetku (**ISL a další podsystémy, jež však byly užívány již v předchozích letech včetně žalovaného období**). Skladování majetku podle části druhé článku 9 zakotvuje jako **podmínku pro správné skladování kvalitu přejímky, evidenci údržby, jeho připravenost k výdeji ze skladu i kvalitu dalších činností, které se při skladování realizují, do nichž spadají obměny, revize, prohlídky, kontroly a zabezpečení ochrany v rozsahu ukládaném předpisy - dle provedeného dokazování jednoznačně v plném rozsahu neprováděné**. Část třetí v článku 12 stanoví postup při návrzích na vyřazení majetku včetně informační podpory vyřazování majetku a další organizaci s nakládáním s nepotřebným majetkem a její způsoby. Způsob sjednávání kupní ceny trvale nepotřebného majetku a zásady pro přímý prodej takového majetku a

sjednávání ceny jsou zakotveny v člancích 25 až 28, kdy v článku 27 pod bodem a). **Výslovně při sjednávání kupní ceny u přímého prodeje trvale nepotřebného movitého majetku normativní výnos uvádí, že takový prodej se sjednává za ceny zpravidla vyšší než nejvyšší ceny dříve sjednané na základě obchodní veřejné soutěže a realizuje se zejména, jedná-li se o vojenský materiál, u něhož je prokazatelný zájem na urychleném odprodeji z důvodu ekonomické výhodnosti a hospodárnějšího naložení s věcí, kdy nabyvatel spolu s odprodejem věci převezme další věci, na které nejsou zájemci o koupi, a které by se jinak musely za vysokých nákladů zlikvidovat. *Poukázat je nutno zejména na skutečnost, že normativní výnos MO z června 2013 (který však nebyl v době uzavření Smlouvy č. 131803109 ze dne 18.4.2013 platný) je přísnější než Rozkaz ministra obrany z r. 2010, který požadoval při převodech zpravidla cenu obvyklou.* Připojený rozkaz ministra obrany pod číslem 48 (RMO 48/2013) pak zcela odpovídá citovanému normativnímu výnosu MO a byl vytvořen téhož dne. V části 4. normativního výnosu pak jednoznačně popisuje pravomoci jednotlivých článků ministerstva obrany od náčelníka generálního štábu přes jednotlivé majetkové odbory až po majetkové hospodáře a manažery, a jeho přílohou je rozdělení pravomocí vedoucích zaměstnanců, a to čl. 467.**

198. *Na základě shora provedeného dokazování pak nebylo vyvráceno tvrzení obhajoby, že při jednotlivých smluvních převodech mezi MO a VOP by byly splněny zákonné i interní předpisy pro nakládání se svěřeným majetkem, ani že převodní ceny náhradních dílů u obou žalovaných smluvních převodů byly u jednotlivých motorů vyšší, než průměrné ceny zaznamenané v ISL z prodejů předchozích, jak vypovídají nejen obžalovaní, a část svědků, ale jak stvrzuje i přehled ISL. O tom konečně svědčí i závěry Komise, která jednomyslně oba prodeje po přezkoumání zákonných podmínek schválila, stejně jako v průběhu let schvalovala další převody ND či celé techniky na s.p. VOP a která v závěru r. 2012 schválila další dva typově zcela shodné přímé úplatné převody v procesu optimalizace vyřazených motorů UTD-20 v počtu 30+10 ks ve prospěch VOP CZ. Stejným hodnotícím závěrům soudu svědčí i vyhodnocení OVS pod č. 2012/2, z níž vyplývá, že kromě úplatných převodů byly v roce 2011 obchodovány motory UTD-20 i tankové motory též v obchodní soutěži. Ceny odpovídající již v minulosti úplatně převedeným motorům pak vyplývají jak ze záznamů Komise a korespondujících smluv, tak např. i z přílohy na CD na č.l. 12541- záznam ISL.*

199. Z posledně citované **přílohy sdělení MO ČR na CD na č.l. 12541**, kterou však do spisu **v tištěné podobě připojil až soud** na č.l. 12842 a násled. (sv. 50) tento ověřil, že dle záznamů ISL byly motory UTD-20 převáděny na VOP CZ (*tehdy ovšem VOP-026, popř. VOP-025*) již v r. 2009, šlo však o motory III. kategorie, které byly převáděny bezúplatně. Soud je však zmiňuje z toho důvodu, že účetní cena těchto motorů **v r. 2009 činila 215. 478,84 Kč**, zatímco v r. **2010 jen 214.954,67 Kč** a v r. **2013 byla v ISL zaznamenána účetní cena ve výši 214.804,04 Kč** - což m.j. **vylučuje způsob výpočtu hodnoty motorů v čase určený USI VÚT Brno i závěrům o zvyšování ceny motorů v důsledku inflace.** Za předpokladu, že se cena motorů průměrovala na základě dalších nákupů totožných náhradních dílů ve prospěch AČR (viz zpráva MO ČR, z níž vycházel ÚSI), lze logicky dovodit, **že armáda při současném výprodeji téhož zboží nakupovala motory UTD-20 ve stíhaném období za nižší kupní cenu, než byla předchozí v ISL zprůměrovaná cena účetní.** Dalších 5 ks UTD-20 v kat. II. a II. bylo převedeno úplatně na VOP CZ smlouvou č. 101806012 a to za 8.225,45 Kč/ks, přičemž odlišné kategorie motorů

neměly při prodeji na cenu vliv (cena „rozpuštěná“). Další v záznamu ISL uvedený prodej se týká žalované Smlouvy č. 101806013 z 19.5.2010 za cenu 109.000 Kč/ks, která je prokazatelně významně vyšší než ceny dosažené v předchozích prodejích za II. a III. kategorii téhož zboží, a současně tvoří více než 50% ceny účetní z ISL. Další prodeje motorů UTD-20 byly uskutečněny dle přehledu ISL ve III. kat. za 60.042 Kč ve prospěch Real Trade v r.2011 a **údajně ve II. a III. kategorii ve prospěch VOP CZ za 102.000 Kč, což však odporuje uzavřeným smlouvám na celkem 40 ks motorů UTD-20, které byly za stejnou cenu v I. kategorii odprodány VOP-026, a které nejsou součástí přehledu převáděného zboží v záznamech ISL.** Následující převody motorů I. kategorie smlouvou mezi MO ČR a VOP CZ č. 121803190 byly dle záznamu v ISL – **a to přesto, že jde o deklarované motory I. kategorie, převedeny v průběhu r. 2012 toliko za cenu 86.216,76 Kč.**

200. *Přestože jsou záznamy ISL značně zmatečné, lze na základě uvedených cen převáděných motorů dospět k závěru, že předchozí průměrná dosažená cena motorů odpovídala v návrhu na schválení Komisí uvedené částce cca 98.000 Kč/ks motoru UTD-20, a že tedy nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaných a výpovědi referentů OXXXM, že podkladem pro určení prodejní ceny byl právě záznam ISL, a že návrh předložený ke schválení Komisí vycházel z těchto údajů, nikoli z objednávky stran, již měli obžalovaní zástupci akceptovat s úmyslem či dokonce obmyslem způsobit státu na úkor státního podniku škodu.*

201. Pokud se týče zařazení materiálu Armády ČR do jednotlivých kategorií, ze sdělení MO ČR soud zjistil, že majetek označený I. kategorií je majetek plně využitelný, byť i po provedené opravě. **Do II. kategorie se zařazuje majetek dočasně nevyužitelný, tedy opotřeбенý, poškozený, s prošlou dobou konzervace a zákonných revizí, vyžadujících opravu.** Do III. kategorie pak spadá majetek nevyužitelný, neopravitelný, který nemůže sloužit svému účelu pro ztrátu technických a funkčních vlastností.

202. Z kopie žádosti M. D., zastoupeného JUDr. Tomášem Sokolem o informace dle zákona č. 106/99 Sb. o svobodném přístupu k informacím, soud zjistil, že M. D. kromě žádosti o vlastní odkup všech vyřazených motorů a vybraných náhradních dílů podal v červnu 2013 Ministerstvu obrany ČR žádost o předložení informací, souvisejících s převodem majetku AČR, především náhradních dílů k vojenské technice, a to ženijní, obrněné, tankové i chemické. Dále podal zprávu o způsobu evidence tohoto materiálu, způsobu vyřazování a následného odprodeje i výjimek z řádného režimu obchodní veřejné soutěže, jakož i k zapůjčenému majetku. **V odpovědi ministerstvo obrany sdělilo žadateli, že žádné náhradní díly již určené k odprodeji v OVS nebyly z tohoto prodeje vyjmuty, stejně tak jako v minulosti nedošlo k vyjmutí žádných náhradních dílů z plánovaného odprodeje mimo režim obchodní veřejné soutěže ani v režimu obchodní veřejné soutěže.** Mimo režim obchodní veřejné soutěže byl v letech 2009 – 2012 realizován přímý prodej, tedy úplatný převod náhradních dílů a techniky státním podnikům, jejichž zakladatelem je ministerstvo obrany, a dále firmám Elton hodinářská a.s. a Retia a.s v souvislosti s doplněním muzeálních sbírek a vývoje technického demonstrátoru odpalovacích zařízení pro rakety nového typu. s tím, že ministerstvo žadateli poskytlo přílohu v počtu 68 stran o konkrétních převodech konkrétní techniky. K dotazu STV pak ke kategoriím převáděného majetku MO konstatuje soudem již prokázanou skutečnost, že do I. kategorie spadá pouze majetek

plně využitelný, tedy nový nebo použitý, ale plnohodnotný pro plnění úkolů. Majetek s prošlou dobou konzervace a zákonných revizí je majetkem II. kategorie a ve III. kategorii je zařazen majetek neopravitelný.

203. *Toto sdělení MO ČR nemá soud důvod zpochybňovat, přičemž svědčí o skutečnosti, že přes zrušení žalované smlouvy č. 131806190 pod b. 2 a 3 obžaloby na základě zpochybnění ceny ND sv. D., resp. spol. STV Group, MO ČR nepovažovalo náhradní díly, převáděné touto smlouvou na VOP CZ, za náhradní díly již určené k odprodeji v OVS. Soud tak opět na základě provedeného dokazování považuje skutkové závěry prezentované VSZ v Praze za vyvrácené, neboť dospěl k závěru, že obžalobou kriminalizované úplatný převody majetku MO ČR do práva hospodařit státních podniků VOP-026 i VOP CZ nebyl činěn v rozporu ani s obecnými předpisy a Rozkazy MO o nakládání s vyřazeným majetkem AČR ani s předpisy a rozkazy MO ve vztahu k nakládání s majetkem vyřazeným jako nepotřebným v rámci rozsáhlého procesu optimalizace majetku, upraveného m.j. úkolovým listem ministra obrany č.j. 610/2012-1140 ze dne 6.12.2012.*

Činnost kontrolní Komise

204. Ze zápisu z jednání Komise NxxxM (dále též jen „Komise“) ze dne 11. ledna 2010, učiněného dne 12. ledna 2010 na čl. 1297-1310 soud zjistil, že z obžalovaných se tohoto jednání Komise NNM za OXXXM zúčastnil obž. Ing. L., zatímco obž. Ing. P. byl omluven. Při tomto jednání Komise, která dle svědeckých výpovědí měla veškeré podklady k dispozici předem, a mohla si tedy informace v podkladech uvedených včetně návrhu cen ověřit v informačních systémech i dotazem na předsedu či místopředsedy Komise, projednávala též úplatný převod majetku státu do práva hospodařit na VOP-026. Šlo o H 152 KSH 77, vyřazený jako nepotřebný pro ministerstvo obrany. Majetek převáděný v únoru 2008 v **účetní ceně 5.685.515,55 Kč s navrhovanou kupní cenou 93.500 Kč, tedy ve výši 1,64 % účetní ceny.** Komise jednomyslně jako úplatný převod movitého majetku do **vlastnictví VOP-026** za tuto cenu schválila. *V tomto kontextu je zapotřebí poukázat též na formulaci, že šlo o převod vlastnictví, kterou v hlavním líčení obhajoba činila spornou, a to s ohledem na znění smlouvy o úplatném převodu majetku do hospodaření státního podniku.* Obdobně ze **zápisu z jednání Komise pro NNM z 8.2.2010** za přítomnosti obžalovaných Ing. L. a Ing. P. bylo rozhodováno o dalším úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit na VOP-026, který požádal o úplatný převod jednoho kusu techniky OT-64, tedy obrněného transportéru za účelem zabezpečení oprav pozemní bojové techniky pro divizi vojenské výroby, kdy **účetní cena majetku byla 776.699,78 Kč, navrhovaná kupní cena jednomyslně schválená všemi členy Komise byla 59.500 Kč, tedy 7,66 % ceny účetní,** viz zápis na čl. 1311 - 1317. Z dalšího zápisu jednání Komise na čl. 1318-1321 soud zjistil, že stejně tak Komise schválila ve prospěch společnosti STV Group její žádost z ledna 2010 o prodloužení termínu odběru zboží z kupní smlouvy 091815196 pro nemožnost ihned uhradit a zahájit odběr zboží, kdy k posunu termínu úhrady a odběru došlo do 28. května 2010, přičemž šlo o opakovanou žádost ve vztahu k většímu množství smluv.

205. Z projednání zprávy dalšího žadatele společnosti Kovostil pak vyplynula pravdivost informace, že **cena za celý balík se v případě nevydání části zboží tak zvaně rozpouštěla,** neboť právě v případě této společnosti, jak vyplývá z čl. 1319, schvalovala Komise dodatkem kupní

smlouvy snížit kupní cenu o 264 Kč za část nevydaného movitého majetku. Další schválení Komise pak projednávalo i úplatné přímé převody na spol. RETIA a.s., o níž se zmiňovala již zpráva MO k žádosti sv. D. podané dle zákona o svobodném přístupu k informacím – šlo o převod odpalovacího zařízení za účelem vývoje technického demonstrátoru pro rakety nového typu.

206. **I z dalších zápisů Komise pak vyplývá činnost Komise tak, jak byla popsána svědky v průběhu hlavního líčení, která se týká jednak bezúplatné převody majetku na organizační složky státu, jednak odprodeje v rámci veřejných obchodních soutěží, jednak přímý prodej státním podnikům.** Jedním z nejčastějších převodů pak byly úplatné převody na státní podnik VOP-026, kde k žádosti Ing. M.a S., zastoupeného Ing D.em I., bylo např. v rámci jednání Komise pro NNM ze dne 15. března 2010 rozhodnuto jednomyslně o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit na VOP-026, a to spojovací a ostatní techniky v hodnotě téměř 15 mil. Kč za cca 336.000 Kč, tedy 2,24 % účetní ceny, dále úplatný převod majetku ve prospěch VOP, odůvodněný spojovací technikou v účetní ceně 35 mil. Kč za 810.000 Kč s poznámkou, že nabízená cena je vyšší, než ceny dosažené v OVS, který není předmětem žalovaného jednání, přičemž tento převod byl schválen, byť navrhovaná kupní cena oproti účetní ceně tvořila 2,3 %, přičemž Ing. S., resp. Ing. I. byl tento převod odůvodňován k zajištění realizace oprav vojenské techniky ve prospěch AČR, stejně jako v žalovaných případech. Stejná **Komise pak schválila též prodej 107 kusů položek, tedy náhradních dílů pro tankovou techniku za navrženou kupní cenu 932.677,20 Kč při účetní ceně 24.373.522 Kč, tedy cca 4 % ceny,** které také nejsou předmětem stíhaného jednání. Náhradní díly pro tankovou techniku v počtu 240 položek v účetní ceně 61.965.904,59 Kč s navrhovanou kupní cenou 2.907.636,36 Kč, opět s poznámkou, že cena je vyšší než ceny dosažené v OVS, tedy ve výši necelých 5 % účetní ceny, která též není, přestože byla jednomyslně schválena, součástí obžaloby. A konečně, Komise jednomyslně schválila i úplatný převod majetku státu do práva hospodařit, a to celkem 105 kusů vznětových motorů pro BVP za účelem realizace oprav vojenské techniky ve prospěch AČR za celkovou navrženou kupní cenu 11.478.600 Kč při účetní ceně 22.570.240,35 Kč, tedy za cca 51 % účetní ceny, jakož i další převod majetku na LOM Praha za účelem výukovým, a to ve výši cca 10 % účetní ceny.

207. *Zápis Komise tak plně odpovídá výpovědi svědka Ing. V., který podrobně popsal, jakým způsobem rozdělil již vyřazený přidělený balík náhradních dílů do jednotlivých položek podle typu s oceněním dle systému, a jak zpracoval návrh pro Komisi, který byl předem všem členům rozeslán a následně byl jednomyslně schválen, přičemž postupoval zcela standardně jako ve všech ostatních případech bez zásahu svého nadřízeného. Z těchto důkazů má soud za jednoznačně prokázané, že i za situace, kdy by snad byl prokázán jakýkoli - byť minimální vznik škody, nebylo by možné ani po stránce subjektivní dovést trestní odpovědnost za stíhané jednání ani u obž. Ing. P., který sám podklady nezpracovával, toliko kontroloval, aniž by do práce svého podřízeného zasahoval, ani u Ing. L., neboť nebylo prokázáno, že by se osobně právě na této jediné smlouvě vytržené z celé řady obdobných ale nekriminalizovaných smluvních vztahů mezi MO ČR a VOP jakkoli vědomě podílel formou poskytování nepravdivých či účelových informací Komisi. Jak již bylo konstatováno, pokud byl vznesen požadavek VOP-026 na vyřazený majetek na základě nepravdivých informací, není za tyto odpovědný žádný ze zástupců OXXXM, ale osoby, které nepravdivé informace uvedly, neboť toliko zástupci VOP byli za další*

nakládání s takto získaným majetkem svému zakladateli odpovědní (viz např. odůvodnění pod b. 29, konec b. 66 atd).

208. I z dalších předložených zápisů Komise pro NNM vyplývá, že Ing. S. za VOP-026 opakovaně žádal o úplatný převod majetku státu, přičemž navrhované ceny včetně cen motorů odkupovaných od ministerstva obrany tvořily povětšinou částky ve výši cca 10 % účetní hodnoty, resp. 11,6 %, např. v případě nákupu vznětových motorů a dálkoměrů na čl. 1355. Jediným případem, kdy dle doložených zápisů z jednání Komise byla stanovována kupní cena znaleckým posudkem, byla hodnota movitého majetku, převáděného na LOM Praha s.p. u leteckých motorů, projednávaných 15.6.2011, kdy znaleckým posudkem stanovená cena celkem 35 kusů leteckých motorů s příslušenstvím činila 1.395.000 Kč, navrhovaná kupní cena byla vyšší než cena znalecká a činila 1.556.000 Kč, přičemž účetní cena převáděného majetku dosahovala téměř 76 miliónů korun. Tedy i s využitím znaleckého posudku při navýšené ceně oproti vypracovanému znaleckému posudku, utrhla armáda z původní hodnoty řádově 2 % účetní ceny (viz čl. 1373).

209. O způsobu, jakým rozhodovali jednotliví členové Komise o schválení převodu a přiměřenosti ceny, svědčí např. stanovisko členů Komise pro NNM ze 14.2.2012, kdy pod bodem A.1 písm. d) u převodu majetku na VOP-026 již zastoupeným obž. Ing. V., referent zpracoval návrh na převod vozidel, vyřazených z armády jako nepotřebný materiál k 9.2.2012 v celkové navrhované kupní ceně 4.100.000 Kč při navrhované kupní ceně **za jedno vozidlo BVP ve výši 205 000 Kč s určenou průměrnou prodejní cenou v OVS za jedno vozidlo v částce 198 403 Kč**. Tento převod 8 členů Komise doporučilo, jeden zůstal bez vyjádření, přičemž dle obsahu se hlasovalo per rollam. Obdobně bylo hlasováno též 21. května 2012, mimo jiné o vojenské technice, převáděné VOP CZ, zastoupené obž. Ing. V., kde k jednotlivým typům těžké techniky jsou stanoveny průměrné prodejní ceny OVS, a tyto porovnány s navrhovanými cenami a schváleny 6 členy Komise s tím, že dva se nevyjádřili - v daném případě obž. Ing. P. byl omluven a nepřítomen.

210. **Z četných zápisů z jednání Komise NxxxM, řízenou Ing. L. až do r. 2013 dále vyplývá způsob, jakým se navrhovaly převody vlastnictví jednotlivým institucím, které projevíly o převod majetku zájem, a to jak formou bezúplatného převodu (Technické muzeum Brno, obec Braňany), darovací smlouvou (stavebně ubytovací objekt pro město Podbořany), či formou **přímého prodeje movitého majetku státním podnikům (viz např. schválenou žádost Lom Praha s.p. o úplatný převod náhradních dílů na vrtulníky řady MI a letouny L-39 za cenu navrženou ve výši jen nepatrně přesahující 10 % účetní ceny movitého majetku, která byla jednomyslně Komisí schválena, když souhlas Komise byl odůvodněn právě překročením hranice 10% účetní ceny (viz čl. 9376 rub), což potvrzuje věrohodnost výpovědi obž. Ing. P. o způsobu stanovení převodních cen****. Ze zápisu Komise vyplývá též další činnost Komise – např. při udělování souhlasu s výpůjčkou majetku MO (např. polních lůžek, stolů, sedaček atd.) jednotlivým rozpočtovým organizacím, sdružením, vysokým školám AVU atd., **jakož i poměrně časté rušení obchodní veřejné soutěže (zde např. na prodej letounů MIC 21 a L-29 s příslušenstvím a náhradními díly, a to pro velmi nízké navržené kupní ceny na letouny a letecké náhradní díly – v dalších případech pro nezájem, jakož i schvalování výsledků OVS a stanovení lhůt k doručení rozhodnutí vítězi i lhůt k vyskladnění majetku v místě uložení (tedy v jednotlivých vojenských zařízeních) a to v rozsahu několika měsíců. Ze téhož zápisu jednání Kontrolní Komise při vyhodnocení odprodávaného nepotřebného logistického majetku dle OVS bylo soudem zjištěno, že **přes nízkou výtežnost****

z účetní ceny, a to 3,51 % je Komisí prodej vyhodnocen jako ekonomicky výhodný pro MO, když „vzhledem k morální i technické zastaralosti prodávaného nepotřebného movitého majetku“ s vysokou pořizovací cenou dosažené stávající ceny odpovídají současné tržní ceně a z ekonomického hlediska je prodej majetku výhodnější z důvodů úspory značných finančních nákladů na jeho ekologickou likvidaci při nutnosti uvolnit skladové prostory vojenských zařízení, a tím dosáhnout snížení nákladů na udržování nadpočetného nepotřebného majetku. I tento návrh byl Komisí jednomyslně schválen. V dalších případech převodů majetku od listopadu 2012 jsou vždy uváděny konkrétní ceny zjištěné z OVS, nicméně záznamy z let 2010 žádné takové srovnání neobsahují.

211. *Jak bylo konstatováno výše, nové závěry nepřinesly ani další doplněné výsledky členů Komise popsané výše pod kapitolou „Svědci“, kteří se hlasování účastnili a kteří popsali činnost Ing. L. i připravované podklady Ing. P., zasílané jim k seznámení i s přílohami cca 5 denním až týdenním předstihem jako profesionální, vstřícné a bez jakékoli snahy o manipulaci, když každý z členů Komise ať již přímo či prostřednictvím svých spolupracovníků si záznamy v ISL, z nichž informace o cenách vycházela, mohl ověřit i nechat vysvětlit.*

212. *Z předmětného rozhodování Komise, jakož i z dalších listinných důkazů však má soud oproti stanovisku obhajoby za jednoznačně prokázané, že „úplatný převod do práva hospodařit“ mezi MO a VOP měl zcela stejné právní důsledky pro přechod vlastnictví movitých i nemovitých věcí jako uzavřená kupní smlouva, tedy že umožňoval nabyvateli (tedy VOP) nakládat s majetkem dále jako s vlastním v rámci podnikatelské činnosti, což konečně Ing. V. ve svých žádostech MO výslovně uváděl.*

213. Tomuto závěru konečně svědčí též **připojené stanovisko sekce legislativní a právní MO ze dne 22.3.2011**, v němž se k žádosti ředitele LOM Praha s.p. výslovně uvádí, že podle č.l. 41 rozhodnutí ministra obrany č. 1/2004 (dále jen „RMO“) **při nakládání s majetkem státu nedochází k jeho prodeji, nýbrž k převodu do práva hospodařit, proto se nevyžaduje k transakci souhlas ministra obrany ani v případě, že kupní cena přesahuje částku 1 mil. Kč. V případě nakládání s majetkem státu se podle citovaného RMO postupuje pouze podpůrně, a to v souladu s obecně závaznými právními předpisy (zákon o majetku ČR a zákon o státním podniku).** K odstranění disproporce v interní úpravě přímého prodeje majetku a převodu do práva hospodařit doporučuje SLP na č.l. 9401 buď novelizaci RMO č. 1/2004 nebo zavedení „legislativní zkratky“, na jejímž základě se přímým prodejem majetku bude rozumět i jeho převod do práva hospodařit. Dle dalších listinných materiálů právě Ing. V. do funkce generálního sekretáře MO pokusil prosadit novelizaci shora uvedeného RMO č. 1/2004.

214. V hlavním líčení obž. L. dále předložil další kupní smlouvy svědčící **o přímých prodejkách náhradních dílů mezi MO ČR 3. subjekty, např. spol. Motopuzzle s.r.o.,** zápisy z jednání Komise pro NNM, schválená strategie nakládání s nepotřebným majetkem, informační zprávy pro ministra obrany včetně stanovisek s strategie pro nakládání s nepotřebným majetkem a další listinné důkazy. (č.l. 9081 – 9145a). K nakládání s nepotřebným majetkem ve prospěch státního podniku pak předložil též **informační zprávy Ing. V. pro ministra obrany** (navazující na odposlouchávaný hovor mezi Ing. V. a Ing. P.) a další listiny, předložené již v přípravném řízení. Z těchto listin považuje soud za podstatné zmínit **stanovisko ředitele odboru legislativního a právního MO JUDr. Vavery z 15.9.2008 k informační zprávě pro ministryni obrany JUDr.**

Parkanovou, která též doporučuje změnu RMO č. 1/2004, která je pro úpravu převodu majetku na jiné organizační složky státu nedostačující a dále **Strategii MO při nakládání s nepotřebným majetkem schválené ministryní obrany JUDr. Parkanovou 10.5.2007**. Z tohoto dokumentu považuje soud za zásadní citovat zejména čl. 2, bod 2.1, který řeší úplatný i bezúplatný převod práva hospodařit ve smyslu zá. č. 219/2000 Sb. ve prospěch organizačních složek státu a státních organizací, který označuje za přednostní převod vyplývající z tohoto zákona, který ministryně ukládá realizovat vždy na základě předložení požadavku v rámci nabídkového řízení, tedy před prohlášením trvalé nepotřebnosti pro stát. *Takový postup byl dle zjištění soudu opakovaně realizován i v případě státních podniků, které byly (též dle již citovaného sdělení MF ČR-Ing. F.a) po organizačních složkách státu a státních organizacích, dalšími státem preferovanými odběrateli vyřazené vojenské techniky, a to formou úplatného převodu do práva hospodařit. Tato skutečnost byla prokázána listinnými důkazy, a to jak z požadavků VOP zasílaných přímo MO ČR, úseku logistiky, směřující k možnosti přednostního odkupu vojenské techniky a jejích náhradních dílů, budou-li vyřazeny, tak např. z úkolového lístku Ing. F. s úkolem vyřadit ve prospěch VOP konkrétní majetek a podat o tom zprávu (viz níže), který jako důkaz oprávněnosti postupu předložil obžalovaný Ing. V.. Tyto podmínky byly dle zjištění soudu v plném rozsahu splněny též v případě žalovaných převodech majetku z MO na VOP, tedy činí tak uplatňovaný nárok VOP uplatněný už před vyřazením náhradních dílů či v průběhu tohoto vyřazování za zákonný.*

215. *Soud proto nemá důvodné pochybnosti o tom, že by obžalovaní Ing. P. a Ing. L. jako zástupci AXXXM při komunikaci se zástupci VOP, kteří o přednostní odkup požádali, jednali v rozporu se zákonem, natož pak v úmyslu způsobit takovým jednáním státu jakoukoliv újmu.*

216. Za listinný důkaz s informacemi podstatnými k **objasnění podmínek OVS č. 155-3/2013, konané po zrušení smlouvy mezi MO a VOP CZ č. 131803109 z 2.5.2013** v průběhu září 2013, jakož i stanovené minimální ceně nabízených motorů UTD-20, V-46.6 a V-55.5 pak soud považuje **přípis M.a D. jako předsedy představenstva a generálního ředitele STV Group ze dne 27.5.2013 ministerstvu obrany Ing. Vlastimilu Pickovi na čl. 722, jímž žádá pana ministra** při vědomosti o skutečnosti, že MO plánuje v roce 2013 odprodat větší množství nepotřebných náhradních dílů k bojové a automobilové technice, **o přímý prodej** veškerých následujících pro AČR nepotřebných náhradních dílů, a to motorů UTD20 za nabízenou cenu bez DPH ve výši 250.000 Kč, motorů V-46 za nabízenou cenu bez DPH 390.000 Kč, mechanické převodovky k BVP 1 za 190.000 Kč, levou a pravou převodovku k tanku T-72, každou za 295.000 Kč a kanón D-81 k T-72 za 560.000 Kč. Současně výslovně uvádí, že cena, kterou ministerstvo obrany nabízí, je cenou, která by běžnou soutěží nemohla být dosažena, a že věří, že jejich nabídka bude natolik exkluzivní, že ministr bude moci rozhodnout o přímém prodeji tohoto zboží. Tento dopis doplnil svědek D. dopisem ministru obrany ze dne 3.6.2013, v němž uvádí, že předmětné náhradní díly jsou určeny pro jejich dlouhodobého obchodního partnera z USA a budou sloužit pro výcvik amerických jednotek předurčených pro boj s terorismem. V případě že interní předpisy nepovolují přímý prodej bez výběrového řízení, ale umožňují odprodat náhradní díly bez výběrového řízení státnímu podniku, např. VOP CZ, žádá M. D. o sdělení, za jakých podmínek mohou být náhradní díly státnímu podniku prodány a jak s nimi tento může nakládat.

217. *Vyhodnocením těchto listinných důkazů v kontextu s výpovědí svědka D., považuje soud za jednoznačně prokázané, že nabídka, adresovaná ministerstvu obrany sv. M. D. jako statutárním orgánem a generálním ředitelem spol. STV Group, nebyla určená ke skutečnému odkupu všech náhradních dílů, natož pak určena pro dlouhodobého obchodního partnera z USA, neboť přes četné dokumenty o prodeji motorů svědek v průběhu několika let trestního řízení nejen že takové dokumenty nepředložil, ale bylo nepochybně prokázáno, že motory odkoupené od MO ČR v OVS č.155-3/2013 po dobu nejméně 2 let ani z části neodprodal a část jich skladoval v areálu Poličských strojů až do r. 2022. Svědek ani nezastírá, že šlo o informaci účelovou, jež měla zamezit převodu náhradních dílů na VOP CZ a jeho následnému domnělému odprodeji konkurentovi - spol. Excalibur Army.*

218. **Z listin založených sv. D.** pak soud konstatuje zejména poptávku vojenské techniky spol. STV Group po řediteli podniku VOP-025 Nový Jičín SP, adresovanou **Ing. A. T.** (tedy nikoliv obž. Ing. V., ale jeho předchůdci, o němž se jako o „A.“ zmiňuje v záznamu o sledování osob a věcí Ing. K. jako o osobě, která prodávala vojenskou techniku ihned po odkupu, a to s minimálním ziskem pro VOP), a dále poptávku po prodeji vojenské techniky na čl. 720-721, adresovanou sv. D. obž. Ing. J.L. na OXXXM.

219. Ze zprávy **VOP CZ ze dne 20.7.2018**, podané k žádosti Městského soudu v Praze o sdělení, **zda společnost VOP CZ dříve, než byly smlouvou číslo 69/11/10 ze dne 16.4.2010 prodány společnosti Excalibur Army spol. s r.o. provedla opravu celkem 105 kusů vznětových motorů UTD-20 pro vozidla BVP-1, zakoupené od Ministerstva obrany ČR a jak byla tato oprava finančně náročná, sdělilo VOP na čl. 9522, že s ohledem na časový odstup uvedených obchodních transakcí se nepodařilo zjistit, zda došlo k zahájení či provedení jakýchkoliv oprav na předmětných motorech.** Přestože po vrácení věci VOP CZ dohledala zakázky obdobné, z nichž dovozuje uskutečnění nevidovaných oprav a jejich rozsah, nelze tyto domněnky považovat za objektivní informace. Po zastavení trestního stíhání obž. Ing. V. dle § 172 /1c tr. řádu. pro skutek, jímž mu státní zástupce kladl za vinu nevýhodný převod 105 ks motorů UTD-20 získaných smlouvou č. 101806013 od MO ČR ve prospěch spol. Excalibur Army, nepovažuje soud tyto skutečnosti pro posouzení skutkových okolností v nyní vedeném řízení již za relevantní.

220. Ke shodným žádostem MS Praha pak společnost **Excalibur Army** předložila **doklady o opravách na základě smlouvy s VOP-026 na opravu celkem 350 kusů motorů UTD-20 s vyjádřením**, že součástí této smlouvy byla též zakázka na opravu 100 kusů motorů, odkoupených na základě smlouvy uzavřené mezi VOP-026 Šenov a spol. Excalibur Army z dubna 2010, která je předmětem obžaloby. Toto tvrzení se soudu nepodařilo vyvrátit, přičemž shora uvedené **e-mailové vyjádření Ing. I. k rukám Ing. V.** včetně přílohy, již svědek k údajné opravě předložil již při své prvotní svědecké výpovědi, naznačuje zcela odlišný postup VOP-026 při nakládání s majetkem, nabytým od MO a s ohledem na skutečnosti prokázané v hlavním líčení zakládají důvodné podezření z možných machinací při nakládání se svěřeným majetkem VOP-026, směřující však vůči předchozímu vedení VOP-026, které obž. Ing. V. naopak ukončil. Účelovost vytvořené přílohy e-mailu o rozsahu oprav motorů, předložený Ing. I. I. dne 3.12.2010, jímž dokládal obž. Ing. V. práce, které po odkupu nepotřebného majetku AČR, VOP-026 měla provést na 100 kusem

motorů UTD-20 odprodáných spol. Excalibur Army, dovodil soud ze skutečnosti, že přehled prací ani podle znalce ani podle zkušeného zaměstnance spol. VOP-026, svědka K. neodpovídá časové dotaci ani finančním nákladům na uvedené práce. Navíc, jak svědek K. při výslechu před soudem uvedl, takové přehledy měly vždy formu excelové tabulky, která automaticky doplňovala hodnotu práce a hodnotu dílů, čemuž seznam předložený Ing. I. neodpovídá. Na základě **nepravdivých informací uvedených v žádosti Ing. I. o přednostní převod požadovaného vyřazovaného majetku nelze pohnat k odpovědnosti (natož pak odpovědnosti trestní) ani spoluobžalované Ing. L. a Ing. P., neboť tito neodpovídají za další nakládání s majetkem mimo dosah MO ČR a ani údajná obecně známá informace, že VOP vojenské zakázky od státu nedostává na tom nemohou na tom ničeho změnit (shodně viz b.207).**

221. Obhajobou byly dále na čl. 10593-10610 předloženy soudu články z veřejně přístupných zdrojů, tedy z internetových odkazů, dokladujících **spolupráci Slovenské republiky a České republiky v období let 2012 až 2013**, dále sdělení ministerstva zahraničních věcí ze dne 20. září 2013 o dohodě mezi vládou České republiky a Slovenské republiky o rozvoji spolupráce v oblasti obrany, která z prokazované spolupráce vzešla, zprávy ze slovenského tisku o spolupráci i možnostech slovenských opravárenských podniků v Trenčíně získat zakázky z českého resortu obrany, jakož i kopie sbírky mezinárodních smluv pod číslem 7/2014 o uzavření Dohody mezi vládou ČR a SR o rozvoji spolupráce v oblasti obrany a rozhodnutí vlády ČR formou usnesení o spolupráci se SR a program schůze vlády ČR z 18.9.2013.

222. Z veřejně dostupných zdrojů – ze zpráv na www.armadinoviny.cz soud zjistil, že obhajoba **obž. Ing. V.** ve vztahu k žalovanému skutku pod b. 3 obžaloby, spočívající v dlouhodobé spolupráci české a slovenské armády, jakož i o společném plánování modernizace bojového vozidla pěchoty BVP M2 SKCZ se zakládá nejen na výpovědích svědků (např. Ing. V.), ale především na objektivních informacích, když z citovaných listin vyplývá, že v roce 2013 se k uzavření oficiální spolupráce české a slovenské strany po předchozích jednáních schylovalo, přičemž se na ní měla podílet i slovenská VOP Trenčín, slovenská společnost EVPU a český Excalibur Army, kteří pracovali na projektu již od roku 2009. *Skutečnost tvrzená VSZ, že k rozvoji další spolupráce mezi ČR a SR v této oblasti dále nedošlo, není pro posouzení jednání z přelomu r. 2012-2013 relevantní, natož pak způsobí dovést trestní odpovědnost obžalovaných za stíhané skutky.*

223. Přílohou trestního spisu je též **soudem vyžádaný přehled „pasportů motorů“ (sv. 47)**, tedy dokumentace, jež byla přikládána při prodeji k jednotlivým převáděným motorům. O této skutečnosti svědčí nejen výpověď sv. P. (že do originálů nově opravených motorů se tyto již nedávají a ve společnosti je uschoval nad rámec svých povinností), ale též a spol. Excalibur Army předané dokumenty k části motorů, jež byly prodány spol. VOP-026 spol. Excalibur Army smlouvou ze dne 16.4.2010 č. 69/11/10 a vztahují se tak ke smlouvě mezi MO ČR a VOP-026 č. 101806013 z 19.3. 2010. O existenci této dokumentace k jednotlivým motorům, jakož i k údajům o neexistenci pravidelné údržby motorů svědčí kromě pasportů a výpovědi svědků též prohlídka motorů provedená ÚSI VÚT Brno a fotodokumentace motorů, zkoumaných ústavem v VZ v Rančívově.

224. K žádosti státního zástupce pak **Agentura logistiky AČR sdělila, že v období let 2010 až 2018 Armáda ČR uskutečnila výměnu 14 motorů UTD-20** na takové technice, z toho 12

motorů bylo vyměněno cestou vojenských opravců, 2 motory cestou mimovojskových opravců s tím, že požadované informace k přesnému označení motorů, k lokaci jejich umístění, místa provedení a jména konkrétní osoby, která provedla výměnu motorové jednotky včetně vyčíslení nákladů, jsou uvedeny v tabulce přílohy. Ze zprávy vzal tak soud za prokázané, že ze stovek motorů UTD-20, které byly k dispozici v roce 2010 a staly se předmětem vyřazování, byla spotřeba těchto motorů pro potřeby AČR cca 1,5 motoru ročně, přičemž dle výrobního čísla motoru soud zjistil, že šlo o výměny motorů ze 70. a 80. let, kdy **náklady na výměny cestou mimovojskových opravců** dosáhly částky 109 122 Kč u spol. STV Group a 101 692 Kč u spol. Excalibur Army, nicméně cena není blíže specifikována a neexistují k ní žádné dokumenty, které by blíže objasnilo, odkud pocházely při opravě použité náhradní díly. Po vyžádání doplnění zprávy Agentura logistiky na čl. 10864 ze 7. listopadu 2018 dále sdělila, že vypracovanou tabulku nelze rozšířit o údaje z let 2005 až 2009 a jednotlivé údaje nelze rozlišit dle let, neboť **využitelná data** jsou sledována v informačním systému logistiky v modulu „zakázka“ **až od roku 2011**. Přesný seznam náhradních dílů lze dohledat v účetních dokladech, jimiž ovšem příslušná agentura nedisponuje.

225. Za relevantní po posouzení věci nelze považovat ani další před prvotním ukončením dokazování VSZ založené listiny o zakázce Ú/1500678 na čl.l. 9909 a násl. (původně na čl.l 10150 a násl.), z nichž **dle závěru státního zástupce má vyplývat, že vojenský útvar Jince provedl svými silami výměnu motoru UTD-20 s výrobním číslem 80.9 HNH ve vozidle OT-90 za nový motor výrobního čísla 64 TNS, získaný ze skladu AČR vojenské zařízení Rančářov, původně uložený ve VZ Ústí nad Orlicí, kdy montáž nového motoru proběhla přímo v areálu vojenský útvar Jince za použití dalšího materiálu, a to napínací kladky a trysky ohřívače, přičemž motor v okamžiku jeho montáže do vozidla v roce 2015 do doby podání žádosti nevykazoval žádnou technickou závadu. Z předložených listin však ani zčásti nevyplývá, jak a kde byl motor skladován, jak byl udržován, zda po dobu uskladnění před montáží do obrněného transportéru prošel revizí, konzervací či opravou od doby své výroby (resp. od poslední revize), která není z přípisu státního zástupce ani dalších listin patrná. Závěry, které tak státní zástupce na základě předložené listiny činí, považuje proto soud zve vztahu ke kvalitě stavu převáděných motorů za čistou spekulaci, již nelze pro skutkové ani právní závěry soudu využít.**

226. **Za zcela irelevantní pro posouzení trestní odpovědnosti jednotlivých obžalovaných a vzniku škody pak považuje soud státním zástupcem předloženou zprávu ministerstva průmyslu a obchodu a kontrolní závěry z kontrolní akce NKÚ číslo 13/29 o nesprávnostech účetní závěrky a hlavních příčinách těchto nesprávností, a to jak k movitému, tak nemovitému majetku, převáděného ministerstvem obrany na čl. 9953–9966, neboť závěr o špatném zaúčtování jednotlivých položek v závěrkách o hospodaření ministerstva Obrany ČR lze jen stěží klást za vinu obžalovaným.**

227. Naopak z **výročních zpráv VOP-026, následně VOP CZ**, a to jak předložených státním zástupcem, tak připojených soudem, vzal soud za prokázané, že skutečnost, že VOP velmi úzce spolupracoval při obchodu s vojenským materiálem a opravách vojenské techniky se spol. Excalibur Army, byla veřejně známou informací, opakovaně uváděnou ve výročních zprávách i dalších dokumentech veřejně dostupných nejen MO, ale též dalším subjektům. Z těchto dokumentů soud zjistil, že od roku 2011 ve VOP významně převažoval objem dodávek civilní produkce a největší a nejrozsáhlejší práce na opravách pozemní techniky prováděla následně VOP pro svého největšího odběratele, a to spol. Excalibur Army. V následujících letech se poměr

zakázek AČR pro udržení specializovaných činností zaměstnanců VOP dle výročních zpráv stále snižoval. Speciální produkce vojenské techniky v roce 2012 pak byla určena pro zahraničního zákazníka v souvislosti s výrobou kolového obrněného bojového vozidla Pandur, nikoli pro AČR, *což opětovně pouze potvrzuje obhajobu obžalovaného Ing. V. a činí jeho jednání plně transparentním.*

Srovnání ceny úplatného převodu s cenou ND u soukromých obchodníků vyvážejících motory UTD-20 do zahraničí

228. **Ze sdělení společnosti Atos VOP** – jednoho z odběratelů spol. Excalibur Army, soud zjistil, že motory prodávané spol. Excalibur Army byly plně funkční, a bylo možné je montovat přímo do techniky. Jednalo se o motory po opravě, jinak by nebylo možné je k bezprostřední montáži použít. Spol. Excalibur Army předávala společně s motory knihu motorů a protokol z dynamické zkoušky motoru na brzdě, a poskytovala na dodávané zboží záruku 12 měsíců včetně motoru po opravě. Písemná smlouva se běžně neuzavírala, obchodní případ byl realizován na základě řádné objednávky, tento způsob byl využíván v převážné části obchodních případů, kdy písemné smlouvy se využívaly, když zboží bylo vyváženo mimo státy EU. Motory spol. Atos VOP odebrané od spol. Excalibur Army byly **určeny pro montáž do vozidel BVP-1 pro polskou armádu**, a v současné době se nachází na území Polska (sdělení na čl. 1034).

229. Z obsahu **Kupní smlouvy č. 22194226 včetně přílohy a dodatků a doplňků k dalším uzavřeným smlouvám mezi společnostmi Excalibur Army a Omnipol a.s.** ze dne 8.3.2010 na čl. 2872 (původně čl. 8700 a násl.) a násl. a dále čl. 3029 a násl. (původně čl. 4227 a násl.) soud zjistil, že mezi oběma stranami docházelo v žalovaném období k opakovaným obchodům z vojenskou technikou, přičemž šlo o objemné obchodní transakce v řádech stovek kusů motorů dodávaných postupně po desítkách kusů v průběhu jednotlivých čtvrtletí. Ve všech případech šlo o prodej se zárukou, kde součástí dodávky jsou též náhradní díly k technice včetně technické dokumentace, převáděné zboží je nové a nepoužité, musí odpovídat technickým podmínkám pro AČR, přičemž u převáděných motorů musí být provedena zkouška na motorové brzdě. Zboží je prodáváno včetně obalů (které nebyly součástí převodu MO a VOP, ale převáděly se zvlášť), všech potřebných certifikátů se zámořským balením a konzervací při dodržení striktních požadavků na neprodyšnost obalů a shodu materiálu nebo náhradního se specifikací tohoto dílu připojeného vně obalu. Zboží současně podléhá kvalitativní přejímce na náklady prodávajícího, a to za účasti tří specialistů zahraničního zákazníka včetně nákladů spojených s pobytem těchto specialistů v místě konání přejímky. Prodávající se dále též zavazuje provést na své náklady školení pěti specialistů zahraničního zákazníka po dobu deseti dnů opět včetně všech nákladů těchto osob na ubytování, stravování a úhradu překladatele. Při dodávce zboží pro alžírskou armádu prodávající dále garantuje kvalitu provedení, konstrukci a řádnou funkci po dobu 38 měsíců od vyloďení poslední dodávky zboží v přístavu určení (při dodávkách o délce 24 měsíců – tedy v celkové délce až 5 let) nebo 250 motohodin či 1 200 km. Při vadách zboží pak veškeré náklady spojené s vyřizováním oprávněné reklamace nese prodávající. Za těchto podmínek pak smluvní cena jednoho kusu UTD-20 činila 23.020 USD. V dalších dodávkách pak hodnota převáděných motorů mezi spol. Excalibur Army a spol. Omnipol činila cca 16.000 USD až 17.255 USD za kus, přičemž podmínky původní smlouvy nejsou soudu známy. Z dalších dodatků smluv soud zjistil, že v případě, že prodávající, tedy spol.

Excalibur Army nebyl schopen dodat zboží odběrateli zboží ve stanovené lhůtě, podílel se též na vícenákladech, které na opožděné dodávce vznikly a dále byl sankcionován dle obecných ustanovení též smluvní pokoutou (např. při celkové zakázce 8.057.000 USD činila smluvní pokuta za prvních 30 dnů prodlení 0,05 % z hodnoty nedodaného zboží za každý den prodlení, při prodlení delším 30 dnů pak ve výši 0,1 % z hodnoty nedodaného zboží za každý den prodlení při maximální míře 8% celkové hodnoty nedodaného zboží). Ze shora uvedených listin vzal soud za nepochybně prokázané, že **podmínky převodu majetku mezi MO a VOP i VOP a spol. Excalibur Army, a to včetně ceny zboží, nelze srovnávat s tržními podmínkami prodeje opravených motorů se zárukou podmínkami**, za kterých převáděla oceňované motory spol. Excalibur Army dalším odběratelům a že cenu zkoumaných motorů UTD-20 či dalších, byť formálně vedených v I. kategorii, nelze zaměňovat s touto tržní cenou motorů, připravených pro okamžité použití.

230. Z písemné komunikace mezi Ing. V. jako generálním sekretářem a obž. Ing. V., soud zjistil, že 22. 7. 2013 se vyjadřoval obž. Ing. V. k rukám generálního sekretáře V., k rekapitulaci materiálu nakoupeného podnikem VOP-026 a VOP CZ z MO, a to jak k obchodům, na nichž se neúčastnil, tak k dalším obchodům, které z větší části nejsou předmětem obžaloby s výjimkou pořadového čísla Úkolu 21 a 22, kde jde o nákup náhradních dílů pro obchodní aktivity při spolupráci mezi slovenskou a českou armádou, k níž připojil právě zápisy z jednání se slovenskou stranou, konkrétně s VOP Trenčín, zastoupeným Ing. P. B. a L. F.. V připojené tabulce na čl. 1066 pak přehledně vysvětlil, jaký zisk měl vojenský opravárenský podnik z jednotlivých smluvních transakcí. Ke smlouvám z roku 2009 Ing. V. již v červenci 2013 uvedl, že důvod prodeje do spol. Excalibur nebyl zjištěn, pracovníci VOP-026, realizující prodej, již nebyli zaměstnanci VOP, a náhradní díly nakoupené tedy údajně pro VOP-026 včetně smluvní dokumentace a zisku se nepodařilo dohledat. Žádost o přímý prodej nepotřebného movitého majetku s návrhem kupní ceny, adresovaný Ing. L. jako xxx OXXXM, jménem Ing. M. S., který je na dokumentu z 15.12.2009 podepsán (vyřizující Ing. I.) včetně přidělení věci Ing. V.. Součástí listinných důkazů je též odpověď obž. Ing. L. z 2. února 2010 na čl. 1080, již zpracovatel Ing. P. V. zasílá VOP-026 k rukám Ing. I. nabídku na možný odkup již vyřazeného movitého majetku rozděleného „do dvou balíků“, připojeného v příloze 1 v celkovém počtu 107 kusů položek s celkovou účetní cenou 24.373.522,18 Kč, a seznamu číslo 2 s celkem 346 kusy položek s celkovou účetní cenou 84.751.099,61 Kč. Z další komunikace mezi Ing. L. a Ing. S. (vyřizuje Ing. Č., VOP-026) včetně příloh, vyplývá, že u prvního seznamu a majetku vesměs III. kategorie dle tvrzení Ing. S., resp. Ing. Č., nabízí VOP-026 za motor vznětový UTD-20 ÚP, nenabízí VOP samostatnou cenu s tím, že první seznam čítající 107 kusů položek s účetní hodnotou přes 24 miliónů je vesměs III. kategorie. Proto za všechny nabízené položky nabízí částku 932.677 Kč, tedy cca 1/25 účetní ceny. U celkem 105 kusů vznětových motorů UTD-20 ÚP dle výrobního čísla ze 70. a 80. let pak nabízí při účetní ceně 214.954,67 Kč částku 109.320 Kč s tím, že žádá nepotřebný majetek z důvodů zajištění náhradních dílů pro realizaci oprav vojenské techniky ve prospěch AČR. **Zcela odlišné je pak znění dopisu, který řediteli sekce správy majetku OXXXM obž. Ing. J.L. zaslal obž. Ing. V. 26.3.2010 tehdy ještě jako xxx VOP-025 Nový Jičín, v němž požadoval odkoupení náhradních dílů podle přílohy, avšak pro obchodní aktivity této společnosti, resp. slučujících se podniků VOP-025 a VOP-026 Šternberk, směřující k vyplnění výrobních a opravárenských kapacit, jež se uvolnily z důvodu poklesu zakázek ze strany MO ČR, tedy pro obchodní činnost firmy.**

Připojený seznam obsahuje pouze počty kusů náhradních dílů, a to od drobných náhradních dílů až po čerpadla, filtry a velké části náhradních dílů k bojové technice, a dále seznam požadovaného počtu kusů motorů, a to UTD-20 v počtu 100 kusů, motorů V-55 AM2 v počtu 10 kusů, V-55 A v počtu 10 kusů a V-46.6 v počtu 20 kusů.

231. Z připojených plánek, map a fotodokumentace objektu VZ Ústí nad Orlicí soud při srovnání s mapami 3D zkoumal umístění areálu v Ústí nad Orlicí i jeho jednotlivých skladů, a zjistil, že hala 22, v níž měly být uskladněny tankové motory, se nachází v nejnižší části areálu u tratě, který bezprostředně sousedí s Tichou Orlicí a byl bezprostředně ohrožen stoletou vodou při záplavách v r. 1997. Tuto skutečnost následně prokázala též zpráva MO ČR ze dne 24.6.2020 (č.l. 12540 a 12542). Umístění skladu motorů a dílen pak popsal a zakreslil na dalším obdobném plánu při výslechu před soudem též svědek R.. Bližší fotodokumentace k prostoru areálu VZ Ústí nad Orlicí se dále nachází ve svazku č.5 na č.l. 1266-1278 včetně stavu budovy skladu číslo 22 v prostoru areálu vojenské základny. Tato dokumentace však pochází ze srpna 2013 a nijak neosvědčuje, v jakém stavu a v jakém místě se skladovaly motory až po dobu předchozích desítek let, když s výjimkou výpovědi svědků nelze již dnes blíže tyto okolnosti ověřit, když právě budova motorového skladu prokazatelně v souladu se svědeckými výpověďmi prošla výraznou rekonstrukcí a až v r. 2012 začala sloužit jako hala temperovaná. K budově skladu však dle dokumentace přiléhají další přístěnky, v nichž jsou uloženy palety skladovaných motorů, část palet se pak nachází i uvnitř skladu, přičemž ani dle popisu není zjevné, jaké konkrétní motory jsou uvnitř i vně skladu umístěny. Na pohled je však viditelné, že některé palety jsou výrazně postiženy rozsáhlou rzi. Další části skladu ve vojenském zařízení v Ústí nad Orlicí jsou plechové či zděné s výraznými stopami po vlhkosti, v některých případech též dřevěné. Bližší okolnosti pak byly zjištěny ze sdělení MO ČR na č.l. 12540-12542.

Šetření VOP Trenčín

232. Ve vztahu ke skutku pod b. 3 obžaloby soud z provedeného šetření v Obchodním rejstříku SR ke slovenským smluvním partnerům, a to jednak VOP Trenčín a.s. a dále spol. Letecké opravovně Trenčín a.s., zjistil jména statutárních orgánů VOP Trenčín v době uzavírání smluvního vztahu i v době jeho vynuceného ukončení, a tyto osoby vyslechl jako svědky popř. jejich výpovědi v řízení za souhlasu stran četl. Z výpisu OR pak zjistil, že právním nástupcem VOP Trenčín jsou v důsledku sloučení Letecké opravny Trenčín a.s., přičemž oba podniky jsou akciové společnosti se stoprocentní majetkovou účastí státu. Ke sloučení obou a.s. došlo k 1.1.2014. Z výpisu spol. Real Trade Slovakia s.r.o. soud zjistil, že společníkem v letech 2012 a 2013 byl Real Trade Praha a.s. a dále svědek Ing. M. G.. Z výpisu Obchodního registru SR dále zjistil, že společnost MSN M., která následně zvítězila při pronájmu uvolněných prostor po VOP Trenčín, jako společníci ovládají spol. Excalibur Army a Ing. M. G.. Další komunikace mezi slovenskou stranou a obž. Ing. V. se týká žádostí slovenské strany o možnost odkupu materiálu od VOP CZ jakož i uzavření následné Smlouvy s VOP Trenčín (žalované pod b. 3 obžaloby), které po zrušení Smlouvy č. 131803109 ze strany ministerstva obrany mělo pro VOP CZ poněkud komplikovaný průběh, jak vyplývá z připojené písemné komunikace i další návazné komunikace na bázi smluvních stran i vysokých úředníků MO ČR (Ing. V.), jakož i prohlášení VOP o zrušení smlouvy, pro niž není možno naplnit smluvní závazek mezi VOP Trenčín a VOP CZ.

233. *K prokázání žalovaného nezákonného jednání obž. Ing. V. nepřinesla objektivní důkazy ani připojená e-mailová komunikace obžalovaných, osob jednajících za VOP i zástupců obchodních společností, s výjimkou prokázané snahy obž. Ing. V. jako statutárního orgánu sloučených podniků VOP-025 a VOP-026 pod VOP CZ o seriózní přístup ve vztahu ke svému zakladateli.* Naopak z e-mailu z 3. února 2012 vyplývá, že v komunikaci mezi bývalým xxx VOP CZ sv. K. a xxx Real Progres Ing. M. poukazuje Ing. K. na nemožnost pokračovat v zaběhlých praktikách pro zcela transparentní přístup ředitele podniku obž. Ing. V. ve vztahu k zakladateli, tedy k MO ČR, kdy Ing. K. předjímá právě s ohledem na transparentní přístup Ing. V., nemožnost jakékoli změny ve prospěch soukromého subjektu Real Progres, neboť obž. Ing. V. dle jeho sdělení **trvá na tom, že při prodeji techniky soukromým subjektům je nutno významně vytěžovat kapacitu podniku, jinak s přímým prodejem materiálu nesouhlasí.** Konečně dle listinných důkazů se vůči nestandardním požadavkům na vyřazování majetku nikoli Ing. V., ale právě Ing. K., důrazně ohradil Ing. H., když zamítl požadavek VOP-026 na uvolnění dalších 30 ks vozidel, po předchozím odkupu již vyřazených 20 kusů vozidel. Naopak z komunikace mezi Ing. K. a obž. Ing. V. na čl. 2206 vyplývá, že to byl právě Ing. K., který- jak je patrné již z e-mailové komunikace z 3.2.2012- se nadstandardně snažil vycházet vstříc spol. Real Progres, a to přes povědomost o nevýhodnosti transakcí mezi VOP a touto společností, když **přeprodával majetek získaný od MO ČR se zcela zanedbatelným ziskem.**

234. Dle předložené objednávky ze dne 13. února 2013 spol. Excalibur Army zadala spol. VOP provedení výměny motorů UTD-20 včetně dodání materiálu, a to v počtu celkem 30 kusů s jednotkovou cenou 140.000 Kč + DPH, tedy cca 170.000Kč za kus. Další předložené objednávky mezi VOP a spol. Excalibur Army na práce, související s výměnou chladicího systému a dalších přídatných materiálů z téhož dne, svědčí o prodeji materiálu i práci, kterou při spolupráci se spol. Excalibur Army a VOP CZ zajišťovala naplnění uvolněných kapacit i zaměstnanost odborného personálu.

235. **Z tiskové zprávy MO ČR z 30. května 2014, vydané při příležitosti odchodu obž. Ing. V. z xxx na webových stránkách MO ČR soud zjistil, že tato je oceněním Ing. V. a jeho významného podílu na transformaci VOP na moderní strojírenský podnik s vlastním vývojem a potenciálem v oblasti vojenské produkce.**

236. *I z výše citovaných listinných důkazů společně s realizovaným ziskem z žalované kupní smlouvy č. 204/2013/S/2/4/ŘÚO-141 ze dne 26.6.2013 mezi VOP CZ a VOP Trenčín, hodnocením spolupracovníků a odposlechem hovoru sv. K., který si stěžuje na důslednost Ing. V. při hájení ekonomických zájmů státu a nutnost opustit dosavadní praktiky VOP-026, které opakuje i v emailu s Ing. M. (b.233 odůvodnění rozsudku), jakož i z výročních zpráv o ekonomické situaci vojenského podniku VOP 026 a VOP CZ za jeho vedení, považuje soud za prokázané, že obž. Ing. V. nebyl ani obecně, ani při jednání, jež je mu pod b. 3 obžaloby kladeno za vinu veden úmyslem způsobit MO ČR jakoukoli škodu, neboť jeho povinností statutárního zástupce VOP CZ s.p. bylo realizovat obchodními vztahy zisk – tedy zboží co nejlevněji nakoupit a co nejdráže a pokud možno s dalšími bonusy v podobě přidané hodnoty či dalších zajištěných zakázek prodat. Pouhým*

srovnáním obou žalovaných smluv pod b. 2 a 3 obžaloby bylo prokázáno, že obrat by při realizaci žalované smlouvy s VOP Trenčín při prodeji motorů včetně jejich náhradních dílů přesahoval 50% nákupní ceny za totožný balík náhradních dílů, a tedy předpokládaný zisk VOP CZ ve výši cca 30 % po započtení minimálních nákladů na další prodej, jímž obž. Ing. V. argumentuje v odposlechu s Ing. K., je tak ničím nezpochybněný a svědčí o chování obžalovaného jako řádného hospodáře s majetkem, jenž mu stát svěřil. Tvrzení obžaloby, že právě touto obchodní transakcí obž. V. úmyslně porušil své povinnosti při správě cizího majetku, neboť měl ze svých zkušeností vědět, že cena, za níž prodalo MO ČR státnímu podniku VOP CZ sporné náhradní díly neodpovídá ceně obvyklé, a sám tak měl stanovit na základě zkušeností či pověření 3. osob prodejní cenu těchto náhradních dílů více než 7x vyšší, je tak dle názoru soudu dokazováním nejen zcela vyvráceno, ale především jde o tvrzení neodůvodněné a do značné míry absurdní. Zcela totiž postrádá úvahy o odpovědnosti obž. Ing. V. jako statutárního orgánu VOP CZ, který v rozsahu svěřené pravomoci za majetek určený k podnikatelské činnosti státního podniku je povinen obchodovat vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a především za účelem dosažení ZISKU- a to i ve vztahu k MO ČR, od něhož prostřednictvím OXXXM vyřazený majetek přednostně nakupuje. Ve vztahu k smluvnímu partnerovi VOP Trenčín je pak nutno připomenout, že opětovně jde o smluvní vztah, v němž si prodejce neklade jednostranné požadavky, natož aby mohl určovat cenu, která mu odběratelem bude uhrazena, tato je otázkou širší dohody. Kupeckými počty se lze současně dobrat k závěru, že rozdílem mezi kupní a prodejní cenou smluvních vztahů žalovaných pod b. 2 a 3. obžaloby zajistil Ing. V. státnímu podniku výrazně příznivější obchodní podmínky, než kterých dosahovali jeho předchůdci v případě VOP-026 a první žalovaného kontraktu pod b. 1 obžaloby a následného (dnes již nežalovaného) prodeje týchž 105 ks UTD-20 ve prospěch společnosti Excalibur Army. Zkušenost s dosud stanovenými cenami náhradních dílů k pásové technice čerpal Ing. V. po spojení VOP-025 a VOP-026 prokazatelně z několika zdrojů, minimálně z účetních podkladů, vlastních šetření i cen celé funkční pásové techniky nakupované VOP (konkrétně BVP-1 – m.j. viz odposlech), z nichž žádná disproporce mezi předchozími nákupními cenami nevyplývala, a obžalovanému tak nelze klást za vinu ani úmysl ji způsobit – natož pak v rozsahu, který zahrnuje i odpovědnost za údajně způsobenou škodu státu jednáním zástupců OXXXM při určení smluvní ceny náhradních dílů k tankové technice při převodu mezi MO ČR a VOP CZ Smlouvou č. 131903109.

237. Ke svému odvolání proti rozsudku MS Praha ze dne 21. 12. 2018, (č.l. 10941 – 11008) přiložil státní zástupce VSZ v Praze značné množství listinných důkazů vyžádaných po rozhodnutí ve věci, a to zejména následující:

238. **Zprávu VOP CZ Šenov** (u Nového Jičína) z 28. 1. 2019 z níž vyplývá, že se ani dodatečně nepodařilo dohledat žádné listinné důkazy k zakázkám státního podniku VOP CZ pod ozn. 10/6176/001 a 10/9162/001, jež se měly týkat dokumentace smluvního kontraktu na opravu 105 ks motorů dle smlouvy pod b. 1 obžaloby, podařilo se dohledat jen e-mailovou komunikaci mezi vedením a zaměstnanci VOP-026 Šternberk. Z této komunikace, resp. tabulky – přílohy emailu z 15. 10. 2010 vyplývá, že krom požadovaných zakázek bylo dále evidováno dalších 6 zakázek, k nimž přikládá jednotlivé faktury mezi VOP a Excalibur Army, které zahrnují fakturované základní opravy motorů UTD-20, vč. víceprací. Z přehledu soud zjistil, že jen **základní oprava vč.**

přebřždění tvořila částku přes cca 122.000 Kč, vícepráce na 1 ks motoru cca 280.000 - 335.000 Kč. Z připojených smluv soud zjistil, že zatímco většina motorů byla schopna oprav v rámci víceprací, část motorů byla neopravitelná (viz. čl. 10960/rub), část motorů neodpovídala rozsahu opravy a pro plnění smlouvy o opravě byla nepoužitelná. Konkrétně šlo o 3 ks motorů z 10 ks opravovaných motorů UTD-20 u zakázky č. 10/6111/001 a též u zakázky č. 10/6126/001 (čl. 10964/rub); dále 4 nepoužitelné kusy z 10 ks u zakázky č. 10/6207/001; 2 ks z 10 ks u zakázky č. 10/6208/001; 3 ks z 10 ks u zakázky č. 10/6240/001 (na č. 10966/rub), přičemž předložené dodatky se týkaly celkem 140 ks opravovaných motorů. Z mailová komunikace z prosince 2010 mezi Ing. V., Ing. H. a Ing. I. jsou patrné nestandardní postupy a informace Ing. I. za prodej motorů, vč. údajných oprav za 32.024 Kč za kus motoru, jejichž podklad však není smluvně ani ve faktuře rozepsán. I z dalších urgencí Ing. I. obž. Ing. V. vyplývá zájem Ing. V. o nápravu neutěšeného hospodaření ve VOP-026, zamezení ekonomickým ztrátám a poskytování dalších nepravdivých informací ve vztahu k MO ČR. Součástí příloh je dále výpis z původního informačního systému VOP-026 Šternberk k jednotlivým provedeným zakázkám, z nichž soud ověřil, že o zakázkách bylo z části účtováno, což však nevyvrací původní státním zástupcem prokázanou skutečnost, že motory UTD-20 byly odvezeny z areálu VOP-026 již v době, kdy nebyly společností Excalibur uhrazeny, což kladl státní zástupce za vinu obž. V. ovaskému. Samotná skutečnost, že zakázka byla podrobena finančnímu auditu, nemá pro projednání věci relevantní význam, stejně jako samotné informace o konkrétních smlouvách mezi VOP-026 a Excalibur Army, neboť toto jednání již není předmětem současně projednávané obžaloby.

239. Ze sdělení STV Group (č.l.10984) vzal soud za prokázané, že tato společnost v roce 2018 z pověření MO ČR prováděla výměnu 2 ks motorů UTD-20 ve dvou vozidlech určených k zajištění bojeschopnosti jednotek armády ČR, přičemž jeden z těchto motorů dodaných ze skladových zásob armády byl neopravitelný a armáda musela ze svých skladových zásob dodat motor jiný. Faktury a dodací listy jsou však upravovány z nákladů na opravu 1 ks jednotek ve výši 374.395 Kč bez DPH, resp. 453.018 Kč s DPH na 56.230 Kč bez DPH a 65.618 Kč s DPH, což rozhodně neodpovídá informaci, že mělo jít o opravu 2 ks motoru.

240. *Soud se proto těmito listinami dále zabýval toliko co do ověření informací, že nejen od MO ČR nakoupené a následně spol. Excalibur Army odprodané motory UTD-20, které VOP 026 následně opravoval, ale též uskladněné motory ve speciálních skladech AČR, které si tato ponechala pro vlastní potřebu do vozidel BVP, byly sice zařazeny ve stejné kategorii, ale v technickém stavu zcela nesouměřitelném včetně motorů sice nepoužívaných ale současně zcela nepoužitelných. Na základě těchto skutečností má soud za prokázané, že závěry znaleckého ústavu ÚSI VÚT Brno o předpokládaném dobrém a srovnatelném stavu motorů v I. kategorii, které mohly sloužit k okamžitému použití, byly jednoznačně vyvráceny, a že ani s těmito listinnými důkazy (jakož i s četnými dalšími jim předloženými důkazy včetně svědeckých výpovědí a posudků znalců Ing. Bočka a Ing. Stodoly k 1 ks rozebraného motoru UTD-20) znalecký ÚSI VÚT Brno nepracoval a nevyvodil z nich žádné relevantní závěry.*

241. Obsahem svazků 44 a 45 je pak soupis dokumentů, které Policie ČR předložila znalcům ÚSI, z nichž vyplývá, že těmito byly předloženy napadené smlouvy, všechny zpracované znalecké posudky (z nichž VSZ k přezkumu nezažalo posudek Ing. Bočka ke kvalitě zkoumaného

motoru č. 4/2016 či další zajištěný znalecký posudek prof. Ing. Stodoly pod č. 47-11/16 ke kvalifikovanému stanovení ceny v místě a čase obvyklém středního tanku T72, zadalo však posudek prof. Ing. Stodoly zpracovaný na kvalitu zkoumaného motoru pod č. 49-4/2017, který ÚSI nereflektoval) a některé další vybrané smluvní dokumenty, úřední záznamy policie a dále směrnice MO, rozkazy i zprávy k průběhu a pokynech k vyřazování a nakládání s majetkem MO ČR, vyřazeným v tzv. procesu optimalizace v průběhu r. 2012, popř. 2013. Dále předložila i další interní akty vč. materiálů o technologických postupech vytvořených pro nakládání s vojenským materiálem vč. jeho údržby a skladování za účelem zamezení koroze a stárnutí. A dále též informace zjištěné policií k prodejm motorů UTD-20 do Polska.

242. Součástí předloženého svazku 46 jsou pak **úřední záznamy policie a jejich přílohy**, vč. komunikace PČR se znalci ÚSI VUT Brno (č.l. 928), kteří požadují doplnění informací ve vztahu k přecenění majetku dle uvedených účetních cen, jež státní zástupce zadal k realizaci NCOZ formou podání informace, a to na základě požadavku ZÚ USI, který dle ÚZ údajně zjistil, že systém ISL byl zprovozněn v roce 1993 a je tedy zásadní, zda pořizovací ceny motorů byly v roce 1993 **pouze přepsány do systému. Tento požadavek odůvodnili tím, že právě v letech 1990-1993 došlo dle statistického úřadu k největšímu skoku indexu a pořizovací resp. účetní cena motoru by tak z cca 214.000 Kč mohla „vyskočit“ až na částku cca 800.000 Kč.** Z podnětu VSZ provedl NCOZ (pplk. P. a jeho kolegové) šetření k této věci, **nikoli však formou vyžádání oficiální zprávy MO ČR k zajištění důkazu, ale opětovně již vytýkaným vlastním vyjádřením zjištěných informací a vlastním komentářem ke kategorizaci a vlastním souhrnem zjištěných informací na č.l. 11930-11932.** Z tohoto souhrnu, který však není důkazem, vyplývá, že šetřením u Agentury logistiky Brandýs n. L.-Stará Boleslav zjistil, že ISL přebírá data migrovaná z jiných informačních zdrojů, zejména z Finančního informačního systému, ale že fyzicky se **doklady o pořízení majetku uchovávají pouze 10 let**, tedy tyto materiály o hodnotě posledního motoru UTD-20 z r. 1990 už nelze dohledat (*a zjevně ani žádné další doklady k motorům starším, ale ani k novým nákupům do r.2013- poz. soudu*). Dále bylo zjištěno, že v počátečním stavu k r. 1995 byly zapsány pořizovací ceny do systému bez ohledu na dobu, kdy byly motory pořízeny. Teprve následně bylo postupováno průměrováním cen. Konkrétní data nákupní ceny motorů tak nelze ověřit, neboť současný systém ISL pochází z r. 1998 a data do něj byla z předchozí evidence až následně importována. Současně upozorňuje, že MO ČR nikdy motory nenakupovalo, AČR je měla od doby existence ČSSR a ČSA. K doplnění motorů vychází jen po vyjmutí techniky, jen několik ks motorů bylo pořízeno nově. K ÚZ je připojen **Rozkaz ministra obrany č. 54 z 27.11.2017**, který v čl. 5 stanoví opakovaně citovanou kategorizaci majetku MO ČR, vycházející z předchozích, v době stíhaných skutků platných předpisů, dále předpis o vedení účetnictví v rezortu MO v roce 2008, který v hl.5 uvádí, že k přeceňování, resp. navyšování dlouhodobého majetku v účetnictví dochází toliko na základě technického zhodnocení, a to jen tehdy pokud náklady převyší 60.000 ročně a uvede se do užívání. Oceňování zásob dle tohoto předpisu je citováno v ceně zjištěné váženým aritmetickým průměrem z pořizovacích cen a pořizovací cenu zásob již kromě ceny zboží zahrnuje i související náklady, v podrobnostech cituje ÚSI. Účetnictví dokládá dále normativním výnosem MO.

243. Policejní orgán prováděl šetření též k ověření informací svědka S.a o dovozu zkoumaných motorů do ČR šetřením u licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou opět nepřikládá k důkazu, ale toliko ji „vyhodnocuje“. Předmětem této zprávy měly být licenční dovozy vojenské

techniky, a to BVP 1 a VPV, které na základě licenčních dovozů ze zahraničí nakoupily společnosti z uskupení Excalibur Group či Czechoslovak Group, a která se dle zjištění výrobních čísel podvozků neshodují s výrobními čísly motorů UTD-20. *I v případě, že by soud mohl této listině přikládat jakoukoli důkazní hodnotu, neměla by žádný vliv na skutkové a právní posouzení věci, neboť listinami předloženými dodatečně VOP CZ při doplnění dokazování bylo prokázáno, že společnost Excalibur Army uzavřela zakázku na opravy 350 ks těchto motorů již v roce 2010 a není pochyb o tom, že je držela, ať už byl jejich původ jakýkoli.*

244. Žádné relevantní informace k projednávané věci neposkytly ani listiny z forenzního auditu výběrových řízení, které se netýkaly veřejných obchodních soutěží, přičemž věrohodnost tvrzení obž. L. či sv. Ing. V., Ing. H. o provedených opakovaných kontrolách na úseku OXXXM, a to nejen v sekci movitého majetku, ale též nemovitého majetku nebylo dle názoru soudu nijak znevěrohodněno.

245. Z opravy přepisu odposlechu z kavárny Jaroňkova chalupa ve Štramberku pořízeného dle 16. 10. 2014 lze seznat opravy částí vět, které však bez kontextu nedávají žádný smysl. Skutečný obsah záznamů pak hodnotil soud shora.

246. Ani další listiny předložené státním zástupcem prokazující šetření odboru kontrarozvědky vojenského zpravodajství vč. přepisu části jimi pořízených operativních odposlechů, jež nelze k důkazu použít, nemohou mít na závěry soudu vliv, neboť se jedná o šetření jiného orgánu, které dospělo k závěrům o důvodném podezření z trestné činnosti. Jeho závěry však nejsou pro soud relevantní, když tento vychází výhradně z důkazů provedených v hlavním líčení včetně výsledků ministra obrany Ing. Picka, generálního sekretáře Ing. V., svědka Ing. H. a dalších vysoce postavených funkcionářů, jakož i z četných listinných důkazů včetně předložených zápisů z Komise, uzavřených smluv, vyjádření odborů MF ČR i MO ČR a dalších, a to včetně provedených neodkladných a neopakovatelných úkonů zahrnující též procesně použitelné odposlechy včetně odposlechu prostorového.

247. Spisový materiál dále obsahuje značné množství **informačních zpráv**, se kterými byli svědci i obžalovaní konfrontováni, a které se týkají především způsobu vyřazování nepotřebného majetku armádou. K těmto se podrobně vyjadřoval ve výše popsané výpovědi i sv. Ing. H.. Z těchto soud zjistil, že otázka optimalizace zásob a skladového hospodářství MO ČR se řešila velmi intenzivně již v průběhu roku 2012, listiny zahrnují zejména obsáhlé diskuze o prodeji celých skladů, techniky i náhradních dílů všeho druhu, masivně vyřazovaných jako nepotřebný majetek AČR ve skladech v Novém Jičíně a Ústí nad Orlicí. Ze zprávy Velitelství sil podpory ze dne 20. 10. 2012 na č.l. 12522 pak soud zjistil, že ze zásobovacího střediska 4218 Ústí nad Orlicí bylo zpracováno 42806 návrhů na vyřazení majetku v celkové účetní hodnotě převyšující 475 mil Kč, z toho 18852 návrhů se týkalo náhradních dílů na tanky a BVP. Tyto skutečnosti korespondují s nesmírným rozsahem práce OXXXM v období let 2012 – 2013 tak, jak vyplývá z výsledku obžalovaných i četných listin včetně záznamů z části vyhlášených OVS.

248. **Za skutkově a právně významné pro posouzení merita** věci považuje soud relevantní informace, zajištěné PČR při doplnění dokazování ve **formě odpovědi MO ČR na dotaz PČR NCOZ formou dvou sdělení a příloh na CD na č.l. 12541-12542**. Jedná se jednak o **informaci**

poskytnutou ministerstvem obrany ČR ke skladování motorů ve středisku VZ Ústí nad Orlicí včetně doby povodní, jež mohly středisko zasáhnout v letech 1997 a 2002 a případných zjištěních o stavu uskladněných motorů i s ohledem na tyto události. Obsah této zprávy byl vytištěn PČR v přípravném řízení na č.l. 12542 spisu. Další informace, týkající se oprávnění nakládání se systémem ISL a informací k převodu motorů UTD-20 v ISL součástí spisu v písemné podobě nebyl, a z CD jej vytiskl pro přehlednost při dokazování až soud (přehled záznamů ISL ve sv. 50, odpověď připojena na č.l. 12541.)

249. Ze zprávy na č.l. 12542 soud zjistil, že k dotazu policejního orgánu, v jakém rozsahu došlo k poškození objektu v Ústí nad Orlicí v důsledku povodí v letech 1997 a 2002 a k rozsahu poškození uskladněného materiálu se zaměřením na motory UTD-20 vč. případného počtu motorů UTD-20. **Ministerstvo Obrany sdělilo, že objekt MO v Ústí nad Orlicí byl zasažen povodní v roce 1997, škody na nemovité infrastrukturu byly minimální, povodně v roce 2002 objekt nezasáhly. Dle sdělení agentury logistiky byly vznětové motory UTD-20 skladovány v době povodní v roce 1997 pod venkovními přístřešky u budovy č. 22 a uloženy v paletách a ve sloupcích. V odprodeji byly ale zahrnuty také motory předané do objektu MO Ústí nad Orlicí nákladovými středisky postiženými povodněmi v roce 1997 a 2002.** Tyto z údajů v ISL nelze v současné době rozlišit, protože se **formálně kategorie majetku neměnila.** V odprodeji jsou tak zahrnuty i motory, které byly zasaženy povodněmi v uvedených letech u jiných vojenských útvarů ČR, které byly po povodních přesunuty do objektu MO Ústí nad Orlicí a následně určeny k odprodeji. Objekt MO Ústí nad Orlicí byl v uvedené době provozován jako centrální sklady, do kterých byl odsouván dále nevyužitelný majetek sovětské výroby od ostatních nákladových středisek AČR.

250. Z poskytnutých **informací z informačního systému logistiky,** které soud jako důkaz provedl z CD a v písemné podobě do spisu připojil, zjistil, že PČR po MO vyžádala sdělení informací k **rozsahu oprávnění obž. Ing. L. a Ing. P. v letech 2010-2013** ve vztahu k systému ISL, a poskytnutí informací o rozsahu oprávnění k editaci a vkládání informací do ISL a dále vyžádala údaje k podrobnému popisu systému ISL se zaměřením na motory UTD-20, a objasnění, co vše systém k této konkrétní položce obsahoval v letech 2010-2013, jak se informace k položce měnily, a kdo v rámci AXXXM a sekce logistiky MO ČR mohl vstupní informace o hodnotě položky vkládat a jakým způsobem. Z toliko částečné odpovědi provozovatele systému ISL zjistil soud, že obž. Ing. J. L. - os. č. xxx, už. jméno: L. disponoval přístupem pouze do MCDP, do ISL ne. Obž. Ing. R. P., os. č. xxx, už. jméno: P., UID: xxx měl přístup na CS a LS1 ve Staré Boleslavi, účet založen dne 23.6.2004, poslední přihlášení na centrální server 24.10.2014 a LS1(lokalní server1) dne 9.12.2014, zrušení účtu 22.5.2015. Do r. 2015 byly podávány pouze papírové žádosti, tato jsou již skartovány, je tedy problém zjistit, jaká měl Ing. P. původně oprávnění. Podle poslední žádosti o modifikaci účtu měl od 23.11.2009 na CS skupinu oprávnění Uživatel log. požadavků a Kontrolní pracovník L a V HM, oboje do 13.1.2015. Případná další oprávnění nelze dohledat z důvodu skartace papírové žádosti. K tvorbě cen v ISL uvedli, **že ceny do ISL zadává FIS,** tyto se mění se v průběhu používání (odpisy). Ceny řeší pouze FIS, a to od roku 2011. **Osoby pracující s určitým materiálem nejsou schopni v ISL dohledat.** Současně byly předány všechny dostupné logy pro účet s UID xxx (viz připojená tabulka), ani **provozovatel systému z nich ale není schopen zjistit, jaké konkrétní položky příslušné osoby editovaly a jaké konkrétní**

hodnoty zadávaly, což není součástí logování. Lze ověřit pouze to, že osoba otevřela určitý formulář. Osoby pracující s určitým materiálem však též nejsou schopni dohledat.

251. *Iz výše uvedených listin tak má soud za prokázané, že obhajoba obou obžalovaných zástupců OXXXM o stanovení cen ND dle záznamů ISL nebyla vyvrácena, neboť ceny byla stanovovány informačním systémem (od r. 2011 Finančním inf. systémem – FIS) a objektivně nelze zjistit, že by obž. Ing. P. jakkoli neoprávněně do systému zasahoval, ale že byl toliko uživatelem a ceny zboží byly vkládány do systému zcela nezávisle na jeho vůli. Ing. L. pak přímo do ISL zjištěný přístup neměl.*

Pravomocné skončení části předchozího společně vedeného trestního řízení

252. Z usnesení VSZ v Praze ze dne 31. 1. 2022 pod sp. zn. VZV 6/2015-1828, soud zjistil, že ze společného řízení po vrácení věci státnímu zástupci k došetření bylo těsně před podáním nové obžaloby k samostatnému projednání **vyloučeno jednak trestní stíhání Ing. V.a H.** pro skutky uvedené v usnesení o zahájení tr. stíhání podle § 160 odst.1 tr. řádu ze dne 3.3.2015, kvalifikované dle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku jako dva samostatné trestné činy, dále bylo k samostatnému projednání vyloučeno též trestní stíhání obž. Ing. V. pro skutek (fakticky jeden ze dvou původně žalovaných skutků) uvedený v usnesení o zahájení tr. stíhání podle § 160 odst.1 tr. řádu ze dne 3. 3. 2015, kvalifikovaný dle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku.

253. Z připojeného usnesení VSZ Praha ze dne 31. 1. 2022 pod sp. zn. VZV 5/2012-15 soud zjistil, že trestní stíhání proti původně obž. Ing. H. pro dva samostatné zvláště závažné zločiny dle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku v pův. obžalobě popsané pod bodem II.1, II. 2 bylo podle § 172 odst. 1 písm. c) tr. řádu zastaveno, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal obviněný (č. l. 12633).

254. Z připojeného usnesení VSZ Praha ze dne 31. 1. 2022 pod sp. zn. VZV 5/2012-4 soud zjistil, že trestní stíhání proti obž. Ing. V. pro skutek popsaný v původně podané obžalobě pod bodem III.1 bylo podle § 172 odst. 1 písm. c) tr. řádu zastaveno neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal obviněný (č. l. 12643-12651).

255. Z dodatečně předložených listin obhajobou obž. L. s odkazem na veřejně dostupné informace z registru smluv soud zjistil, že na základě VOS byla **mezi MO ČR a Real Trade Praha a.s. uzavřena dne 26. 3. 2020 kupní smlouva č. 207 708 094**, jejímž předmětem je nákup vyřazeného armádního majetku vč. 15 motorů **UTD-20 v účetní hodnotě 200.803 Kč** a 6 motorů V46.6 v účetní hodnotě 473.729 Kč a jednoho motoru V55-A v účetní hodnotě 193.302 Kč a dále 3 motory GAS 71 v účetní hodnotě 17.379 Kč, v celkové účetní hodnotě 6.099.863 Kč, a **to za vysoutěženou kupní cenu za veškeré citované zboží ve výši 2.647.000 Kč.**

256. *Dle názoru soudu, byť jde o prodej zboží s velkým časovým odstupem od stíhaných skutků, je i v tomto případě pro posouzení určené výchozí hodnoty motorů při znaleckém*

zkoumání znaleckého ÚSI VÚT Brno podstatné, že účetní cena motorů se v ISL v průběhu i dalších let postupně snižovala. Soud, jak již uvedl, však nehodlá o obvyklé ceně těchto náhradních dílů několik let po stíhaných převodech nijak spekulovat ani v případě prodeje zboží spol. STV Group ani při převodech stejného zboží mezi jinými smluvními subjekty včetně MO ČR, neboť s ohledem na časový odstup a odlišnou situaci na trhu nejsou pro meritorní rozhodnutí soudu významné.

257. Z dalších listin předložených státním zástupcem je nutno citovat Rozhodnutí MSp ČR sp. zn. MSP– 25/2020 – OINS/SRZT ze dne 9.5.2022 o projednání přestupku, jehož se prof. Ing. Stodola dopustil v souvislosti s tímto trestním řízením, vč. přípisu MSp k dotazu dozorcujícího státního zástupce VSZ, že z podnětu státního zástupce bylo vedeno toliko jedno přestupkové řízení, zatímco pro druhý podnět státního zástupce (zpracování 2 posudků v 1 trestním řízení pro odlišné strany řízení) přestupkové řízení vedeno nebylo. Tyto skutečnosti považuje soud za významné toliko pro posouzení přístupu OČTŘ k účastníkům řízení vč. znalců.

258. Součástí svazku 52 spisu jsou listiny založené do spisu sv. D. u hlavního líčení dne 14. 11. 2023 – **sdělení STV Group k prodeji motorů, dokumentace a kupní smlouvy**, které svědek soudu předložil „pro lepší porozumění“ předsedkyně senátu. Předkládá jak smlouvu mezi STV Group a MO ČR dne 10. 12. 2013 uzavřenou na základě vysoutěžených jednotlivých motorů UTD 20 v OVS č. 155-3/2013 za cenu 261.000-271.600 Kč/ks, dále fakturu z roku 2022 o prodeji 1 ks motoru (ovšem bez výrobních čísel) obchodníkovi z Ugandy za více než 22.000 USD bez smluvní dokumentace. Dalšími předloženými fakturami svědek dokladuje dodání 2 ks motorů V46.6 společnosti STV Polska za cca 102.000 zlotých/ks (faktura z 18. 10. 2016), fakturou ze dne 17. 4. 2020 pak dodání 5 ks po generální opravě za 107.575 zlotých/ks, za stejnou částku pak další 4 ks motorů V46.6 označení jako „nový“ (faktura z 17. 1. 2020), dále fakturou ze dne 27. 11. 2015 celkem 14 ks motorů UTD-20 za částku cca 75 zlotých/ks vč. DPH, další 2 ks za cca 132.000 zlotých/ks, dle 18. 10. 2016; 4 ks motorů V-46.6 neužívaný za celkem 623.365 zlotých a fakturou ze 17. 4. 2020 5 ks motorů V-46.6 za 779.207 zlotých. Dokládá též další nákupy z vysoutěžené VOS 19. 2. 2014, kdy od MO ČR smlouvou z 27. 5. 2014 odkoupil 7 ks motorů V-46.6 vč. palet za nejvyšší nabídku ve výši od 247.000 Kč do 301.000 Kč.

259. *Soud tyto dokumenty nijak nezpochybňuje, uvádí však že pro posouzení hodnoty úplatného převodu zboží mezi MO ČR a s.p. VOP CZ jsou tyto zcela irelevantní, neboť jednak pocházejí z jiného období, jednak oproti nim žalované převody motorů byly prováděny za podmínek vylučujících poskytnutí jakýchkoli záruk a možnosti reklamace, přičemž stejnými podmínkami se řídil i plánovaný převod náhradních dílů mezi VOP CZ a VOP Trenčín.*

260. Z dalšího sdělení společnosti STV Group ze dne 6. 2. 2024 a ze sdělení sv. D. (který sice deklaruje, že již nezastupuje společnost STV, nicméně užívá její e-mailovou adresu a předkládá společnostmi zpracované dokumenty), soud zjistil, že z části se tyto přípisy týkají vztahu sv. D. ke sv. H. a k jeho výroku při svědecké výpovědi v hlavním líčení o nekalých praktikách sv. D. v STV Group, který sv. D. vyvrací přepisem vyjádření zaměstnanců. Dále se vyjádření STV Group týká vyhlášené OVS MO ČR v roce 2021, kdy však nešlo o motory plnohodnotné, ale vyjmuté z techniky, kdy ze zápisu z techniky vyplynulo, že jsou nefunkční a většinou značně poškozené

s nutností generální opravy. Nabídky na motory podaly ve výši 56.000Kč a 121.000 Kč/ks dle stavu motoru, ve VOS ale nebyli úspěšní. Současně přikládá celou řadu informací k této nabídce. *Jak už bylo konstatováno, prodeje ND po roce 2013, kdy se významně změnila jejich podmínky, nejsou relevantní pro posouzení žalovaných obchodů soudem.*

261. S ohledem na vyjádření znalce Ing. Bočka v hl. líčení, že špatná kvalita prodávaných motorů UTD-20 společností STV do polské armády měla být důvodem reklamací, soud vyžádal od společnost STV **znalecký posudek č. 8/2020 ze dne 19. 9. 2020** vypracovaný znalcem Ing. Bočkem, který k listinnému důkazu četl. Z posudku je patrný rozsah reklamací u motorů MHY 23 SMD, a motoru MHY 58 TND, vyrobených v letech 1974 a 1984, které byly dle dokumentů prodány po generální opravě, a to zejména pro ztrátu tlaku oleje v mazacím systému, přítomnost paliva v mazacím systému, i zvýšenou úroveň oleje v nádrži mazacího systému, v jednom případě též výtok oleje z těsnění klikové hřídele, zjištěné závady na vstřikovacích čerpadlech, poškození výtlačných ventilů. Úkolem znalce bylo určit pravděpodobné důvody zjištěných závad. Přestože u některých závad byly důvody uvedené variantně, konstatoval znalec oprávněnost reklamací a z prokázaných příčin závad citoval zejména netěsností systémů motoru, zejména palivového, jeho zanesení nečistotami, nesprávnou výměnou vstřikovacího potrubí při použití starého vysokotlakého potrubí nesplňujícího technické podmínky a propouštěním nafty do oleje, nepřiměřené znečištění vložek v mazací soustavě, způsobené mimo jiné nesprávnou funkcí vstřikovačů vlivem nečistot v palivu a nedokonalé byly vyčištěné též čističe vzduchu. Konstatoval, že oba **zkoumané motory nebyly v plném provozu, ale docházelo jen k jejich popojíždění** při minimálním zatížení a nízké provozní teplotě, první z motorů odpracoval 22,3 Mh a vozidlo ujelo 22 km, druhý z motorů odpracoval 15,3 Mh, vozidlo ujelo 68 km. Značné poškození úplných trysek vstřikovačů tedy nesouvisí s dobou běhu motoru, ale s vysokým obsahem nečistot ve vysokotlaké části palivového systému. Hlavní příčinou poškození je nedokonalé vyčištění hlavy motoru při montáži, u vozidla MHY 58 TND byla shledána nutná výměna všech olejových potrubí. Značné poškození úplných trysek vstřikovačů tedy nesouvisí s dobou běhu motoru, ale s vysokým obsahem nečistot ve vysokotlaké části palivového systému. Vysoký obsah nafty v oleji nezpůsobil poškození žádných dílů motoru v důsledku toho, že provoz vozidel byl včas přerušen. Výše popsané nedostatky se zpravidla vždy projeví při brzdové zkoušce, která zjevně provedena nebyla. V reakci na tento znalecký posudek, který STV sama zadala se tato vyjádřila, že tyto 2 reklamované motory opravovala STV Group pro polského zákazníka, celkem provedla opravu 15 ks motorů a nejednalo se původně o motory od AČR. Oproti závěrům znalce tvrdí, že shledané závady nebyly způsobeny opravou, ale špatným používáním. Tyto myšlenky STV dále rozvádí, vč. dalších informací k dalšímu obchodování s jinými motory a jejich vývozem do zahraničí, minimálním počtu reklamací. Dále se vyjádření STV podobně jako sv. D. při výslechu před soudem **podrobně zabývá vlastními hodnotícími úvahami** ve vztahu k projednávané věci.

262. Pokud jde o v hlavním líčení **zamítnuté důkazní návrhy obhajoby a státního zástupce VSZ** v Praze, soud konstatoval již při ústním odůvodnění zamítavých návrhů, že soud provádí dokazování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a to v rozsahu, nezbytném pro rozhodnutí soudu. Je to tedy soud, který určuje, v jakém rozsahu bude prováděno dokazování, a to za součinnosti stran řízení, které mají právo předkládat tyto důkazní návrhy již od počátku tr. stíhání, resp. již od počátku tr. řízení. S ohledem na skutečnost, že státní zástupce učinil návrh na doplnění dokazování výslechem Ing.

P. V., zaměstnanec MO ČR, sekce xxx, a to k vyjádření, které poskytl MO ČR již v písemné podobě vč. připojeného CD, který se nachází na č.l. 12542, zamítl tento návrh soud jako zcela nadbytečný. Obhajoba v průběhu řízení od původně navrženého doplnění dokazování dalšími svědeckými výpověďmi upustila, o jejím návrhu proto soud v závěru dokazování již nerozhodoval.

Závěrečné hodnocení

263. Po takto provedeném dokazování v rozsahu stanoveném ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu zhodnotil soud provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k závěru, že ani při opakovaném dokazování v řízení před Městským soudem v Praze, nebylo prokázáno, že by kterýkoli z obžalovaných stíhaným jednáním naplnil zákonné znaky stíhaných zločinů, popř. jiných trestných činů, uvedených v trestním zákoníku. Tyto skutkové a právní závěry, k nimž dospěl soud ve stejném složení senátu již zprošťujícím rozsudkem ze dne 20.12.2018, nedoznaly změn ani po rozsáhlém doplnění dokazování v průběhu hlavních líčení, konaných v průběhu let 2022 – 2024 včetně výše popsaných výsledků svědků, slyšených nad rámec původního řízení a doplnění poměrně rozsáhlého množství dalších listinných a věcných důkazů.

264. U všech obžalovaných je pro řádné a objektivní posouzení objektivní i subjektivní stránky jejich stíhaného jednání nezbytně nutné porovnat obsah výpovědí slyšených svědků i znalců s provedenými listinnými důkazy, a to jak s obsahem žalovaných smluv, tak s dalšími v té době uzavíranými smluvními vztahy a cenami převáděného zboží, se způsobem, jakým opakovaně rozhodovala Komise NxxxM o úplatných převodech, s obsahem těchto rozhodnutí včetně jednotného hlasování o navržených postupech OXXXM ve vztahu jak k žalovaným, tak též k nežalovaným převodům obdobného majetku za de facto shodných podmínek. ***Takovým srovnáním vzal soud za jednoznačně prokázané, že obě smlouvy o úplatném převodu do práva hospodařit (stejně jako další ve spisu předložené) – tedy jak Smlouva č. 101806013 ze dne 17.3.2010, tak Smlouva č. 131803109 ze dne 2.5.2013, byly uzavírány za obdobných podmínek jako další k důkazu provedené Smlouvy o úplatném převodu mezi MO ČR a VOP (v r. 2010 např. smlouvami č. 101806012 a č. 101806014 a dalšími, podrobně uvedenými pod b. 144 odůvodnění rozsudku, v r. 2012-2013 pak především téměř totožnými převody 30+10 ks motorů UTD-20 z prosince 2012 - viz zápisy Komise pod b. 149 + 150 odůvodnění rozsudku) a tyto byly následně schvalovány Komisí pro NNM, disponující s dostatečným předstihem všemi dokumenty nutnými k objektivnímu posouzení věci, jakož i odpovědným přístupem členů Komise při schvalování OXXXM navržených převodů a jejich realizaci.***

265. Za stejně zásadní pro posouzení merita věci považuje soud vzájemné hodnocení výpovědí obžalovaných, svědků a předložených listin, prokazujících jakým způsobem byl nepotřebný vyřazený majetek MO ČR převáděn též na další subjekty, a to v rámci OVS i mimo tyto soutěže formou úplatného či bezúplatného převodu do práva hospodařit, dále posouzení priorit státu při převodu ve prospěch jednotlivých zájemců, i posouzení vázanosti převodů majetku v procesu optimalizace majetku Úkolovým listem MO ze dne 6.12.2012 pod č.j. 610/2012-1140 pro převody

ve prospěch státních organizací, příspěvkových organizací i státních podniků na základě uplatněných požadavků. Pro posouzení relevance výchozích podmínek pro určení výše škody, považuje soud za významné konfrontovat předpoklady, z nichž znalci na základě policejních záznamů vycházeli, s výpověďmi svědků o skutečném způsobu nakládání a údržbě těchto náhradních dílů, završených zprávou MO ČR o svážení motorů ze zaplavených oblastí.

266. Pro **posouzení úmyslu** obžalovaných dopustit se stíhaného jednání v úmyslu způsobit státu škodu pak soud považuje za nutné připomenout **dlouhodobě neměnné jednání obžalovaných při nakládání s majetkem v průběhu jeho vyřazování**, shodný způsob zjišťování podkladů o tvorbě cen převáděného zboží OXXXM, účast dalších osob na tvorbě cen i informace o cenách převáděného majetku stejného druhu pocházející jak ze systému ISL, tak z dalších připojených a výše citovaných smluv z období let 2010-2013. **S ohledem na značný rozsah dokazování v podrobnostech soud odkazuje na výše citované provedené důkazy, jež pro přehlednost hodnotil v odůvodnění rozsudku průběžně.**

267. K zvolenému procesnímu postupu při rozhodnutí ve věci samé soud připomíná, že oproti procesnímu stádiu zahájení trestního stíhání, kdy **postačí důvodné podezření OČTŘ**, že skutek se stal, má znaky trestného činu, a spáchala jej právě osoba z trestného činu obviněná, je již v době podání obžaloby nutno toto podezření řádně objektivizovat co do naplnění **všech zákonných znaků** skutkové podstaty žalovaných trestných činů včetně prokázání zavinění obžalovaného ve vztahu k následku. Ve stádiu řízení před soudem je pro rozhodnutí o vině obžalovaného **nutné bez jakýchkoli důvodných pochybností prokázat nejen, že se skutek stal, ale že má všechny zákonné znaky trestného činu (at' již žalovaného nebo jiného), jež lze shledat v jednání obžalovaného při dodržení zásad totožnosti skutku, a že jej spáchal právě obžalovaný za současného prokázání požadované formy zavinění. K závěru o vině lze dojít buď na základě přímých důkazů, jež prokazují vinu obžalovaného, či souhrnem důkazů nepřímých, které tvoří ucelený celek tak, aby nevznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, jež soud učinil, a z nichž vycházel při určení právní kvalifikace jednání. K takovým závěrům o naplnění zákonných znaků trestného činu, a to ani po stránce objektivní ani po stránce subjektivní však soud opětovně nedospěl ani dospět nemohl.**

268. **Dle obžaloby státního zástupce VSZ v Praze měli zjednodušeně řečeno obžalovaní Ing. L. jako xxx OxxxM (tedy OXXXM), a Ing. P. jako xxx OxxxM OXXXM, jednáním uvedeným pod b. 1 a 2 obžaloby** porušit jako úřední osoby své povinnosti řádných hospodářů, vyplývající jak ze zákonných předpisů, tak z podzákonných aktů včetně rozkazů ministra obrany. Měli tak učinit počátkem r. 2010 po předchozí dohodě se zástupci VOP-026 s.p. (v b.1 obžaloby – nestíhaní Ing. I. a Ing. S.) a počátkem r. 2013 po předchozí dohodě se zástupci VOP CZ s.p.(v b. 2 obžaloby – stíhaní obž. Ing. V. pod b. 3 obžaloby), když na základě žádosti obou VOP na odprodej žalovaných náhradních dílů při zpracování těchto žádostí a následných převezech těchto náhradních dílů žalovanými smlouvami pod č. 101806013 ze dne 19.3.2010 a č. 131803109 ze dne 18.4.2013 (účinná až 2.5.2013), vyhověli žádostem obou státních podniků, a umožnili jim odprodej majetku za ceny nižší než stanoví předpisy, čímž zvýhodnili oba státní podniky zřízené MO ČR, a způsobili tak státu, resp. MO ČR škodu na majetku v řádech desítek milionů Kč, pod b. 2) obžaloby dokonce přesahující 100 milionů Kč. Dle obžaloby tak oba obžalovaní učinili přesto, že si byli

vědomi, že jejich povinností při nakládání s nepotřebným majetkem státu je sjednat cenu v souladu s platnými cenovými předpisy nejméně ve výši, která je v místě a čase obvyklá, a to za cenu pro stát výhodnou, zpravidla vyšší, než byla nejvyšší cena dosažená v předchozí obchodní veřejné soutěži. Za situace, kdy si obž. Ing. P. měl být vědom, že vyřazené motory nebyly samostatně předmětem prodeje ve OVS, porušil dle obžaloby svou povinnost řádného hospodáře, když nezjistil a neurčil u požadované komodity cenu obvyklou, a řádně ji nezdůvodnil, a předložil svůj návrh vyhovět žádosti obou státních podniků obž. Ing. L., který obě předložené žádosti VOP akceptoval, ačkoli věděl, že obž. Ing. P. povinnost stanovit cenu obvyklou nesplnil. Obž. Ing. L. pak předložil jako výkonný místopředseda Komise NxxxM dne 15.3.2010 (bod 1 obž.) a dne 25.2.2013 (bod 2. obž.) písemné materiály zpracované Ing. P., v nichž oba za účelem udělení souhlasu k převodu majetku v rozporu se skutečností Komisi deklarovali, že navrhovaná cena za převod majetku je vyšší, než cena dosažená v předchozích soutěžích. Tímto účelovým tvrzením pak měli oba obžalovaní dosáhnout souhlasu Komise pro NNM k převodu majetku do práva hospodařit ve prospěch obou státních podniků za pro stát nevýhodné ceny, a dle obžaloby ze dne 31.1.2022 tak měli uzavřením smlouvy č. 101806013 (bod 1 obžaloby) způsobil MO ČR škodu ve výši 15.506.400 Kč.

269. Ve vztahu ke skutku pod b. 2 obžaloby pak **obžaloba dále klade za vinu** oběma obžalovaným, že **v úmyslu obohatit VOP CZ s.p. a dále též VOP Trenčín a.s.** jako konečného odběratele náhradních dílů **úmyslně nerespektovaly úkol plynoucí z Úkolového listu Ministra obrany ČR ze dne 6.12.2012 pod č.j. 610/2012-1140**, jímž ministr obrany v rámci procesu optimalizace skladových zásob uložil odprodat majetek uložený v objektu zásobovacího střediska Ústí nad Orlicí a Nový Jičín v jednom bloku za každé vojenské zásobovací středisko v rámci obchodní soutěže, předmětné náhradní díly z režimu obchodní veřejné soutěže neoprávněně vyjmuly a **vyjmutím takového majetku z režimu jeho prodeje v rámci obchodní veřejné** a následným prodejem majetku podniku VOP CZ, s.p., se tak pokusili opatřit jednak podniku VOP CZ, s.p. a jednak VOP Trenčín, a.s., **neoprávněný prospěch v podobě možnosti následné dispozice s takto získaným majetkem** v obvyklé hodnotě 170.810.553 Kč a současně tak způsobil České republice – Ministerstvu obrany ČR škodu ve výši 150.298.867,34 Kč (*oproti původní obžalobě, kdy výše škody měla činit toliko 28.930.032,30 Kč*). Současně měli oba obžalovaní při předložení návrhu zamlčet Komisi NNM podstatnou skutečnost, že na jimi navržený převod motorů a dalších náhradních dílů ve prospěch VOP CZ s.p. do práva hospodařit se vztahuje shora citovaný Úkolový list MO ČR ze dne 6.12.2012 a dále, že xxx VOP CZ, s.p., má v úmyslu tento majetek vzápětí sám prodat společnosti VOP Trenčín a.s. Zamlčením těchto skutečností pak měli oba obžalovaní společně a po předchozí **neformální dohodě** s obž. Ing. V. dosáhnout vydání doporučení Komise k tomuto převodu, vedoucí k uzavření smluv a možnému vzniku škody výše uvedené.

270. Oba obžalovaní zástupci OXXXM tak měli dle obžaloby výše uvedeným jednáním pod b. 1 a 2 obžaloby zajistit, aby státní podnik VOP- 026 i VOP CZ, tedy státní podniky zřízené jejich zaměstnavatelem - Ministerstvem obrany ČR, zastupované v době obou stíhaných převodů majetku obž. Ing. V. jako statutárním orgánem (který však o uzavření Smlouvy č. 101806013 Ing. S. nebyl informován), mohly získat předmětné vyřazené náhradní díly, a to především motory do BVP-1 typu UTD-20 a dále tankové motory typu V-46.6 a V-55 AM2 a další desetitisíce kusů náhradních dílů k pásové technice (rozdělené do více než 1400 položek) do svého majetku výrazně pod obvyklou cenou tohoto majetku, ačkoliv se jednalo o majetek první kategorie, který byl v

bezvadném stavu a byl určen k okamžitému použití, v případě smlouvy č. 131803109 pak navíc neoprávněným vyjmutím tohoto majetku z majetku určeného k odprodeji v OVS. Tímto svým jednáním, kterého se měli opakovaně dopustit jednak v průběhu nejméně ledna až března roku 2010 a dále v průběhu prvních 4 měsíců roku 2013, **měli obž. Ing. L. a obž. Ing. P.** naplnit zákonné znaky zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst.1,3 tr. zákoníku, když svěřený majetek spravovali v rozporu se svými zákonnými povinnostmi i interními předpisy MO, a měli tak způsobit státu škodu velkého rozsahu, přičemž současně **měli oba obžalovaní** v jednočinném souběhu naplnit zákonné znaky zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst.1 písm. a), 3 písm. b) tr. zákoníku, když **měli při výkonu své pravomoci jako úřední osoby postupovat způsobem odporujícím zákonu či jinému právnímu předpisu, vedeni úmyslem opatřit jinému neoprávněný prospěch a ČR škodu, kterou způsobili ve velkém rozsahu.**

271. **Obžalovanému Ing. V. jako xxx xxx. pak obžaloba pod b. 3 zjednodušeně řečeno klade za vinu,** že se v lednu 2013 neformálně dohodl s obž. Ing. P. a obž. Ing. L. na ceně za úplatný převod majetku - konkrétně žalovaných motorů a dalších druhů náhradních dílů (viz popis skutku spoluobžalovaných shora) **s úmyslem získat tento majetek mimo OVS a za účelem jejich dalšího ekonomicky nevýhodného prodeje VOP Trenčín s úmyslem poškodit tímto jednáním majetek státu, svěřený VOP CZ, když na základě neformální dohody** s oběma spoluobžalovanými požádal dne 5.2.2013 OXXXM o převod tohoto majetku do práva hospodařit státnímu podniku VOP CZ, a to s úmyslem zajistit, **aby se tento majetek nestal předmětem plánované Obchodní veřejné soutěže,** v níž měl být ve smyslu Úkolového lístku MO č. 610/2012 -1140 **povinně** všechen nepotřebný majetek vyřazený ze dvou armádních středisek v jednom balíku za každé středisko odprodán. Spoluobžalovaní mu jednáním uvedeným shora převod mimo veřejnou soutěž zajistili, a to za jím navrženou a předem smlouvenou částku, pro MO ČR nevýhodnou, neodpovídající předpisům o nakládání s nepotřebným majetkem. Takto získaný majetek nabytý smlouvou mezi VOP CZ a MO ČR č. 131803109 ze dne 18.4.2013 za částku 20.511.685,66 Kč pak obž. Ing. V. jménem VOP CZ s.p. obratem převedl na VOP Trenčín, a to uzavřenou kupní smlouvou č. 204/2013/S/2/4/ ŘÚO-141 ze dne 26.6. 2013, a to za smlouvenou cenu v celkové výši 32.210.616 Kč, aniž by vydal pokyn odbornému zaměstnanci VOP zjistit cenu obvyklou těchto náhradních dílů, a to přesto, že si byl díky svým zkušenostem s obchodováním s danou komoditou vědom, že cena prodáváných náhradních dílů ceny obvyklé nedosahuje, a že tedy vědomě jedná v neprospěch VOP CZ jemuž jako statutární orgán způsobí na svěřeném majetku škodu velkého rozsahu. Tímto jednáním se měl obžalovaný pokusit způsobit škodu, vyčíslenou obžalobou ze dne 31.1.2022 podanou dne 2.2.2022 v celkové výši 138.599.937 Kč (*oproti původní obžalobě, kdy výše škody měla činit 20.575.700 Kč*), kterou nezpůsobil toliko v důsledku vynuceného zrušení smluvního vztahu s VOP Trenčín po zrušení smlouvy o úplatném převodu téhož majetku č. 131803109 ze dne 18.4.2013 (2.5.2013) ze strany MO ČR. **Tímto jednáním pod b. 3. obžaloby měl obžalovaný Ing. V. naplnit zákonné znaky zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst.1,3 tr. zákoníku ve stádiu pokusu,** když jemu svěřený majetek spravoval v rozporu se svými zákonnými povinnostmi statutárního orgánu, a mohl tak v případě realizace převodu majetku způsobit státu škodu velkého rozsahu.

272. **Zákonným znakem skutkové podstaty** zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku je úmyslné jednání pachatele, který jako speciální subjekt – tedy osoba vázaná smluvní či zákonnou odpovědností za svěřený majetek, svoji povinnost úmyslně poruší, a jinému tím způsobí škodu, v žalovaném případě škodu velkého rozsahu, tedy škodu přesahující výši 10.000.000 Kč. Jak bude blíže rozvedeno v následujících bodech, **žádný vznik škody na majetku státu prokázán v řízení nebyl**, a to ani v minimální výši a vznik škody na majetku státu – ať hrozící či způsobený v důsledku jednání obžalovaných, popsaných ve výrocích pod b. 1-3 obžaloby tak nelze klást žádnému z obžalovaných za vinu. Již samotná **absence prokázaného vzniku škody činí sama o sobě žalované jednání obžalovaným jednáním beztrestným pro nedostatek naplnění objektivní stránky stíhaného majetkového zločinu.**

273. Pokud jde o žalovaný **zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku**, z něhož byli v jednočinném souběhu se zločinem podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku obžalováni obž. Ing. L. a Ing. P., **bylo nepochybně prokázáno**, že oba obžalovaní ve vztahu ke svěřenému majetku jednali v postavení **úřední osoby**, tedy v postavení speciálního subjektu ve smyslu § 114 odst. 1 tr. zákoníku, když při rozhodování o nakládání s vyřazeným majetkem zastupovali orgán státní správy při plnění úkolu státu v rámci jim svěřené pravomoci. Jde-li o objektivní stránku shora uvedeného tr. činu, je třeba připomenout, že pro samotné naplnění základní skutkové podstaty tr. činu dle § 329 odst. 1 tr. zákoníku zákonem vznik škody nevyžaduje, je však nutno prokázat speciálnímu pachateli, **že jednal v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu, či opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch – a to bez ohledu na skutečnost, zda následek (resp. účinek) v podobě vzniku škody nastal či nikoli.** Vznik minimální zjištěné výše škody může však být důvodem k právní kvalifikaci stíhaného trestného činu v kvalifikované skutkové podstatě – zde dle § 329 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Citovaný znak prokázané subjektivní stránky jednání pachatele „v úmyslu způsobit...“ **charakterizuje motiv čili pohnutku pachatele** (viz ŠÁMAL, P.. Trestní zákoník: komentář. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. str. 3145 Velké komentáře) a vyjadřuje **tzv. úmysl přesahující objektivní stránku trestného činu** (též obmysl jako konečný účel, cíl jednání, tzv. dolus coloratus, viz usnesení NS ČR, sp.zn. 5 Tdo 1475/2015 ze dne 23.11.2016, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS ČR pod číslem 14/2018, dále pak např. usnesení NS ČR sp.zn. 7 Tdo 72/2010 ze dne 17.2.2010 nebo usnesení NS ČR sp.zn. 8 Tdo 523/2016 ze dne 27.9.2016, dále též Jelínek, J.. Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část. 2. aktualizované a doplněné vydání., str. 768, Praha: Leges, 2012. Student /Leges/). Ani tento **specifický znak skutkové podstaty žalovaného zvláště závažného zločinu soud po provedeném dokazování u žádného z žalovaných zástupců OXXXM ČR neshledal, neboť nebylo prokázáno, že by obžalovaní byli vedeni jakýkoli úmyslem způsobit státu škodu, natož pak požadovanou pohnutkou.** Naopak bylo prokázáno, že obžalovaní Ing. L. a Ing. P. byli letitými oddanými úředníky MO, kteří vykonávali svoji práci odpovědně, podle stejných postupů, bez jakéhokoli ovlivňování svých podřízených, což vyplývá nejen z výpovědí soudem slyšených svědků – zaměstnanců OXXXM, ale též většiny členů Komise. Stejně postupy obou obžalovaných při tvorbě podkladů pro jednání Komise pak prokazují i četné zápisy Komise.

274. **Zcela zásadní otázkou dokazování v projednávané věci tak byla otázka ověření samotné existence vzniku škody v důsledku žalovaného jednání obžalovaných.**

275. Důvodné pochybnosti o vzniku alespoň minimální výše způsobené škody jako jednoho ze základních znaků skutkové podstaty obou žalovaných zločinů vznikly již před podáním v pořadí první (rozsahem širší) obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze, a byly důvodem pro zrušení a vrácení věci. Proto Vrchní soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 28.11.2019 pod. sp.zn.: 10To 68/2019 k rozsáhlému odvolání státního zástupce, mj. namítajícího, že je nutno zkoumáním ústavu řádně objasnit výši obvyklé ceny převáděných náhradních dílů a tím i výši způsobené škody, vrátil věc tomuto až do řízení přípravného. Dle odůvodnění citovaného usnesení k tomuto výjimečnému postupu přistoupil Vrchní soud v Praze na základě závěru, že: **„již přípravné řízení bylo zatíženo vadou, již nelze přes snahu nalézacího soudu před soudem odstranit, neboť nespočívá toliko v nepřesném zjištění výše škody, ale přímo v závažných pochybnostech o samotné existenci této škody. Tato závažná vada způsobila neodstranitelnou vadu řízení, neboť v jejím důsledku nikdo z obžalovaných nebyl postaven před soud důvodně“**. Z tohoto důvodu odvolací soud vrátil věc až do přípravného řízení se závaznými pokyny k příbrání znaleckého ústavu dle § 110 tr. řádu, jehož znalecké zkoumání bude zaměřeno především na důsledné a plně kvalifikované vyřešení otázky existence vzniku škody, popř. následně i mechanismu a průběhu samotného vzniku škody na majetku státu a stanovení její případné alespoň minimální výše (viz zejména b. 145-148 odůvodnění Usnesení VS v Praze ze dne 28.11.2019).

276. Této uložené povinnosti však státní zástupce VSZ v Praze nedostal, když v době podání nové obžaloby ve vztahu k prokázání jakékoli minimální výše škody k žádným změnám nedošlo. **Obžalobu ze dne 31. 1. 2022 pod č.j.: VZV 6/2015-1832 podal státní zástupce VSZ Praha dne 2.2.2022** (tedy více než 3 roky od původního zprošťujícího rozsudku), a to na 3 z původně 4 obžalovaných. **Učinil tak přesto, že si byl vědom skutečnosti, že ani posudek znaleckého ústavu nebyl schopen stanovit (a to ani u *in natura* zkoumaných náhradních dílů) cenu obvyklou, tedy cenu, za kterou se obvykle zboží v místě a čase prodává**. Pokyny VS v Praze, směřující k zjištění existence alespoň minimální výše škody, kterou měli obžalovaní žalovaným jednáním ČR – Ministerstvu obrany ČR údajně způsobit, tak nebyly přes zadání znaleckého posudku splněny, obvyklá cena nebyla zjištěna ani u celkem 4 zkoumaných motorů, tím spíše u všech 216 ks motorů UTD-20, jejichž způsob skladování a údržby rozhodně neodpovídal podmínkám, v nichž mohla být technika udržena ve stavu vhodném k okamžitému použití, tedy v I. kategorii. **Na zjištění, resp. prokázání výše obvyklé ceny u dalších převáděných typů tankových motorů (tedy V-46.6 a V-55 AM2) státní zástupce VSZ v doplněném dokazování zcela rezignoval, stejně jako nijak nezkoumal obvyklé ceny desítek tisíc kusů náhradních dílů, smluvně převedených společně se všemi motory v balíku náhradních dílů, žalovaném pod b. 2 a 3 obžaloby. Přesto však oproti původní obžalobě prodej těchto náhradních dílů státní zástupce do obžaloby zahrnul, a bez jakéhokoli zkoumání a bližšího vysvětlení navýšil původní žalovanou – a neobjasněnou – výši škody o dalších cca 120 mil. Kč.**

277. V nově podané obžalobě ze dne 31. 1. 2022 pak státní zástupce oproti původnímu znění obžaloby **nezaložil samotnou existenci tvrzené škody a její výši na znaleckém zkoumání**, založeném na objektivních a ověřitelných informacích, **ale zvolil značně inovativní řešení, když sám stanovil „obvyklou cenu“ nejen motorů, ale i všech dalších náhradních dílů na základě výsledků obchodní veřejné soutěže č. 155-3/2013, vyhlášené za značně omezujících podmínek v září 2013 a to s pevně určenou minimální akceptovatelnou cenou v OVS za každý ze samostatně prodávaných motorů**, vycházející z účelově podaného návrhu sv. D. na odkup konkrétních náhradních dílů, jež byly předmětem převodů žalovaných pod b.2 a 3 obžaloby. V případě soutěží neprodaných motorů V.46.6 pak určil státní zástupce obvyklou cenu tohoto typu motoru na základě výsledků opakovaně vyhlášené OVS č. 52/2014. U samostatně prodávaného balíku 1442 položek dalších náhradních dílů k pásové technice pak výši obvyklé ceny státní zástupce určil na základě nejvyšší nabídky ve veřejné soutěži, která násobně (v mnoha případech deseti až stonásobně) **převyšovala nabídky ostatních soutěžitelů** – blíže viz b. 157-159 odůvodnění rozsudku.

278. Městský soud v Praze svým procesním pochybením v důsledku absence opakovaného předběžného projednání věci po změně senátu nemohl již na toto závažné pochybení procesně správně reagovat a vrátit věc zpět do přípravného řízení ve smyslu § 188 odst. 1 písm. e) tr.ř., projednal tedy v pořadí druhou podanou obžalobu v původním složení senátu při **opakování původního dokazování k meritu věci i doplnění původních důkazů o důkazy nově provedené**.

279. Nicméně ani nové a doplněné dokazování ve věci nepřineslo žádné změny, které by odůvodnily postavení obžalovaných před soud, natož pak závěr o jejich vině žalovanými skutky. Naopak část nově připojených a soudem provedených důkazů jednoznačně **potvrdila oprávněnost původních pochybností soudu**, že **převáděné náhradní díly nebyly skladovány ani udržovány v podmínkách požadovaných vojenskými předpisy**, část jich byla skladována venku pod přístřešky, vojenské zásobovací středisko v Ústí nad Orlicí bylo postiženo záplavami, a byly do něj dodatečně svázeny i další motory k pásové technice ze záplavami postižených oblastí, jejichž stav ani předchozí způsoby uskladnění nebyly známy, staly se však součástí vyřazovaných a odprodávaných motorů v rámci procesu optimalizace. Tato zjištění pak ve spojení s opakovanými důkazy svědčícími o rozdílné kvalitě uskladněných motorů a zanedbání jejich základní údržby **definitivně potvrdila předchozí pochybnosti soudu o znaleckým ústavem i znalcem Ing. Řehákem predikované kvalitě motorů, formálně zařazených v kategorii I., jako motorů plně provozuschopných**. To konečně potvrdilo též znalecké zkoumání jediného defektovaného motoru UTD-20, jenž byl stejně jako posuzované motory součástí balíku vyřazených ND v procesu optimalizace, toliko zařazených do předchozího odprodeje ve prospěch s.p. VOP v prosinci 2012. Z dalších důkazů svědčících o nevyhovujících podmínkách skladování těchto motorů až do r. 2012, neopravitelnosti motorů zadaných spol. Excalibur VOP 026 k opravě, i nefunkčnosti jednoho ze dvou motorů dodaného AČR společnosti STV Group v rámci zakázky na výměnu motoru v příslušné technice, **soud dospěl k jednoznačnému závěru, že teoretickými výpočty nelze ani minimální obvyklou cenu posuzovaných motorů stanovit, neboť trh se speciální vojenskou technikou na území ČR (který je podmínkou stanovení ceny obvyklé) fakticky**

neexistuje, objektivní údaje z důvodů střeženého obchodního tajemství nelze zjistit, stejně jako i kvalitu převáděných ND, která má společně s poskytovanými zárukami na tržní cenu zkoumaného zboží zásadní vliv. Sporné kvality náhradních dílů si pak bylo MO ČR při odprodejích dobře vědomo, proto smluvní převody uzavíralo vždy na celý balík zboží a s podmínkou, že žádné odprodané zboží nelze reklamovat, naopak že na základě již uzavřené smlouvy může MO ČR již odkoupené zboží v případě potřeby požadovat zpět.

280. Doplněným dokazováním a výsledkem i konfrontací znalců v hlavním líčení bylo dále prokázáno, že **ani znalci specializovaní na oceňování motorové techniky nejsou schopni určit cenu obvyklou, od níž se výše potenciální způsobené škody odvíjí** - s výjimkou znalce prof. Ing. Stodoly, který ji v původním řízení sice vyčíslil, jeho výsledkem ze dne 9.4.2024 však bylo zjištěno, že jeho vstupní údaje k určení ceny obvyklé (či jejího přibližného rozmezí) vycházely z údajů, jejichž původ dnes již není schopen jednoznačně určit, natož pak doložit a které za pomoci zaměstnanců MO ČR zjišťoval sám, neboť policie mu žádné podklady neposkytla. S ohledem na tyto skutečnosti není možno ani znalcem prof. Ing. Stodolou určenou cenu obvyklou za užití koeficientu prodejnosti možno považovat za cenu objektivní a pro posouzení věci relevantní a minimální cenou stanovenou znalcem tak zůstává cena ve výši 10% původní ceny účetní – tedy cca 21.400 Kč/ks motoru UTD20. Za situace, **kdy se všichni slyšení znalci z oboru ekonomie shodli na tom, že vzhledem k naprosté absenci relevantních vstupních informací jsou schopni vyčíslit u náhradních dílů toliko cenu časovou, a to až na výjimky dokonce na základě neobjektivních premis PČR o kvalitním skladování a pravidelné údržbě motorů,** tedy z předpokladů v průběhu řízení zcela vyvrácených, **nelze dospět ani na základě znaleckého zkoumání k objektivnímu zjištění ceny obvyklé, tedy ceně za níž se oceňované zboží v místě a čase prodává.**

281. Slyšení znalci měli v hlavním líčení možnost nejen přednést a obhájit své znalecké postupy a závěry, ale též své závěry za přítomnosti většiny znalců konfrontovat, přičemž jim bylo umožněno, stejně jako stranám řízení, klást dotazy a reagovat na znalecké závěry dalších znalců. Přestože se tímto postupem podařilo odstranit některé nejasnosti v užívané terminologii či nepřesná vyjádření ústní i písemná v podaných posudcích znalců včetně posudku ústavu, soud zjistil, že znalci se **nedokáží shodnout ani na alespoň obdobném postupu při stanovení výpočtu ceny časové, když používají kurčení časové ceny zcela odlišné proměnné koeficienty**, např. technické zastaralosti převáděných modelů motorů nebo technického stavu motorů, které určují individuálním posouzením s koeficientem od 10% do 100% původní - tedy účetní ceny, zavedené v informačním systému logistiky (ISL), **neshodnou se na možnosti či nemožnosti využít pro dlouhodobě skladované a neudržované zboží amortizační stupnice či naopak inflační doložky apod.** V případě posudku Znaleckého ústavu - Ústavu soudního inženýrství (ZÚ ÚSI) pak výpočet jím stanovené časové ceny zcela popírá zvolený postup všech ostatních znalců (a to včetně postupu a závěrů dalšího znalce Ing. Semely, který je zaměstnancem ZÚ ÚSI), neboť **za výchozí cenu oproti ostatním znalcům nepovažuje cenu uvedenou v ISL, ale odhad účetních cen přepočítaných v čase dle jimi predikovaného vývoje nákupních cen v jednotlivých období nákupů těchto náhradních dílů AČR, který však zvyšuje původně uvažované ceny téměř čtyřnásobně.** Tento odhad dále navyšují o inflační růst cen

zboží a současně snižují o individuálně stanovený index technické zastaralosti a index technického stavu motorů (opět odlišný od dalších znalců). Výše užití indexace jednotlivých parametrů, popř. absence využití této indexace či amortizace znalci, se dále ve znaleckých posudcích významně mění v závislosti na odbornosti znalců podle toho, zda jde o znalce specializované na motorovou techniku obecně či znalce specializované na obor údržby a oprav zkoumané techniky, kteří využívají kromě obecných poznatků svých speciálních znalostí a zkušeností s bojovou technikou v AČR, specifikách ukládání i údržby náhradních dílů a následcích dlouhodobého zanedbávání takové údržby.

282. **Za situace, kdy se ani znalci v oboru nejsou během 9 let trvajících trestního řízení schopni shodnout alespoň přibližně ani na určení ceny časové posuzovaných motorů a cenu obvyklou nejsou v důsledku absence relevantního trhu schopni určit vůbec, nelze dle názoru soudu ani po stránce subjektivní klást obžalovaným za vinu, že sami obvyklou cenu převáděných náhradních dílů nebyli schopni sami určit či nechat určit jiným osobám, to vše navíc s předchozím úmyslem poškodit stát a zjednat výhodu nejen státnímu podniku MO ČR zřízeným, ale dokonce třetímu nezávislému podnikatelskému subjektu v zahraničí. V řízení bylo totiž nepochybně prokázáno, že znalecké posudky ani odborná vyjádření se za účelem převodu armádou vyřazených náhradních dílů nedělaly, že k prodeji motorů a náhradních dílů docházelo nejen v rámci OVS (v balíku a při výpočtu tzv. „rozpuštěné ceny“), ale v několika případech mimo OVS přímo soukromým právnickým osobám (např. spol. Motopuzzle apod.), a že průměrnou (tzv. rozpuštěnou) prodejní cenu náhradních dílů dle obsahově zcela totožných smluv kupních i smluv o úplatném převodu na s.p. VOP generoval ISL na základě algoritmu, u nichž systém způsobu prodeje ani kategorii nerozlišoval. Stejný systém pak uváděl všechny potřebné údaje pro převod vyřazené techniky včetně cen předchozích prodejů. **Nelze tak klást k tíži obžalovaným ani v rovině pracovní právní, natož pak v rovině trestní, že měli pominout dosavadní ustálenou praxi při prodeji movitých věcí včetně náhradních dílů na základě údajů v ISL a sami měli být schopni určovat obvyklou cenu převáděných náhradních dílů, jejíž přibližný rozsah nedokáží určit ani znalci jako specialisté v oboru.****

283. **Ke stejnému závěru dospěl prokazatelně též státní zástupce, když v nově podané obžalobě nevycházel při určení výše škody ze závěru posudku ústavu, který jako důkaz ani nehodnotil, ale z výše ceny obvyklé, kterou stanovil vlastní úvahou ve výši 257.000 Kč/ks tedy ve výši nejnižší vítězné nabídnuté kupní ceny ve veřejné obchodní soutěži, k níž MO ČR přistoupila po zrušení již uzavřeného kontraktu mezi VOP CZ a VOP Trenčín (viz odůvodnění obžaloby pod b. 117, poslední část na str. 77 obž.). Tato kupní cena však byla známa již v době samotného zahájení trestního stíhání, vycházela ze specifických vyhlášených podmínek konkrétní VOS, kde nejnižší možné podání bylo na základě nabídky spol. STV Group, podané k rukám ministra obrany Ing. Picka, zafixováno spodní hranicí ve výši 250.000 Kč, zatímco ostatní veřejné obchodní soutěže limitovány žádnou dolní hranicí ceny náhradních dílů nebyly. **Jde opět o zcela tendenční a ničím nepodložené tvrzení státního zástupce, který neschopnost zajistit důkaz o minimální obvyklé ceně náhradních dílů objektivními důkazy zcela nepřipustně nahrazuje vlastními závěry o prokázané obvyklé ceně zboží při převodu z MO ČR na 3. subjekty, ačkoli si je vědom, že jím určená cena byla zásadně ovlivněna specifickými podmínkami****

daného výběrového řízení a zákonné požadavky na určení minimální ceny obvyklé nespĺňuje a nemůžte být podkladem pro podání obžaloby. Konečně o odlišných cenách prodávaných motorů v průběhu času při OVS je možno si udělat přehled i z registrů smluv, kdy obžalovaný Ing. L. např. poukázal na obchodní veřejnou soutěž, vyhlášenou MO ČR pod č. OV03353770, z níž vzešel prodej 15 ks motorů UTD-20 a tank. Motorů V-46. 6 (6 ks) a V-55A (1ks) při celkové účetní ceně 6.099.863 Kč za kupní cenu 2.647.000 Kč za balík náhradní dílů – což v přepočtu dle „rozpuštěné ceny“ ve smlouvě kupní odpovídá částce cca 87.000 Kč za 1 ks motoru UTD-20. (viz listiny předložené obhajobou 1.2.2023).

284. K dalším okolnostem, **kladeným ve vztahu ke stíhanému jednání obžalovaným za vinu**, soud považuje za prokázané, že AČR dlouhodobě vyřazovala nepotřebný majetek, který v případě zájmu převáděla přednostně bezúplatně na organizační složky státu a státní organizace, a v případě, že takový zájem nebyl, nebo šlo o nevhodný materiál (zbraně, střelivo atd.) převáděla předem vytipovaný, vyřazený a nepotřebný vojenský materiál na základě předchozí žádosti na své státní podniky, popř. ve výjimečných případech i na soukromé subjekty. **V případě státních podniků, zřízených MO, tak bylo zcela legálně možno provést úplatný převod majetku přímo bez vyhlášení obchodní veřejné soutěže** (viz zpráva Ing. F.a z MF ČR, dále též odpověď ministra obrany ČR k žádosti sv. D. o informace dle zák. č. 106/99), **a to i v případě náhradních dílů vyřazených v procesu optimalizace v letech 2012-2013, jejichž účelové a neoprávněné vyvedení z majetku MO ČR určeného pro prodej v OVS klade státní zástupce VSZ v Praze obžalovaným za vinu a kriminalizuje jej**, a to za současné degradace vysoce postavených zástupců MO ČR v postavení členů Komise pro NNM, schvalující navrhované převody, na úroveň tupého stáda. V případě, že MO ČR – resp. jeho Odbor pro NNM převáděl vyřazený majetek soukromým subjektům, na takto prodávaný majetek se (opět s výjimkami) vždy vyhlášovala obchodní veřejná soutěž, kdy jediným parametrem pro vítězný návrh byla nejvyšší nabídnutá cena **celého balíku zboží, přičemž žádné omezující cenové parametry nebyly stanoveny**. Provedeným dokazováním v hlavním líčení (a to výsledky obžalovaných i svědků – pracovníků jednotlivých středisek, ale zejména na základě listinných důkazů – předložených Smluv o převodu majetku, popř. dalších Smluv o převodu majetku do práva hospodařit z let 2010-2013 a záznamů o jednání Komise OXXXM, založených již ve vyšetřovacím spise) **bylo nepochybně prokázáno, že tímto způsobem byla opakovaně prodávána jak kompletní vojenská technika, tak náhradní díly různé hodnoty a velikosti, zejména pak náhradní díly na techniku Armádou ČR již nevyužívanou či užívanou ve velmi omezeném rozsahu s počty náhradních dílů násobně převyšujícími počty užívané techniky**.

285. Dokazováním k vyřazování majetku jako nepotřebného pro účely dalšího nakládání s tímto majetkem, bylo dále nepochybně prokázáno, že dosud nepoužitý majetek AČR byl bez ohledu na jeho skutečný stav v systému ISL zařazen stále ve stejné kategorii a celý systém vyřazování i převodů se řešil pouze ve virtuální podobě v systému ISL. Takto vyřazený nepotřebný armádní majetek přešel i do nakládání OXXXM, který pro účely posuzování kvality tohoto materiálu i jeho ceny měl k dispozici toliko systém ISL, s nímž byli jeho zaměstnanci povinni pracovat. Ten při předchozích prodejkách stejného zboží rozpouštěl ceny celého prodávaného balíku a v systému uváděl cenu účetní a cenu rozpuštěnou, pokud zboží nebylo prodáno po jednotlivých kusech v OVS – k čemuž však došlo poprvé až na podzim r. 2013 ve vyhlášené OVS č. 155-3/2013. Po

zpracování návrhu na převod vyřazeného majetku jednotlivými referenty OXXXM byl tento předložen sekretáři Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem, který návrh včetně podkladů rozeslal jednotlivým členům Komise. Právě tato Komise, složená z vysoce postavených zástupců MO ČR, a to včetně zástupců logistiky a jednotlivých majetkových uskupení, v nichž byl majetek v rámci optimalizace po vyřazení též odprodáván (jak vyplývá z výpovědi těchto svědků) pak rozhodovala o konečném způsobu využití vyřazeného majetku. Všichni členové Komise byli při rozhodování o nakládání s majetkem odpovědní za řádné posouzení věci, přičemž bylo jednoznačně prokázáno, že návrhy na převody tohoto majetku včetně odůvodnění a podkladů dostávaly s předstihem cca týdne a měly možnost je konzultovat, případně požádat o odložení projednání věci. Dle svědeckých výpovědí členů Komise pak v případě jakýchkoli nejistot sám obž. Ing. L. jako místopředseda Komise spornou otázku odložil na další zasedání Komise, přičemž žádný ze slyšených členů Komise se nikdy necítil být pod jakýmkoli tlakem na konkrétní rozhodnutí. Soud tak nemá nejmenších pochyb, že každý ze členů Komise jako odpovědný zástupce MO ČR měl dostatečný prostor a možnost, resp. povinnost získat relevantní informace o obsahu i důvodech schvalovaných převodů a že tak také činil. Uvedení členů Komise v omyl tvrzením, že navrhovaná cena je vyšší než předchozí vyhlášená ve OVS, jako projev úmyslu obžalovaných Ing. L. a Ing. P. tajit neexistenci předchozích odprodejů, které vyplývaly z ISL, ale též z konkrétních převodů do práva hospodařit při předchozích zasedáních Komise - např. v 12/2012, tedy 2 měsíce před Komisí schváleným žalovaným převodem smlouvou č. 131806109, považuje soud za jednoznačně vyvrácené, když ze samotných zápisů Komise z jednotlivých období má naopak za prokázané, že schvalování bezplatných převodů i úplatných převodů do práva hospodařit jako přednostní převody vyřazeného majetku MO ČR před vyhlášením OVS s účastí 3. stran byly naopak pro Komisi záležitostí zcela běžnou a obvyklou. Tyto skutečnosti pak vyplývají z jednotlivých záznamů z jednání Komise založených ve spisu, s nimiž byla část svědků – členu Komise též při výslechu v hlavním líčení konfrontována.

286. Dále soud po rozsáhlém dokazování dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by obžalovaní jednali po vzájemné předchozí dohodě vedené společným úmyslem způsobit ČR škodu, ani že by za tímto účelem při nakládání s vyřazeným nepotřebným majetkem MO ČR účelově uváděli nepravdivé údaje s úmyslem poškodit stát. Soud má za nepochybně prokázané, že k předmětným žalovaným obchodům mezi MO ČR, zastoupeným OXXXM, došlo stejně tak jako k jejich nezbytné komunikaci, směřující k uzavření obou žalovaných smluv o úplatném převodu majetku státu na VOP CZ. Nešlo nicméně o ojedinělé obchody, ale o celý soubor vyřazování nepotřebného majetku Armádou ČR a následného nakládání s tímto majetkem, svěřeným právě OXXXM, jež byly ovládány stejnými pravidly, z jejichž kontextu byly žalované smlouvy o převodu náhradních dílů k pásové technice zcela vytrženy.

287. Za absurdní lze pak považovat tvrzení obžaloby, že se na převodu náhradních dílů smlouvou č. 131803109 dohodl obž. V. s oběma spoluobžalovanými „neformálně“, když samotný požadavek na možnost odkupu vyřazených náhradních dílů opakovaně, zcela transparentně a legálně jako statutární orgán s.p. VOP uplatňoval se značným časovým předstihem v písemné podobě vůči vedení MO ČR a jak mj. vyplývá z Úkolového listu náměstka MO ČR Ing. F., jeho žádostem bylo i v letech předchozích projednávanému jednání pod b. 3 vyhověno.

288. Ani obsáhlé dokazování neprokázalo, že by obžalovaní zástupci OXXXM ani obž. V. jakýmkoli způsobem porušili žalovaným jednáním své povinnosti při nakládání s majetkem státu a žádným způsobem nebylo prokázáno, že by snad měli být k takovému postupu jakkoli motivováni, neboť z provedených důkazů vyplývá, že se řídili zcela stejnými postupy po dobu mnoho let, aniž by tyto kdokoli zpochybnil. Žalované obchodní transakce se při porovnání s dalšími realizovanými obchody mezi MO ČR a státními podniky – a to nejen VOP-026 a VOP CZ, ale i s.p. LOM Praha, nijak neodlišovaly ani co do typu převáděného majetku, ani co do tvorby cen. Stejně jako v ostatních případech všechny návrhy schvalovala Komise, jež se skládala z odborníků, kteří měli pro své rozhodnutí nejen dostatečný podklad, ale též dostatečný časový prostor a možnost konzultací jak mimo činnost komise, tak při jednání s navrhovatelem.

289. Soud na základě provedených důkazů neshledává žádný zákonný důvod dovozovat z nich úmysl obžalovaných prodávat svěřený majetek pod cenou a způsobit státu škodu. Naopak vzal z níže uvedené komunikace mezi zástupci společností, obchodujících s vojenskou technikou za prokázané, že ceny, za něž byla spol. Excalibur Army prostřednictvím spol. Real Trade díky minimální hranici prodejních cen nucena motory v OVS koupit, byly oproti jiným nákupům extrémně vysoké, byla však vázána již rozjednanou zakázkou, přičemž ceny, za které byly náhradní díly nakoupeny významně přesahovaly momentální ekonomické možnosti společnosti. Nelze vyloučit ani sv. S. v současné době uváděný motiv, že ve společnosti Excalibur Army, resp. Real Trade, chtěli zabránit, aby náhradní díly k tankové technice koupila spol. STV jako konkurence, neboť není pochyb, že šlo o konkurenční boj, tedy o zcela přirozenou snahu obchodníků získat či si udržet na trhu výsadní postavení, které doposud spol. Excalibur a s ní spřízněné společnosti, měly. Konkurenční prostředí je pak v OVS samozřejmě výhodné i pro stát, a soud rozhodně nezpochybňuje, že majetek mohl být v jiné soutěži, předcházející zrušení Smlouvy č. 131803109, prodán i za ceny vyšší než za ceny navržené a Komisí schválené k převodu na VOP CZ žalovanou smlouvou. Tuto skutečnost však nelze klást za vinu obžalovaným zástupcům OXXXM, kteří v souladu s přednostním právem VOP, jehož si členové Komise byli vědomi, navrhli převod právě ve prospěch VOP CZ, a to za ceny vyšší než dle záznamů v systému ISL dříve realizované, které Komise pro předchozí zkušenosti s četnými obdobnými převody a při dostatku relevantních ověřitelných informací schválila. Samotná cena v místě a čase obvyklá a z ní odvozená alespoň minimální výše škody, prokázána nebyla. Jak již bylo zmíněno, soud tak považuje za prokázané, že hypotéza obžaloby o přiměřenosti kupní ceny za nabízené náhradní díly MO, kterou navrhl sv. D. a z níž vycházela vyhlášená veřejná obchodní soutěž č. 155-3/2013 byla zcela vyvrácena.

290. V případě žalovaného pokusu zločinu dle § 220 odst. 1, 3 tr. zák., který je kladen za vinu obž. Ing. V. v b. 3. obžaloby, soud zaujal zcela stejné stanovisko co do neprokázané výše škody, neboť stejně jako spoluobžalovaní jednal při uzavírání smluvního kontraktu zcela transparentně, naopak se důrazně snažil zamezit uplatňování nekalých praktik původního vedení VOP při nakládání se svěřeným majetkem. Za situace, kdy obž. V. smluvně zajistil pro VOP CZ úplatný převod motorů UTD-20, V-46.6, V-55 AM2 a již popisovaného balíku náhradních dílů v celkové ceně 20.511.685,66 Kč a stejné zboží následně prodal, resp. pokusil se prodat VOP Trenčín za částku 32.210.616 Kč, stěžní mohl jednat s úmyslem poškodit majetek státu, svěřený VOP, neboť na rozdíl od svých předchůdců ve VOP-026 Šternberk ve prospěch státního

podniku zajistil prodejem balíku náhradních dílů značný zisk, a na základě dlouhodobě plánované spolupráce AČR a Armády Slovenské republiky, v jejímž rámci mělo docházet k modernizaci armády, se současně pokusil zajistit další zakázky pro vyplnění volných kapacit VOP CZ i zachování zaměstnanosti odborníků v oboru opravy a údržby ve VOP CZ, což dle provedených listinných důkazů dlouhodobě a marně požadoval po zakladateli s.p. VOP-026 a následně i VOP CZ – tedy po Ministerstvu obrany ČR. Ani obž. Ing. V. nemůže být kriminalizován za skutečnost, že měl být schopen rozpoznat, že cena náhradních dílů, které od MO ČR Smlouvou č. 131803109 nakoupil, stejně jako cena navýšená o více než 50 % při převodu téhož zboží na VOP Trenčín nedosahuje ceny obvyklé, kterou ani znalci nebyli schopni stanovit.

291. **Žádnému z obžalovaných pak nebyl prokázán ani úmysl** – a to ani nepřímý – při výkonu svých pracovních povinností způsobit státu jakoukoli škodu, když nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaných Ing. P. a Ing. L., že k převodu navržené ceny zboží vycházely z cen zjištěných v systému ISL, tedy z předchozích prodejů téhož zboží, o čemž konečně svědčí i zápisy Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem. Samotná skutečnost, že v zápisu z Komise je uváděn jako způsob prodeje pouze OVS nemá na trestní odpovědnost obžalovaných zaměstnanců OXXXM vliv, neboť ze svědeckých výpovědí všech osob, které se s tímto systémem setkaly – jakož i ze záznamu z ISL ve spisu založeného – je zjevné, že tento porovnával pouze jedinou cenu, a to cenu převodu (bez ohledu na formu úplatného převodu) a to často ve formě „ceny rozpuštěné“ – tedy vypočtené algoritmem ze všech úplatně převáděných položek bez ohledu na jejich počet a nabyvatele zboží. Z výpovědi svědka Ing. V. (zpracovatele podkladů ke smlouvě č. 101806113 a dalším) i sv. N. (zpracovatele podkladů ke smlouvě č. 131803109 a dalším) soud prokázal nesprávnost tvrzení obžaloby, že to měli být právě obž. Ing. P. a obž. Ing. L., kteří se na tvorbě cen osobně podíleli a uváděli svými informacemi Komisi v omyl, přičemž soud považuje za prokázané, že obě smlouvy vycházely z průměrných cen v ISL, které zpracovatelé z OXXXM popsali tak, že cenu zjišťovali ze všech uskutečněných prodejů v ISL uvedených (včetně „rozpuštěných“), přičemž vylučovali pouze převody bezúplatné a neprodané položky. Soud tak má za nepochybně prokázané, že vznik škody na majetku státu prokázán nebyl, natož pak v příčinné souvislosti s žalovaným jednáním obžalovaných, a že obžalovaní tak svým jednáním nemohli naplnit ani po subjektivní stránce, ani po stránce objektivní zákonné znaky skutkových podstat žádného z žalovaných trestných činů, přičemž v žalovaných skutcích soud neshledal ani naplnění skutkové podstaty případného jiného trestného činu.

292. **Z tvrzení uvedených v obžalobě státního zástupce VSZ v Praze** tak v průběhu řízení před soudem bylo nepochybně prokázáno toliko to, že obžalovaný Ing. P. jako zástupce OXXXM a Ing. L. jako xxx OxxxM byli v příležitostném kontaktu se zástupci VOP CZ i zástupci VOP-026, a to nejen v období let 2010 a 2013, ale průběžně po celá léta, neboť st. podnik s přednostním právem odkupu zboží nutně v rámci své obchodní - a v minulosti též pracovní činnosti v kontaktu se zástupci MO ČR, kteří se převody vyřazeného majetku zabývají, být musí, jinak by stěžejí mohl jakékoli kontrakty zpracovávat, předkládat a realizovat. Nepochybně též bylo prokázané, že si všichni tři obžalovaní byli vědomi svých povinností při nakládání s nepotřebným majetkem státu i předpisů a podkladů, na jejichž základě se sjednávaly ceny pro odprodeje majetku mimo OVS, neboť bylo nepochybně prokázané, že ceny navrhované ke schválení Komisí, které

akceptovaly smluvené ceny s VOP-026 a VOP CZ, byly ceny vyšší, než ceny uvedené v ISL za stejné zboží, kdy šlo prokazatelně o ceny tzv. „rozpuštěné“ na základě pevného algoritmu výpočtu, jež pro stanovení ceny převáděných náhradních dílů stanovil právníky schválený typizovaný formulář Smlouvy MO ČR, a to jak v případě Smlouvy o převodu majetku do práva hospodařit, tak v případě Smluv kupních. Nelze přisvědčit ani tvrzení obžaloby, že při tvorbě cen v předložených podkladech Komisi pro NNM ji obžalovaní Ing. P. či Ing. L. uváděli v omyl, neboť tito měli možnost tvrzené informace ověřit a této možnosti plněn využívali. **VSZ tvrzenou skutečnost, že obžalovaní Ing. P. či Ing. L. zamlčeli členům Komise existenci Úkolového listu MO č.j. 610/2012-1140 ze dne 6.12.2012 (bod 2. str. 4 obžaloby),** jímž ministr obrany v rámci procesu optimalizace skladových zásob uložil odprodat majetek obou zásobovacích středisek v jednom balíku za každé středisko, a to v rámci obchodní soutěže (též OVS) považuje soud **za tvrzení naprosto absurdní.** Jen stěží si lze totiž představit, že **členové Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem státu jako vysocí činitelé MO ČR, spoluodpovědní za zákonnost převáděného vyřazeného majetku státu, netuší, jakými úkoly se jejich činnost řídí.** Nejen, že členové Komise nemohli být tímto způsobem uvedeni v omyl, ale dle obsahu četných předložených zápisů z Komise je zjevné, že si byli vědomi skutečnosti, že státní podniky mají v oblasti převodů majetku speciální postavení, mají oprávnění přednostně požadovat odkup tohoto majetku formou úplatného převodu do práva hospodařit před vyhlášenou obchodní veřejnou soutěží, pokud do této soutěže již nebyl konkrétní majetek zařazen, což zcela jednoznačně vyloučil svou odpovědí spol. STV Group k žádosti dle zák. 106/99 Sb. sám ministr obrany Ing. Pícek. **Premisa státního zástupce, že OXXXM nebyl oprávněn po vyřazení náhradních dílů AČR jako nepotřebných vyloučit část těchto náhradních dílů k požadavku VOP CZ** za účelem smluvního úplatného převodu do práva hospodařit VOP CZ na základě smlouvy č. 131803109 (stejně jako to učinil v listopadu a prosinci 2012 u zcela totožného zboží) zcela odporuje provedenému dokazování včetně opakovaně citovaného vyjádření Ing. Pícka z léta 2013 (viz např. odůvodnění pod b. 202), zprávy MF ČR – Ing. F.a z podzimu téhož roku (odůvodnění pod b. 190) i předchozím pokynům vedení MO ČR k umožnění přednostního převodu majetku státu ihned po jeho vyřazení (b. 192 a další). Stejně tak nelze přisvědčit státnímu zástupci, že Ing. P., resp. odbor OXXXM je povinen zkoumat, zda státní podnik uvádí ve své žádosti údaje, které odpovídají realitě, ani jak tento naloží dále se získaným majetkem, neboť další nakládání s majetkem VOP i odpovědnost státního podniku jako samostatného obchodního subjektu leží v plné míře na jeho statutárních orgánech.

293. I nově podaná obžaloba po letech dalšího zcela neúspěšného dokazování vzniku škody, která je obžalovaným kladena za vinu, i zavinění obžalovaných ve vztahu ke stíhaným zločinům, tak stále stojí na zcela nepodložených premisách, k nimž policejní orgán i státní zástupce dospěli na základě vlastních úvah, nikoli na základě doplněného dokazování v obnoveném přípravném řízení.

294. Na základě všech výše uvedených skutečností pak soud po rozsáhlém dokazování dospěl k závěru, že bylo jednoznačně prokázáno, že skutek, který je předmětem obžaloby, se stal, neboť k uzavření žalovaných smluv o převodech majetku došlo, není však trestným činem, neboť stíhaným jednáním nevznikla ČR škoda jako zákonný znak porušování povinností při správě cizího majetku a nebylo ani prokázáno, že by obžalovaní jakkoli úmyslně porušili své povinnosti

uložené jim zákonem či jiným právním předpisem, vedeni pohnutkou způsobit státu škodu či zajistit třetí osobě ekonomickou výhodu. S ohledem na výše uvedené závěry soudu o absenci prokázání trestnosti jednání obžalovaných jakýmkoli z žalovaných skutků, a to jak po stránce objektivní, tak též po stránce subjektivní, rozhodl soud ve vztahu ke všem obžalovaným opětovně zprošťujícím rozsudkem dle § 226 písm. b) tr. ř., když v žádném ze žalovaných skutku neshledal ani případné naplnění zákonných znaků jiného trestného činu. Oproti návrhu obžalovaného Ing. L. však soud neshledal zákonný důvod ke zproštění obžalovaného (resp. též spoluobžalovaných) obžaloby státního zástupce dle § 226 písm. a) tr. řádu. Přestože se soud po provedeném dokazování zcela ztotožňuje s názorem obžalovaného, že značná část jednání, jež je obžalovaným kladena za vinu, prokázána nebyla, dle teorie skutku k zachování totožnosti skutku postačí zachování byť jen části stíhaného jednání či části způsobeného následku. Jak již soud uzavřel shora při hodnocení důkazů, ke vzájemné komunikaci obžalovaných při uzavírání jednotlivých smluv došlo, stejně jako k podání návrhů na odprodej majetku zástupci OXXXM Komisi pro nakládání s nepotřebným majetkem při současném určení převodní ceny náhradních dílů, ke schválení těchto převodů z majetku MO ČR na VOP s.p. Komisi i k následnému uzavření žalovaných smluvních vztahů prokazatelně došlo a částečná totožnost žalovaných skutků tak byla nepochybně prokázána.

295. S ohledem na zprošťující výrok rozsudku ve vztahu ke všem obžalovaným pak soud při rozhodování o náhradě škody nemohl postupovat jinak, než že oba poškozené- tedy Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR i VOP CZ s.p., kteří se připojili se svým nárokem na náhradu škody, podle § 229 odst. 3 tr. řádu odkázat v plném rozsahu na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 (osmi) dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Rozsudek může odvoláním napadnout :

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě 8 dnů ode dne jeho doručení nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr.ř. také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku přecházelo (§ 249 odst.1 tr.ř.).

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obviněného (§ 249 odst.2 tr.ř.).

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst.3 tr.ř.).

Právo odvolání nemohou s úspěchem uplatnit ty osoby, které se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdaly.

V Praze dne 10. dubna 2024

Mgr. Blanka Bedřichová v.r.
předsedkyně senátu